

Ο παράδεισος δεν έχει μόνο
αγγέλους

Δημήτρης Καραβασίλης

Copyright © 2011

Ο παράδεισος δεν έχει μόνο αγγέλους

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

(1).Οι αγέρηδες πήραν και σκόρπισαν πόθους και λιοπύρια.....	6
(2).Η ύπουλη γαλήνη του καιρού.....	35
(3).Από θεατές του φθινοπώρου, πολεμιστές του χειμώνα.....	63
(4).Ντράπηκε η νύχτα μπρος στο φως.....	75
(5).Ο Βοριάς ξεκίνησε περιστροφικό χορό σε γη και ουρανό.....	107
(6).Μυστική άνοιξη.....	126
(7).Το μεγάλο «Ναι».....	149
(8).Οι «εσώτερες πλημμύρες».....	170

(1). Οι αγέρηδες πήραν και σκόρπισαν πόθους και λιοπύρια

Όταν χτύπησε το κινητό του, εκείνος είχε ήδη ξυπνήσει. Νωχελικά το κοίταξε, περιμένοντας να τελειώσει το τραγούδι που είχε βάλει για αφύπνιση. Για μια ακόμα φορά έκλεισε τα μάτια. Του άρεσε το κρυφό με τον ύπνο. Στις γωνιές των ματιών, στα χρώματα των ονείρων.

Αποτίναξε το σεντόνι του και το άφησε κουλουριασμένο σε μια άκρη. Σηκώθηκε. Στην καρέκλα του γραφείου του, είχε αποθέσει από εχθές την μπλούζα και το παντελόνι του. Τα φόρεσε αργά.

Αποβραδís είχε έτοιμη την τσάντα του. Του φάνηκε βαριά. Οι μέρες στο σχολείο έμοιαζαν ατέλειωτες. Πόσα χρόνια ήταν μαθητής! Έρχονταν στιγμές που το ξεχνούσε. Λες και είχε γεννηθεί μαθητής. Από τότε που θυμάται τον εαυτό του, είχε περασμένη μια τεράστια τσάντα στον ώμο. Με βιβλία και ευχές. Ξένες.

Πλησίασε το laptop του. Να το ανοίξει πήγε, μα το ξανασκέφτηκε. Ο χρόνος του δεν ήταν αρκετός και δεν άντεχε την πρωινή γκρίνια. Του πατέρα. Γιατί, με την μάνα είναι αλλιώς.

«Που τις βρίσκει τόσες καλοσύνες μονάχα εκείνη ξέρει. Σπάνια να ακούσεις από το στόμα της πικρή κουβέντα για κάποιον. Ακόμα και για τον άντρα της...», παρατήρησε.

Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να διαβάσει τα νυχτερινά emails του. Άλλωστε δεν είχε να περιμένει και πολλά...

Προχώρησε προς την πόρτα. Έριξε κλεφτή ματιά στο κρεβάτι του. Ολόιδιο οι σκέψεις του. Ανεμοσκόρπισμα. Κίνησε να το στρώσει, όμως του φάνηκε καλύτερο, να παραμείνει έτσι: Σωστός καθρέφτης της ψυχής του. Δευτέρα πρωί. Δύο βδομάδες μετά τον αγιασμό.

«Πως θα ήταν αλήθεια μια εβδομάδα δίχως Δευτέρα; Σαν έρωτας δίχως το πρώτο φιλί... Σαν έκθεση δίχως πρόλογο... Σαν τσακωμός δίχως αιτία...». «Ναι καλά, γιατί εδώ στο σπίτι χρειαζόταν κάποια αιτία...», συνέχισε. «Να δεις που μόλις με δουν...» έβαλε στοίχημα με τον εαυτό του.

«Επιτέλους θυμήθηκες πως είναι Δευτέρα σήμερα; Εγώ στην ηλικία σου πρώτος σηκώνομαι από το κρεβάτι και έτρεχα να φτιάξω πρωινό στους γονείς μου, χώρια που είχα να φροντίσω και τον αδελφό μου τον μεγάλο, τον θείο σου που...».

«Καλημέρα μπαμπά», είπε και πήγε να φιλήσει την μητέρα. Σιωπηλή, του τύλιγε το σάντουιτς του, με αλουμινόχαρτο.

«Εμ βέβαια, εκεί που τρώμε, έτσι; Αν ακούσουμε και καμιά άλλη αλήθεια, στρίβουμε, γιατί δεν έχουμε τι να πούμε...»

«Που την βρίσκεις την όρεξη κάθε πρωί;» τον ρώτησε εκείνος και χάιδεψε την πλάτη της μάνας, λες και ήθελε να πάρει μερτικό από την δύναμη και την υπομονή της

«Έλα», γύρισε τότε αυτή και του έδωσε το σάντουιτς, «μην τον ξεσυνερίζεσαι, έχει στεναχώριες,

απολύουν στην δουλειά του και τον έχει πιάσει άγχος...»

Κούνησε το κεφάλι καταφατικά. Απλά για να συμφωνήσει ότι κέρδισε το στοίχημα, ότι θα ξαναέβλεπε το ίδιο «έργο», ότι θα έρθει η ώρα που θα κουνήσει ξανά το κεφάλι του πάνω κάτω. Όπως τα άλογα. Που τρομάζουν κι εσύ νομίζεις ότι σου γνέφουν καταφατικά...

Ακούμπησε την τσάντα του στο τραπέζι για να βάλει μέσα το κολατσιό του. Την ώρα που έκλεινε το φερμουάρ, εκείνο σκάλωσε. Δεν έλεγε να κουμπώσει. Ο Γιώργος προσπαθούσε να το ξεκολλήσει. Μια το τραβούσε μπρος, μια πίσω. Καθώς η ζωή του μέσα στο σπίτι. Ξαφνικά με μια απότομη κίνηση σπάει το φερμουάρ, τινάζεται το χέρι του προς τα εμπρός και εκσφενδονίζει το φλιτζάνι με τον καφέ του πατέρα στον τοίχο.

«Ωρα να πηγαίνεις καμάρι μου», του είπε η μάνα, θα το φροντίσω εγώ.

«Μια ζωή σκουπίζεις τις ακαθαρσίες και τα ατοπήματα των άλλων» ήθελε να της πει, αλλά τον πρόλαβε η πολεμική κραυγή που αντηχούσε σαν ιαχή από το δωμάτιο του Κωνσταντίνου.

«Σήμερα μπορεί να πάμε εκδρομηγή!!» σαν αγέρας πέρασε από δίπλα του και προσγειώθηκε στην καρέκλα δίπλα στον πατέρα.

«Σιγά παιδί μου!» τον μάλωσε, «πως κάνεις έτσι; Με εκδρομές και αποχές δεν μαθαίνεις γράμματα...».

«Είδαμε και την δική σου προκοπή», αντέδρασε εκείνος, δίχως να δώσει ιδιαίτερη σημασία στην αγενή απάντηση του.

Πήρε τις φρυγανιές του και τις εξαφάνισε στο λεπτό. Ο Γιώργος, όρθιος, παρατηρούσε την καθημερινή παράσταση κάπως βαριεστημένα.

«Μαμά ξέρεις ποιος πέθανε εχθές;» ρώτησε ο μικρός, κρύβοντας ένα γελάκι πίσω από μια κουταλίτσα μαρμελάδα.

«Όχι, δεν ξέρω, ποιος;» ρώτησε εκείνη με αφέλεια, δίνοντας του το δικό του τوست.

«Ούτε κι εγώ ξέρω! Χα χα χα!!» καμάρωσε με το αστείο του και με μια γουλιά κατέβασε μονορούφι το γάλα του.

«Σιγά, θα πνιγείς!» φώναξε ο πατέρας.

«Μόνο αν φωνάζεις και μας σπας τα νεύρα», είπε ο μικρός και έφυγε δίχως να φιλήσει κανέναν.

Δεν το συνήθιζε, παρά μόνο σε έκτακτες περιστάσεις. Όταν χρειαζόταν χρήματα. Ή κάποια αγκαλιά...

Πολλά είχε να πει στην γυναίκα του, ο Ανέστης, για τα παιδιά του.

«Πρέπει να είμαστε κοντά τους Μίνα», της είπε και της έπιασε το χέρι, «έρχονται δύσκολες μέρες».

«Να χαλαρώσεις λίγο Ανέστη μου», του είπε εκείνη, «τα παιδιά μπορεί να μην καταλαβαίνουν την έγνοια σου και να νομίζουν άλλα...»

«Μα πως; Πως θα μάθουν τα όρια;»

«Ίσως όχι με τις φωνές, δεν ξέρω... Ποιος μας ετοιμάζει για γονείς... Ποιος;», αναστέναξε εκείνη και πήγε να πλύνει όσα έμειναν στον νεροχύτη.

«Τον Γιώργη μας», είπε μόνο. «Τον Γιώργη μας...».

«Ε, τι έγινε μ' αυτόν;»

«Μας θέλει κοντά του, Ανέστη! Τον βλέπω, πώς λαχταρά...»

«Ε, άμα θέλει, ας έρθει,» είπε εκείνος κάπως ενοχλημένα.

«Να βρει όμως και την πόρτα ανοιχτή, έτσι λεβέντη μου;» γύρισε και τον κοίταξε γλυκά μέσα στα μάτια.

«Καταλαβαίνω Μίνα, καταλαβαίνω, μα να με καταλάβει κι εκείνος. Ολόκληρος άνδρας είναι πια...»

«Ο πατέρας θαρρώ πως απλώνει πρώτα το χέρι και το παιδί πιάνεται», είπε εκείνη. «Δεν ξέρω κιόλας...»

«Εντάξει, εντάξει... Λοιπόν εγώ φεύγω... Θα πάω να βρω και εκείνον τον Ασημακόπουλο, γι' αυτή την υπόθεση με τα γραμμάτια. Να έχω κάτι να πω στο αφεντικό...»

«Να είσαι ευγενικός με τους αναγκεμένους...»

«Ναι, καλά...» μελαγχόλησε για μια στιγμή με την σκέψη πως κι εκείνος ήταν στην ίδια θέση.

Ένα πεταχτό φιλί κόλλησε πάνω στην πόρτα που έκλεισε για δεύτερη φορά, αφήνοντας την Ασημίνα να κεντά τα όνειρα της, στις μοναξιάς της τον καημό.

Τώρα που έφυγαν όλοι καιρός να συμμαζευτεί κι εκείνη. Σήμερα, έτσι όπως πηγαίνει, θα φτάσει καθυστερημένη στη δουλειά της. Θα τα ακούσει ξανά. Μα τι νόημα έχει. Λες και οι άνθρωποι έχουν ηχογραφημένο το ίδιο παράπονο. Απλώς αλλάζει ο τόνος της φωνής. Παρόλο που ακούγεται θυμωμένος, κρύβει πόνο και το ξέρει.

Το ρολόι δείχνει ήδη οκτώ παρά τέταρτο. Τα παιδιά θα έχουν φτάσει στο σχολείο. Όπου να ναι θα χτυπήσει το κουδούνι.

Τα πρωινά στο σχολείο μοιάζουν τόσο πολύ το ένα με το άλλο. Η αυλή, δεύτερη μάνα, έχει ανοίξει την αγκαλιά της να χωρέσει τους γιους και τις κόρες της. Εκείνα την ανταμείβουν με υπέροχο βουητό. Πως κάνει το μελίσσι; Ε, ίδιο και απαράλλαχτο.

Η «ζωή» ζυπνά. Νυσταγμένη ακόμα περιδιαβαίνει το προαύλιο και απαλά χαϊδεύει στην πλάτη τα παιδιά, ένα προς ένα. Μέσα από τις πρώτες ακτίνες του ήλιου, χρυσίζει τις πλεξούδες των κοριτσιών, περνάει δίπλα από τις παρέες των αγοριών. Βροντοφωνάζουν, λες και μαλώνουν. Η τραχιά φωνή τους. Διασχίζουν την πολυτάραχη, πολύχρωμη, εφηβεία τους.

«Πιάσε!» ακούγεται από την μεριά της μπασκέτας και στο επόμενο δευτερόλεπτο έχει ξεκινήσει

ένα « παιχνίδι μονό».

Γύρω της, γαϊτανάκι αόρατο, με μεταξωτές κορδέλες, τα παιδιά στριφογυρίζουν σε έναν παθιασμένο χορό. Τσάντες παρατημένες εδώ κι εκεί, σαν ρούχα πεταμένα στο χώμα, κάποια καυτή καλοκαιρινή μέρα. Το ρυθμικό χτύπημα της μπάλας στο τσιμέντο, σαν ταμπούρλο πολεμικό. Προσκαλεί και προκαλεί. Μαγευτικό για τα περισσότερα αγόρια που δεν μπορούν ν' αντισταθούν.

Λίγα μέτρα παρακεί ανησυχίες κυριεύουν τις ψυχές των μαθητών:

«Διάβασες Ιστορία; Θα πέσει τεστ σήμερα!»

«Τι μου λες! Κοντεύει να πέσει ο ουρανός στο κεφάλι μου, το τεστ θα με φοβίσει;»

Πλησιάζει η «ζωή» να ακούσει πιο καθαρά. Θέλει να είναι σίγουρη πως τα παιδιά της αντέχουν.

«Τι εννοείς; Τι έγινε;»

«Άστα μωρέ, με τους δικούς μου τα 'χω!»

«Τσακωθήκατε πάλι;»

«Γίναμε μπίλιες σου λέω, βαρέθηκα ρε Μαρία! Έτσι μου' ρχεται να σηκωθώ να φύγω...»

«Έχουν να πουν πολλά οι δυο τους» σκέφτεται η «ζωή» και απομακρύνεται διακριτικά

Πιο κάτω, στο γήπεδο του βόλει, δεν υπάρχει ακόμα κανείς. Το δίχτυ έρημο. Η «ψαριά» αυτή την ώρα ελάχιστη έως μηδενική. «Πηγαδάκια» έχουν ανοίξει σε όλη την αυλή. Να καθρεφτιστούν μέσα τους οι διάφορες ειδήσεις, να πάρουν άλλο νόημα. Ίσως το αληθινό.

«Παιδιά, ήρθε ο Γιώργος!»

«Καλημέρα! Άργησες! Τι έγινε;» τον πλησίασε η Σοφία.

«Τι να γίνει μωρέ, εντάξει, μια από τα ίδια!!»

Ξαφνικά αισθάνθηκε επίμονο τράβηγμα στο μπουφάν .

«Γιώργο, ξέχασα να πάρω λεφτά, έχεις;» τον χτύπησε στο πόδι ο μικρός. Ο Κωνσταντίνος.

«Τι θες ρε Παναγία μου; Κι εδώ με κυνηγάς;»

« Δεν σε κυνηγώ, λεφτά θέλω, έχεις;»

«Να ζητάγες από τον μπαμπά! Δεν έχω! Άσε με!!»

«Καλά μωρέ, πως κάνεις έτσι; Καλά σε λέει εκείνος «κрасίνου» »

«Πως με λέει;»

«Ξέρω γω; κάπως έτσι... красίνου...κροψίνου...»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Να! Είσαι κρυφός μωρέ, δεν χαμογελάς, δεν λες αυτό που σκέφτεσαι....»

«Κρυψίνους!» γέλασε η Σοφία.

«Αυτό! Τι θα γίνει με τα λεφτά;»

«Να, έλα, τσάκωσε ένα ταληράκι», του δίνει ο Σταύρος, «Μου τα χρωστάς έτσι;»

«Να τα πάρεις από τον κραψάνου...» είπε και έτρεξε να συναντήσει την παρέα του.

«Ωστε έτσι ε; Δεν λέμε και πολλά...» παρατήρησε ξανά η Σοφία, «Τι κρύβεις; Μήπως ξέρεις κάτι και...»

«Τόλμησε μια μέρα να τον ζήσεις τον πατέρα μου και μετά μου λες διάφορα», θύμωσε εκείνος και έκανε να φύγει.

«Για πλάκα το είπα ρε φίλε, πως κάνεις έτσι; Πάμε να περπατήσουμε...», είπε και πέρασε φοβισμένα το χέρι της μέσα στο δικό του.

Εκείνος ρίγησε. Προσπάθησε να το κρύψει. Τους άνδρες δεν τους πιάνει τρέμουλο μόλις του ακουμπήσει κοπέλα.. Το βλέμμα της, όμως, τον παρέσυρε.... Παραλίγο να τους έρθει στο κεφάλι μια μπάλα ποδοσφαίρου. Πέρασε τόσο ξυστά από τη Σοφία που της άγγιξε την κόκκινη κορδέλα που φορούσε με καμάρι.

«Ποιος την πέταξε;» φώναξε αγριεμένος ο Γιώργος.

Εκείνη την στιγμή νότος πάλι από το πλάι ο Κωνσταντίνος.

«Γεια σου!» χαμογελάει και τρέχει να την προλάβει.

«Και... συγγνώμη!» φώναξε την ώρα που προσπερνούσε.

Πριν προλάβει όμως να την μαζέψει, ένα ψηλό και γεροδεμένο αγόρι, τρέχει σαν σίφουνας και την κλωτσάει τόσο δυνατά που πήγε και καρφώθηκε στα κλαδιά του πλάτανου που καμαρώνει στην μέση της αυλής.

Τα 'χασε ο μικρός για μια στιγμή. Στο επόμενο δευτερόλεπτο, παρατάει κάτω το σακίδιο του και ορμά να πιάσει τον επίδοξο ποδοσφαιριστή. Τρέχουν πάνω κάτω στην αυλή μέσα σε φωνές και επιδοκιμασίες. Παραλίγο να ρίξουν κάτω την Άννα. Με πόση προσοχή κρατούσε το κουτί με την τούρτα της. Την έφερε να την κόψουν στην τάξη. Φορούσε και τα καλά της σήμερα. Εκείνη την μπλούζα που της χάρισε η νονά της, με τα κόκκινα και πράσινα τριαντάφυλλα και το άσπρο το παντελόνι με την χρυσή αλυσιδίτσα για ζώνη.

«Είστε πολύ χαζοί!» τους φώναξε κατακόκκινη από θυμό και τρόμο. Ησύχασε, όμως, όταν βεβαιώθηκε ότι η τούρτα ήταν ασφαλής μέσα στο κουτί της.

«Ποτέ δεν μεγαλώνουν αυτά τα αγόρια!» σχολίασε η φίλη της, αλλά έριξε μια ματιά στον Μάνο που χάρισε ένα ολόκληρο κουτί τσίχλες στην Αγγελική.

«Πόσο δίκιο έχεις!» αναστέναξε η Ευτυχία και έκανε μια τελευταία επανάληψη την «Αντιγόνη».

«Και άδικο», τη διέκοψε η Σοφία και έριξε μια ματιά στον Άρη, τον καινούργιο συμμαθητή τους.

Μόνος του, στα σκαλιά, είχε κλείσει τα αυτιά του με τα ακουστικά από το mp3 και κοιτούσε μακριά, ίσως και μέσα του.

«Γιώργο, άντε να του μιλήσεις λίγο! Είστε ξαδέρφια! Μην τον αφήνεις μόνο του. Δυο βδομάδες πέρασαν και φαίνεται πως δυσκολεύεται λίγο να προσαρμοστεί. Καλά δεν συναντιέστε έξω από το

σχολείο;»

«Εννοείται ότι βλέπoμαστε. Δύσκολο παιδί. Του αρέσει η μοναξιά.», αναστέναξε ο Γιώργος. «Δεν προλαβαίνω τώρα. Χτυπάει. Στο πρώτο διάλειμμα, θες να πάμε να του πιάσουμε κουβέντα;»
«Εγώ θα ήθελα και τώρα, αλλά, ας είναι».

Όλα τα διέκοψε το κουδούνι. Το μικρόφωνο, εκεί στο μαρμάρινο βάθρο, αυστηρό, αγέρωχο, στέλνει σε κάθε γωνιά το μήνυμά του: «Γραμμές!»

Σαν την μάνα που αποχαιρετά τα παιδιά της, η αυλή τα κατευθύνει απαλά και τα καμαρώνει έτσι που στοιχίζονται, σαν ζωντανά παραλληλόγραμμα, σαν ποτάμι φουσκωμένο έτοιμο να ξαμοληθεί, σαν τραγούδι που φουσκώνει μέσα στα στήθια ψάχνοντας διέξοδο.

Εκτός από να καλεί με την μεταλλική του φωνή, το μικρόφωνο είχε μάλλον και δεύτερη αποστολή. Να φυλάει, να προστατεύει την πόρτα που βρίσκονταν πίσω του. Διπλή, μανταλωτή, σιδερένια πόρτα. Σου έδινε την εντύπωση ότι εκεί θα έβρισκες όλα τα μυστικά των αιώνων, έτοιμα να σου παραδοθούν, αν μπορούσες να παραμερίσεις την σκόνη τους.

Ξαφνικά, παρόλο που ήταν προετοιμασμένοι για την μεγαλοπρεπή καθημερινή άφιξη, ξαφνιάστηκαν όταν εκείνος, ο διευθυντής, στητός όπως πάντα, βημάτισε μέχρι το μικρόφωνο κοιτώντας ίσια μπροστά. Το βλέμμα του διαπέρασε τα σώματα, τις καρδιές των μικρών και καρφώθηκε πίσω από τις γραμμές. Εκεί που στέκονταν, όπως κάθε πρωί, οι καθηγητές. Ο ένας δίπλα στον άλλον. Μια δεύτερη φοβισμένη γραμμή. Τα χέρια σταυρωμένα, δίχως την παραμικρή διάθεση για συνομιλία.

«Καλημέρα και καλή εβδομάδα», πάγωσε τα πάντα.

Είπε μόνο εκείνος. Και κανένας άλλος. Το ήξεραν πως έτσι πρέπει να αντιδράσουν. Μια φορά, ένας καινούργιος μαθητής είχε ενθουσιαστεί και αντευχήθηκε. Από τότε διηγείται θυμωμένα, με βρισιές και τρόμο, την περιπέτεια του στο άλλο σχολείο που αναγκάστηκε να μετεγγραφεί.

«Καλά, σε φώναξε να πας μπροστά;» τον ρωτούσαν οι καινούργιοι του φίλοι

«Ναι ρε, κατάλαβες; Επειδή είπα «καλημέρα». Δεν το πιστεύω! Τον «ξεχασμένο από τον θάνατο»!»

«Κι εσύ τι έκανες;»

«Τι να κάνω, πήγα να δω τι θα γίνει.»

«Και;»

Σκοτεινιάζει το βλέμμα του, κάθε φορά. Κάθε φορά.

«Ζήτησα από κανέναν να μου πει καλημέρα; Πως λέγεσαι;» με είχε ρωτήσει.

«Κωστίδης, κύριε».

«Έχεις γονείς που σε προσέχουν ή είσαι τυχαίο δημιούργημα της φύσης;»

Ξεροκαταπίνω.

«Έχω κύριε».

«Περίεργο», είχε χαμογελάσει εκείνος, «επειδή τα βούρλα τα βρίσκει κανείς μόνο στην εξοχή... Πήγαινε στη θέση σου και να μην φυτρώνεις εκεί που δεν σε σπέρνουν! Σου ζήτησε κανείς να πεις καλημέρα;».

«Πόσο θα ήθελα ρε παιδιά εκείνη την ώρα.... Τέλος πάντων», ξεφυσάει και ξεσπάει σε μια μεγάλη ρουφηξιά από το άγουρο τσιγάρο του, κρατώντας τον καπνό για πολλή ώρα μέσα στα πνευμόνια του μέχρι που κήκαν.

Επειδή είχε καεί από νωρίς το μέσα του. Γονείς είχε ξεχάσει. Σάμπως τους είχε και ποτέ! Όμως, όσο και να 'ναι, κανένας δεν έχει δικαίωμα να τον παιδεύει.

«Μια μέρα...», γρυλίζει. «Μια μέρα...» και ξεσπά σε καινούργια ρουφηξιά.

Όλοι στο σχολείο τον ήξεραν τον Γιάννη, ποιος θα ήθελε το λοιπόν να είναι στη θέση του;

Κράτησε σφιχτά τον κορμό του μικροφώνου, πες πως το μάλωνε κι αυτό. Στη συνέχεια είπε:

«Το σχολείο αγαπητά μου παιδιά, είναι έτοιμο να σας προσφέρει την αγάπη που περιμένετε. Αρκεί να ακολουθούμε τους κανόνες που θέτει, έτσι; Το ξέρετε πως σας αγαπά και φροντίζει πάντα το καλό σας. Έτσι;»

Ήταν η ώρα της καθημερινής σάρωσης. Το κεφάλι του ξεκινούσε από τα αριστερά, πάντα. Τον βόλευε επειδή η αγαπημένη του έκφραση ήταν « να σου φέρω μια ξανάστροφη». Άρχιζε πάντα από αριστερά. Σιγά. Σιγά. Έφτανε μέχρι τα δεξιά. Εκεί που περίμεναν ακούνητα τα μικρά. Τα πρωτάκια.

«Έλα παιδί μου για προσευχή», έπιανε πάντα τον πρώτο στη σειρά. Ήταν ο ίδιος κάθε μέρα.

Ο μικρός πλησίαζε, με δέος θαρρείς. Έπαιρνε τη θέση του, ανάμεσα στο μικρόφωνο και τον διευθυντή. Και άρχιζε:

«Άγιος ο Θεός, άγιος ισ....»

«Θα με αναγκάσετε να διακόψω και την προσευχή; Ανθόπουλε, στο γραφείο μου. Τώρα. Να με περιμένεις εκεί. Συνέχισε παιδί μου».

«Από την αρχή»;

«Ναι»

« Άγιος ο Θεός....»

Τα δευτερόλεπτα κυλούν αργά στην πρωινή προσευχή. Επειδή τότε έρχονται στο νου όλα εκείνα που πρέπει να ειπωθούν. Την ώρα της προσευχής. Τρέχουν αλαφιασμένες οι σκέψεις και ψάχνουν να βρουν μια χαραμάδα. Να ξετρυπώσουν. Να γίνει όμως διακριτικά. Κάτω από το αετίσιο βλέμμα της “αγάπης” του διευθυντή.

«Περάστε παρακαλώ, με απόλυτη ησυχία», γλύκανε την φωνή του και ήταν σαν να έλεγε, « δεν μου έδωσαν σήμερα ευκαιρία να αλλάξω ύφος δυο τρεις φορές ακόμα. Δεν πειράζει, έχουμε καιρό μπροστά μας!»

Στην τάξη

«Μα κυρία, γιατί δεν μας πήγατε εκδρομή σήμερα;»

«Τι λέτε παιδιά; Ακόμη δεν άρχισε το σχολείο και θέλετε εκδρομή; Δεν είμαστε με τα καλά μας μου φαίνεται. Για να δω, βιβλία και τετράδια πάνω στα θρανία! Εμπρός!»

Αναστάτωση επικράτησε στην αίθουσα μέχρι να βγουν βαριεστημένα τα σύνεργα του μαθήματος. Μέσα στους θορύβους βέβαια, μπορούσες να ξεχωρίσεις και φωνούλες θυμωμένες που συμφωνούσαν για το «πόσο σπαστικές είναι οι φιλολογίνες»!

«Μόνο από μαθήματα ξέρουν!!!»

«Σήμερα θα ξεκινήσουμε το ποίημα «Γυάλινα Γιάννενα». Έχει πάει κάποιο παιδί στα Γιάννενα; Μήπως κάποιος είναι από εκεί;»

Είχαν όλοι ησυχάσει. Το ήξεραν πως, όταν άρχιζε να μιλάει, καλή ώρα, το ταξίδι θα ήταν συναρπαστικό. Και βέβαια, κανείς δεν τολμούσε να πει ότι έχει πάει, ή ότι κατάγεται από τα Γιάννενα. Ανυπομονούσαν για την συνέχεια.

Εκείνη, πλησίασε την έδρα και άνοιξε την τσάντα της. Έμοιαζε με μικρή βαλίτσα. Έβγαλε από μέσα θησαυρούς για να τους απλώσει μπροστά στα μάτια των παιδιών. Μαγικό χαλί για να ταξιδέψουν ίσαμε την πόλη εκείνη. Το είχαν τολμήσει και άλλες φορές. Ήταν συναρπαστικό.

«Τα Γιάννενα δε χρειάζονται ούτε σχόλια ούτε συστάσεις», είπε. «Όπως λέει και η παράδοση «...πρώτα στ' άρματα, στα γρόσια και στα γράμματα». Τα Γιάννενα παντρεύουν με υπέροχο τρόπο το νέο με το παλιό, τα σύγχρονα κτίρια με τα παλιά στενά σοκάκια και τους τεχνίτες του ασημιού. Τα Γιάννενα ανασαίνουν και ζουν γύρω από τη λίμνη Παμβώτιδα που την τραγούδησαν ποιητές και η λαϊκή μούσα. Στολίδι της το νησάκι της, στο κέντρο της λίμνης. Παρελθόν και παρόν, μύθοι, θρύλοι και ιστορία ζουν σε κάθε γωνιά της».

Εκείνη την ώρα, άνοιξε η πόρτα και ο επιστάτης έφερε μέσα το φορητό τρέιλερ με μια τηλεόραση και ένα DVD. Η καθηγήτρια το μετέφερε προσεκτικά μπροστά στον πίνακα, σε μια θέση που μπορούν να βλέπουν όλοι. Η καθηγήτρια τακτοποιούσε πάνω στην έδρα όταν η ματιά της συνέλαβε κάποια κίνηση. Στο παράθυρο. Στην σειρά είχαν σταθεί τρία σπουργίτια.

«Ίσως να θέλουν και αυτά να ταξιδέψουν. Ποιος θα αρνιόταν...» αναστέναξε.

«Κυρία, εσείς έχετε πάει ποτέ;» διέκοψαν τις σκέψεις της.

«Κάθε χρόνο τέτοιον καιρό Κωνσταντίνε», γέλασε με εκείνο το γέλιο που λες πως θα ήθελες να βλέπεις την ώρα που πεθαίνεις.

Ακόμα και ο Ανεστόπουλος δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να διακόψει το μάθημα, που δεν ήταν μάθημα, αλλά ταξίδι.

Ο Ανεστόπουλος χρησιμοποιούσε τα γελαστά του μάτια για να ξεσηκώνει την τάξη, όταν έβλεπε ότι κινδύνευε να παρασυρθεί στην αδράνεια. Αυτό βέβαια δεν άρεσε στους δασκάλους. Οι περισσότεροι από αυτούς ονειρεύονταν έναν βαρετό μονόλογο, με ήχο σαν κι εκείνο που ακούς στους βάλτους. Ο Ανεστόπουλος το φοβόταν αυτό και το πολεμούσε. Με αστεία. Με πειράγματα. Με ερωτήσεις που έφερναν σε δύσκολη θέση τον καθηγητή. Όμως τώρα ταξίδευε στα Γιάννενα. Στα γυάλινα Γιάννενα.

Ο διάδρομος έξω από το Α1 ήταν άδειος. Ψίθυροι ευωδίαζαν εδώ κι εκεί. Ψίθυροι και χαρούμενες φωνές. Άλλες αυστηρές κι άλλες γελαστές. Οι πίνακες γέμιζαν και ξαναγέμιζαν με αδέξια και επιδέξια βήματα προς τη γνώση.

Ο κάτω όροφος στέγαζε το Γυμνάσιο. Από την είσοδο, μέχρι πέρα. Εκεί που τελειώνει ο διάδρομος συναντάς το μεγάλο παράθυρο που βλέπει στην αυλή. Στην μέση του διαδρόμου ορθώνεται μια στριφογυριστή σκάλα. Από εκεί ανεβαίνει ο μαθητόκοσμος του Λυκείου για τις τάξεις του.

Διαφορετικός ο κόσμος εδώ. Πιο σοβαρός. Μερικές φορές πιο σκυθρωπός. Μάτια που συνοφρυώνονται πιο εύκολα. Καρδιές που ανοίγουν πιο δύσκολα. Σαν του Άρη.

Ο Άρης αυτή την ώρα, παρακολουθεί μάθημα Γενικής Παιδείας. Θρησκευτικά. Από το παράθυρο δεν μπορεί να διακρίνει κανείς τι γίνεται μέσα στην αίθουσα, επειδή είχε σπάσει το τζάμι και το έχουν αντικαταστήσει προσωρινά με έναν πίνακα ζωγραφικής. Ιδέα του καθηγητή. Έτσι, για να μπορέσει να δει κάποιος μέσα, πρέπει να ανοίξει την πόρτα.

Το ταξιδιάρικο πρωινό, δεν έχει κανένα πρόβλημα. Μπορεί και μπαίνει, ακόμα και απρόσκλητο, όπου θέλει. Το μάθημα αυτού του καθηγητή ποτέ δεν το χάνει. Επειδή ανοίγονται δρόμοι. Μυστικοί. «Χτίζονται γεφύρια». Κι αυτό κάνει την επίσκεψη, τουλάχιστον αναγκαία.

Το πρώτο που παρατήρησε, είναι τα θρανία. Μανία που έχει ο δάσκαλος αυτός να αλλάζει την διάταξη τους! Ζωγραφίζει με αυτά ένα Π. Θέλει λέει να βλέπει κατάματα όλους τους μαθητές του.

Να έχουν όλοι την ίδια ευκαιρία για interactive επαφή με το μάθημα. Το να συνδυάζει όρους της τεχνολογίας με καθημερινό λεξιλόγιο, και ιδίως με θρησκευτικό περιεχόμενο είναι από τα αγαπημένα του «μαγειρέματα». Όλοι πια γνωρίζουν την αγάπη που έχει αυτός ο παράξενος θρησκευτικός, για την τεχνολογία.

«Η προσωπική σχέση ξεκινά από την οικογένεια και συνεχίζεται στο σχολείο» λέει αυτή την στιγμή. «Κάθε σχέση, αποζητά ειλικρίνεια και ξεκάθαρα όρια. Συμβόλαια. Αλλιώς κρασάρει.»

Αντίρρηση δεν φέρνει κανένας. Πως θα μπορούσαν άλλωστε! Τόσα χρόνια μαζί του, έχουν

μάθει να σέβονται και να υπολογίζουν τις υποδείξεις του.

Δεξιά της έδρας, στο πρώτο θρανίο, κάθεται ο Άρης. Δίπλα του ο Γιώργος. Παραπέρα η Σοφία, η Γιώτα...

«Από τα θέματα που μας ζορίζουν καθημερινά είναι και η κοινωνική αδικία,» είπε ο καθηγητής και τράβηξε την καρέκλα του προς το μέρος τους.

«Ως πότε;» ρώτησε ο Γιώργος.

«Τι εννοείς;» τον κοίταξε με ενδιαφέρον ο καθηγητής του.

«Λέω, ως πότε θα συνεχίζεται αυτό το αγαπημένο θέμα. Η κοινωνική αδικία, η ταξική διαφορά, οι πλούσιοι, οι φτωχοί, οι δυνατοί και οι αδύναμοι...»

«Μέχρι να συνειδητοποιήσουν όλοι την ασημαντότητα τους μέσα στο αχανές παρελθόν και μέλλον του Σύμπαντος.» του απάντησε ήρεμα.

«Καμιά φορά σκέφτομαι πόσο ασφαλείς είμαστε όλοι! Βολεμένοι. Καθώς, μέσα στην άνεση μας, κουβεντιάζουμε τα θέματα αυτά, ενώ για άλλους, τούτες οι συζητήσεις είναι πολυτέλεια.»

Η ευκολία της επικοινωνίας που χαρακτήριζε την τάξη, την έκανε να μοιάζει περισσότερο με συντροφιά, παρά με «καθώς πρέπει» σχολική τάξη. Όχι πως απουσίασε ο σεβασμός, αλλά όλοι ήξεραν ότι αυτός ήταν ήδη συμφωνημένος και οριοθετημένος, οπότε ο κίνδυνος παρεκτροπών απουσίαζε.

«Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι μένουμε μόνο στα λόγια;» ρώτησε τον Γιώργο ο καθηγητής

«Συγγνώμη αν κάνω λάθος, αλλά εκεί έξω, η ζωή, όσο καλή κι αν παρουσιάζεται, όσο κι αν την υμνούν οι ποιητές, με τους αδύναμους είναι απίστευτα σκληρή!»

«Δηλαδή θα κατηγορήσεις τη ζωή, το Θεό, για τα καμώματα των ανθρώπων;»

«Δεν κατηγορεί κανέναν» πετάχτηκε ο Άρης αρπάζοντας θαρρείς την ερώτηση που εκτοξεύτηκε από κάποιον συμμαθητή. «Δεν κατηγορεί, απλά καταγράφει. Την ματιά όλων μας προσπαθεί να εκφράσει»

«Γιατί κάνει έτσι αυτός; Τι πρόβλημα έχει;» ρώτησε, τη Σοφία, ο Γιάννης.

«Εσύ ξέρεις κανέναν που να έχει θυμό για πλάκα;»

«Ο Άρης», πήρε το λόγο ο καθηγητής, «αν θέλει, μπορεί να μοιραστεί μαζί μας, την αλήθεια του. Το γιατί του θυμού του. Για τον θάνατο και τη μοναξιά, τον όποιον θάνατο, το μοναδικό αντίδοτο είναι ο λόγος, ο διάλογος. Το έχουμε μάθει καλά αυτό».

Τον κοίταξε ίσια στα μάτια.

«Εγώ, μέχρι πέρσι, πήγαινα στο Ιδιωτικό, εδώ παρακάτω. Από παιδί. Ο πατέρας μου, είχε αυτή τη λόξα. Μπορεί να δούλευε τις άπειρες ώρες, αλλά, μάζευε χρήματα για να τα δίνει εκεί. Βέβαια, ίσως ποτέ να μην ήμουν ουσιαστικά ένα με τους συμμαθητές μου, να μην μπορούσα να ανταπεξέρχομαι στην οικονομική τους κατάσταση, όμως το είχα συνηθίσει. Με μερικά παιδιά

είχαμε δεθεί πολύ. Στα μαθήματα ήμουν καλός. Πολύ καλός. Όμως πέρνυσι ο πατέρας μου τα έβαλε κάτω και είδε ότι δεν φτάνουν τα χρήματα για να τελειώσω αυτό το σχολείο.»

«Ο γιος μου», έλεγε «πως θα συνεχίσει;»

Μια μέρα, πήρε τον ομμάτιόν του και πάει στο διευθυντή.

«Έτσι κι έτσι» του λέει, «δεν έχω. Μήπως μπορείς να κάνεις μια διευκόλυνση;»

«Λυπάμαι κύριε», του είχε απαντήσει εκείνος ατάραχος. «Γνωρίζετε πως η κατάσταση διεθνώς είναι δύσκολη και οι απαιτήσεις του σχολείου είναι αυξημένες. Δεν έχουμε περιθώρια.»

«Μα ούτε για κάποια έκπτωση; Κάποιο διακανονισμό;»

«Σας είπα, δεν έχω την άνεση αυτή. Οι καιροί είναι δύσκολοι. Λυπάμαι. Για οτιδήποτε άλλο χρειαστείτε, θα είμαι εδώ. Και τώρα με συγχωρείτε, έχω κάποιο ραντεβού. Χαιρετίσματα στον Άρη. Θα του στείλουμε το αριστείο του, αν δεν μπορεί να το πάρει ο ίδιος.»

Ο Άρης έσφιξε τα δόντια του.

«Καταλάβατε τώρα;» γύρισε και κοίταξε τους συμμαθητές του.

Σιωπή κάλυψε τα προβληματισμένα πρόσωπα.

«Συγγνώμη, αλλά καλά του είπε του πατέρα σου, ακούστηκε φωνή από το βάθος. Γιατί δηλαδή! Ποιος νομίζει ότι είναι; Αν έχει τα κότσια ας πληρώσει. Οι άλλοι κορόιδα είναι;»

Ο Άρης σηκώθηκε όρθιος. Τούτα τα λόγια τα είχε ακούσει τόσες φορές, και κάθε φορά πεταγόταν επάνω ελπίζοντας ότι θα του δοθεί η ευκαιρία να αποτινάξει από πάνω του, όλη την οργή.

Για μια στιγμή όλοι φοβήθηκαν ότι θα εξελιχθεί άσχημα τούτη η εξομολόγηση.

Θορυβήθηκαν. Αποσύρθηκε και τούτη τη φορά. Ησύχασε.

«Όποιος πιστεύει στον διπλανό του είναι κορόιδο τελικά» είπε με σιγανή φωνή.

«Όχι, δεν είπα αυτό» ακούστηκε πληγωμένη η φωνή του Τάσου.

Τόση ώρα ο καθηγητής των θρησκευτικών, δεν έβγαλε μιλιά. Μόνο άκουγε. Το μέσα του. Αγωνιζόταν να δει με τα μάτια, της ψυχής, παράθυρα ολάνοιχτα. Κρυμμένα δάκρυα στις κόγχες, εκεί που δύσκολα ανακαλύπτονται. Παρά μονάχα από εκείνον που γνωρίζει το σύνθημα: Αγάπη. «Και τι απέγινε;» ρώτησε, έτσι για να πάρει άλλο δρόμο η ένταση.

«Αυτό που βλέπετε. Δεν πήγα στο σχολείο μου και είμαι εδώ. Να προσπαθώ ύστερα από τόσα χρόνια, να ξεκινήσω από την αρχή, στην πιο κρίσιμη τάξη του Λυκείου.»

«Μαθαίνω ότι είσαι πολύ καλός στα θετικά, στους υπολογιστές, αληθεύει; Αυτή η φήμη σε συνοδεύει.»

«Και τι μ' αυτό; Άνθρωπος είμαι, δεν είμαι ρομπότ. Υπάρχει και κάτι που λέγεται συναίσθημα. Αυτό δεν βρίσκεται με διαφορεικές εξισώσεις, ούτε με τίποτα άλλο. Χώρια που τραυματίζεται εύκολα. Θεραπεύεται δε, ακόμα δυσκολότερα.»

«Υπάρχει λύση;» ρώτησε ο καθηγητής με την σειρά του.

Την ώρα εκείνη χτύπησε για διάλειμμα. Η καρδιά του καθηγητή των θρησκευτικών χτυπούσε πιο δυνατά. Για να τρομάξει την σκληροκαρδία των ανθρώπων. Το μάθημα για το κοινωνικό πρόβλημα είχε παραδοθεί με τον καλύτερο τρόπο. Τον πιο σκληρό.

Αφού τακτοποίησαν τα θρανία για την επόμενη ώρα, βγήκαν από την αίθουσα σκεφτικοί.

« Άρη, μπορώ να σου πω;» τον πλησίασε ο θρησκευτικός.

« Κάποια άλλη φορά», τον έκοψε εκείνος και κατέβηκε τις σκάλες, σχεδόν τρέχοντας.

« Μην τον παρεξηγείτε κύριε,» του είπε ο Γιώργος, « δεν το κάνει επίτηδες, πονεμένος είναι, θα του περάσει»

«Ελπίζω πως όχι», είπε χαμηλόφωνα ο καθηγητής « αν του περάσει, θα ξεχάσει, κι αυτό δεν είναι καλό».

«Τι εννοείτε;».

«Θα τα πούμε άλλη ώρα. Άντε τώρα στο διάλειμμά σου», είπε και απομακρύνθηκε προς το γραφείο των καθηγητών.

Δεν θα έμενε εκεί, μέσα στο ευρύχωρο και όμως αποπνικτικό δωμάτιο. Σε κάθε διάλειμμα τον βρίσκεις στην αυλή, μαζί με τα παιδιά. Κουβεντιάζει, παίζει, ακούει. Θέλει να είναι ανάμεσα τους, να νιώθει τον παλμό τους, να δροσίζεται από την αύρα της νιότης, να παραστέκεται όταν και όπως μπορεί.

Σε δευτερόλεπτα η αγκαλιά της αυλής είχε γεμίσει παιδόπουλα. Να διακρίνεις ηλικίες, δύσκολο. Δεν υπάρχει λόγος άλλωστε. Είναι όλα τους παιδιά.

«Γιατί μίλησες έτσι ρε;» ρώτησε ο Γιώργος τον Άρη. Τον βρήκε να κάθεται στην συνηθισμένη του θέση κάτω από τον μοναδικό πλάτανο του σχολείου. Δίπλα στο γήπεδο του μπάσκετ.

«Πως μίλησα δηλαδή;»

«Ε, να κάπως απότομα. Σαν να σου έφταιγε αυτός.»

« Τι να καταλάβει μωρέ αυτός; Βολεμένος όπως όλοι, μπορεί και λέει τα δικά του. Άλλος έχει ξεριζωθεί.»

«Δίχως να το θέλεις, είπες μεγάλη κουβέντα ξαδερφάκι».

«Τι κουβέντα;»

«Για τον θρησκευτικό λέω, είπες την κουβέντα που έπρεπε».

«Ποια κουβέντα ρε φίλε; Μ' έπρηξες!»

«Αυτός που βλέπεις και κατηγορείς, αυτός κι αν ξέρει από εκπατρισμό! Το ξέρεις ότι τον έδιωξαν από το σπίτι του στην Ίμβρο;»

«Που;»

«Στην Ίμβρο! Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο νησί που βρίσκεται στα στενά του Ελλήσποντου.»

«Έλα ρε!»

«Τι σου λέω! Διωγμένος από τους Τούρκους, στα δέκα του χρόνια, να αφήνει πίσω τραυματισμένη την παιδική του ηλικία, σπίτι, φίλους και να ξενιτεύεται στην Ελλάδα!»

Μία μία, οι λέξεις του Γιώργου έσταξαν στην ψυχή του Άρη, όση γλύκα χρειαζόταν για να ζωντανέψει όλη του την ανθρωπιά. Γιατί ο Άρης ήταν ευαίσθητο παιδί. Άλλο που η ζωή του φύλαγε δύσκολα μαθήματα.

«Κοίτα να δεις! Προσφυγάκι λοιπόν! Μάλιστα! Τότε μπορεί να με καταλάβει!»

«Μα ήδη σε έχει καταλάβει! Μην κοιτάς που δεν σε αφήνει ο θυμός σου να το δεις. Έτσι, τώρα που ξέρεις, σκέψου και αλλιώς!»

«Δεν μου λες, θα πάμε στη γιαγιά το βραδάκι;» άλλαξε την κουβέντα ο Άρης.

«Και το ρωτάς; Κατά τις εφτά θα είμαι εκεί»

«Εγώ τελειώνω το φροντιστήριο στις εφτά, οπότε λίγο αργότερα θα είμαι εκεί!»

Η Γιαγιά Ελένη

«Βρε καλώς τα σπουργιτάκια μου!»

Μοσχομύρισε αγάπη το μικρό και απέριττο δωμάτιο του γηροκομείου. Περισσότερο και από τα κόκκινα τριαντάφυλλα μέσα στο ανθοδοχείο. Περισσότερο κι από τα την κολόνια λεμόνι που έχει δίπλα στην φωτογραφία του παππού.

Την είχε ρωτήσει μια φορά ο Γιώργος: «Έχει καμιά σχέση η φωτογραφία του παππού με το λεμόνι;». Εκείνη, είχε στείλει το βλέμμα της να κλέψει από τον Άδη δυο θύμησης από τον άνδρα της και είπε:

«Λεμονανθό τον φώναζα. Πάντα. Ήταν το συνθηματικό μας. Το «Σ' αγαπώ» μας. Μοσχοβόλαγε λεμόνι. Ήταν το άνθος της λεμονιάς».

«Ο Λεμονανθός μου!» αναστέναξε, σίγουρη ότι την περιμένει στο ραντεβού τους, όταν έρθει η ώρα. Μέσα στο απέραντο λεμονοδάσος τ' ουρανού.

«Λοιπόν; Κατσουφάκια μου είστε σήμερα! Τι έγινε; Να μου τα πείτε όλα!»

Είχαν όση ελευθερία επιθυμούσαν με την γιαγιά. Της εκμυστηρεύονταν τα πάντα.

Πάει καιρός που οι ενοχές της Ασημίνας, της μητέρας του Γιώργου, αποκοιμήθηκαν.

Ξυπνούν μόνο στα όνειρα. Είναι φορές που γίνονται εφιάλτες. Καθημερινοί.

«Συγχώρα με, μάνα» της είχε ζητήσει έλεος. «Να, εδώ, δυο βήματα είναι το Ίδρυμα...

Παρακάτω...Μην το πάρεις ότι δε σε θέλω...Δε σε αγαπώ...Αλλά κατάλαβέ με....Οι γιατροί...Τα φάρμακα....Θα είμαστε εκεί κάθε μέρα...Σαν εδώ θα είναι, θα δεις!!»

«Να μη μου στεναχωριέσαι καθόλου», την είχε καθησυχάσει η μητέρα καλόκαρδα. «Θα είναι και οι φιλενάδες μου εκεί.. Άλλωστε πρέπει να λέμε και τα μυστικά μας! Δεν μπορούμε να τα

φανερώνουμε εδώ μπροστά σας! Πρέπει να έχουμε τον χώρο μας.!!»

Πόσο την είχε καταφιλήσει τη γιαγιά Ελένη εκείνη την μέρα η Ασημίνα! Πόσο!!

«Άντε να δούμε, ποιος θα κάνει την αρχή! Ξαναχαμογέλασε στους δυο νεαρούς. Ή μήπως θέλετε να ξεκινήσω εγώ; Γιατί; Τι νομίζετε;, Μόνο εσείς έχετε να εξομολογηθείτε; Κι εγώ έχω τα δικά μου και χρειάζομαι κάποιον να τα ακούσει.»

«Τι συμβαίνει γιαγιά;» ρώτησε ο Γιώργος και κοίταξε τον Άρη ανήσυχος.

Τα δυο αγόρια, από μικρά, μεγαλωμένα στα χέρια της γιαγιάς Ελένης. Οι μανάδες τους, αδελφάδες. Αναγκάστηκαν από νωρίς να αντιμάχονται τη ζωή. Έλειπαν από το σπίτι ώρες ατέλειωτες. Στο κατόπι τους, τούτη η γερόντισσα. Να τα μαζέψει από το σχολείο, να τα ταΐσει, να τα διαβάσει, να..., να...

Μόνο αργότερα σαν μεγάλωσαν, οι δρόμοι τους χώρισαν για λίγο. Ο πατέρας του Άρη σκέφτηκε πως δεν θα ήταν άσχημη ιδέα να στρέψει τον γιο του στην Πληροφορική. Στην Αμερική εδώ και χρόνια μεσουρανούσε ο αδελφός του. Ο θείος του Άρη. Ανερχόμενο στέλεχος σε πολυεθνική εταιρία. «Υπεύθυνος δικτύων». Έτσι περιέγραφε τη δουλειά του. Από τότε που τους επισκέφτηκε τα προπερασμένα Χριστούγεννα, άλλαξε η ζωή του Άρη. Άνοιξε ο ορίζοντας του. Έμαθε να βλέπει πέρα από τα φαινόμενα.

Ο θείος. Τον ήθελε κοντά του τον ανεψιό. Το μόνο που χρειαζόταν ο Άρης, ήταν ένα καλό απολυτήριο και συστατικές επιστολές. Γι' αυτό έβαλε το κεφάλι κάτω ο πατέρας και με νύχια και με δόντια κρατούσε τον γιο του στο ακριβό ιδιωτικό σχολείο.

Τα απογεύματα στο γηροκομείο ήταν η αγαπημένη τους ώρα. Την γιαγιά δεν την ξεχώριζαν από τον εαυτό τους. Ήταν πολύτιμο κομμάτι τους. Ήταν λαμπρό φως. Ήταν η γιαγιά Ελένη.

Τόση ώρα τους κοίταξε και ζύγιζε την απόφαση της να μοιραστεί μαζί τους την δική της έγνοια. Στο τέλος πήρε βαθιά ανάσα, κοίταξε τον ουρανό του δωματίου κι ύστερα έναν-έναν τους λεβέντες της στα μάτια:

«Ε, να, δεν μας το είπαν ξεκάθαρα. Μισόλογα πετούν εδώ κι εκεί: «Το Ίδρυμα», λέει, «αυτό, στηρίζεται στη μικρή σύνταξη που ευγενικά μας δωρίζετε για να μπορούμε να κινηθούμε. Δε φτάνει, όμως, και το ξέρετε».

Τα βλέμματα των παιδιών διασταυρώθηκαν ξαφνιασμένα.

«Δηλαδή, δηλαδή;»

«Δεν ξέρω τίποτα παραπάνω παιδιά μου να σας πω. Κι εγώ αυτά τυχαία τα έμαθα και ανησύχησα.»

«Για μισό λεπτό, γιαγιά! Να ρωτήσουμε κάποιον να μας πει υπεύθυνα...»

Καθώς έβγαιναν με φόρα έπεσαν πάνω στην προϊσταμένη.

«Για που το βάλατε με τέτοια βιασύνη;» τους ρώτησε.

«Ίσως μπορείτε εσείς να μας βοηθήσετε», είπε ο Άρης και την τράβηξε από το χέρι μέσα στο

δωμάτιο.

«Σιγά σιγά! Πως κάνετε έτσι; Τι συμβαίνει;» ρώτησε αυτή και λοξοκοίταξε την γριούλα πάνω στο κρεβάτι μήπως έχει κάποιο πρόβλημα.

«Τα μάθαμε», είπε κάπως αγριεμένα ο Γιώργος. «Τα μάθαμε. Θα θέλαμε λεπτομέρειες»

«Α μάλιστα! Για το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε.... Δυστυχώς.... Έχουμε διορία μέχρι τον καινούργιο χρόνο να βρούμε τρόπο να συγκεντρώσουμε έσοδα που να είναι ικανά να συντηρήσουν τούτη την προσπάθεια. Έστω να βγάλουμε ένα βιώσιμο προϋπολογισμό. Βλέπετε, με την οικονομική κρίση, οι χορηγοί μας, ένας-ένας αποσύρθηκαν, με αποτέλεσμα τα έξοδα να είναι περισσότερα από τα έσοδα».

«Καλά, γιατί δεν απευθύνεστε...»

«Το έχουμε κάνει και δυο και τρεις φορές, αλλά ποιος νοιάζεται τώρα για ένα συνοικιακό γηροκομείο! Άλλωστε, εξ' αιτίας αυτής της αδιαφορίας έχουμε φτάσει σε αυτό το σημείο», αναστέναξε και κοίταξε έξω από τα σκουριασμένα κάγκελα. Σα να της ήταν τόσο οικεία!..

«Γι' αυτό ζητούμε κάθε τόσο από την Εκκλησία, το Δήμο και άλλους φορείς ενίσχυση. Τελευταία, τα έσοδα αυτά έχουν μειωθεί δραματικά. Αν συνεχιστεί αυτό, μας είπαν, τότε θα βρεθούμε στην δυσάρεστη θέση...»

Η γιαγιά τους κοίταζε έναν-έναν προσπαθώντας να αποσπάσει κάποια καλή είδηση, την ελπίδα που πετούσε από λόγο σε λόγο, μα ήταν τόσο δύσκολο να φωλιάσει κάπου. Φτερουγίζε ανήμπορη για ώρα. Κουράστηκε.

«Μην απελπίζεστε παιδιά! Άλλωστε δεν είναι δική σας υπόθεση αυτή. Σίγουρα κάτι θα βρεθεί στο τέλος» είπε η προϊσταμένη, την ώρα που έδινε στη γιαγιά τα χάπια της.

«Από μόνο του τίποτα δεν γίνεται, κυρία» είπαν αυτοί σχεδόν ταυτόχρονα. «Όποιοι νοιάζονται, καλά θα κάνουν να ανασκουμπωθούν».

«Τι να σας πω παιδιά μου! Έτσι είπαν. Ο Δήμος, αναζητά κάποιες λύσεις. Θα ανοίξουν δυο τρεις λογαριασμούς σε μεγάλες τράπεζες, θα ζητήσουν από τα Μέσα Ενημέρωσης να δημοσιοποιήσουν τους λογαριασμούς αυτούς ώστε να ευαισθητοποιηθούν κάποιοι πλούσιοι συνάνθρωποι και να γλιτώσουμε. Θα γίνουν και κάποιες εκδηλώσεις για να συγκεντρωθούν χρήματα...»

«Έχει ο Θεός παιδιά μου» χαμογέλασε πικρά η γιαγιά.

«Και ο Θεός έχει και οι πλούσιοι έχουν!», ξαναείπε με νόημα ο Άρης, « και θα δώσουν!»

«Ποιους έχεις στο νου σου;» ρώτησε με αγωνία εκείνη.

«Συγκεκριμένα κανέναν. Θα δούμε».

Κοίταξε το Γιώργο.

«Τι λες, θα μείνουμε με σταυρωμένα χέρια;»

«Ε, όχι βέβαια» ύψωσε τη φωνή του εκείνος, λες και έπαιρνε όρκο μεγάλο, εκείνη την ώρα.

«Από την μεριά μας», είπε ο Άρης, «θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας. Η τοπική κοινωνία, θα ευαισθητοποιηθεί, και θα δείξει το αληθινό, το ανθρώπινό της πρόσωπο.»

«Και πως σκοπεύετε να το κάνετε αυτό;» ρώτησε μια άλλη νοσοκόμα, η οποία είχε σταθεί στην πόρτα και αθόρυβα παρακολουθούσε την συζήτηση.

«Ακόμα δεν ξέρουμε κυρία Ζωή» είπε ο Γιώργος. «Όμως, έχουμε εμπιστοσύνη στις ιδέες μας και κυρίως στην αγάπη μας για τούτο το ίδρυμα»

«Όχι επειδή είναι η γιαγιά μας εδώ, αλλά, πώς να το πω! Μοιάζει με αγκαλιά και είναι τόσο σπάνια»

«Δεν θα παραιτηθούμε εύκολα», συμπλήρωσε ο Άρης. «Θα δείτε».

Δίχως άλλη κουβέντα, ζήτησαν γλυκό φιλί στο μέτωπο. Για φυλαχτό. Για δύναμη.

Το απόγευμα αυτό άλλαξε τη ζωή των δύο αγοριών. Λες και γύρισαν σελίδα στην καθημερινότητά τους. Λες και άνοιξαν παράθυρο μυστικό, για να δουν έναν άλλον κόσμο, διαφορετικό, που υπήρχε τόσο καιρό στις παρυφές του δικού τους.

«Τι θα κάνουμε Άρη;» δεν κρατήθηκε ο Γιώργος καθώς γύριζαν σκεπτικοί στα σπίτια τους.

«Το σίγουρο είναι ότι θα αγωνιστούμε».

Σκοτεινίασε νωρίς απόψε. Το φθινόπωρο που χάνει κατά κράτος τη μάχη για να κρατηθεί στη ζωή παρασέρνει στη φθορά του όλον τον κόσμο. Επέστρεψε θυμωμένος ο Γιώργος στο σπίτι του.

«Το ξέρατε πως κλείνει το ίδρυμα;» φώναξε θυμωμένα στους δικούς του. «Σίγουρα το είχατε μάθει ,αλλά κανείς δεν μπήκε στο κόπο να μου το πει κι εμένα. Έτσι δεν είναι;»

Οι γονείς του κοιτάχτηκαν με νόημα που ήταν τόσο φανερό, ώστε ο Γιώργος χαμογέλασε. Τους είχε μάθει πια τόσο καλά.

«Δεν είναι ότι σου το κρύψαμε, αλλά δεν θέλαμε ακόμα να πούμε τίποτα, επειδή ελπίζαμε ότι...»

«Εσύ που το έμαθες;» ρώτησε ο πατέρας για να αλλάξει το κλίμα που πήγαινε να φέρει καταιγίδα.

«Μας το είπε απόψε η γιαγιά, και η προϊσταμένη».

«Είναι λίγο δύσκολα τα πράγματα Παρόλα αυτά,όλοι ελπίζουμε ότι δεν θα βγουν αληθινές οι προβλέψεις τους. Βλέπεις, εμείς εδώ στο σπίτι, δεν θα μπορούσαμε...» την έκοψαν οι λυγμοί στα δύο την Ασημίνα. Οι ενοχές της ήταν αβάσταχτες. Όποτε την ενοχλούσαν, αρρώσταινε και η ανάσα έβγαινε με δυσκολία από το στήθος.

«Έλα, ησύχασε», της χάιδεψε την πλάτη ο Ανέστης. «Ο Γιώργος δεν είναι μικρό παιδί.

Καταλαβαίνει. Κανείς δεν αμφιβάλλει για την αγάπη μας στη γιαγιά».

«Μακάρι να μπορούσαμε να την φροντίζουμε τόσο καλά κι εδώ, όσο την φροντίζουν στο Ίδρυμα», ράγισε η φωνή της.

«Μαμά, έλα σε παρακαλώ!» φώναξε ο Κωνσταντίνος.

Εκείνη σκούπισε το δάκρυ που κυλούσε ανέμελα στα μάγουλα της και έτρεξε στο μικρό. Δίχως δεύτερη κουβέντα, δίχως αντίρρηση.

«Αμέσως!» είπε και πέρασε το χαρτομάντιλο πάνω από τα μάτια της.

«Μπράβο Κωνσταντίνε!» ψιθύρισε ο Γιώργος καθώς πήγαινε στο δωμάτιο του. «Το θυμάσαι το κόλπο!»

Το τέχνασμα αυτό, το είχαν συμφωνήσει από πέρυσι το καλοκαίρι. Όταν ύστερα από πολύ πόνο, μετέφεραν τη γιαγιά στο καινούργιο της σπιτικό. Οι διαθέσεις της μάνας ήταν συγκλονιστικά καταθλιπτικές. Έτσι είπαν πως, όταν την δουν να καταρρέει, τότε ο ένας και τότε ο άλλος θα εφάρμοζαν την *τεχνική της απόσπασης*. Το όνομα το είχε βρει ο Γιώργος. Θα τραβούσαν την προσοχή της σε κάτι άλλο. Να ξεχαστεί. Να ηρεμήσει η ψυχή της.

«Ξανά μπράβο!» χαμογέλασε ο Γιώργος και έκλεισε πίσω την πόρτα, δίχως να καληνυχτίσει κανέναν.

Στο σπίτι βασίλεψε σιωπή. Σαν χάδι. Σαν αναμονή.

Στο γειτονικό σπίτι, το συγγενικό σπίτι, του Άρη, η κατάσταση δεν ήταν καλύτερη.

«Ανάθεμα στην κρίση!» είπε ο πατέρας του και χτύπησε το χέρι του στο τραπέζι. Το μαχαίρι ήταν μόλις λίγα εκατοστά μακριά. Προς το παρόν αστόχησε.

«Ανάθεμα!» ξαναείπε και κοίταξε τον ουρανό, να βρει τον υπαίτιο να ξεθυμάνει. Τον έψαξε για λίγο ακόμη και μη βρίσκοντας κανέναν να βρίσει, λύθηκε σε δάκρυα.

Ο Άρης δεν άντεχε να βλέπει άλλο τέτοια ξεσπάσματα και ανέβηκε στο δωμάτιο του. Δεν τον χωρούσε ο τόπος. Σε λίγο ξανακατέβηκε. Βρήκε τον πατέρα του στην αγκαλιά της γυναίκας του. Δάκρυσε μέσα του κι εκείνος.

«Τι μπορούμε να κάνουμε γιε μου;» ρώτησε η μάνα.

«Ίσως τίποτα, ίσως και πολλά», είπε εκείνος ανοίγοντας το παράθυρο να περάσει η ελπίδα μέσα στο δωμάτιο. Με το πέταγμά της εδώ κι εκεί, διέλυσε το σύννεφο που πήρε να πνίξει την ανασαιμιά της οικογένειας.

«Ποιον πρέπει να παρακαλέσω πάλι;» έσπασε την σιωπή ο πατέρας, «Ποιον;»

Δεν μπορούσε να ξεχάσει. Δεν μπορούσε να συγχωρέσει. Πριν μερικούς μήνες, στο τέλος της Β Λυκείου, εκεί γύρω στον Μάιο, είχε πάει στον Διευθυντή του Ιδιωτικού Σχολείου που φοιτούσε ο Άρης.

«Κύριε Παναγιώτου», τον είχε παρακαλέσει, «με ξέρετε τόσα χρόνια». Κόμπιαζε. «Κοιτάξτε, όπως ξέρετε, οι δουλειές δεν πάνε καλά τελευταία. Εννοώ οι δικές μου, η επιχείρησή μου. Θέλω να μου πείτε...», πλησίασε κοντά στο γραφείο. «Έχετε κανένα παράπονο από μένα ή τον γιο μου όλα αυτά τα χρόνια;»

«Δεν καταλαβαίνω κύριε Οικονόμου», πάγωσε την ατμόσφαιρα.

«Πες τε μου, έχετε κάποιο παράπονο; Δεν πλήρωνα κανονικά; Ο γιος μου δεν ήταν από τους καλύτερους μαθητές σας; Δεν σας εκπροσώπησε επάξια σε διάφορους διαγωνισμούς σε όλη την Ελλάδα; Η ευκολία που έχει με τους υπολογιστές, νομίζω ότι έχει κάνει το σχολείο σας γνωστό σε όλη την επικράτεια και όχι μόνο. Ισχύουν αυτά;»

«Ναι».

«Μόνο αυτό έχετε να πείτε, κύριε διευθυντά;»

«Εσείς;»

Δεν του έμειναν άλλα περιθώρια του κυρίου Οικονόμου. Έπρεπε να σκύψει το κεφάλι. Ποιος; Εκείνος που ποτέ δεν είχε γονατίσει να παρακαλέσει. Ούτε καν στην εκκλησία. Όλα στη ζωή τα είχε κατακτήσει με αξιοπρέπεια. Μέχρι εκείνη τη μέρα που «έπεσε στα πόδια» του διευθυντή.

«Σας παρακαλώ» του είχε πει « το παιδί μου, αν είναι δυνατόν, να μην φύγει από το σχολείο φέτος που είναι στην τελευταία τάξη»

«Γιατί να φύγει;»

«Επειδή δεν έχω να πληρώσω φέτος. Τουλάχιστον τώρα. Αργότερα ίσως γίνει κάτι. Να βρω μια άκρη. Τούτον τον καιρό με βρήκαν πολλά. Πληρώνω συνέχεια. Δεν μου έχουν μείνει...»

«Α, κύριε Οικονόμου, λυπάμαι πολύ που τα ακούω αυτά. Ειλικρινά λυπάμαι. Δεν είναι καθόλου ευχάριστο να φτάνει κανείς σε αυτό το σημείο. Τι ζητάτε ακριβώς;»

«Πίστωση, έκπτωση, αναβολή πληρωμών...»

Ο Παναγιώτου έκλεισε αργά κάποιο βιβλίο που είχε μπροστά του και σηκώθηκε από την καρέκλα. Βημάτισε αργά προς το παράθυρο. Παραμέρισε την κουρτίνα. Εμφανίστηκε το προαύλιο. Άδειο. Εκείνη την ώρα δεν υπήρχε ψυχή εκεί.

«Σημαδιακό» σκέφτηκε ο Οικονόμου και σκούπισε δυο στάλες ιδρώτα που μόλις είχαν εμφανιστεί στο μέτωπο του.

«Ακούστε κύριε» είπε εκείνος, δίχως να γυρίσει να τον κοιτάξει . «Το σχολείο δεν είναι φιλανθρωπικό ίδρυμα. Πρέπει να το γνωρίζετε αυτό. Είναι επιχείρηση. Με την έννοια, ότι έχει έξοδα, έχει ένα σωρό υποχρεώσεις. Αν ο καθένας...»

«Μα δεν είμαι ο καθένας, κύριε διευθυντά, είμαι κάποιος σε ανάγκη»

«Τότε δεν απευθύνεστε στον σωστό άνθρωπο. Υπάρχουν κοινωφελείς υπηρεσίες που μπορεί να παρέχουν....»

«Μα τι λέτε;»

«Συγχωρέστε με, δεν ήθελα να σας προσβάλλω. Απλά να σας πω ότι κατανοώ το πρόβλημα σας, όμως δεν υπάρχουν περιθώρια....»

«Μα σας είπα δεν είναι ότι θα χάσετε τα χρήματα σας...»

«Παρακαλώ! Δεν είναι δικά μου τα χρήματα. Είναι της κοινότητας, των καθηγητών, του προσωπικού»

«Εντάξει, εντάξει. Δεν θα...»

«Κύριε Οικονόμου να μην σας καθυστερώ άλλο. Φαίνεται πως τελικώς δεν καταφέρατε να ενσωματωθείτε με το επίπεδο των μαθητών μας»

«Τι εννοείτε;»

«Όπως ξέρετε, στο σχολείο μας φοιτούν παιδιά γονιών μιας, πώς να σας το πω, άνετης οικονομικής επιφανείας. Δεν γνωρίζουν απολύτως τίποτε από την δική σας τραγικότητα. Εδώ και καιρό κάτι είχα καταλάβει. Πως διαφέρετε. Και να που έφτασε ο καιρός να αποδειχθεί ότι δεν μπορούσε να συνεχιστεί άλλο. Δεν είναι κακό. Άλλωστε υπάρχουν τόσα καλά δημόσια σχολεία που έχουν την δυνατότητα να παρέχουν στον Αριστείδη ικανά εφόδια.»

Τα χέρια του Χρήστου Οικονόμου άρχισαν να τρέμουν. Από θυμό. Κυρίως από θυμό. Μόνο από θυμό. Έτρεμαν επειδή δεν ήξεραν τι να κάνουν. Πως να διαχειριστούν την ένταση!

«Δηλαδή...», άρχισε δίχως να ξέρει τι να πει άλλο από το «δηλαδή...».

«Δηλαδή κύριε Οικονόμου, μπορεί ο Αριστείδης να ολοκληρώσει τις σπουδές του σε οποιοδήποτε δημόσιο σχολείο. Προτείνω αυτό που είναι μερικά τετράγωνα παρακάτω. Γνωρίζω τον διευθυντή και θα μπορούσαμε....»

«Όπως νομίζετε!» είχε πει φωναχτά, ενώ από μέσα του ήθελε να φωνάξει «Ντροπή!!»

«Τους χαιρετισμούς μου» είπε εκείνος, μην αφήνοντας ούτε την παραμικρή χαραμάδα για να περάσει λίγο φως, λίγη ζεστασιά.

Αυτά έγιναν τον περασμένο Μάιο. Τότε ήταν που μάτωσε η καρδιά του Άρη. Τότε ήταν που πήρε να ξεφτίζει το απαλό ροζ της ζωής του. Η χαραυγή της αλήθειας έφερνε τα νέα μιας άλλης πραγματικότητας. Ο Άρης δεν θα ήταν πια ο ίδιος. Και δεν ήταν. Ούτε αυτός, ούτε ο πατέρας του, ο Χρήστος Οικονόμου. Ο γιος του Αριστείδη Οικονόμου, του ιδρυτή της Εταιρείας Εισαγωγών. «Μήπως πρέπει να παρακαλέσω και κάποιον άλλον, λοιπόν;» ξαναρώτησε φέρνοντας στην μνήμη του, τον πόνο του.

Ο Άρης ένιωσε την οργή να γίνεται κατακόκκινη μέσα του. Τα μεγάλα του μάτια μισόκλεισαν για να μην την αφήσουν να δραπετεύσει. Την έκρυψαν εκεί μέσα. Να του καίει την ψυχή. Κάτι πρέπει να καταλαγιάσει την φωτιά που θεριεύει. Αλλιώς...

«Μην λες τίποτα άλλο πατέρα. Δεν ωφελεί. Ο,τι περνάει από το χέρι μας θα το κάνουμε και για μένα και για την γιαγιά. Μην ξεχνάς ότι είμαι γιος σου. Δεν το βάζω εύκολα κάτω. Έτσι μου έμαθες. Μην αλλάζεις τώρα το μάθημα, γιατί θα με μπερδέψεις».

Χαμογέλασε εκείνος. Κοίταξε με περηφάνια τον γιο του.

Η γυναίκα του, η Φρόσω, πέρασε το χέρι της γύρω από τους ώμους του. Εκείνος την κοίταξε και χάθηκε μέσα στα μάτια της. Είχε, ακόμα και ύστερα από τόσα χρόνια μαζί, την δύναμη να τον σαγηνεύει. Να τον επαναφέρει, όταν χάνει τον δρόμο στους λαβύρινθους του μυαλού και του κόσμου.

«Πρέπει να διαβάσω για αύριο» είπε ο Άρης. «Το γραφείο μου με καλεί».

«Να πας γιε μου», τον κατευόδωσε η μάνα. «Α, καλά που το θυμήθηκα! Πέρασε η Ισμήνη. Όσο ήσουν στο γηροκομείο».

Βιάστηκα, έβγαλε το κινητό του από την τσέπη του παντελονιού.

«Δεν βλέπω κάποια κλήση, κάποιο μήνυμα. Θα την πάρω αργότερα. Καληνύχτα»

Στην κουζίνα το καρδιοχτύπι του ζευγαριού ακολουθούσε τα βήματα του φεγγαριού, καθώς μικρός ξενύχτης γυροφέρνει στο κενό του ουρανού.

«Καλό κορίτσι αυτή η Ισμήνη», ψιθύρισε η Φρόσω.

«Από που το συμπεραίνεις αυτό; Επειδή δεν εγκατέλειψε τον γιο μας, τώρα που έφυγε από το σχολείο;»

Από την τρίτη Γυμνασίου τα δυο παιδιά, ο Άρης και η Ισμήνη αποφάσισαν να δοκιμαστούν. Η Ισμήνη, η μοναχοκόρη του καθηγητή της Φυσικής. Η κρυφή του αδυναμία. Του κυρίου Κυριακίδη. Για πολλούς ο ίδιος, φόβος και τρόμος. Όταν έμπαινε στην τάξη, μπορούσες να ακούσεις ακόμα και τις σκέψεις των μαθητών. Προσπαθούσαν να κρυφτούν από το επίμονο βλέμμα του, το διερευνητικό. Εκείνο που αναζητά κενά στη γνώση, τεμπελιά στην μελέτη.

Η Ισμήνη Κυριακίδη και ο Άρης Οικονόμου. Αντιμετώπισαν χίλιες προκλήσεις, κακόβουλες. Ότι δήθεν ο Άρης την πλησίασε για να παίρνει βαθμούς, για να μαθαίνει τα θέματα από τα διαγωνίσματα. Ότι προσπαθούσε με αυτή τη σχέση, να ανέβει στην εκτίμηση των συμμαθητών, να πάρει *credits* ότι και αυτός, παρόλο που δεν ανήκει στην τάξη την οικονομική, τολμά να κοιτά ψηλά.

Αλλά μήπως και η Ισμήνη τι ήταν; Κόρη καθηγητή. Όχι βιομηχάνου. Τα παιδιά των καθηγητών, ανήκαν σε μια ιδιαίτερη ομάδα που ήταν στο μεταίχμιο. Της ανοχής. Ουσιαστικά όμως, ποτέ δεν θα ήταν όλοι ίσοι.

Η Ισμήνη θα έμενε κοντά στον Άρη. Επειδή κι εκείνος έμενε κοντά της για εκείνην. Για μερικούς ανθρώπους ο άγουρος έρωτας βρίσκεται μόνο στις επικρίσεις όσων δεν τον χάρηκαν. Στην πραγματικότητα ο Έρωτας είναι ένας και μοναδικός. Άχρονος. Απροκατάληπτος. Έτοιμος να γκρεμίσει και να χτίσει.

Το ότι έμεινε μαζί του, είχε πολύ εντυπωσιάσει την μητέρα του Άρη.

«Λίγο το έχεις; Δεν γυρνάμε την πλάτη στον τραυματισμένο» είπε η Φρόσω. «Πόσοι από τους συμμαθητές του τον θυμούνται;»

«Ο οίκτος δεν ταιριάζει στους αγωνιστές» δυνάμωσε την φωνή του ο Χρήστος. Για να την χαμηλώσει αμέσως. «Άλλωστε, ο Άρης δεν φταίει σε τίποτα».

«Ούτε κι εσύ χαρά μου» τον γλύκανε η Φρόσω. «Ούτε κι εσύ. Μην βασανίζεσαι άλλο. Έλα, πάμε στο κρεβάτι μας».

«Θα έρθω σε λίγο» αναστέναξε. «Πήγαινε και θα έρθω»

Στο παράθυρο του καθιστικού ο Χρήστος Οικονόμου συνάντησε την νύχτα. Τριγυρνούσε μόνη, με τα μυστικά της.

«Μα να μην ραγίζει το τσιμέντο της καρδιάς!» της μίλησε. «Πόσο σκληρή μπορεί να γίνει η καρδιά;» την ξαναρώτησε.

Η σιωπή της, η απάντηση του.

«Το πήρα το μήνυμα» είπε και αναζήτησε στο φιλί της σιγουριά. Μόνο εκεί έβρισκε τον δρόμο κάθε που χανόταν.

Στο υπνοδωμάτιο τον περίμενε η πιο γλυκιά αγκαλιά του κόσμου. Εκείνη που ξέρει όλες τις απαντήσεις από την αρχή ως το τέλος του κόσμου. Του καθενός.

Στο μάθημα της βιολογίας

Οι συννεφιές του Σεπτέμβρη μαζεύονται όλο και πιο συχνά στον ορίζοντα. Στον ουρανό. Στην ψυχή. Στην αυλή του σχολείου.

Τα πρωτάκια θέλουν να παίξουν ακόμα λίγο. Ζητούν κάθε μέρα εκδρομή. Αρνούνται να αποχαιρετήσουν το καλοκαίρι. Είναι τόσο εύκολο άραγε να αποδιώξεις εκείνο που έχεις ένα με την καρδιά σου; Τη θερινή καρδιά.

Οι τάξεις, καράβια που αρμενίζουν σε καταγάλανες θάλασσες και ο νους καπετάνιος. Πώς να λοξοδρομήσει σε ασκήσεις και μεταφράσεις, όταν οι μόνες ασκήσεις και μεταφράσεις που αξίζουν τούτο το μήνα, σε τούτη τη ζωή, είναι αυτές της καρδιάς!

Οι καθηγητές μπαينوβγαίνουν στις αίθουσες διδασκαλίας. Οι μαθητές απουσιάζουν.

«Κυρία εσείς πως περνάτε το καλοκαίρι σας» ρώτησε ο Κωνσταντίνος

«Πέρασε το καλοκαίρι παιδί μου, δεν το πήρες είδηση; Σιγά σιγά πρέπει να προσαρμοστούμε στην καινούργια σχολική χρονιά που άρχισε και...»

«Ας μην βιαζόμαστε να διώξουμε τον ήλιο κυρία», συνέχισε η Γεωργία παίρνοντας θάρρος από τον Κωνσταντίνο. «Έχουμε μέρες μπροστά μας να μάθουμε τις εξισώσεις».

«Α, έτσι!» είπε η κυρία Αντωνιάδη, «τουλάχιστον δεν ξεχάσαμε τι μάθημα θα κάνουμε φέτος μαζί».

Είτε βιαζόμαστε παιδιά, είτε δεν βιαζόμαστε, ο ήλιος θα κάνει την πορεία του και θα ακολουθήσει την πορεία που ξέρει».

«Γιατί προχωρά ο ήλιος;» γέλασε ο Λευτέρης, «Εμάς στο δημοτικό άλλα μας έμαθαν. Ότι λέει η Γη γυρίζει γύρω από τον ήλιο. Τώρα θα μάθουμε άλλα;»

Τα παιδιά γέλασαν με την καρδιά τους. Και η κυρία Αντωνιάδη μαζί τους.

«Αχ, να ζήσεις Λευτέρη, μας έκανες και γελάσαμε. Έχεις δίκιο. Μερικά πράγματα θα μείνουν τα ίδια και εδώ στο Γυμνάσιο, όπως τα μάθατε στο δημοτικό. Ένα από αυτά είναι και το ότι η Γη γυρίζει γύρω από τον Ήλιο».

Σα να ήταν όλοι συνεννοημένοι, κοίταξαν έξω από το παράθυρο τον ήλιο που χαίδευε τις πολυκατοικίες και τα λιγοστά δένδρα ανάμεσα τους. Λες και ήταν τσιμεντένιοι στρατιώτες που προστάτευαν τούτη την ελπίδα ζωής, από τους εισβολείς.

Αν πρόσεχες λιγάκι περισσότερο θα έβλεπες εκεί στις φυλλωσιές να παίζουν με τις πρωινές ακτίνες πολλές ματιές, φευγάτες.

Από τα παράθυρα των άλλων τάξεων, σαν μικρά ξωτικά, σκέψεις και όνειρα τραγουδούν στα περβάζια, χοροπηδούν στην έδρα, σκαρφαλώνουν μέχρι τις αφίσες με τις τουριστικές τοποθεσίες της Ελλάδας και ξανά το ίδιο. Μάταια οι καθηγητές προσπαθούν να πείσουν τον εαυτό τους και τους μαθητές πως είναι καιρός να αράξουν πια στο σχολικό λιμάνι.

«Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, οι μέρες περνούν γρήγορα και η ύλη πρέπει να βγει μέχρι τον Φεβρουάριο το αργότερο», λένε και ξαναλένε, όσοι μπαινοβγαίνουν στην Γ Λυκείου. «Το καλοκαίρι, που δεν ήταν καλοκαίρι για τους περισσότερους από εσάς, μας άφησε χρόνους. Έχετε να ζήσετε πολλά καλοκαίρια στο μέλλον, μην απογοητεύεστε. Κουραστήκατε, το ξέρω. Θα ανταμειφτείτε πλουσιοπάροχα. Μην τα παρατάτε όμως ακόμη».

«Κι εσείς που το ξέρετε;» ρώτησε ο Γιώργος, κοιτάζοντας με την άκρη του ματιού του την τάξη, να δει τι εντύπωση έκανε η ερώτηση του.

«Ποιο;» ρώτησε ο καθηγητής

«Το ότι έχουμε πολλά καλοκαίρια στην διάθεση μας»

Έκλεισε αργά τον κατάλογο του και σηκώθηκε από την έδρα.

«Αφοπλιστική εξυπνάδα Γιώργο, δεν μπορώ να πω.... Αναρωτιέμαι, όμως, αν δεν είχαμε την ελπίδα αυτή, που θα ήμασταν τώρα!...»

«Να τα αφήσετε αυτά για τον θεολόγο», πετάχτηκε η Σταυρούλα. «Αυτά είναι αλλουνού παπά Ευαγγέλιο».

«Δεν το ήξερα ότι έχουμε συνάδελφο παπά», αστειεύτηκε εκείνος προσδοκώντας να βρει ένα τρόπο να σπάσει την άμυνα της τάξης, για να προχωρήσει στην παράδοσή του. Στην Βιολογία θα πρέπει κανείς να είναι προσεκτικός ώστε να παρατηρεί τέτοια κενά για να μπορεί να παρεμβαίνει.

«Τα ράσα δεν κάνουν τον παπά, έτσι δεν είναι;», παρατήρησε ο Άρης και θυμήθηκε πως αυτό που είπε ταίριαζε και για κείνον. Μπορεί να φαινόταν ένα θλιμμένο και φοβισμένο παιδί από άλλο σχολείο, αλλά...

«Οπωσδήποτε» συμφώνησε ο καθηγητής αλλά στην Βιολογία πολλές φορές ένα θανατηφόρο κύτταρο μπορεί να ξεγελάσει τα άλλα και να τα πλησιάσει για να τα σκοτώσει»

Στην τάξη σταμάτησαν οι ψίθυροι. Αυτό ήταν. Κατάφερε να σαγηνεύσει το ακροατήριό του. Για μια στιγμή, αναρωτήθηκε κι εκείνος πώς τα κατάφερε! Τι ήταν εκείνο που μαγνήτισε την προσοχή όλων!

«Οι νόμοι της Βιολογίας και οι νόμοι που διέπουν τη ζωή», κατάλαβε και συνέχισε, «είναι τόσο όμοιοι, επειδή ξεχνάμε πως ο λόγος για τον Βίο, είναι λόγος για τη ζωή. Και αν η ζωή συνεχίζει να είναι ένα μυστήριο, είναι επειδή ο λόγος μας ακόμα, της το επιτρέπει»

«Κάνετε πολύ παρέα με τον θρησκευτικό», ξαναείπε χαμογελώντας ο Γιώργος.

«Και είναι κακό αυτό;»

«Ποιος το 'πε;» απάντησε εκείνος. «Είναι πολύ πρώτος καθηγητής. Πολλοί από μας τον έχουμε από την πρώτη Γυμνασίου. Δεν τον λες εύκολα καθηγητή Θρησκευτικών. Μπορείς να συζητήσεις μαζί του κυριολεκτικά τα πάντα».

«Άκουσα είναι γκατζετάκιας» είπε ο Άρης και γέλασε.

«Γιατί γελάς;» τον μάλωσε η Σοφία. «Εσύ δεν τον ξέρεις, οπότε δεν σου πέφτει λόγος».

Ο Άρης κοίταξε τον Γιώργο και χαμογέλασε.

«Τον μαθαίνω σιγά σιγά», είπε συγκρατώντας ένα χαμόγελο που ανέτειλε από τα βάθη της ψυχής του.

«Κι εσένα που σου αρέσουν οι υπολογιστές, σίγουρα θα βρείτε πολλά κοινά» συμπλήρωσε η Άννα.

«Μας έχει δώσει το email του. Του στέλνουμε, και εκείνος να δεις με πόση υπομονή και ενδιαφέρον μας απαντά. Σε όλα. Δηλαδή σκέφτομαι, ότι μπορεί να ξενυχτά ο άνθρωπος πάνω από τα email μας.»

«Να σκεφτείς ότι η αδελφή μου, που έχει τελειώσει εδώ και πέντε χρόνια, έχει ακόμα επαφές μαζί του. Μαζεύονται και άλλοι και πάνε για καφέ, σινεμά, για φαγητό. Ακόμα και σε συναυλία είχαν πάει. Γι' αυτό σου λέω, είναι για καλό να του ανοιχτείς», συμβούλεψε η Άννα που είχε πάρει θάρρος βλέποντας πως δεν την αποπήρε κανείς.

«Μήπως τελειώσατε την ψιλή κουβεντούλα;» τους μάλωσε με χαμόγελο ο Βιολόγος. «Έχουμε και μάθημα, αν δεν σας πειράζει».

Αλλού, όμως, το μάλωμα δε φαίνεται να είναι τόσο ευγενικό. Το γραφείο του διευθυντή, ήταν ένα μέρος που δε θα ήθελε κανείς να παρευρίσκεται. Πόσο μάλλον, αν ήσουν μαθητής που σε

είχαν στείλει εκεί με ωριαία αποβολή!

«Γιατί σε έβγαλε Αλεξόπουλε η καθηγήτρια σου από την τάξη;»

«Δεν έκανα τίποτα κύριε!» φώναξε ο μικρός.

«Πως δεν έκανες; Μου είπε ότι συνέχισες να μιλάς, ακόμα και ύστερα από επανειλημμένες παρατηρήσεις της».

«Δεν μιλούσα κύριε! Εγώ άκουγα!»

«Αναιδέστατε! Αρκετά!»

«Μα κύριε δεν μιλούσα, εγώ ήθελα να παρακολουθήσω. Η διπλανή μου, μου έλεγε για την μητέρα της που είναι έγκυος και...»

«Ποιος σου είπε Αλεξόπουλε πως θέλω να μάθω τα κουτσομπολιά; Σου φαίνομαι για κουτσομπόλης;»

«Όχι κύριε αλλά...»

«Αλάτι και πιπέρι! Επειδή είναι ακόμα αρχή, σου την χαρίζω, αλλά να ξέρεις, πως σε παρακολουθώ! Συνεννοηθήκαμε; Άκου έγκυος...! Στο μάθημα σου γρήγορα!»

«Μάλιστα κύριε!»

«Α και που είσαι! Τα μεσημεριανά στην τηλεόραση έχουν ανάγκη από ανταποκριτές... Δεν ξέρω αν σε ενδιαφέρει...», γέλασε.

Ο Αλεξόπουλος βγήκε από το γραφείο πολύ αργά. Τα παπούτσια του λες και είχαν κολλήσει στο πάτωμα. Είχε βαρύνει υπερβολικά. Ο διευθυντής χρησιμοποιεί το *χάρισμα* του με δεξιότητες. Δεν του είχαν κολλήσει άδικο το παρατσούκλι: «ο τοξικός». Όπου πέσει, κάνει πληγή. Μέχρι στιγμής καμιά άμυνα δεν στάθηκε ικανή να το αντιμετωπίσει. Ούτε καθηγητή το κύρος!

«Νόμιζα κυρία Κωστοπούλου ότι είχα να κάνω με μια ώριμη καθηγήτρια!»

«Δεν σας καταλαβαίνω», έκανε το λάθος και απάντησε.

«Τι άλλο πρέπει να κάνει τούτος ο διευθυντής, πότε θα μπορέσει να ξεκουραστεί επιτέλους! Μα δεν υπάρχει κάποιος εδώ μέσα, που να κάνει την δουλειά του όπως πρέπει!!»

«Εγώ κύριε διευθ...»

«Κοιτάζτε κυρία Κωστοπούλου. Δεν το αγαπάτε το σχολείο. Δεν αγαπάτε την δουλειά σας. Μάλλον δεν είστε ικανή φαίνεται να το κάνετε. Μην με φέρνετε, όμως κι εμένα σε αυτή την δύσκολη θέση να αλλάζω τον τόνο της φωνής μου. Δεν το θέλω. Σας παρακαλώ κάντε κάτι παραπάνω από αυτό που μπορείτε, αν μπορείτε. Αλλιώς ζητείστε να απασχοληθείτε με κάτι άλλο»

«Σας έχω δώσει και στο παρελθόν ευκαιρίες για....»

«Εννοείται πως ναι! Αλλά τα παρέβλεψα. Αρκετά είπαμε όμως. Έχω να ασχοληθώ με σοβαρότερα ζητήματα. Παρακαλώ πηγαίνετε στη δουλειά σας».

Ο τοξικός.

Ακόμα και στο γραφείο των καθηγητών είχαν να το φοβούνται. Και ένα του βλέμμα ήταν αρκετό.

Είχε μια προσωπική αντίληψη περί διοίκησης και την εφαρμόζε στο σχολείο. Όλοι γνώριζαν ότι είναι καθρέφτισμα της δικής του ζωής. Λίγοι, όμως, σχεδόν κανένας για την ακρίβεια, δεν είχε το θάρρος να το πει φωναχτά. Ποιος θα μπορούσε να γνωρίζει ότι ο κύριος διευθυντής το ευχόταν αυτό νύχτα μέρα! Να βρεθεί κάποιος που να γνωρίζει από πόνο, για να τον θεραπεύσει.

Χτύπησε το τηλέφωνο, τόσο δυνατά, ώστε τρόμαξε. Τρόμαξε που τρόμαξε.

«Καλημέρα κόρη μου», έβγαλε μικρό αναστεναγμό. Κρυφό.

«Κύριε Διευθυντά!» μπήκε σχεδόν τρέχοντας η γραμματέας.

«Αργότερα κυρία Γεωργίου, δεν βλέπετε ότι έχω τηλεφώνημα;»

«Μα είναι...»

«Είπα, αργότερα!.. Επιτέλους, κάντε και κάτι μόνοι σας σε αυτό το σχολείο! Δεν είναι δυνατόν να κρέμεστε όλοι από έναν Διευθυντή!», είπε και με την χειρονομία που έκανε κουνώντας την ανάποδη της παλάμης μπρος-πίσω, την έδωξε, όπως διώχνουμε τα σκουπιδάκια με μια μικρή σκούπα.

«Σε ακούω τώρα», στράφηκε στην κόρη του, η οποία τον περίμενε υπομονετικά.

«Πατέρα, το Σάββατο που μας έρχεται, θέλω να έρθεις από το σπίτι για φαγητό. Ο Απόστολος κι εγώ θα χαρούμε να σε δούμε».

Ο Απόστολος και η Μαριλένα. Η μονάκριβη κόρη του. Η αδυναμία του. Η αχίλλειος πτέρνα του, για όσους το ήξεραν. Κρυφή κερκόπορτα. Ακόμα κι αν το φαντάζονταν κάποιοι, δεν μπορούσαν να βρουν το κλειδί της. Αυτό το γνώριζε μόνο αυτός.

Μια εβδομάδα μετά το γάμο, είχε χάσει την γυναίκα του. Πέντε χρόνια δεν είναι αρκετά για να επουλώσουν οποιαδήποτε πληγή. Θέλει τον χρόνο της. Κάπου είχε διαβάσει πως υπάρχει λέει μια μυστική δίοδος που ενώνει το σώμα με την ψυχή. Δεν τα καταλάβαινε πολύ αυτά. Εκείνος είχε σπουδάσει μαθηματικός. Ένα κι ένα κάνουν....

«Γιατί, συμβαίνει κάτι;» τη ρώτησε.

«Για ποιο λόγο το ρωτάς αυτό;» ακούστηκε κάπως θορυβημένη η Μαριλένα.

«Τίποτα παιδί μου, επειδή δεν γιορτάζουμε κάτι και...»

«Έλα πατέρα να περάσουμε μαζί το Σαββατόβραδο κι άσε τα τα περιττά» τον αποστόμωσε, μη δίνοντάς του την ευκαιρία να ρωτήσει κάτι άλλο. «Κλείνω γιατί έχω να μελετήσω για μια υπόθεση!»

«Έτσι είναι οι δικηγόροι κόρη μου», συμφώνησε εκείνος. «Ο χρόνος τους είναι τόσο λίγος. Εντάξει λοιπόν, θα είμαι εκεί το Σάββατο. Α! Μην ξεχάσεις! Σουτζουκάκια!»

«Δεν χρειάζεται να μου το θυμίσεις! Λοιπόν, σε φιλώ!»

Ανάμεσα στις σκέψεις των μαθητών που κρέμονταν από τα φύλλα των δένδρων έξω από το σχολείο προστέθηκαν και οι δικές του. Σαν πουλιά ανήσυχα πέταξαν μακριά οι άλλες. Νίκησαν οι δικές του.

Βημάτισε λίγο μέσα στο γραφείο του.

Ξαφνικά τα βήματα πολλαπλασιάστηκαν, ακούγονταν σαν ποδοβολητό. Τα έχασε για μια στιγμή, φευγάτος όπως ήταν από τον τόπο και τον χρόνο του σχολείου. Μονομιάς, το προαύλιο γέμισε παιδιά. Διάλειμμα.

Δεν είναι λίγο αυτό. Να έχεις ένα χώρο γεμάτο με παιδιά. Τα λες και ελπίδα. Μέσα σου όμως. Βαθιά μέσα. Επειδή η πρόσοψη του διευθυντικού οικοδομήματος πρέπει να είναι αγαπητικά λιτή. Μάλιστα! «Αγαπητικά λιτή», επανέλαβε την σκέψη του αυτή. Του καλάρωσε. Πλησίασε το παράθυρο.

Από εδώ τα έβλεπε όλα. Και τον έβλεπαν όλοι. Έτσι νόμιζε. Έτσι ήλπιζε. Τον Άρη ας πούμε, δεν τον βλέπει. Τον Γιώργο δεν τον βλέπει. Τους βλέπει, όμως, ο κύριος Λαδόπουλος. Μαζί με τους εφημερεύοντες καθηγητές βγαίνει κι εκείνος. Το μάτι και το αυτί του διευθυντή, στο προαύλιο, το σύλλογο και «όπου δει». Αυτό ακριβώς είναι και το δικό του παρατσούκλι: ο «οπουδευ».

Στην αυλή, μια άλλη ζωή. Η άλλη ζωή. Η ζωντανή ζωή.

«Α, δεν σου είπα» χτύπησε την πλάτη του Γιώργου ο Άρης

«Τι έγινε πάλι;»

«Ξέρεις ποια με ζητούσε χθες;»

«Όχι»

« Η Ισμήνη ρε, από το παλιό σχολείο»

«Νόμιζα ότι τελείωσε η ιστορία αυτή, μαζί με το σχολείο και τους φίλους σου.»

«Κι εγώ έτσι νόμιζα, αλλά αυτή επιμένει.»

«Μήπως το πρόβλημα είναι σε σένα; Μήπως θα ήθελες για τους λόγους σου να τελειώσει;»

«Δεν ξέρω να σου πω... Δεν πήρε εμένα να φανταστείς αλλά το σπίτι μου...»

«Γιατί δεν την πήρες εσύ;»

«Δεν ξέρω... Δεν ξέρω τίποτα... Σκέφτομαι όλα αυτά τα χρόνια που περάσαμε μαζί... Να μην χαθούν... Τόσα προβλήματα... Και τόσες νίκες!»

«Γι' αυτό σου λέω... Πάρε να δεις τί θέλει το κορίτσι...»

«Καλά... Αργότερα...»

«Πάμε γιατί θα χτυπήσει και δεν θέλω να χάσω τα θρησκευτικά»

«Α, έχουμε θρησκευτικά τώρα! Ευκαιρία! Θέλω να του μιλήσω του ανθρώπου, να του ζητήσω

συγγνώμη και...να του ζητήσω και κάτι».

«Σαν τί; Αν δεν είμαι αδιάκριτος...»

«Πάψε ρε, αδιάκριτος. Είναι δυνατόν; Τι να κρύψω από σένα; Για εκείνη την ιστοσελίδα θέλω να τον ρωτήσω, αν μπορεί να βοηθήσει λίγο».

«Α, λες για το project που ανέλαβες. Είναι κι αυτό μπελάς. Που βρίσκεις τον χρόνο;»

«Χρόνο δεν βρίσκεις για τίποτα. Αν χρειάζεσαι τον δημιουργείς. Την καρδιά σου να προσέξεις», είπε ποιητικά.

«Καλό!!», συμφώνησε ο Γιώργος. «Όσο για το θρησκευτικό, δεν θα αρνηθεί. Το ξέρεις ότι αυτά τον εξιτάρουν. Ιδίως ό,τι έχει να κάνει με την σχολική ζωή, η καλύτερη του. Να του το πεις!»

Λίγες μπαλίες ακόμα, δυο τρία σουτ, πέντε πειράγματα και η αυλή ερήμωσε. *Ερήμωσε* θα έλεγες όταν ούτε ένας μαθητής δεν βρισκόταν να δίνει ζωή στο τσιμέντο. Ούτε ένας. Όμως αν πρόσεχε κάποιος προσεκτικά....

«Τι συμβαίνει Γεωργίου; Με ποιον μιλάς; Γιατί δεν είσαι στην τάξη σου;»

Ο Νίκος Γεωργίου είναι ένας καινούργιος μαθητής της Α Γυμνασίου. Στο τμήμα του Κωνσταντίνου. Την ώρα εκείνη ήταν κολλημένος στα κάγκελα, από την μεριά της εισόδου κι συνομιλούσε με κάποιον. Τρομαγμένος ο επιστάτης πλησιάζει.

«Ποια είναι αυτή Γεωργίου;»

«Είναι... η...μητέρα μου κύριε...»

«Η μητέρα σου; Και τι γυρεύει έξω από τα κάγκελα; Σε φυλακή είμαστε; Γιατί δεν έρχεται μέσα;»

«Δε...δεν γίνεται...Να... Φεύγει...».

Δίχως την παραμικρή κουβέντα, η παράξενη αυτή γυναίκα απομακρύνεται και στρίβει στη γωνία. Έστριψε και ο επιστάτης για το γραφείο του διευθυντή.

«Ποια ήταν αυτή;» ρώτησε αυτός.

«Η μητέρα του», έκανε εκείνος απορημένος. «Πώς το ήξερε ότι...» αναρωτήθηκε.

«Τα πάντα γνωρίζω» είπε εκείνος κατηγορηματικά, μαντεύοντας την σκέψη του και συνέχισε:

«Αδύνατον! Η μητέρα του ήρθε το πρωί για να φέρει το απολυτήριο του από το δημοτικό»

«Τότε;»

«Θα δούμε....»

Για να δούμε, είναι απαραίτητο να έχουμε μάτια. Τις περισσότερες φορές, μας ξεγελούν μόνο και μόνο επειδή βρίσκονται εκεί, στο μέτωπό μας. Πιστεύουμε πως ο,τι βλέπουμε είναι και το αληθινό. Αλλά δεν είναι τίποτα άλλο από εκείνο που θέλουμε να δούμε!

Οι μέρες του Σεπτεμβρίου γλυκαίνουν καθώς του φθινοπώρου τα πρώτα δάκρυα

αποχαιρετούν το καλοκαίρι. Τα δάκρυα, τα λες και πρωτοβρόχια.. Τα σύννεφα που μαζεύονταν απειλητικά μέσα στην ψυχή, χρειάστηκε να βρουν διέξοδο. Τα μικρά ρυάκια στα ακροδρόμια, ταξίδεψαν κάθε κίτρινο φύλλο που βρέθηκε στον δρόμο τους. Το τραγούδι της βροχής συγκίνησε τους κατοίκους της πολιτείας. Πολλοί προτίμησαν να βγουν στους δρόμους και να χορέψουν στους ήχους της μουσικής που έπαιζε πάνω στα πεζοδρόμια, στην ασφαλτο, στα αυτοκίνητα. Διστακτικοί ήταν λίγοι.: Όσοι παραμέρισαν τις κουρτίνες των παραθύρων μην τολμώντας την έξοδο.

Ο κύριος διευθυντής δεν άκουσε το τραγούδι, ούτε βρήκε να χορέψει. Ο νους του ήταν προσηλωμένος στην πρόσκληση της Μαριλένας, της κόρης του.

Το Σάββατο έφτασε. Η μοναξιά είχε γίνει φιλενάδα του. Ίσως να ήταν και η μοναδική. Αγαπήθηκαν οι δύο τους. Έγιναν αχώριστοι. Μόνο τούτο το πρωινό, η συμβίωση τους ήταν δύσκολη.

«Να έρθεις να φάμε μαζί», τον είχε προσκαλέσει η κόρη.

Η χαρά και η αδημονία είχαν πιάσει τον χορό και φίμωσαν όλες τις σκέψεις του πατέρα. Τέτοιες ευκαιρίες έμοιαζαν το αναπάντεχο συναπάντημα με τον παιδικό φίλο, στο δρόμο. Πήγε μέχρι το παράθυρο να κοιτάξει τα σύννεφα. Αισθάνθηκε την διάθεση να παίξει ένα παιχνίδι που συνήθιζε από μικρός. Μετρά τα σύννεφα και όσα είναι, βρίσκει και το αντίστοιχο γράμμα από την αλφάβητο, για να δει ποιος τον σκέφτεται. Άλλοι το κάνουν με το φτέρνισμα. Εκείνος προτιμά ν' αναζητά τα νέφη.

Χαρά Θεού στον ουρανό. Μόνο τέσσερα μικρά συννεφάκια έπαιζαν κυνηγητό με τις ακτίνες του ήλιου. Το Δ, δεν του λέει κάτι. Απογοητεύτηκε. Αναπήδησε με το κουδούνισμα του τηλεφώνου.

«Μπαμπά, να με συγχωρέσεις, αλλά θα πρέπει να αναβάλλω την σημερινή συνάντηση»

«Γιατί τι έγινε; Συνέβη κάτι;»

«Ε, όχι...όχι... θα το κάνουμε το άλλο Σάββατο, να μπει ο Οκτώβρης...»

«Έχει καμιά σημασία ο μήνας; Τι μου λες τώρα;»

«Δεν ξέρω... ίσως... αλλά γεγονός είναι ότι δεν μπορεί να γίνει σήμερα το απόγευμα η συνάντηση μας. Μην ανησυχείς όμως. Το σίγουρο είναι ότι θα βρεθούμε το Σάββατο».

«Ομολογώ ότι δεν καταλαβαίνω. Δεν μπορώ να σε πιέσω να μου πεις». «Αλλιώς διαφεντεύω παρόμοιες καταστάσεις στο σχολείο. Εκεί έχω άλλο κύρος. Με σένα δυσκολεύομαι λίγο...Τέλος πάντων. Το άλλο, το άλλο. Να μπει κι ο Οκτώβρης....», σκέφτηκε αναζητώντας μέσα στο δωμάτιο την φίλη του. Τη μοναξιά. Σε κείνη μπορούσε να πει τα πάντα.

Όλη η χαρά και η αδημονία να βρεθεί στο σπίτι της κόρης του, βαριά πέτρα στο στήθος του. Ακριβώς πάνω από την καρδιά. Να του δίνει την ευκαιρία να την δει, πράγμα σπάνιο, και μετά να

το αναβάλλει. Άλλη μια εβδομάδα να μετρά σύννεφα και λεπτοδείκτες.

Πόσο θα ήθελε να έμεναν όλοι μαζί! Έστω κοντά. Αλλά ποιος τολμά να το προτείνει! Τις απόψεις της για αυτού του είδους της σχέσεις τις γνωρίζει. Η συγχωρεμένη η μάνα της, της είχε κάνει μια κουβέντα γενικού ενδιαφέροντος με ειδικό περιεχόμενο, αλλά η κορούλα της, μετρούσε τους μήνες να γίνει δεκαοκτώ χρονών, να φύγει. Όχι πως περνούσε άσχημα στο πατρικό τους, αλλά, το κάλεσμα της ζωής ήταν πιο δυνατό από εκείνο των γονιών. Έτσι, τους είχε διδάξει την ανεξαρτησία για τέσσερα χρόνια, όσο χρειαζόταν να τελειώσει την Νομική στην Θράκη. Όταν γύρισε, παντρεύτηκε και έπιασε σπίτι στην Καλλιθέα.

Η Καλλιθέα δεν απέχει πολύ από το σπίτι του. Με το ταξί, είναι περίπου μισή ώρα. Λίγο παραπάνω αν πέσεις σε κίνηση. Το διαμέρισμά της ήταν στο κέντρο της πόλης. Κοντά στην αγορά.\n«Δεν μπορούσα να του το πω σήμερα» δεν είμαι έτοιμη, ψιθύρισε στον άνδρα της. Εκείνος καθόταν παράμερα, μπροστά στην τηλεόραση.

«Τι θα γίνει δηλαδή αν μάθει σε μια εβδομάδα, η σε δύο πως περιμένουμε παιδί;»

«*Η ψευδαίσθηση της σωτηρίας με το καράβι της αναβολής.* Τι να πω, δεν ξέρω. Μάλλον δεν ήμουν έτοιμη απόψε.»

«Δεν πειράζει. Έλα, κάθισε κοντά μου», χτύπησε με την παλάμη του απαλά τον καναπέ.

Ο Σεπτέμβρης, γεφυράκι στήνει να διαβεί το φθινόπωρο. Πολύχρωμος και σημαιοστολισμένος ο Οκτώβρης, έτοιμος να περάσει τους ταξιδιώτες ακόμα πιο πέρα. Οι άνθρωποι μετατρέπουν τα κτήρια σε γηροκομεία, σχολεία, σπιτικά. Εκείνα καμαρώνουν για την ψυχή που τους δόθηκε. Ποιος να τους το έλεγε. Ένας όμορφα σχηματισμένος σωρός από πέτρες γίνεται αγκαλιά. Κι αν δεν είναι αυτό θαύμα τότε τί είναι;

(2). Η ύπουλη γαλήνη του καιρού

«Μου πιάνεις σε παρακαλώ τη ζακετούλα μου;» παρακάλεσε η γιαγιά κοιτώντας έξω από το παράθυρο.

Ο Άρης σηκώθηκε από την καρέκλα του αλλά δεν πήγε κατευθείαν στην ντουλάπα . Κατευθύνθηκε στο παράθυρο. Οι ώρες της μέρας λιγόστευαν. Στένευαν και τα περιθώρια. Καμιά καλή είδηση για το Ίδρυμα. Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε. Ο χρόνος μετρούσε ανάποδα.

Οι αντίστροφες μετρήσεις δεν ήταν το καλύτερο του. Ο Άρης είχε αποφασίσει πως θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να βοηθήσει. Μα τί θα μπορούσε να κάνει που δεν το μπορούσαν οι υπεύθυνοι!

Αμίλητος ο Γιώργος περιεργάζεται το κενό του νου του.

«Να σου πω», του λέει. «Ψήνεσαι για μια συναυλία;» πετάγεται ξαφνικά, λες και κάποιος τον σκούντηξε απότομα.

«Τι;»

«Λέω, οργανώνουμε μια συναυλία;»

«Ποιοι; Εμείς οι δύο;»

«Όχι ρε! Να το προτείνουμε στον Δήμο, εκεί που υπάγεται το γηροκομείο, να φτιάξει μια εκδήλωση, μεγάλη, πολυποίκιλη. Να την ανοίξει, ώστε να χωρέσουν μέσα διάφορες μικρότερες. Έτσι θα βοηθήσει να μαζευτούν κάποια λεφτά!»

«Το νομίζεις έτσι εύκολη υπόθεση;»

«Ναι» τον αποστόμωσε ο Άρης.

Ο Γιώργος ήταν σίγουρος ότι θα έβλεπε τον ξάδερφό του προβληματισμένο. Όμως, φαίνεται πως δεν τον ήξερε καλά. Τα μάτια του για μια στιγμή άστραψαν.

«Το παλιό μου σχολείο είχε για διαφημιστική πρακτική, να κάνει διάφορες χορηγίες. Πότε έδινε λίγα χρήματα εδώ, πότε εκεί. Έτσι, το όνομα του σχολείου ακουγόταν παντού. Όλοι ήξεραν ότι έδινε. Δεν το παρέβλεπε κανένας, Προτείνω να γίνει και εκεί μια πρόταση. Στον Παναγιώτου!»

«Σιγά μη δώσουν»

«Γιατί όχι;»

«Ξέρω εγώ; Εσύ γιατί λες; Και μας περνιέσαι για έξυπνος. Μόνο σου το είπες προηγουμένως. Για διαφήμιση. Που θα φανεί το όνομα του; Ποια περιοδικά και εφημερίδες θα το παρουσιάσουν;»

Ο Άρης τον κοίταξε με τα πονηρά μάτια του και δεν απάντησε.

«Και να σου πω, η συναυλία που κολλάει;» πήρε φόρα ο Γιώργος και έκανε συνεχώς επιθέσεις.

«Έτσι μάλιστα. Θέλουμε το σκληρό δίσκο», δείχνοντας με το δάχτυλο το μυαλό, «να δουλεύει με πολλά rpm. Πώς δεν κολλάει! Δεν θα φέρουμε νεολαία; Δεν θα μαζέψουμε όλα τα σχολεία; Τι θα

έρθουν να κάνουν; Να ακούσουν μουσική. Να αγοράσουν πράγματα».

«Από που;»

«Από τους διάφορους πάγκους που θα στήσουμε ρε φίλε! Θα έχουμε περίπτερα με πράγματα από διάφορους χορηγούς. Αυτά που σου λέω, θέλω να τα πω στον πατέρα σου, να τα μεταφέρει στον αντιδήμαρχο. Ήταν συμμαθητές οπότε έχει την άνεση, κατάλαβες; Δεν τον έχω να μας αρνηθεί κάτι τέτοιο»

«Και αν;»

«Ρε, δεν υπάρχει περίπτωση σου λέω! Αφού είμαστε στην ίδια μεριά της μάχης. Θα ανέβει κιόλας ψυχολογικά. Αυτό θα τον τονώσει. Θα βάλω και για σύμμαχο τη μάνα σου. Στιμμένη δουλειά σου λέω!»

«Όσο το ακούω τόσο περισσότερο με τρελαίνει. Εσένα σε πάει κιόλας ο πατέρας μου, οπότε...»

Μόνο που δεν έπιασαν τον χορό τα δυο παιδιά. Όσο προχωρούσε η συζήτηση, τόσο το διστακτικό στην αρχή χαμόγελο, έγινε γέλιο. Πιάστηκαν από τον ώμο και χοροπηδούσαν στον ρυθμό μιας άλλης μουσικής. Αυτής που άκουγαν μόνο οι δυο τους. Επειδή έβγαινε κατευθείαν από την καρδιά. Ήταν μία. Κοινή.

«Α, ξέχασα να σου πω και το άλλο»

«Έχουμε και άλλο;» ρώτησε ο Γιώργος που ήταν έτοιμος να συνεχίσει τις ζητωκραυγές.

«Ε, να! Θυμάσαι που έφυγα την περασμένη βδομάδα νωρίς από το σχολείο;»

«Ναι. Πήγες στον οδοντίατρο»

«Ναι καλά! Για ξεκάρφωμα σου λέω!», του έκλεισε το μάτι. «Πέρασα από το παλιό σχολείο».

Κοντοστάθηκε ο Γιώργος.

«Γιατί;»

«Έτσι! Μου έκανε καλό αυτό που μου είπες για την Ισμήνη. Νόμιζα πως είχε σβήσει η φωτιά μου, αλλά εκεί που σκάλιζα τις στάχτες έκαψα τα δάχτυλα μου».

«Άμα ακούω τέτοια... Καταλαβαίνω», έκλεισε το μάτι ο ξάδελφος. «Και; Τι έγινε εκεί;»

«Την ώρα που περνούσα την πόρτα, έπεσα πάνω στον Κυριακίδη. Τον φυσικό, ξέρεις. Τον πατέρα της».

«Σου μίλησε;»

«Γιατί, μαλωμένοι είμαστε; Με ρώτησε διάφορα. Του είπα κι εγώ λίγα από αυτά που γίνονται. Αλλάξαμε κουβέντες. Ύστερα χαιρετηθήκαμε».

«Την Ισμήνη την είδες;»

«Πολύ λίγο. Έγραφε προσομοίωση. Την βρήκα το απόγευμα στην μπουτίκ της μάνας της».

Σα ρυάκι που κατεβαίνει με φόρα από το βουνό ήταν η συζήτηση των δυο αγοριών. Πότε κυλά πίσω από πέτρες, πότε πέφτει με δύναμη από ένα βραχάκι στο παρακάτω αυλάκι. Δεν είχε

σταματημό.

Λίγο πιο κάτω συναντήθηκε με ένα άλλο ρυάκι.

«Να σας χαρώ λεβέντες μου!» ακούστηκε φωνή τρεμάμενη.

«Γιαγιά! Εδώ είσαι;» ρώτησε ο Άρης λες και την έβλεπε για πρώτη φορά. Κοίταξε γύρω του να βεβαιωθεί για το πού βρίσκονται. Σαν να τα είχε χάσει για λίγο.

Με την συζήτηση είχαν κοιμίσει το χρόνο, είχαν σβήσει τον τόπο, και ανεβοκατέβαιναν στον ουρανό.

«Μόλις ήρθα» τους λέει εκείνη. «Είχα πεταχτεί μέχρι το σούπερ να πάρω δυο πράγματα και γύρισα βιαστικά»

Τα γέλια ήταν τα τιτιβίσματα από πουλιά που πηγαινοφέρνουν μηνύματα.

«Μα, κάτι για συναυλία άκουσα» είπε. «Να μου πείτε τί θα τραγουδήσω για να προλάβω να τα ετοιμάσω» δήλωσε κάπως σοβαρά.

«Θα συνεννοηθούμε με τον ατζέντη σου», πήρε την σκυτάλη ο Άρης.

«Εμείς με ποιον θα συνεννοηθούμε;» ρώτησε ο Γιώργος τον Άρη, για να φέρει την συζήτηση εκεί από όπου ξεκίνησε.

«Ξέρω κάποια παιδιά που ξέρουν κάποια άλλα παιδιά που γνωρίζουν τους Ωρίωνες.»

«Να δώσω βάση τώρα σε αυτά που λες;» αμφέβαλλε

«Και μεγάλη μάλιστα», σοβάρεψε ο Άρης. «Έχω γερή άκρη σου λέω. Τους έχω φτιάξει μια ιστοσελίδα, μέσω αυτών των γνωστών που σου λέω, τη συντηρώ, οπότε με κάποιο τρόπο γνωρίζομαστε. Το promotion που κάνουν μέσα από αυτήν, καταλαβαίνεις σε ποιον το οφείλουν».

«Το σίγουρο είναι ότι, σύντομα, στην πλατεία Δαβάκη θα γίνει πανικός. Θα μαζευτούν όσα χρήματα χρειάζονται. Γιαγιά, τα καλύτερα έρχονται! Λίγο υπομονή θα κάνεις» της είπε ο Γιώργος, αγκαλιάζοντας τη τόσο σφιχτά που η καμμένη κοντανάσαινε.

Έφυγαν από το Ίδρυμα, δίχως να πουν κουβέντα μεταξύ τους. Έμοιαζαν σαν να γύριζαν από κάποια αποστολή. Διάσωσης. Στο μυαλό τους η αγάπη είχε νικήσει. Έμενε μόνο να τα καταφέρει και στην πραγματικότητα.

Οι Ωρίωνες. Λάτρεις της δεκαετίας του εξήντα. Στο πνεύμα των ημερών αντίθετοι, έπαιζαν την μουσική της καρδιάς τους και όχι όσα τους επέβαλλαν οι απαιτήσεις ενός παράξενου καιρού. «Γιατί τον λες παράξενο τον καιρό;» είχε ρωτήσει ο Γιώργος λίγες μέρες πριν τη συναυλία τον κιθαρίστα.

«Δεν είναι;» χαμογέλασε εκείνος. «Παράξενος. Αλλιώςτικός. Τουλάχιστον για μας, «του εξήντα τους εκδρομείς» που λέει και ο Σαββόπουλος. Γρήγορος καιρός. Σκοτεινός. Πρέπει να ψάξεις για να βρεις την αλήθεια του. Δεν είναι αυτό που δείχνει.»

«Δεν καταλαβαίνω και πολλά» αναστέναξε ο Γιώργος. «Πάντα είχα μια δυσκολία με τους καλλιτέχνες. Με την γλώσσα τους.»

«Είναι η δική σου γλώσσα, ρε Γιώργο» είχε μπει στη συζήτηση ο Άρης. «Η δική σου είναι! Αλλά δεν την ακούς. Δεν ξέρω... δεν την γνωρίζεις μάλλον καλά. Οι καλλιτέχνες έχουν την ικανότητα να μας δείχνουν εκείνο που, για τους λόγους μας, απωθούμε.»

«Δεν απωθώ τίποτα», είπε σκεπτικός ο Γιώργος και έσκυψε το κεφάλι. Ίσως για να ακούσει καλύτερα το μέσα του.

«Ελάτε, ελάτε!!» είχε φωνάζει ο κιθαρίστας. «Δεν είναι ώρα για φιλοσοφίες. Έχουμε κάποιο πρόγραμμα να βγάλουμε».

Οι συναντήσεις με τον Δήμο είχαν γίνει μέσω του πατέρα του Γιώργου και του αντιδημάρχου. Συμμαθητές, συναγωνιστές. Έτσι, τους ήταν πιο εύκολο να τα βρουν οι δυο τους. Να θυμηθούν τα δικά τους. Τις συναυλίες της γενιάς τους.

«Θα διαφημίσουμε την εκδήλωση» του είπε. «Ο Δήμος θα αναλάβει να την προωθήσει. Να στηρίξει το ίδρυμα. Δικό του είναι. Δεν τον συμφέρει να το εγκαταλείψει. Καταλαβαίνεις ότι θα έχει και πολιτικό κόστος συν το ανθρωπιστικό. Θα κάνουμε το καλύτερο, Ανέστη!»

«Μια φορά επαναστάτης, πάντα επαναστάτης!» του είπε ο πατέρας του Γιώργου και του έσφιξε τους ώμους.

Το μόνο που έμενε τώρα ήταν να το μάθουν οι μαθητές. Στο σχολείο. Ήταν έτοιμοι για κάθε είδους αντίδραση.

«Και τι μας νοιάζει εμάς ρε για τη γιαγιά σου;» ακούστηκε η πρώτη τουφεκιά.

Η αγάπη στην πραγματικότητα είναι πολύ ευαίσθητη και διακριτική και εύθραυστη. Σχεδόν άπιαστη. Μόνο στον νου και στις μάχες της καρδιάς νικά και θριαμβεύει. Στον έξω κόσμο, είτε χάνει, είτε δραπετεύει και δεν την βλέπεις εύκολα.

«Δεν είναι μόνο για την δική μου» προσπάθησε να εξηγήσει. «Άλλωστε, δεν υποχρεώνω κανέναν να έρθει».

«Το ξέρεις πως είναι παράνομο να μαζεύεις χρήματα;» είπε κάποιος άλλος.

«Δεν τα μαζεύω εγώ. Το έχει αναλάβει ο Δήμος» απέκρουσε και πάλι

«Ποιο είναι το πρόβλημα σας ακριβώς;» ήρθε ο Γιώργος.

«Εσείς το έχετε το πρόβλημα» απείλησαν δυο-τρεις. «Εμείς, όταν είχαμε ζητήσει τη μεγάλη αίθουσα να κάνουμε μια συναυλία, είχαν βρει χίλιες δυο δικαιολογίες. Τώρα σας την δίνουν με την μία. Γιατί άραγε;»

«Ξεκόλλα ρε!» κατέφτασε η Σοφία. «Αν θες έρχεσαι! Αν δε θέλεις, μείνε στην γωνιά σου να

κρυφοκοιτάζεις τη ζωή που σε προσπερνά. Το ξέρεις καλά πως κάνει κύκλους η ζωή. Αντέχεις να βρεθείς μόνος σε παρόμοια φάση;»

«Ωπα ρε προχώ! Κοίτα να ξεμπλέξεις τα δικά σου, και άσε τα άλλα που δεν σε αφορούν!»

Αυτό ήταν χτύπημα κάτω από την μέση για την Σοφία.

«Ο καθένας έχει τα δικά του. Αλίμονο, όμως, αν μείνει φυλακισμένος μέσα σε αυτά. Χάνει το τραίνο» ακούστηκε μια φωνή από την άκρη της αίθουσας.

Μονομιάς οι μικρές συγκρούσεις σταμάτησαν. Το μόνο που πρόλαβε να ακουστεί ήταν ο αναστεναγμός από την μεριά της Σοφίας.

Η πόρτα της τάξης έκλεισε. Στην έδρα είχε ανέβει ο καθηγητής των θρησκευτικών.

«Κάτω οι φυλακές!» ξαναφώναξε και κοίταξε όλους μέσα στα μάτια.

«Ποιες φυλακές;» είπαν δυο-τρεις από το βάθος της αίθουσας.

«Αυτές που μας κρατάνε μακριά από τους άλλους» απάντησε θαρρετά εκείνος και κατέβηκε αμέσως από την έδρα.

Προτιμούσε να κυκλοφορεί ανάμεσα στους μαθητές του. Να ακούει από κοντά την καρδιά τους. Ύστερα από τόσα χρόνια μπορούσε πια να ακούει μέσα από την σκέψη τους. Την αλήθεια.

«Και ποιοι είναι οι άλλοι;» ξανατόλμησαν άλλοι τώρα, συμμαθητές και συνοδοιπόροι

«Χμμ...» έκανε ο θρησκευτικός.

«Βλέπετε;» γέλασαν εκείνοι. «Ούτε και σε σας είναι εύκολο. Εκείνοι που γεννήθηκαν μέσα στη φυλακή και μεγάλωσαν σε κελιά, δεν γνωρίζουν τίποτα άλλο εξόν από τη φυλακή τους. Τη θεωρούν λευτεριά».

«Καμιά φορά όμως, περνά κάποιος από κει κοντά και ξεκινά το τραγούδι. Ο φυλακισμένος το τραγούδι δεν το γνωρίζει. Μόνο το μοιρολόι. Ο τραγουδιστής στέκεται παράμερα και ξεκινά. Η ψυχή τότε του καθένα μας, όπου και να έχει γεννηθεί, ρωτά για τον εαυτό της. Σκιρτά το μέσα μας. Τότε η φυλακή, μοιάζει με κελί και όχι με λευτεριά»

«Τι λέει μωρέ πάλι;» ρώτησε η Άννα την διπλανή της.

«Σσςς!» τη μάλωσε εκείνη. «Δεν τον έμαθες ακόμη; Άκου πίσω από τις λέξεις του.»

«Τι θέλετε να πείτε;»

«Ότι η συναυλία είναι ο τραγουδιστής έξω από τις φυλακές μας. Η συναυλία με τους Ωρίωνες»

«Που το ξέρετε εσείς;» ρώτησε ο Άρης κατάπληκτος.

«Γνωρίζω το τραγούδι» χαμογέλασε εκείνος. «Έξω από τη δική μου φυλακή ακούστηκε κάποτε ένας τέτοιος σκοπός. Γι' αυτό και ξέρω να το αναγνωρίζω».

«Λοιπόν, ποιο είναι η φυλακή και ποιος είναι ο αιτιδός στην περίπτωση μας;» ρώτησε απευθυνόμενος σε όλη την τάξη.

«Τι να καταλάβετε τώρα...» είπε ο Άρης.

«Άντε πάλι» είπε ζωηρά εκείνος. «Να ξαναπούμε για τη φυλακή;»

«Όχι, να πούμε για την ασφάλεια που έχετε!»

«Ζωής;» χαμογέλασε «επειδή μάλλον για ανασφάλεια μιλάμε».

«Αν είχα κι εγώ τη θέση σας, δίχως να φοβάμαι για το μέλλον, τότε θα μπορούσα να πω καλύτερες φιλοσοφίες» μουρμούρισε λοξοκοιτάζοντας τον Γιώργο.

«Τι λες μωρέ; Δεν σου εξήγησα;» του ψιθύρισε.

«Άσε ρε, θέλω να το φέρω όμορφα. Μη σε νοιάζει, ξέρω τι κάνω».

«Γιατί, άδικο έχω;», απευθύνθηκε στον καθηγητή. «Οχυρωμένος στην πολύτιμη ζωούλα του ο καθένας μπορεί να λέει ο,τι θέλει»

«Ο Άρης έχει κάθε δίκιο να ερμηνεύει αυτό που βλέπει με την δική του ματιά. Ίσως όμως να άλλαζε αν ήξερε...» έκανε ο καθηγητής απευθυνόμενος προς την τάξη.

«Τι να υπάρχει άραγε που δεν ξέρω και καλό θα ήταν να μάθω;» κρυφογέλασε

«Οτι η ζωή πολλές φορές παίζει παράξενα παιχνίδια ή διδάσκει δύσκολα μαθήματα σε μερικούς ανθρώπους.»

Τον κοίταξε τρυφερά και συνέχισε.

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Ίμβρο.»

«Στο νησάκι εκεί στο Βόρειο Αιγαίο Αυτό που λέμε, Ίμβρος και Τένεδος;» ρώτησε ο Άρης, σα να μην ήξερε.

«Μόνο αυτό έχεις να πεις για την Ίμβρο;» του λέει ο Σπύρος. «Έχεις δίκιο τότε να μιλάς έτσι. Το σταυρωμένο νησί. Έτσι το λένε. Το νησί που έχει διδάξει και συνεχίζει να διδάσκει στην ανθρωπότητα, το τί σημαίνει φυλάω Θερμοπύλες!»

«ΗΣύχασε Σπύρο! Στον ένα η ζωή τα φέρνει έτσι, στον άλλον αλλιώς. Όμως, όλοι έχουμε ένα κοινό παρανομαστή. Την ανάγκη να μάθουμε κάτι. Μαθήματα είναι και όχι ευκαιρίες για λύτωση και οίκτο... Που λες Άρη, στα δέκα μου χρόνια, αναγκάστηκα να φύγω από το νησί. Αφού μαθήτευσα στην τουρκική παιδεία, γνώρισα τα γράμματα τους, έζησα τη ζωή τους, συνειδητοποίησα τί σημαίνει να είσαι μειονότητα στην πατρίδα σου. Μια μέρα, αποχαιρέτησα σπιτικό, μνήμες και την μισή μου καρδιά, απόθεσα τη λάμπα του σπιτιού αναμμένη δίπλα στο παράθυρο, για να βλέπω τον δρόμο όταν θα γυρίσω. Είπα καλή αντάμωση στους πεθαμένους μου και ήρθα εδώ. Για να ζητήσω απόγειο. Τέλος πάντων. Σου τα λέω αυτά, για να καταλάβεις ότι σε νιώθω. Τον ξεριζωμό σου από το παλιό σου σχολείο, όσο κανείς άλλος τον βιώνω. Και το θυμό σου και την αδικία να σου καίει τα στήθια. Ακόμα και με το Θεό τα έχω βάλει. Που τα έχει φέρει έτσι ώστε στη ζωή, να θριαμβεύουν οι καταπατητές, την ώρα που υποφέρουν οι δίκαιοι. Και με τη μοιρολατρία έχω θυμώσει των ανθρώπων. Ότι έτσι τα έφερε η ζωή και τα παρόμοια.»

«Μάλιστα... Δεν ήξερα...»

«Μα πως μπορείς να ξέρεις...Σάμπως εγώ το ήξερα από πριν; Να είμαι προετοιμασμένος;»

«Όχι, δεν εννοώ αυτό... δεν ήξερα ότι....»

«Ότι μπορώ να καταλάβω τι περνάς, έτσι; Όταν ήρθες εδώ, ρώτησα κι έμαθα για σένα. Επειδή, έτσι το έχω. Πες το κουσούρι, πες το ενδιαφέρον. Νιώθω ότι μόνο όταν μπορώ να ακούσω την ψυχή του άλλου, έχω την δυνατότητα να ακούσω την δική μου. Κοινές οι ιστορίες μας. Τα ονόματα αλλάζουν και οι τόποι. Τα υπόλοιπα μένουν ίδια».

Μέχρι το τέλος της ώρας ο Άρης δεν ξαναμίλησε. Αλλιώς είναι να του τα έχει πει ο Γιώργος και αλλιώς ο καθηγητής του. Σαν να τα άκουσε για πρώτη φορά.

Μια μικρή φωνούλα μέσα του, του έλεγε... Του έλεγε....Να μην πω, ότι τραγουδούσε κιόλας. Απότομα ξύπνησε το κουδούνι.

Τα διαλείμματα έχουν κάτι από το κελάηδισμα των πουλιών, μα και κάτι από το μυστήριο που υφαίνει ο χρόνος.

Μια φορά, σαν αστείο τα μικρά είχαν ρωτήσει τη φιλόλογό τους:

«Κυρία, τι ηλικία έχει το διάλειμμα;»

Εκείνη, καλή της ώρα τώρα, τα κοίταξε μισοαστεία και τους είπε:

«Την δική σας!»

«Μα το ίδιο μας είχατε πει και στην πρώτη Γυμνασίου....»

«Ακριβώς μικρά μου!» γέλασε πίσω από τα γαλάζια γυαλιά της.

Οι παρέες, κύκλοι μικροί, σαν οχυρά, γυροφέρνουν την αυλή. Όσο και να προσπαθούν ξένοι να μπουν σε αυτές, αν δεν πουν τον κωδικό, αυτό είναι αδύνατο.

Είναι ιερές οι παρέες. Άλλες τις ενώνει η ηλικία, άλλες η κοινή γειτονιά, άλλες οι κοινές προτιμήσεις. Οι περισσότερες είναι κλειστές. Ερμητικά. Μόνο, όταν δραπετεύει κάποια φήμη, κάποιο μυστικό, σηκώνεται κουρνιαχτός και αντάρα, και μανίκια, που πάει να πει πόλεμος...

Κάποιος μου είπε κάποτε κάτι να σου πω....

Δώσ 'του οι ψίθυροι και τα γελάκια κάθε φορά που όλοι μαζί κοιτάζουν κάποιον, κάποια, όταν περνάει δήθεν αδιάφορα από δίπλα τους!

«Μου είπε ο Κωνσταντίνος ότι θέλει να τα φτιάξει με την Μαρία»

«Πες του ότι η Μαρία τώρα προσπαθεί να ξεπεράσει τον Κώστα»

Χαρτάκια με σημειώματα που άλλαξαν χέρια, την ώρα του μαθήματος, εξετάζονται στο διάλειμμα με προσοχή. Πραγματογνωμοσύνες. Διασταυρώσεις.

«Πως είναι δυνατόν να στείλει το ίδιο και σε μένα και στην άλλη; Την παλιο....; Δεν κοιτά που είναι ένα κι ένα σοκολατούχο! Θα τον στείλω από εκεί που 'ρθε! Δε γίνεται να με δουλεύει!

Εμένα!»

Το διάλειμμα έχει χρόνο και για άλλα:

«Τι έγινε τελικά με την ημερομηνία; Κανόνισε ο πατέρας σου;»

«Οι Ωρίωνες τούτη την εβδομάδα θα είναι στην Θεσσαλονίκη. Μάλλον πάμε για την άλλη βδομάδα.»

«Τέλεια! Θα το διαδίδουμε σιγά σιγά. Λες να έρθει κόσμος;»

«Σίγουρα. Να το μάθουν όλα τα σχολεία!»

«Θα γίνει. Θα πάρουν φωτιά τα τηλέφωνα και το Ίντερνετ.»

«Ποια φωτιά;» ρώτησε η Σοφία που περνούσε από δίπλα τους με την Άννα.

«Λέμε, να διαδώσουμε το νέο για την συναυλία»

«Για πότε είναι;»

«Μάλλον το άλλο Σάββατο»

«Όχι ρε! Ίσως δεν μπορώ να έρθω!»

«Γιατί;»

«Γιώργο μπορώ να σου πω; Μας συγχωρείτε παιδιά». Σχεδόν τον τράβηξε από το πουκάμισο μακριά από την συντροφιά

Η Άννα τους κοίταξε που απομακρύνονταν

«Τρέχει κάτι μεταξύ τους;» ρώτησε τον Άρη

«Δε νομίζω. Απλά η Σοφία ζορίζεται και θέλει βοήθεια»

«Από το Γιώργο;»

«Ξέρω γω!.. Πάμε κι εμείς βόλτα; Όπου να 'ναι χτυπάει»

«Τι μάθημα έχουμε τώρα;»

«Μαθηματικά κατεύθυνσης»

«Ωχ...»

Το κουδούνι είναι ξυπνητήρι. Είναι και καράβι. Σε πηγαίνει από τον ένα κόσμο στον άλλο. Αν πάλι νομίζεις ότι είναι ένας ο κόσμος, τότε το ξυπνητήρι σου αλλάζει το σκηνικό.

Εκείνα που φανερώθηκαν στο διάλειμμα, ξανακρύβονται μέσα στην τάξη. Αλλάζουν τα προσώπεια, ανοίγουν παράθυρα μαγικά να ταξιδέψει ο νους, σε παρθένα μέρη. Για άλλους, τούτα τα μέρη είναι συναρπαστικά ενώ για άλλους τόσο ασήμαντα, ώστε προτιμούν να συνεχίσουν το διάλειμμα με το νου τους.

Καμιά φορά φτάνει και η ώρα της κρίσης. Απρόσμενα.

«Ένα φύλλο χαρτί, γρήγορα!»

«Μα κύριε, ακόμα δεν άρχισε η χρονιά»

«Δεν το ήξερα Αλεξόπουλε ότι υπάρχει συγκεκριμένος χρόνος για τεστ. Χρόνος για διάβασμα μάλλον δεν υπήρξε χθες, έτσι;»

«Όχι κύριε, τι λέτε! Διάβασα και μάλιστα καλά... Αλλά... Να... Είναι που μερικά σημεία δεν τα έχω καταλάβει...»

«Αλήθεια; Ποια;»

«Τι να σας λέω τώρα... αφήστε να μη σας κουράζω και δεν κάνει...στην ηλικία σας...»

«Κατάλαβα... Δε θα κουραστώ να διορθώνω»

Γέλια μπερδεμένα με φόβο για τα πρώτα βήματα στην Άλγεβρα. Άραγε να είναι τα σωστά;

Οι τάξεις έχουν απογειωθεί για μέρη μακρινά και εσωτερικά.

Ικανοποιημένος ο διευθυντής καθώς βηματίζει σιωπηλά στον διάδρομο. Εκεί που δεν υπάρχει κανείς να τον δει. Όποτε μπορεί, ρίχνει κλεφτή ματιά από το τζαμάκι της πόρτας, να ενημερωθεί για όσα διαδραματίζονται στο εσωτερικό της αίθουσας. Τότε αποφασίζει να εκπλήξει τον καθηγητή που θα καλέσει στο γραφείο του. Να έχει κάτι να του πει, κάτι που μόνο εκείνος και η τάξη θα το γνώριζε. Να του μεταφέρει το μήνυμα ότι «ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιο», πως «το κυριότερο είναι η πειθαρχία», πως «η απειθαρχία και η ανικανότητα να σταθεί όπως πρέπει στην τάξη είναι το μεγαλύτερο μειονέκτημα του δασκάλου», πως «πρέπει να σκεφτεί και να αποφασίσει αν θέλει να συνεχίσει αυτή τη δουλειά ή να αναζητήσει κάτι άλλο για να επιβιώνει».

«Αλίμονο, κύριε Ηλιάδη, στον καθηγητή που μπορεί να κρατήσει την τάξη. Ας αναρωτηθεί μόνος του! Καλό θα ήταν να καταγράψει τις σκέψεις του! Τί είναι εκείνο που τον εμποδίζει από το να είναι μέσα στην τάξη, αυτός που πρέπει να είναι!»

Αν ο κάθε κύριος Ηλιάδης παρασύρονταν και εμπλεκόταν σε συζήτηση, τότε ήταν αναγκασμένος να υπομείνει, για όση ώρα έκρινε ο διευθυντής πώς θα ικανοποιούσε την εσωτερική του ανάγκη, έναν ανηλεή εξευτελισμό. Ωστόσο, με πληγές στην ψυχή, να επιστρέψει στο μάθημα του, μετρώντας αντίστροφα μέχρι την επόμενη φορά.

Σε μια άλλη αρένα, όχι πολύ μακριά από εκεί, δίνεται διαφορετική μάχη. Το σκηνικό είναι το ίδιο. Τα πρόσωπα αλλάζουν. Τα ονόματα να πω καλύτερα. Επειδή τα πρόσωπα παραμένουν τα ίδια. Αν πρόσωπο είναι η αλήθεια μας, τότε η αλήθεια είναι μία και έχει διαφορετικά ονόματα.

Τα δια μαρτυρημένα γραμμάτια από την επιχείρηση του Χρήστου Οικονόμου με το πέραςμα των ημερών πληθαίνουν. Είναι σαν μια αρρώστια που πλήττει και ζωτικά όργανα. Την ψυχή.

«Για πόσο θα αντέξουμε ακόμα;» κοίταξε την γυναίκα του στα μάτια.

«Όσο χρειαστεί» του χαμογέλασε εκείνη.

Μα τι έχουν αυτά τα μάτια; Τι μαγικό χάδι; Καινούργια δύναμη αναβλύζει από μέσα του. Ρίχνεται ξανά στη φωτιά. Μα είναι τόσο μικρός... Κι ας τον παρουσιάζει η γυναίκα του τεράστιο πολεμιστή.

«Μπορώ να τα βάλω με τους δυνατούς;» τη ρωτά και την ξαναρωτά.

«Μόνο αν πιστέψεις ότι κι εσύ είσαι δυνατός» του έλεγε.

Οι τράπεζες, όμως, τα καθημερινά έξοδα και τα λιγοστά έσοδα, πριόνιζαν την αυτοπεποίθησή του κάνοντας το έργο της γυναίκας του όλο και πιο δύσκολο.

«Θα μπορούσες να μην είχες ακούσει τον πατέρα σου και να γινόσουν ένας θαυμάσιος καθηγητής!» του είπε μια μέρα.

«Καθηγητής εγώ! Ας γελάσω!»

«Και γιατί όχι; Τι έχουν δηλαδή οι καθηγητές;»

«Τρεις κι εξήντα. Μόνο.»

«Γιατί εσύ έχεις παραπάνω, έτσι;»

«Τώρα. Μην κοιτάς που τα φέρνουμε δύσκολα βόλτα. Όταν περάσουν όλα, τότε θα με δεις. Αλλωστε ξέρω καθηγητές που για να τα βγάλουν πέρα κάνουν και άλλες δουλειές, για έξτρα εισόδημα.»

«Για τα ιδιαίτερα, το ξέρω, μην μου πεις» τον έκοψε εκείνη.

«Μην βιάζεσαι», τη μάλωσε τρυφερά. «Είναι καθηγητές που κάνουν δυο και τρεις δουλειές. Εργάζονται και οι δύο σύζυγοι. Όχι απαραίτητα σε φροντιστήρια και μαθήματα. Εντάξει;»

«Ξέρεις πολλούς τέτοιους;» ρώτησε η γυναίκα του.

«Πως δεν ξέρω! Στο σχολείο του Άρη το παλιό. Ο Φυσικός, ο Κυριακίδης.»

«Είναι αλήθεια. Δεν έχει σχεδόν κανένα ιδιαίτερο. Δεν ξέρω γιατί. Η κυρία Αντωνίου μου έλεγε ότι η γυναίκα του, νομίζω την λένε Φωφώ, διατηρεί ένα μαγαζί με ρούχα. Από κει βγάζουν το κάτι παραπάνω...»

Λίγα στενά παρακάτω:

«Πως σου φαίνεται η καινούργια μου βιτρίνα Ισμήνη;» ρώτησε η κυρία Φωφώ την κόρη της μόλις την είδε.

«Όμορφα τη στόλισες» είπε εκείνη λίγο ανόρεχτα με την ελπίδα να μη ζητήσει η μάνα της περισσότερες εξηγήσεις.

«Δηλαδή θέλεις να πεις πως δεν σου αρέσει κάτι συγκεκριμένο;»

«Ωχ μωρέ κι εσύ, καλή είναι σου είπα!»

«Σα να μη σε βλέπω καλά, τρέχει κάτι;»

Επιτέλους ρώτησε.

Τις περισσότερες φορές τα παιδιά χειρίζονται τους μεγάλους με τρόπο που θα ζήλευε και ο πιο έμπειρος διπλωμάτης. Τους κάνουν ο,τι θέλουν δίχως εκείνοι να αντιληφθούν πολλά-πολλά.

«Κάθισε να σου πω» της έφερε την καρέκλα που είχε πίσω από το ταμείο.

«Α, ευχαριστώ» χαριτολόγησε η μητέρα. «Ελεύθερα! Σαν το μαγαζί σου!»

«Δεν είναι όλες οι ώρες ίδιες μητέρα!» τη συνέφερε εκείνη.

Μόνο τότε η κυρία Φωφώ κάθισε κάτω. Να ακούσει ποιο ήταν το τόσο σοβαρό που έκανε την κόρη της να της φέρεται έτσι.

Η Ισμήνη ήταν η μονάκριβη κόρη της. Δηλαδή εκείνης και του άντρα της. Του καθηγητή της Φυσικής στο Ιδιωτικό Σχολείο της περιοχής τους. Την πρόσεχαν σαν τα μάτια τους. Δεν ήθελαν να της λείψει το παραμικρό. Γι' αυτό το λόγο και τούτη η μικρή επιχείρηση. Δηλαδή, για να λέμε όλη την αλήθεια, και για τούτο.

Ο άλλος λόγος ήταν η ίδια η Φωφώ. Η μάνα. Δίπλα στον καθηγητή, ένιωθε λίγο κατώτερη. Περπατούσε στην σκιά του. Όσπου μια μέρα, μάζεψε όσα χρήματα είχε, λίγα από εδώ, λίγα από ένα λιοστάσι στο χωριό και άνοιξε την μπουτίκ αυτή. Για να μπορεί να στέκεται στο πλάι του άνδρα της, για να μπορεί να τον κοιτά στα μάτια.

Όχι πως εκείνος της είχε παραπονεθεί για κάτι. Αντίθετα. Μπορεί να τα έφερναν δύσκολα πέρα, όμως δεν γόγγυζαν. Η έκπτωση που τους έκανε το σχολείο, για τα παιδιά των καθηγητών, τους είχε αναπτρώσει το ηθικό. Τουλάχιστον θα τελείωνε κάποιο σχολείο αξιώσεων η κόρη τους. Με προοπτικές. Ας μην ήταν δυνατόν να ενταχθεί στις παρέες των συμμαθητών. Οι διαφορές φαίνονταν όπως και να το κάνεις. Το ένα παιδί καθηγητή, και τα άλλα, παιδιά πλουσίων. Όσο και να ήθελε κάποιος να αμβλύνει τις διαφορές, εκείνες σαν ζιζάνια έπνιγαν ύπουλα την παιδική αθωότητα. Είχε ωστόσο δημιουργήσει μια παρέα με την οποία αισθανόταν άνετα.

Η Φωφώ, το ήθελε τούτο το μαγαζάκι. Για κείνη! Μα και για την Ισμήνη.

«Ποιος το ξέρει το αύριο;» ήταν η αγαπημένη της φράση.

«Μπορεί και να το φτιάχνουμε εμείς» της είπε μια φορά ο Άρης, από τις πρώτες φορές που είχαν συναντηθεί.

Τον γνώριζαν τον Άρη. Δεν είχε τίποτα κρυφό από τους γονείς της η Ισμήνη. Για την αγάπη τους είπε. Για τα όνειρά τους.

Οι δικοί της την άκουσαν με προσοχή. Την αγκάλιασαν. Της στάθηκαν. Ακόμη και όταν ο Άρης έφυγε από το σχολείο.

«Τίποτα δε χάνεται» της είχαν πει. «Το σχολείο σχολείο και η αγάπη αγάπη»

Αγάπη και για τούτη την επιχείρηση είχε η Φωφώ.

«Λέγε, με έσκασες!» της είπε στο τέλος.

Δεν πρόλαβε να ανοίξει το στόμα της και να σου ο Άρης.

«Ραντεβού είχατε εδώ ε; Το κατάλαβα», γέλασε η μάνα κουνώντας το χέρι της με την χαριτωμένη απειλή ξυλοφορτώματος.

Τα δυο παιδιά κάθισαν απέναντι σοβαρά και της εξήγησαν.

«Ακούστε» άρχισε ο Άρης. «Συμμετέχουμε σε μια προσπάθεια για να κάνουμε ό,τι μπορούμε να σώσουμε το γηροκομείο»

«Γιατί τι έχει;»

«Κλείνει μάνα!» πετάχτηκε η Ισμήνη «Δεν τα βγάζει πέρα!»

Βούρκωσε η Φωφώ. Για τους δικούς της λόγους. Για την μάνα που ξεψύχησε μέσα από κάποιο γηροκομείο.

«Έλα ησύχασε» την κατάλαβε η Ισμήνη και της χάιδεψε τα μαλλιά.. «Πέρασε αυτό, πάει»

«Και τι θα κάνετε;» ρώτησε

«Σκεφτόμαστε μια ανοιχτή εκδήλωση. Μια συναυλία και ένα bazaar».

«Τι bazaar;»

«Να, ξέρεις...Ό,τι έχει και μπορεί να προσφέρει ο καθένας, να το πουλάμε»

«Κατάλαβα» κούνησε το κεφάλι της η Φωφώ «Θέλετε να σας πουλήσω, ή να σας χαρίσω εμπόρευμα....»

«Αυτό είναι κυρία Φωφώ!» γέλασε ο Άρης. «Είναι πολύ σημαντική αυτή σας η κίνηση!»

«Λοιπόν, κοιτάζτε τι θα γίνει. Η μπουτίκ εδώ και δυο μήνες πηγαίνει απίστευτα καλά. Αυτό χάρη σε κάποιες μεγάλες παραγγελίες που κάνει, ποιος νομίζετε; Ο καθηγητής της Πληροφορικής.» κοιτάζει γελαστά την κόρη της

«Ποιος; Εκείνος ο αχώνευτος; Ο καινούργιος; Αυτός δεν πλησιάζεται καλέ! Δεν τρώγεται ούτε ψητός, ούτε βραστός.» απόρησε εκείνη.

«Δεν ξέρω τι λες εσύ. Αυτό που ξέρω εγώ είναι ότι κάνει συχνά πολύ μεγάλες παραγγελίες.

Καταλαβαίνεις ότι αυτό, για την μικρή μας επιχείρηση είναι ανάσταση.»

Τα παιδιά ανασήκωσαν τους ώμους κάνοντας και τον αντίστοιχο μορφασμό.

«Συγγνώμη» είπε ο Άρης, περιγράφοντας με λέξεις την κατάπληξη του. «Τι μπορεί να θέλει ένας καθηγητής Πληροφορικής μεγάλες ποσότητες από ρούχα;»

«Ίσως να τα μεταπωλήσει» ακούστηκε η απάντηση από την πόρτα. Ήταν ο κύριος Κυριακίδης.

«Πότε ήρθες μπαμπά! Δεν σε πήραμε είδηση!» έτρεξε να τον αγκαλιάσει.

«Καλησπέρα!» χαμογέλασε εκείνος

«Κατάπληξη μας κάνει ο καθηγητής» είπε ο Άρης. «Και γιατί δεν ανοίγει δική του επιχείρηση;»

«Ξέρω εγώ;» είπε η Φωφώ. «Μπορεί να θέλει να γλυτώσει την Εφορία».

«Στο κάτω-κάτω», συμπλήρωσε ο άνδρας της, «τί μας νοιάζει εμάς; Κάθε τόσο μας πληρώνει. Μας

ανακουφίζει».

Είχε δίκιο. Εδώ και ένα, ενάμιση μήνα, είχαν γεμίσει χρήματα τα χέρια τους. Η βαρυγκώμια είχε δώσει την θέση της, στης ελπίδας το χαμόγελο. Δεν είναι και λίγο.

«Ορίστε γιατί μπορώ να σας διαθέσω ό,τι θέλετε.» είπε η Φωφώ στον Άρη.

Εξήγησε με λίγα λόγια στην άνδρα της τα σχετικά με την επίσκεψη της Ισμήνης και του Άρη.

«Με βρίσκετε κι εμένα στο πλευρό σας!» έσφιξε την γροθιά του αγωνιστικά ο καθηγητής. «Θα τα καταφέρουμε!» φώναξε υψώνοντας την γροθιά του στον αέρα.

«Ευχαριστούμε κυρία Φωφώ» είπε λιτά μα με πολύ αγάπη ο Άρης. «Ευχαριστούμε κύριε καθηγητά»

Όταν έφυγαν τα παιδιά, το ζευγάρι έμεινε μόνο μέσα στην μπουτίκ. Έφτανε η ώρα να κλείσουν το ταμείο, όπως κάθε βράδυ.

«Κρίμα είναι το Γηροκομείο» του είπε θλιμμένα

«Ταυτίζεσαι Φωφώ» απάντησε εκείνος την ώρα που κατέβαζαν τα πατζούρια.

«Γιατί το λες αυτό;»

«Ο,τι έχει να κάνει με τέτοια ιδρύματα σου φέρνουν στο νου τις ενοχές σου...»

«Ίσως. Αλλά αυτό είναι άσχετο με την συμπόνια που αισθάνεται ο κάθε άνθρωπος για τον συνάνθρωπο του»

«Εντάξει, εντάξει. Κάνε ο,τι θες. Τον είδες τον Άρη; Ξανασμίζανε.»

«Εκείνο που με χαροποιεί είναι που έχουν και την Ισμήνη μας μαζί τους. Στην παρέα του Άρη. Την υπολογίζουν. Την κάνουν να αισθάνεται πως αξίζει πολλά.»

«Αύριο, λέω να κάνω ένα ξεδιάλεγμα στα ρούχα» επανέρχεται η Φωφώ.

«Σου είπα, η επιχείρηση είναι δική σου, εσύ την κουμαντάρεις.»

«Κάτι πιο ζεστό Αντώνη μου;»

«Τι εννοείς;»

Αντί για απάντηση του χάιδεψε τρυφερά το χέρι.

«Είμαστε μαζί, ναι;»

Κούνησε το κεφάλι του. Ήταν και δεν ήταν. Μαζί.

Τον δρόμο της επιστροφής για το σπίτι τον περπάτησαν χέρι με χέρι. Το περιστατικό αυτό το κατέγραψε το φεγγάρι του Οκτώβρη.

Λένε πολλά για το καλοκαιράκι του Αγίου Δημητρίου.

Φέτος όμως συμπληρώνουν για την φροντίδα που δείχνει ο άγιος, επειδή άπλωσε το

καλοκαίρι του πάνω από ολόκληρο τον, ναι μεν ηρωικό, αλλά φθινοπωρινό Οκτώβρη.

Οι περισσότερες πόρτες από τις τάξεις παραμένουν ανοιχτές την ώρα του μαθήματος. Σαν πρόκληση. Για έναν και μόνο άνθρωπο.

«Περνούσα τυχαία από έξω και είπα να μπω, να καλημερίσω»

«Κύριε διευθυντά! Δεν σας περιμέναμε! Δηλαδή θέλω να πω...»

«Παρακαλώ μην θορυβείστε! Συνεχίστε! Αναγνώστου! Στο γραφείο μου μόλις χτυπήσει το κουδούνι!»

«Μα τι έκανα κύριε; Δεν....»

«Είπα. Συνεχίστε λοιπόν το μάθημα σας!»

«Μάλιστα....»

Βγήκε από την τάξη με τα χέρια δεμένα πισθάγκωνα. Φορώντας και επιδεικνύοντας το αγέρωχο ύφος, το μοναχικό και για εκείνον που διακρίνει πίσω από την *ομίχλη*, το γεμάτο πόνο, ανέβηκε τις σκάλες. Αργά αργά. Ήταν η σειρά των καθηγητών του Λυκείου. Παρακαλεί να βρει κάποιον να προκαλέσει.

Πλησιάζει πολύ κοντά στον τοίχο της πρώτης αίθουσας. Ακούει κάτι σαν:

«Είμαι πολύ χαρούμενος ρε με αυτό που κάνουμε!»

«Εγώ να δεις. Είμαι σίγουρος ότι θα καταφέρουμε να σώσουμε το Ίδρυμα. Εκείνο που χρειάζεται είναι σωστές κινήσεις, πίστη στην προσπάθεια μας αυτή και αισιοδοξία».

«Ελάτε ησυχάστε παρακαλώ!» φώναξε η καθηγήτρια. «Μη μιλάτε άλλο!» «Ό,τι θέλετε, στο διάλειμμα».

Στο διάλειμμα... Τι να πρωτοπρολάβεις!.. Δραπετεύει ο χρόνος σαν την άμμο ανάμεσα από τα δάχτυλα. Εκτός και αν την προλάβεις και την μαζέψεις με το άλλο χέρι.

Το πήγαινε-έλα στην αυλή μοιάζει με το κύμα της θάλασσας. Την αέναη ανάσα της, τον ανεκπλήρωτο έρωτα με την ακρογιαλιά, το βίαιο χαστούκισμα των βράχων που καμώνονται πως δεν λυγίζουν. Έχει να διδάξει τόσα πολλά σε εκείνον που είναι πρόθυμος και φιλότιμος *μαθητής*.

Υπάρχει η επιλογή της παρατήρησης. Από μακριά. Δίχως ρίσκο. Με ενδιαφέρον όμως. Αρπακτικού.

Στο γραφείο του διευθυντή οι οδηγίες του προς τον «οπουδευ» αναζωπυρώνουν το ενδιαφέρον για κάποια περίεργα συμβάντα στο σχολείο

«Ξαναείδες εκείνη την μυστηριώδη γυναίκα στα κάγκελα να μιλά στον μαθητή της πρώτης; Πως τον είπαμε;»

«Γεωργίου, κύριε διευθυντά!» «Πότε την βλέπω, πότε έχει εξαφανιστεί μέχρι να την προλάβω»
«Για να δούμε! Τα μάτια σου δεκατέσσερα! Γεωργίου είπαμε....περίεργο...Έχεις τα μάτια σου ανοιχτά;» τον ξαναρωτά προστακτικά
«Όπως πάντα!»
«Ναι αλλά σε βλέπω εδώ, αντί να είσαι εκεί έξω!»
«Μα... μάλιστα... έφυγα!»

Κι όμως, λίγα μέτρα μακριά από το γραφείο, στα κάγκελα κολλημένο το πρόσωπο της γυναίκας εκείνης αναζητά τον μικρό.

Κανείς δεν της έδωσε σημασία. Ούτε ο Γεωργίου. Επειδή ένας αγώνας μπάσκετ για τα αγόρια είναι μερικές φορές σπουδαιότερος από οποιοδήποτε κάλεσμα. Ας είναι και της μητέρας.
«Δεν πειράζει αγόρι μου» του έστειλε φιλή με τον αγέρα που δροσίζει το ιδρωμένο πρόσωπο, σαν χάδι,.... «θα ξανάρθω....»

Χάθηκε με αργό, άρρωστο θα έλεγες βήμα, μέσα στο πρωινό, ανάμεσα στις αδύναμες ακτίνες ενός όψιμου καλοκαιριού.

Καμιά από αυτές τις αχτίδες δεν βρήκε χώρο να περάσει στο γραφείο του διευθυντή.
«Ω Θεέ μου, πως ξεχάστηκα έτσι!» άδραξε το ημερολόγιο πάνω στο γραφείο του.
«Σάββατο απόγευμα στις 7. Το δίχως άλλο»

Είχε κυκλώσει την ημερομηνία με κόκκινο μαρκαδόρο. Να την βλέπει. Να χαίρεται. Να γλυκαίνει τις μέρες που περνούν. Έχει και η αδημονία τις χαρές της. Σε φέρνει πιο κοντά στην ψυχή σου.

Το γεύμα με την κόρη είναι τούτο το Σάββατο.

Για την κόρη του θα μπορούσε να κάνει τα πάντα. Επειδή εκείνη μόνο τον ξέρει. Επειδή εκείνη μόνο βλέπει μέσα του. Είναι ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο, μπροστά στον οποίον ο κύριος διευθυντής είναι ένας ευάλωτος άνθρωπος. Γεμάτος συναίσθημα. Και φόβο. Δηλαδή φυσιολογικός άνθρωπος.

«Το Σάββατο λοιπόν.» μονολόγησε χτυπώντας απαλά το ημερολόγιο με το στυλό του. «Μα...το Σάββατο είναι και η... συναυλία!»

Για την περίεργη αυτή συναυλία είχε μάθει από σκόρπιες πηγές. Είχε καλέσει τον περσινό πρόεδρο του Γ1 και είχε ρωτήσει σχετικά:

«Τι είναι αυτά που ακούω;»

«Τι ακούτε κύριε;»

«Για μια συναυλία, για μια εκδήλωση...»

«Α, ναι... είναι μια συνολική προσπάθεια που κάνουμε....»

«Συνολική;»

«Ναι, δεν είναι δηλαδή μόνο από μαθητές... από το σχολείο μας....»

«Εγώ γιατί δεν ενημερώθηκα;»

«Έχετε δίκιο... όμως δεν....»

«Μα, πότε θα μάθετε επιτέλους να συμπεριφέρεστε με υπευθυνότητα; Ύστερα μου θέλετε το ένα, το άλλο, την στιγμή που δεν μπορείτε τα βασικά.»

«.....»

«Τι είδους σιωπή είναι αυτή; Θα μου πεις για την εκδήλωση;»

«Μάλιστα. Ο Δήμος μας, έχει αναλάβει μια μεγάλη πρωτοβουλία για να διατηρήσει το Γηροκομείο που κινδυνεύει να κλείσει. Είναι το ίδρυμα που βρίσκεται πίσω από την πλατεία....Έτσι κι εμείς θα βοηθήσουμε όσο μπορούμε αυτή την προσπάθεια»

«Πλάκωσαν οι Σαμαρείτες...»

«Όπως το λέτε.... πλάκωσαν οι Σαμαρείτες δίχως τους Φαρισαίους και προσπαθούν να σώσουν ό,τι μπορούν. Τα γύρω σχολεία ευαισθητοποιήθηκαν και αυτά. Οι μαθητές ανασκουμπώθηκαν και είναι διατεθειμένοι να συμμετάσχουν. Στο πλαίσιο της όλης αυτής προσπάθειας είναι και η συναυλία που λέτε.»

«Έτσι ε;....»

«Μάλιστα. Όχι μόνο τα δημόσια αλλά και τα ιδιωτικά σχολεία έχουν ειδοποιηθεί. Άλλωστε οι Ωρίωνες είναι ιδιαίτερα αγαπητοί σε όλους. Ανταποκρίθηκαν αμέσως.»

«Ωστε έτσι....δεν μου λες.... είναι τόσο σημαντική τούτη σας η ενέργεια;»

«Εννοείται. Την στηρίζει και ο Δήμος, δεν το είπαμε; Βοήθεια προσφέρουμε.»

«Εντάξει...εντάξει...φύγε τώρα....»

Η μοναξιά είναι οχυρό. Έκλεισε την πόρτα. Όμως άνοιξε εκείνη της καρδιάς του. Απελευθερώθηκε το καρδιοχτύπι. Χοροπηδά μέσα στο γραφείο. Πάνω κάτω. Ακούστηκε η πόρτα.

Σαν κάποιον να ζητά άδεια με μπει. Πήγε να ανοίξει. Κανείς. Για μια στιγμή νόμισε πως είδε τον εαυτό του στην πόρτα. Σαν σε καθρέφτη. Να του χαμογελά. Συγκαταβατικά. Συγχωρητικά. Δεν τον είχε συγχωρέσει κανείς. Ποτέ. Ούτε και ο ίδιος τον εαυτό του. Κι ας τον αγαπούσε. Με τον τρόπο του.

Επέστρεψε σκεπτικός στο γραφείο του.

Ο κύριος διευθυντής, μέσα στην μοναξιά του αισθανόταν ελεύθερος. Να σκιαχτεί. Να αφήσει την σκιά που τριγύριζε μέσα και έξω από τον εαυτό του να τον τρομάξει. Να τον σκιάσει. Να του στερήσει το φως.

Ωστε ήξεραν όλοι για την συναυλία. Για την εκδήλωση. Εκτός από αυτόν. Γιατί τον άφησαν

στο περιθώριο;

Πλησίασε στο τηλέφωνο. Να επικοινωνήσει με τον διευθυντή του διπλανού σχολείου.

«Έλα Σταύρο... καλά καλά... δεν μου λες... με την συναυλία του Σαββάτου εντάξει;»

«.....»

«Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να έρθω, έχω μια υποχρέωση...»

«.....»

«Όχι και παράξενος, δεν είναι αυτό.... αλήθεια....θα μαζευτούν από όλα τα σχολεία μαθαίνω... και τα ιδιωτικά;»

«.....»

«Ωραία..... μακάρι να γίνει κάτι... αλλά δεν το νομίζω.... θα δούμε....Χαιρετώ»

Όσες φορές βρίσκεται να είναι *παγιδευμένος στη γωνία του ρινγκ*, όπως του αρέσει να ονοματίζει τη ζωή, αγριεύει. Έτσι και τώρα. Μόνο όταν χτύπησε το τηλέφωνο για να του υπενθυμίσει ότι το Σάββατο είναι καλεσμένος, ήρθε στον εαυτό του. Ανάσανε.

Φωνές και ποδοβολητά πέρασαν έξω από το γραφείο του. Μισάνοιξε την πόρτα.

Ομάδες μαθητών που ετοίμαζαν την γιορτή για την 28^η Οκτωβρίου. Ακολουθούσαν την καθηγήτρια τους.

«Πότε θα μάθετε να συμπεριφέρεστε κόσμια; τους μάλωσε και πετάχτηκε ξαφνικά μπροστά τους
«Κυρία Παναρέτου, επιβάλλετε την τάξη παρακαλώ. Δεν βλέπετε ότι ενοχλείτε τα μαθήματα; Σας παρακαλώ επιτέλους» μάλωσε απαξιωτικά, συνοδεύοντας τις λέξεις του με τον κατάλληλο μορφασμό.

«Μας συγχωρείτε κύριε Διευθυντά!»

Επελαύνουν οι μέρες του Οκτώβρη στο σχολείο και οι ένδοξες μνήμες του Σαράντα θα ζωντανέψουν γι άλλη μια χρονιά.

Θα γιορτάσει ο μαθητόκοσμος. Ένας επιπρόσθετος κίνδυνος να διαταραχθεί η ηρεμία.

Η μεγάλη έγνοια του κυρίου διευθυντή είναι να υπάρχει πειθαρχία και τάξη στο σχολείο. Και στη ζωή του.

Μια φορά κινδύνεψε να την χάσει και αναποδογύρισε το σύμπαν του.. Όταν κινδύνεψε να πεθάνει το μωρό της κόρης του. Της Μαριαλένας. Εννιά μήνες απελπιστικά δύσκολοι. Τόσο που δεν άντεξε η συμβία του, η κυρία Νικολέτα με τ' όνομα, και παραιτήθηκε από τη ζωή.

«Πρόσεξε να μην ξαναμείνεις έγκυος» της είχε τονίσει ο γιατρός της κόρης.

«Μα, γιατί;»

«Γιατί τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα» της είχε εξηγήσει. «Αυτό σου λέω μόνο. Να μην ξαναμείνεις έγκυος. Είναι θαύμα πως γεννήθηκε τούτο το μωρό. Δόξα τω Θεώ, τα καταφέραμε

τούτη τη φορά. Μητέρα και η κόρη είστε καλά στην υγεία σας. Δεν μπορώ όμως να εγγυηθώ για την επόμενη φορά.»

Κατά την εγκυμοσύνη της είχε αναπτύξει ζάχαρο. Έτσι ο κίνδυνος του εγκεφαλικού ή της καρδιακής προσβολής παραμόνευε. Όσο για το παιδί θα υπέκυπτε στα δίχτυα του διαβήτη. Είχε δαγκωθεί τότε ο πατέρας της. Και η Μαριλένα. Και ο Απόστολος.

Μα η κόρη, αισθάνθηκε ανείπωτη δύναμη μέσα της, σαν να φύσηξε δροσερό αεράκι και της ψιθύρισε να μην ακούει των ανθρώπων τις φωνές παρά εκείνες που έρχονται από ψηλά. Πίσω από την καταιγίδα.

Είχε φοβηθεί πως θα τρελαθεί. Και δεν ήταν η μόνη.

Ο παππούς, ο κύριος διευθυντής, όσο μπορεί, προσπαθεί να λησμονήσει εκείνη την περίοδο. Όταν καμιά φορά παρασύρεται ο νους, βλέπει την κυρία Νικολέτα, την συμβία του, να τον προσκαλεί κοντά της.

Θέλει, αυτή την συνάντηση, ακόμα λίγο, να την καθυστερήσει.

Της μέρας οι ώρες σαν πολύχρωμα πουλιά πετούσαν πάνω από την πόλη. Αναστάτωναν τους κατοίκους. Τις έβλεπαν να πετούν μακριά παίρνοντας μαζί τους πολύτιμες στιγμές. Μερικές ψιθύριζαν μερικά από εκείνα που έμελλε να φανούν από λεπτός σε λεπτό.

Οι επτά ώρες στο σχολείο άλλοτε είναι πολλές και άλλοτε πολύ λίγες. Περνούν και δεν προλαβαίνεις να το καταλάβεις. Κάνεις πως καλημερίζεις τον ήλιο από το παράθυρο και εκείνη την ώρα χτυπά το κουδούνι για το σπίτι.

Μερικές φορές αρνείσαι την επιστροφή

Αφθονος χώρος για την επίσκεψη του αναπάντεχου. Εκείνο δε ρωτά ούτε για τον τόπο, ούτε για το χρόνο. Σπαράζει σφραγισμένες πόρτες, σαθρές ισορροπίες και εισβάλλει εκεί που θέλει.

Για σήμερα αποφάσισε να περάσει από το γραφείο του κυρίου Παναγιώτου, διευθυντή του Ιδιωτικού σχολείου.

«Κύριε διευθυντά, είναι κάποιος κύριος που θέλει να σας δει» ειδοποίησε η γραμματέας του διευθυντή

«Ποιος είναι Σμαράγδα;»

«Είπε πως είναι ο αντιδήμαρχος»

«Ο αντιδήμαρχος; Έχουμε ραντεβού; Πες του να περάσει να δούμε τι θέλει...»

Ο αντιδήμαρχος, ο συμμαθητής, ο συναγωνιστής του πατέρα του Γιώργου. Του Ανέστη Βουδούρη.

Μέσα σε όλες του τις πρωτοβουλίες ήταν και τούτη εδώ.: Να περάσει από το ευκατάστατο σχολείο, να ενημερώσει για την προσπάθεια του Δήμου και να ζητήσει την στήριξή του.

«Ακούστε κύριε αντιδήμαρχε. Αρχικά θα ήθελα ως Γενικός Διευθυντής τούτου του εκπαιδευτικού ιδρύματος, να σας συγχαρώ για την ανθρωπιστική πρωτοβουλία σας. Σπανίζουν στις μέρες μας, και μάλιστα εν μέσω της παγκόσμιας κρίσης τέτοιες προσπάθειες. Ωστόσο είμαι υποχρεωμένος να αρνηθώ την δική μας συνεισφορά.»

«Δεν πιστεύω να έχω κάνει λάθος κύριε Παναγιώτου», λέει ο αντιδήμαρχος, «αλλά πριν έρθω εδώ, ενημερώθηκα ότι ο εκπαιδευτικός αυτός οργανισμός έχει πρωτοστατήσει με γενναίες χορηγίες σε πολλές περιπτώσεις.»

«Και έχετε απόλυτο δίκιο» επιβεβαίωσε ο διευθυντής.

«Τότε;»

«Κοιτάξτε, ο κόσμος στον οποίο απευθύνεται το σχολείο είναι ... πως να το πω...διαφορετικός... κατά μια έννοια...εξειδικευμένος....δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε! Οι χορηγίες βέβαια είναι γεγονός, όμως αν προσέξατε αφορούν κυρίως σε αιτήματα του κόσμου αυτού, στον οποίον αναφέρομαι. Από τον οποίο κόσμο ουσιαστικά θα αντλήσει και τους πελάτες του. Είναι το γνωστό δούνα και λαβείν.»

«Κατάλαβα» αναστέναξε ο αντιδήμαρχος. «Πάντως, αν αλλάξετε γνώμη, ή αν έχετε την καλοσύνη και το θέσετε στο συμβούλιο, θα ήμουν ευτυχής να μας ενημερώσετε. Καλέστε με στον Δήμο και από εκεί θα σας συνδέσουν με το γραφείο μου. Να έχετε μια όμορφη μέρα»

Στην χειραψία ειπώθηκαν περισσότερα από εκείνα που ξεστομίστηκαν. Ακόμα μια φορά τα λόγια στάθηκαν αδύναμα για να εκφράσουν τον πλούτο των συναισθημάτων.

Πικρία. Φόβος. Θυμός. Ενοχές.

Τα βιβλία ύλης στα σχολεία, με μια άλλη ανάγνωση φανερώνουν την αφοσίωση στο πέταγμα της ψυχής που ζουν όλοι αυτόν τον καιρό. Μαθητές και δάσκαλοι διδάσκουν ο ένας τον άλλον, ξεδιψούν από τις πηγές της γνώσης και της σχέσης. Ακολουθούν τα ίχνη που άφησαν ποιητές και στοχαστές, προσδοκώντας την συνάντηση με την αλήθεια.

Δεν είχε μείνει μαθητής και μαθήτρια που να μην είχαν ποτιστεί από το μεθυστικό ποτό της προσφοράς. Το σχολείο τους θα συμμετείχε σ' αυτή την μεγάλη γιορτή. «Ωραιότερο συναίσθημα από εκείνο που γεννιέται από την προσφορά δεν θα βρείτε» έλεγε με διάφορους τρόπους ο και ηγητής των θρησκευτικών.

Τα *Γυάλινα Γιάννενα*, το ποίημα του Μιχάλη Γκανά συντροφεύει τα πρωτάκια τον Οκτώβρη, για να συνεχίζουν να αρμενίζουν με του νου το τρεχαντήρι. Το *Αμάρτημα της μητρός* μου του Βυζηνινού προσπαθεί να απαλλάξει από τις ενοχές αγόρια και κορίτσια της τρίτης Λυκείου. Σε όλες τις τάξεις αρματώνεται η καρδιά για να πάρει την μεγάλη απόφαση: Να βοηθήσουμε τον εαυτό μας για να μπορεί να βοηθήσει εκείνους που έχουν ανάγκη. Στην συγκεκριμένη περίπτωση

τους παππούδες και τις γιαγιάδες της περιοχής.

Για το πόσοι χρειάζονται, να βαστάξουν της αγάπης τον χορό, να στηρίξουν αυτό το πανηγύρι, φροντίζει το Ελάχιστο Κοινό Πολλαπλάσιο, και οι αλγεβρικές συναρτήσεις.

«Είμαστε πολλοί κυρία;»

«Όσοι χρειάζονται!» χαμογελά η καθηγήτρια των μαθηματικών.

Μικροί και μεγάλοι, άνοιξαν πανιά. Έβαλαν ρότα για του δοσίματος την χώρα. Να πάρουν αμπάριζα και να βγουν. Πιο φωτεινοί, πιο άνθρωποι. Πιο ουσιαστικοί από τους αόριστους. Αληθινοί συμπλεκτικοί σύνδεσμοι.

Η πλατεία της πόλης αυτές τις μέρες ήταν ο τόπος συνάντησης των αναμνήσεων και ονείρων των κατοίκων και των περαστικών.

Ήταν και το αλώνι όπου θα πάλευαν η αδιαφορία με την ευαισθησία.

Άνθρωποι έρχονταν, έφευγαν. Σφυροκοπιές σε σανίδες. Σκαλωσιές υψώθηκαν. Κούτες στοιβάζονταν. Χαμόγελα ξεκούραζαν.

Όσοι είχαν μείνει ακόμα στο σπίτι, τα παραμελημένα νιάτα τους, ξύπνησαν μονομιάς. Το σπιτικό του Γιώργου δεν αποτελούσε εξαίρεση.

«Φαίνεται πως άλλαξαν οι εποχές Ανέστη!»

«Τι εννοείς Μίνα μου;»

«Να, παλιότερα το παράδειγμα το έδιναν οι μεγάλοι στους μικρούς. Τώρα διδάσκουν και οι μικροί! Για εκείνη την εκδήλωση λέω...του Δήμου...που αγκάλιασαν τα παιδιά...»

«Τα ξέχασες τα δικά μας;» χαμογέλασε νοσταλγικά και αμέσως έγινε πολλά χρόνια πιο νέος.

«Προς τα εκεί πηγαίνω Ανέστη μου...να τα ξεχάσω....»

«Έλα, σήκω!» της άρπαξε το χέρι

«Για που;» κοκκίνισε το μέτωπο. Φτερούγισμα στο στήθος. Την στιγμή αυτή, τον ερωτεύτηκε ξανά. Τον επαναστάτη της.

«Στην πλατεία στρώνουν τους πάγκους. Πάμε να βοηθήσουμε»

«Μα το βραδινό είναι έτοιμο, δεν θα φάμε;»

«Μόλις φάγαμε. Πάμε!»

Πιασμένοι από το χέρι, αντάμωσαν και άλλους. Όσους είχαν σαλπάρει πάνω στο καράβι της νιότης.

«Χαίρομαι που σε βλέπω εδώ! Βρέθηκαν οι πατεράδες στα μέρη που ήταν φοιτητές!»

Αγκαλιάστηκαν οι πατεράδες του Άρη και του Γιώργου λες και είχαν να βρεθούν από τον καιρό που τους κυνηγούσε η δικτατορία. Οι γυναίκες τους καμάρωναν.

Ζυμώθηκαν με άλλους μεγάλους, που έγιναν μικροί και μικρούς που περάστηκαν για μεγάλοι. Παράξενο πως τέτοιες εκδηλώσεις δεν λογαριάζουν ημερολόγια ανθρώπων, αλλά ψυχής αντοχές.

«Αντέχει η μέση σου να βάλεις καρέκλες στη σειρά;» ρώτησε ο Ανέστης

«Και πάγκους θα μεταφέρω» γέλασε ο Χρήστος Οικονόμου αρπάζοντας μεγάλες τάβλες, για να τις μεταφέρει πάνω στα στηρίγματα τους.

Στην ώρα επάνω φάνηκε ο Κυριακίδης.

«Καλησπέρα κύριε καθηγητά!» τον υποδέχθηκαν γέλια και επευφημίες

«Όλα έτοιμα;» ρώτησε κάπως αμήχανα. Έδειξε να ψάχνει για κάτι, για κάποιον.

«Ετοιμάζονται!» ακούστηκαν απαντήσεις από διάφορα σημεία.

Ίσως και από μέσα του.

«Να 'μαι κι εγώ!» κατέφτασε η γυναίκα του η Φωφώ. Την ακολουθούσε η Ισμήνη και ο Άρης, κρατώντας δυο βαριές πλαστικές τσάντες.

«Ποιος τα μαζεύει αυτά;» ρώτησε τον Χρήστο Οικονόμου. Τον πατέρα του Άρη.

«Εκεί στο βάθος» είπε εκείνος με καμάρι. Έκανε πως ήταν από τα οργανωτικά μέλη. Κοίταζε κρυφά την γυναίκα του. Να της αποσπάσει ένα της χαμόγελο. Σαν το πήρε, πέταξε ψηλά.

«Ελάτε, ελάτε! Έχουμε πολλά να κάνουμε!» φώναζαν μερικά παιδιά. Σε λίγο θα έρθουν οι Ωρίονες!»

Χειροκροτήματα.

«Εεεεε!» σηκώθηκε αγέρας από παντού. Στα φτερά του, έφερε το βάν με το συγκρότημα.

Μαγνήτες να ήταν τούτοι οι νεαροί με τις κιθάρες, λιγότερη θα είχαν δύναμη! Τραγούδια, που ξεχειλίζουν από πάθος και μάγεψαν τις βραδινές ώρες. Τις ξελόγιασαν. Προτού καλά καλά να στηθούν μικρόφωνα, να ρυθμιστεί ο ήχος, είχε σκαρωθεί ένα μικρό πάρτι. Από εκείνα που λες πως είναι στο πουθενά, μέχρι να ανακαλύψεις ότι *το πουθενά*, είναι *το παντού*. Μεταμφιεσμένο.

Σε κύκλους μικρούς και μεγάλους, με χοροπηδητά και αγκαλιές, τοξεύουν οι κάτοικοι την νύχτα. Ξεπηδούν σαν σιντριβάνια χιλιάδες αστέρια.

Φως δίχως φώτα. Δίχως προβολείς. Έφτανε και περίσσευε η ψυχή.

Ο Δήμος είχε ορίσει μια επιτροπή για να συγκεντρώσει τις χρηματικές δωρεές. Καθώς προχωρούσαν στην πρώτη καταμέτρηση, δεν αντιστάθηκαν στην απογοήτευση από τα λιγοστά ποσά...:

«Ολόκληρα σχολικά συγκροτήματα....δεν θα μπορούσαν....»

«Τι, δεν μαζέψαμε αρκετά;»

«Περίμενα κάτι παραπάνω, αυτή είναι η αλήθεια...»

Τέτοιες πικρίες γυρόφερναν σαν ίσκιους τους κατοίκους της συνοικίας, το βράδυ το Σαββάτου.

Όση ώρα οι μουσικές πυροδοτούσαν τα νιάτα, ακόμα και μέσα σε πιο γερασμένα σώματα, η αγωνία για το αποτέλεσμα έμοιαζε με παραφωνία και ξέχωρη από τον τόνο της εκδήλωσης.

«Η μέρα είναι για την αγάπη και η νύχτα για το τραγούδι» είπε ο καθηγητής των θρησκευτικών όταν πλησίασε μια παρέα συναδέλφων του.

«Τι είναι αυτό, καινούργιο;» τον πείραξε ο καθηγητής της πληροφορικής. «Θα μου λείψουν αυτά σου τα ρητά, όσο καιρό θα λείπω!»

«Θα λείψεις;»

«Ναι, δεν σου το είπα από την αρχή της χρονιάς; Το ξέχασες;»

«Η αλήθεια είναι ότι με το ένα και με το άλλο μου διέφυγε τελείως! Θα φέρουν άλλον;»

«Δεν ξέρω..δεν είναι δικό μου θέμα...τα σεμινάρια πρέπει να παρακολουθήσω και θα επιστρέψω...»

«Και πότε με το καλό;»

«Περιμένω ειδοποίηση»

«Μάλιστα! Ενδιαφέρον!» είπε ο θεολόγος και έπιασε να σιγοτραγουδά

Ύστερα από λίγες στιγμές σκέψης:

«Δεν μας τελειώσες εκείνο που έλεγες για την αγάπη και την μουσική;» ρώτησε η νεαρή φιλόλογος και πλησίασε τον θεολόγο με νάζι.

«Α, για την αγάπη, ναι. Λοιπόν η μέρα είναι για την αγάπη και η νύχτα για το τραγούδι μόνο για ένα λόγο. Επειδή η αγάπη βλέπει, ενώ η νύχτα ακούει!»

«Ας ακούσουμε λοιπόν κι εμείς τι έχουν να πουν άλλο τα παιδιά στην σκηνή.»

«Και οι ταμίες στους πάγκους» ψιθύρισε ο Άρης καθώς περνούσε από εκεί δίπλα και άκουγε την συζήτηση δίχως να τον πάρουν είδηση. Η τουλάχιστον έτσι νόμιζε.

Παραπέρα, η Ισμήνη με τις φίλες της συνόδευαν το συγκρότημα σε αγαπημένα τραγούδια.

«Πάμε να ρωτήσουμε την μητέρα σου;» της ψιθυρίζει στο αυτί.

«Μόλις τελειώσει αυτό που παίζουν τώρα» του λέει εκείνη συνεπαρμένη από το τραγούδι που έκανε καντάδα στις καρδιές

«Καλά» είπε εκείνος σκύβοντας το κεφάλι και γύρισε να φύγει.

Εκείνη, μην αντέχοντας να τον βλέπει έτσι, τον έπιασε από το μπράτσο και βαδίζοντας με τον ρυθμό, τον οδήγησε στην μητέρα της

Η Φωφω καθισμένη πίσω από τον πρόχειρο πάγκο αντάλλαζε κουβέντες με κάποιες άλλες μητέρες.

«Που λέτε, έρχεται η κόρη μου τις προάλλες με τον καλό της, και μου λέει *το και το*. Δεν το συζητώ. Αμέσως! είπα. Βέβαια δεν είδα και μεγάλη προθυμία από τον σύζυγο, αλλά ας μην το

κάνουμε θέμα»

«Όλες μας το ίδιο κυρία Φωφώ, τις ίδιες περίπου ιστορίες έχουμε να διηγηθούμε...»

«Τι γίνεται μαμά;» πλησίασε η Ισμήνη «Καλησπέρα σε όλους!»

«Καλώς την πριγκιπέσα μου!» σηκώθηκε να την υποδεχθεί. Να την φιλήσει. «Τι να σου πω... λίγα πράγματα.. ας μην χάνουμε το θάρρος μας!» βιάστηκε να παρηγορήσει.

«Είναι και οι δυσκολίες... οι οικονομικές, που... οπωσδήποτε...» σιγοντάρισαν οι παραδίπλα γυναίκες.

Κράτησαν το ίσο σε μια ψαλμωδία που προσδοκούσε ίσως μάταια την ανάσταση.

Τα δυο παιδιά κοιτάχτηκαν βαθιά στα μάτια με την ελπίδα πως το μοίρασμα της κοινής πίκρας, θα απαλύνει τον πόνο.

«Τι γίνεται παιδιά; Γιατί φορέσατε πένθιμα σε μια βραδιά που δεν πατά κανείς στη γη;» τους αγκάλιασε ο Γιώργος ενθουσιασμένος από την συναυλία.

«Καλό, αλλά λίγο» του είπε ο Άρης και απομακρύνθηκε προς τα πρόχειρα ταμεία που είχαν ανοίξει οι δυο υπάλληλοι του Δήμου.

«Τι εννοεί;» ρώτησε την Ισμήνη ο Γιώργος, αν και είχε καταλάβει πολύ καλά. Έλπιζε να είχε κάνει λάθος.

«Πως μάλλον δεν θα σώσουμε τίποτα...»

Ξαφνικά σαν να άνοιξε μια άλλη αυλαία. Πιο μεγάλη από αυτή της πλατείας. Οι ήχοι από τα μεγάφωνα ξεμάκρυναν, οι φωνές των παιδιών αναμείχθηκαν με των γρύλων το τραγούδι. Η γιαγιά φάνηκε μόνη στο παράθυρο του δωματίου της να γλυκοκοιτάζει το φεγγάρι που το παρασέρνουν τα σύννεφα.

Πέρασε η νύχτα από την πλατεία, για να εγκατασταθεί σε κάποιο διαμέρισμα. Στον τρίτο όροφο μιας καινούργιας πολυκατοικίας. Στην Καλλιθέα.

«Έλα πατέρα, καλώς ήρθες!» υποδέχθηκε η Μαριλένα τον κύριο διευθυντή.

Το σαλόνι του σπιτιού της ευρύχωρο, όσο και η αγάπη τους. Είχε ανοίξει η κόρη και τις μπαλκονόπορτες. Να ανασάνουν θάλασσα.

«Ελπίζω να μην κρυώνεις!» τον αγκάλιασε.

«Όχι παιδί μου, άλλωστε ακόμα δεν μπήκαμε για τα καλά στον χειμώνα. Που είναι ο άνδρας σου;»

«Να 'μαι κι εγώ!» κατέφτασε από την κουζίνα ο Απόστολος. Ψηλόλιγνος. Λεβέντης.

Είχε παρασταθεί στην γυναίκα του, τότε με την περιπέτεια της εγκυμοσύνης και της γέννας, όσο κανένας άλλος.

«Πως ήταν η εβδομάδα στο σχολείο;» τον ρώτησε προσφέροντάς του λίγο βύσσινο ποτό. Από αυτό που του αρέσει.

Το φτιάχνει η κόρη του, όπως της το είχε μάθει η μάνα της. Με κουκούτσι από πικραμύγδαλο.

Στον καναπέ, ο κύριος γυμνασιάρχης, τούτη τη στιγμή αμήχανος πατέρας, νιώθει άβολα. Σχεδόν έχει βυθιστεί μέσα και του φαίνεται πως πνίγεται. Αυτό, τον κάνει να θυμώνει ακόμα περισσότερο.

Κάτι έχει αυτή η σχέση, με την κόρη του, που τον φέρνει σε θέση άμυνας. Το έχει σκεφτεί και άλλοτε: «μήπως αυτή είναι η θέση που του ταιριάζει!» Στο σχολείο ο φόβος του, τον κάνει επιθετικό. Περίπλοκη που είναι στ' αλήθεια η ψυχή!

«Τι έχεις πατέρα;» τον πλησίασε η κόρη, λοξοκοιτώντας με νόημα τον άντρα της.

«Μπα, τίποτα, σκοτούρες διάφορες.»

«Τι έμαθα; Γίνεται λέει κάποια εκδήλωση στον Δήμο σας, για να μαζέψετε χρήματα;»

«Α, ναι, ο Δήμος... μερικά παιδιά... ξέρεις τώρα πως είναι αυτά...το μυαλό πάνω από το κεφάλι τους...θέλουν να σώσουν λέει από την χρεοκοπία ένα γηροκομείο. Νόμιζαν ότι θα το καταφέρουν με τέτοια...»

« Πόσο μ' αρέσουν αυτά! Μακάρι να τα καταφέρουν!» χτύπησε τα χέρια της με ενθουσιασμό.

Κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε, σαν να προσπαθούσε να διώξει κάτι ενοχλητικό. Εκείνη το πήρε για άρνηση.

«Δεν πειράζει, όλο και κάτι θα σκεφτούν » συμπλήρωσε ο Απόστολος

Ξανακούνησε το κεφάλι του. Δεν είχε εμπιστοσύνη στους νεαρούς εκείνους. Ίσως δεν είχε εμπιστοσύνη στα νιάτα που έκρυβε μέσα στην δική του ψυχή. Μπορεί και να τα φοβόταν.

«Ας τα αφήσουμε αυτά, δεν είναι της ώρας. Αν είναι για καλό, ας το προσπαθήσουν, ακόμα και αν είναι ανάγκη να έρθουν σε αντιπαράθεση με όποιον προσπαθήσει να τους σβήσει την φωτιά τους.»

«Πατέρα, πόσο χαίρομαι να σε ακούω να το λες αυτό! Μόνο που δεν το επαναλαμβάνεις δυνατά εκεί που πρέπει...»

«Ιδίως εκεί που πρέπει!» μπήκε στη μέση ο Γιάννης. «Στον χώρο σας...»

Δεν απάντησε. Το ήξερε καλά πως είχαν δίκιο. Όμως, μια δύναμη, αόρατη, εσωτερική, τον ανάγκαζε να αλλάζει ρόλο στο σχολείο. Εκεί που πρέπει...

«Πώς να το πω δυνατά; Δεν είναι κανένας έτοιμος να το ακούσει. Να το καταλάβει. Εκεί όλοι έχουν ανάγκη από πειθαρχία και καθοδήγηση. Ποιος θα την προσφέρει; Οι καθηγητές; Αυτοί την χρειάζονται πιο πολύ από τα παιδιά.»

«Μα πατέρα....»

«Νομίζω πως μου έταξες φαγητό, και φαγητό δεν βλέπω.»

Η κόρη ακούμπησε απαλά στο μπράτσο του άνδρα της βγάζοντας έναν αναστεναγμό. Σηκώθηκε χαμογελαστή. Προσπαθώντας να καλύψει κάποια ενόχληση.

«Πονάς την μέση σου;» αμέσως διέγνωσε ο πατέρας.

«Όχι, πως σου ήρθε;»

«Σε είδα πως έκανες έναν μορφασμό, την ώρα που πήγες να σηκωθείς...»

«Γλίστρησα! Έλα κι εσύ! Πάμε!»

Είχαν στρώσει στην κουζίνα. Αρκετά μεγάλη για να χωρέσει ένα τραπέζι με τέσσερα άτομα. Το τελευταίο από αυτά, μόλις επέστρεψε από μια φίλη του. Μένει στον απο κάτω όροφο.

«Ηρθε ο παππούς!» φώναξε και έτρεξε από την πόρτα να χωθεί στην αγκαλιά του.

Τι περίεργα αληθινό θέαμα, για όποιον από το σχολείο είχε την τύχη να είναι μάρτυρας του. Απόκοσμα αληθινό και παράξενα τρυφερό.

Η αγκαλιά του παππού έχει τα δικά της μυστικά. Ο Θεός τα ξέρει. Ίσως γι' αυτό τον ζωγραφίζουν ως παππού με ανοιχτή αγκαλιά.

Πέρασε μια, ίσως και δυο, αιωνιότητες.

«Ελάτε, ελάτε, έχουμε σερβίρει. Το αγαπημένο φαγητό του παππού!»

«Σουτζουκάκια!!!»

Πριν τα μαχαιροπίρουνα αγγίζουν την συναρπαστική συμφωνία γεύσης και χρωμάτων, ακούστηκε από τα παιδικά χείλη προσευχή:

«...ευλόγησον την βρώσιν και την πόσιν...»

«Τι θα πει παππού την πόσιν; Την πόσην δηλαδή; Την μεγάλη, την μικρή, ποια;»

«Έλα τρώγε, θα κρυώσει!» πρόλαβε η μαμά.

«Η πόσις....» πήρε φόρα ο παππούς, ο κύριος γυμνασιάρχης

«Δεν αφήνουμε την πόσιν να πάμε στην βρώσιν;» χαριτολόγησε ο πατέρας.

Μονομιάς συμφώνησαν όλοι με την προτροπή.

Αφού κουράστηκαν τα μαχαιροπίρουνα να ευφραίνουν την γεύση και να κατακόβουν την σιωπή, ένα ποτήρι με κρασί υψώθηκε.

Όλοι κοίταζαν προς το μέρος του Απόστολου.

«Εις υγείαν των νυν και των ερχομένων» είπε και λοξοκοίταξε προς το μέρος της γυναίκας του.

«Εις υγείαν» απαντά κάπως συγκρατημένα. Δεν καλοκατάλαβε τα ερχόμενα...

Ζητά βοήθεια από την μικρή που τον κοιτά κατάματα.

«Ξέρεις εσύ κάτι;» της ψιθυρίζει.

«Οι Νεράιδες πρέπει να κρατάνε μυστικά» του λέει και του δείχνει μέσα από ένα άνοιγμα του πέτου της μια κονκάρδα.

«Τι είναι αυτό;» κάνει να το αγγίξει

«Αυτό είναι βραβείο μυστικών. Μου το έδωσε η μαμά. Το έχουν όλες οι νεράιδες»

«Ωστε δεν πρόκειται να φανερώσεις τίποτα έτσι;»

«Όχι βέβαια! Αλλά ξέρω!»

Ματιές ήταν, σπίθες ήταν, κανείς δεν μπορούσε να ξεχωρίσει.

Ωστόσο ξέσπασε η πυρκαγιά.

«Πατέρα, ήρθε η ώρα να σου ανακοινώσουμε κάτι πολύ χαρμόσυνο για την οικογένεια μας!»

«Είμαστε σίγουροι ότι θα χαρούμε;» κάτι είχε καταλάβει.

Ο φόβος, αυτός ο αόρατος δυνάστης, ήρθε η ώρα να κάνει την τελευταία του επίθεση.

«Πρέπει!» ήταν τα λόγια που τον καθήλωσαν. «Με κάθε συνέπεια! Είμαι έγκυος, δυο μηνών!»

Μα ήταν τόσο κοντά η συναυλία των μαθητών;

Ξάφνου το δωμάτιο σειέται από κιθάρες, ντραμς. Τεράστια megafona επαναλαμβάνουν με ηχώ τα λόγια της κόρης του, μπερδεμένα με τα λόγια του γιατρού:

«Δεν πρέπει να αναμείνει έγκυος, κινδυνεύει.»

«Είμαι έγκυος!»

Όταν τα βαριά σύννεφα που μαζεύονταν τόσο καιρό, έβρεξαν τα μαντάτα τους, βγήκε ένας ήλιος χλωμός.

«Ωστε αυτό ήταν!» αναλογίστηκε. «Πάει, τελείωσε. Μα, πως, γιατί;»

«Το είδες παππού, που δεν είπα τίποτα; Πες μαμά!» την σκούντηξε η μικρή νεράιδα.

Της χάιδεψε τα μαλλιά και ταυτόχρονα έκρυψε ένα κρυφό του δάκρυ.

«Προέκυψε πατέρα, δεν το επιδίωξα! Ύστερα, το δώρο δεν το πετάς.»

«Δώρο είναι αυτό, ή κάλεσμα από τα σκότη!» αναστέναξε

«Μην μιλάς έτσι!» τον μάλωσε. «Καλύτερα να μην λέμε τίποτα. Επειδή μας ακούει»

«Ποιος;» άνοιξε τα μάτια του

Εκείνη χάιδεψε την κοιλιά της και ένα ουράνιο τόξο κάλυψε τα δυο της μάτια.

«Ξέρεις» μουρμούρισε ο πατέρας «δεν έχω άλλον στον κόσμο και...»

«Όλα θα πάνε καλά» είπε ο Απόστολος αγκαλιάζοντας τη γυναίκα του.

«Εμένα;» μούτρωσε η μικρή. «Αν δεν με θέλετε τώρα που έχετε τον μπέμπη, με θέλει ο παππούς.»
είπε και χώθηκε βαθιά στην αγκαλιά του. Όσπου ο δυνατός χτύπος της καρδιάς του έγινε ένα με του λεπτοδείκτη. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Και στη ζωή του επίσης.

Του Οκτώβρη οι γενναίες μέρες, στοιβάζονται στων σχολικών γιορτών τις απαγγελίες, τα τραγούδια και τα θεατρικά.

«Ηχήστε οι σάλπιγγες... Καμπάνες βροντερές,

δονήστε σύγκορμη τη χώρα πέρα ως πέρα...

Βογκήστε τύμπανα πολέμου... Οι φοβερές

σημαίες, ξεδιπλωθείτε στον αέρα !

Στον αέρα δεν ξεδιπλώθηκαν οι σημαίες. Μέσα στην αίθουσα εκδηλώσεων, ξεδιπλώθηκε για άλλη μια φορά η ανάμνηση και η προτροπή του έπους του Σαράντα.

Το μοναδικό χελιδόνι και η ακριβή άνοιξη συνάντησαν την μεγάλη Έξοδο του Μεσολογγίου καθώς και τους Ήρωες .

Η φιλόλογος, ξετύλιξε αργά δυο σελίδες, πλησίασε το μικρόφωνο και ξεκίνησε να διαβάζει την ομιλία της:

«ΑΕΡΑ!

βροντοφώναζαν οι Έλληνες στρατιώτες πάνω στα βουνά της Ηπείρου. Κι όμως, η λέξη αυτή για τον καθένα τους μπορούσε να σημαίνει κάτι το διαφορετικό!

Για κάποιους θα μπορούσε να σημαίνει μια ζωή μέσα στον πλούτο και τη χλιδή. Σίγουρα όμως για κάποιους άλλους σήμαινε ένα κομμάτι ψωμί, μια χήρα γυναίκα με δυο ή περισσότερα δυστυχισμένα μα ελεύθερα ορφανά.

Ό,τι κι αν σήμαινε η ιαχή ΑΕΡΑ, όποιας διαφορετικής καταγωγής κι αν ήταν τούτοι οι αθάνατοι αγωνιστές, υπήρχε πάνω απ' όλα μέσα τους μια ακατάλυτη δύναμη, μια άσβεστη φλόγα, αυτή που σπρώχνει τον άνθρωπο να απεγκλωβιστεί από τα στενά όρια των προσωπικών του φιλοδοξιών, ν' απλώσει εγκάρδια το χέρι στον αδερφό του και αγκαλιασμένοι σφιχτά να πορευτούν στη λεωφόρο της αθανασίας και των ηρώων σ' αυτήν που αιώνες τώρα το έθνος μας, μέσα από κακουχίες, στερήσεις και πολλές φορές γιατί όχι και λάθη, απαρέγκλιτα βαδίζει, παραδίδοντας μαθήματα ηρωισμού και αυτοθυσίας ανθρωπιάς, δημοκρατίας και φιλελευθερίας, σε όλους τους λαούς της γης».

Όλη αυτή την ώρα, ανάμεσα στους διαδρόμους που σχημάτιζαν οι καρέκλες, στην αίθουσα εκδηλώσεων γυρόφερναν καθηγητές, με την ελπίδα, η παρουσία τους και μονό να είναι αποτρεπτική για τυχόν φασαρίες και ανούσιες, όπως τις χαρακτηρίζουν εκείνοι, κουβέντες μεταξύ των μαθητών.

«Ίσως τα γεγονότα να είναι διαφορετικά, η ουσία όμως είναι η ίδια...» μουρμούρισε ο Άρης

«Τι λες τώρα;» γύρισε ο διπλανός του έκπληκτος

«Λέω για το έπος του 40. Άνθρωποι αυτοί, αγωνίζονται να σώσουν τις αξίες και τα ιδανικά τους»

«Ε, και;»

«Το ίδιο κι εμείς» χαμογέλασε πικρόχολα κουνώντας το κεφάλι του

«Σσςσς!» «Παρακαλώ!» από πάνω τους η σπάθη του φύλακα καθηγητή

«Άρη, σήκω από εκεί και πήγαινε απέναντι» ήταν το τελειωτικό χτύπημα.

Απέναντι, δεν ήταν καλύτερα τα πράγματα, επειδή μόλις κάθισε εκεί, κάποιος άλλος από την πίσω σειρά σηκώθηκε για να πάρει θέση δίπλα στον διευθυντή.

Όλα αυτά, την ώρα που στην αίθουσα εκδηλώσεων του Γυμνασίου, οι ήρωες ζωντάνεψαν κι εκεί. Να διηγηθούν. Να παραδειγματίσουν νέους ανθρώπους, που ζουν σε διαφορετικές εποχές, με ίδια αιτήματα.

Η πραγματικότητα όμως είναι σκληρή. Ανελέητη.

Πως θα ήταν δυνατόν να αποτρέψουν οι ήρωες αυτοί τους μικρούς μαθητές από την σαγήνη των σχολίων του συμμαθητή; Την ώρα που συνωμοτικά σκύβει για να ψιθυρίσει δυο λέξεις στον διπλανό του, ίσα ίσα για να μην επιτρέψει στην Ιστορία να φυτέψει δυο σπόρους Ελλάδας στις καρδιές;

«Κωνσταντίνε, ακολουθείς τα χνάρια του αδελφού σου μου φαίνεται!» μη σε ξαναδώ να μιλάς.

«Σιγά μην τον ζηλεύω κιόλας» μουρμούρισε κοιτώντας τον διπλανό του. Να πάρει την επιβράβευση.

Όμως εκείνος είχε ενθουσιαστεί με το κορίτσι που απήγγειλε Ρίτσο:

«Η ειρήνη είναι τα σφιγμένα χέρια των ανθρώπων

είναι το ζεστό ψωμί στο τραπέζι του κόσμου

είναι το χαμόγελο της μάνας.

Μονάχα αυτό.

Τίποτ' άλλο δεν είναι η ειρήνη.

Και τ' αλέτρια που χαράζουν βαθιές αυλακιές σ' όλη τη γης

ένα όνομα μονάχα γράφουν:

Ειρήνη. Τίποτ' άλλο. Ειρήνη».

«Ειρήνη!» είπε και αναστέναξε.

«Για της αγάπης τον καημό είσαι μικρός ακόμα» του ψιθύρισε η φιλόλογός του που είχε καθίσει πίσω του, δίχως να την έχει αντιληφθεί.

Κοκκίνισε ο νεαρός τόσο που για πολύ καιρό δεν μπορούσε να την κοιτάξει.

Την Ειρήνη. Τη Σοφία, τον Άρη, τον Γιώργο τους έβλεπε καθημερινά να γυροφέρνουν την αυλή. Να ανησυχούν, αλλά κυρίως να γελούν. Επειδή το γέλιο ξορκίζει ακόμα και την πιο βαριά συννεφιά. Και του Οκτώβρη οι συννεφίες, τώρα στο τέλος, απείλησαν με αξιώσεις, το μικρό καλοκαιράκι.

(3). Από θεατές του φθινοπώρου, πολεμιστές του χειμώνα

Του αγίου Μηνά, ο Νοέμβρης μήνυσε πως το κρύο όπου να 'ναι φτάνει.

Βγήκαν από τις ντουλάπες τα ζεστά ρούχα, να θωρακίσουν τα κορμιά που τρέμουν.

Ποια είναι η άμυνα εκείνη όμως, που θα αποκρούσει την απελπισία;

Ανοχύρωτο φαντάζει το Γηροκομείο, με τους αδύναμους υπερασπιστές του να μετρούν την συγκομιδή της μεγάλης εκδήλωσης.

«Ωστε δεν συγκεντρώθηκαν όλα τα χρήματα που χρειάζονται ε;» κούνησε το κεφάλι της η γιαγιά Ελένη αναζητώντας κάτι να σκεπάσει την πλάτη της.

Ο καιρός άλλαξε πια και η μάλλινη ζακέτα ήταν απαραίτητη. Ιδίως όταν τα καλοριφέρ χρειάζονται πετρέλαιο και εκείνο με την σειρά του χρήματα. Όμως απόψε είχε και άλλο λόγο να νοιώθει την ψύχρα. Η επίσκεψη των δυο αγοριών, δεν έφερε ελπίδα.

Ο ουρανός ήταν δίχως φεγγάρι απόψε.

«Δηλαδή πόσα μαζεύτηκαν;»

«Πήγαμε στο Δήμο εχθές και μας είπαν ότι τα σχολεία ό,τι μπορούσαν έδωσαν, αλλά δε φτάνουν...

«Τί να σου κάνουν!» μας είπαν.... «Δημόσια είναι...Τί έσοδα να έχουν!...Ένα ιδιωτικό σχολείο έχουμε στην περιοχή και αυτό δεν συμμετείχε καθόλου....Όσο για το bazaar ..Καταλαβαίνετε...

Παρόλα αυτά, η αγάπη και το ενδιαφέρον των ανθρώπων, σύναξε ο,τι μπορούσε...»

«Ωστόσο εμείς ό,τι μαζέψαμε, το φέραμε εδώ, με έναν εκπρόσωπο από το Δήμο μας»

Εκείνη την ώρα μπαίνει η προϊσταμένη κρατώντας κάποια φάρμακα.

«Τυχερή είσαι!» της λέει, σου βρήκαμε ένα κουτί από τα χάπια της καρδιάς. «Φοβάμαι όμως ότι θα έχουμε πρόβλημα με τις πιστώσεις.»

Τα δυο παιδιά αλληλοκοιτάζονται με νόημα.

«Α, εδώ είστε;» τα χαιρετά η νοσοκόμα. «Εμαθα ότι φέρατε κάποια χρήματα. Ίσως μπορείτε να βρείτε ακόμα περισσότερα, έτσι για να κερδίσουμε λίγο χρόνο ακόμα.»

«Πως να τα βρούμε;» ρώτησε ο Γιώργος

«Ε, νέοι είστε, έχετε καρδιά και νου για τα υψηλά...»

«Καρδιά έχουμε, νου έχουμε, χρήματα δεν έχουμε» αναστέναξε ο Γιώργος.

Λίγες στιγμές σιωπής ήταν αρκετές για τα κατακόκκινα μάτια του θυμού να λάμπουν απειλητικά.

«Πάμε Άρη, έχουμε να μιλήσουμε!»

Δεν πρόλαβαν καλά καλά να ανταλλάξουν χαιρετισμούς και βρέθηκαν στο πεζοδρόμιο, έξω από το κτήριο.

«Δεν τους πιστεύω τους λεφτάδες ρε, δεν τους πιστεύω!»

«Η αλήθεια είναι ότι μου έκανε κι εμένα εντύπωση η στάση τους. Δεν καταλαβαίνω, γιατί αντέδρασαν έτσι;»

«Δεν μας τα είπαν ρε Άρη; Δεν μας τα είπαν τα παιδιά;»

«Δίκιο έχεις... μα είναι τόσο παράλογα!»

«Κι εμείς θα μείνουμε δηλαδή με σταυρωμένα χέρια; Δεν το αντέχω αυτό!»

«Και τι να κάνουμε ρε Γιώργο; Να εισβάλουμε στο σχολείο και να τους πάρουμε τα χρήματα;»

Χαμογέλασε ο Άρης. Το στόμα δεν άνοιξε. Καμιά λέξη του δεν βγήκε στο φως. Ακόμα.

Ο καιρός του ώριμου φθινοπώρου μπόλιασε με κρύο τις σχέσεις, την καθημερινότητα. Οι μαθητές, έχουν να λένε για τούτον τον μήνα. Φόβος και τρόμος.

«Έφτασε αυτός ο καταραμένος Νοέμβρης» μεταφέρονταν από στόμα σε στόμα στις παρέες των παιδιών του Γυμνασίου

«Γιατί καταραμένος;» τράβηξε το μανίκι ενός μεγαλύτερου παιδιού ο Κωνσταντίνος

«Περίμενε και θα καταλάβεις μικρέ» του απάντησε εκείνος.

Αμέσως αισθάνθηκε να ψηλώνει πολλούς πόντους. Τα είχε περάσει αυτός και τα ξέρει. Τώρα, στην Τρίτη Γυμνασίου, μάλλον ήρθε η ώρα να μιλήσει για τις εμπειρίες του στους νεώτερους.

«Άκου μικρέ» ζήληψε την δόξα και πλησίασε μερτικό από αυτήν και ένας άλλος *μεγάλος*. «Δύο πράγματα να φοβάσαι στο Γυμνάσιο: τον Νοέμβρη και τον τοξικό»

«Ποιον;»

«Α, καλά! Άσε θα δεις... Θα δεις...Ξέρεις τι πάει να πει τοξικός;»

«Όχι...» έκανε ο Κωνσταντίνος με κάτι μεγάλα μάτια.

«Όπου σε ακουμπήσει, σε καίει!!»

«Και τι είναι αυτός, άνθρωπος;»

«Ναι ρε μικρούλη, άνθρωπος είναι! Τι να είναι; Σούπερ ήρωας;»

«Και που είναι αυτός; Εδώ στο σχολείο;»

«Ναι σου λέω!!!»

«Ωχ, και βγαίνει τη νύχτα;»

«Α, μα είσαι μικρός πολύ ακόμα. Θα τον μάθεις. Μόνο μακριά του! Αν θες την ζωή σου!!!»

Τα πρωτάκια μέσα σε λίγα λεπτά, έμαθαν για τον *Τοξικό* που βγαίνει τον Νοέμβρη και καίει τους μαθητές.

«Άντε ρε παραμύθια!» κορδώθηκε ένας εύσωμος και γενναίος μαθητής της πρώτης

«Εγώ δεν τα πιστεύω αυτά! Για να τον δω αυτόν τον πως τον είπαμε! Ας έρθει να δούμε»

Οι περισσότεροι τον καμάρωσαν που μπορεί να ορθώνει έτσι το ανάστημα του στον τοξικό

του Νοέμβρη.

Περήφανοι μα και συλλογισμένοι, μπήκαν στις τάξεις τους. Τούτα τα ανάμεικτα συναισθήματα, μπερδεύουν αντί να ευκολύνουν την ζωή. Δίπλα στα προβλήματα αυτά, βάζουν κι άλλα οι καθηγητές. Δεν ησυχάζουν ποτέ αυτοί οι άνθρωποι. Μα ποτέ!

«Λοιπόν παιδιά, την άλλη εβδομάδα θα γράψουμε διαγώνισμα στις 20 σελίδες που έχουμε επεξεργαστεί!»

«Κυρία την άλλη εβδομάδα δεν μπορούμε, ήδη έχουμε κλείσει! Κοιτάξτε το πρόγραμμα!!»

«Μα, τότε πρόλαβαν οι άλλοι!» είπε εκείνη στεναχωρημένη και λιγάκι πειραγμένη. «Να μην υπάρχει συνεργασία μεταξύ μας! Έλεος πια!!!»

Τριάντα πελώρια μάτια ήταν σίγουρα ότι θα το ακυρώσει.

«Παιδιά κοιτάξτε, δεν έχουμε άλλο περιθώριο. Τελειώνει το πρώτο τρίμηνο και πρέπει να έχουμε βαθμολογία. Θα στριμωχθείτε λίγο. Είναι για το καλό σας!»

Γέλια ξέσπασαν. Γέλια θυμωμένα όμως. Γέλια πιεστικά.

«Ησυχία!» χτύπησε το χέρι της στην έδρα.

«Κυρία θα μας εξοντώσετε δηλαδή; Τι νόημα έχει;» ξανασηκώθηκε από την θέση του ο εύσωμος αντιρρησίας.

«Πως μιλάς έτσι στην καθηγήτριά σου;» τον μάλωσε εκείνη

«Όπως μας συμπεριφέρεται εκείνη!» αντιμίλησε για άλλη μια φορά

Η τάξη ξέσπασε σε χειροκροτήματα. Άλλοι χτυπούσαν τα θρανία.

Πηγαينوερχόταν η καθηγήτρια από θρανίο σε θρανίο, μαλώνοντας και φωνάζοντας, κάτι είπε ανάμεσα στα δόντια της, φώναξε δυο ονόματα, τον απουσιολόγο.

Η αναστάτωση προκαλεί, όπως το αίμα τον καρχαρία.

Στο άνοιγμα της πόρτας της τάξης, κόντεψε να πέσει το απουσιολόγιο από τα χέρια της φιλολόγου, την ώρα που προσπαθούσε να σημειώσει ένα όνομα. Δεν πρόλαβε όμως να συγκρατήσει το στυλό που έπεσε στο πάτωμα. Ακούστηκε σαν βόμβα.

Ακόμα και τα πουλιά που πέρασαν έξω από το παράθυρο δεν έστρεψαν το κεφάλι κατά την αίθουσα. Από φόβο. Μην καούν.

«Τι συμβαίνει εδώ κυρία συνάδελφος;»

«Τίποτα κύριε διευθυντά...είπαμε να γράψουμε διαγώνισμα την άλλη εβδομάδα και το συζητούσαμε κάπως...Έντονα...»

«Έντονα; Έντονα το λέτε εσείς αυτό; Να το πείτε στην αστυνομία που κατέφτασε ύστερα από τηλεφώνημα των γειτόνων πως τρομοκράτες κατέλαβαν το σχολείο»

«Λίγο υπερβολικό το ακούω, κύριε διευθυντά!» πήρε λίγο θάρρος

«Υπερβολικό είναι το θράσος σας, κυρία συνάδελφος και η αδυναμία σας να επιβάλλετε την τάξη.

Λοιπόν;» γύρισε να κοιτάξει τα μικρά μάτια που κάθονταν στα θρανία. Είχαν γίνει τεράστια.

Δίχως να το θέλουν, όλοι, γύρισαν προς το μέρος του Έξαρχου. Του ήρωα.

Εκείνος, μη θέλοντας να διαψεύσει την εικόνα που είχε σχηματίσει η ομάδα γι' αυτόν, σηκώνεται αργά, λες και θα έβγαζε σημαντικό διάγγελμα:

«Δεν μπορούμε...»

«Και τι είναι εκείνο που μπορείς νεαρέ μου; Υπάρχει κάτι;»

«Όχι δεν είναι αυτό, θέλω να πω....»

«Αλλά δεν τα καταφέρνεις μάλλον έτσι;» γέλασε τόσο πλατιά που φάνηκε ακόμα και η χαλασμένη γέφυρα πίσω από τον δεξιό τραπεζίτη

«Τα διαγωνίσματα είναι πολλά και...»

«Η όρεξη για μελέτη λίγη μάλλον, έτσι;»

Κουρασμένος ο μικρός αντάρτης κάθισε στη θέση του, βαρύς και πληγωμένος, λες και κάποιος έσταξε πάνω στην ψυχή του καυστικό οξύ.

«Αυτό θα πει «τοξικό» σκέφτηκε και μαζεύτηκε στην θέση του φοβισμένος και το κυριότερο πονεμένος. Ποιος θα τον γιάτρευε τώρα από τον διπλό πόνο; Απέναντι στους συμμαθητές του λίγος και απέναντι στον εαυτό του τραυματίας.

Ζήτησε να πάει έξω

«Μα είσαι έξω νεαρέ μου συνέχεια, δεν το έχεις καταλάβει;»

Από το τελειωτικό χτύπημα δεν γλύτωσε ούτε ο διπλανός του, επειδή ο Γεωργίου σωριάστηκε κυριολεκτικά στην καρέκλα του, δεν άντεξε αυτή και έπεσε με δύναμη πάνω του.

Σε άλλη περίπτωση, η τάξη θα είχε συγκλονιστεί από τα γέλια. Τούτη τη φορά ο μόνος που είχε το προνόμιο να γελάσει ήταν ο *τοξικός*. Ο κύριος διευθυντής.

Το απόλαυσε με την καρδιά του. Όσπου κάποιος μαθητής τόλμησε να τον μιμηθεί

Στα επόμενα δευτερόλεπτα οι λαβωματιές θόλωσαν το γέλιο. Την μάχη διέκοψε το χτύπημα στην πόρτα.

Δειλά δειλά ανοίγει και εμφανίζεται ένας μαθητής.

«Τι είσαι εσύ παιδί μου;» ρωτά ο διευθυντής

«Μαθητής κύριε»

«Τέτοιον μαθητή πρώτη φορά βλέπω. Τόσο καθυστερημένο!»

«Τι εννοείτε;»

«Είναι λίγο περασμένη η ώρα νομίζω...»

«Ξέρετε....»

«Όχι, αλλά μάλλον θα μου πεις καλό που παιδάκι, έτσι δεν είναι;» ξανάδειξε την γέφυρα στα δόντια του...

«Ναι, δηλαδή, με έφερε η μητέρα μου, επειδή είχε πάει στον γιατρό. Είναι έγκυος ξέρετε και ο πατέρας απουσιάζει, οπότε έχει αναλάβει αυτή...»

Τα μάτια του διευθυντή για μια στιγμή πάγωσαν. Ύστερα αργά αργά στράφηκαν προς τον αργοπορημένο μαθητή. Το χέρι του, σαν κάποια εσωτερική δύναμη να το ωθούσε, υψώθηκε μέχρι το ύψος του κεφαλιού του μικρού. Για να χαϊδέψει. Το απορημένο κεφάλι. Να ζητήσει συγγνώμη.

Από τον εαυτό του.

«Στα μαθήματα σας, γρήγορα! Τσιμουδιά! Εμπρός!» μη ξέροντας τι άλλο να πει, αποχώρησε ήσυχα. Εκεί που μπορούσε να κλάψει. Μόνος.

«Γιατί κόρη μου, γιατί;» επαναλάμβανε ανάμεσα σε λυγμούς που έμοιαζαν και με κατάρες.

Αναλογιζόμενος τα σχέδια ενός Νου, απίστευτα σκληρού μάλλον με τον ανθρώπινο πόνο.

Διάλειμμα στον πόνο δεν υπάρχει. Είναι μάθημα δια βίου. Υπάρχει όμως το διάλειμμα που προτείνει να στρέψουμε αλλού η προσοχή μας. Πέρα από την πίεση, τα ταξίδια η και την ανεμελιά του μαθήματος.

Την ώρα αυτή, οι παρέες ξανασχηματίζονται. Οι μισοτελειωμένες κουβέντες βρίσκουν την άκρη τους. Τα υπονοούμενα να αφαιρέσουν το προσωπείο τους. Σκέψεις και σχέδια να γίνουν πράξη. Το γραφείο των καθηγητών, η αυλή, τα διάφορα γραφεία, ως και η αίθουσα πληροφορικής φιλοξενεί κόσμο.

«Τελικά είχες δίκιο Μανώλη» είπε ο καθηγητής των θρησκευτικών στον φίλο του καθηγητή της πληροφορικής.

«Για ποιο πράγμα;»

«Να για εκείνο που έκανες με την αίθουσα»

«Λες που την έχω ανοιχτή;»

«Ε, ναι! Θυμάμαι τον αγώνα σου να το περάσεις.. Καλύτερο δεν είναι αυτό από τα internet καφέ;»

«Εντάξει, δεν είναι το ίδιο, αλλά γίνεται μια προσπάθεια για κάτι πιο ποιοτικό. Η δική σου βοήθεια είναι πολύ σημαντική και σε ευχαριστώ ρε φίλε. Το ότι είσαι πολλές ώρες εδώ, φροντίζεις, ελέγχεις, δείχνει προς τα έξω, ότι άξιζε τον κόπο τόση προσπάθεια.»

«Το ξέρεις πως δεν με νοιάζει να είμαι συνεχώς εδώ. Αφού γνωρίζεις την αγάπη μου για τους υπολογιστές και τον κόσμο τους»

Γέλασε καλόκαρδα ο φίλος του.

«Ίσως αυτό να είναι καλό για το σχολείο για όσο καιρό θα λείπω»

«Τι εννοείς;»

«Να μην πάρει άλλον αναπληρωτή και μείνουν τα παιδιά, έστω και για λίγο, δίχως καθηγητή. Μια χαρά θα μπορούσες εσύ...»

Άστραψαν τα μάτια του θρησκευτικού πίσω από τα ασημένια γυαλιά του. Θα το ήθελε με όλη του την καρδιά. Βέβαια δεν θα μπορούσε να αναλάβει την ύλη. Αλλά και πάλι γιατί όχι; Τρεις τέσσερις μήνες είναι αυτοί, θα περάσουν.

«Αυτό είναι αρμοδιότητα του διευθυντή» είπε στο τέλος με έναν αναστεναγμό που έλεγε πολλά.

Διαπίστωσε ότι ακόμα και η θύμηση του, πονά. Σαν κάψιμο στο στήθος.

«Βέβαια! Αρμοδιότητα δική του. Κάτι μπορεί να γίνει ωστόσο.»

Η αίθουσα των υπολογιστών παρέμενε ανοιχτή στα διαλείμματα με την εποπτεία βέβαια των καθηγητών και των μαθητών. Είχαν όλοι αποδεχθεί αυτό το δώρο με ιδιαίτερη ευχαρίστηση. Το εκτίμησαν. Ήταν λοιπόν διατεθειμένοι να το περιφρουρήσουν.

«Βρήκα που λες έναν Trojan » θριαμβολόγησε ο Άρης καθώς έμπαινε μαζί με τον Γιώργο, μέσα στην αίθουσα. «Ποιος ξέρει πόσο καιρό ήταν εκεί και αλώνιζε...»

«Ποιος έχει ιό;» πλησίασε κάπως ανήσυχος ο θρησκευτικός.

Ο φίλος του, ο καθηγητής πληροφορικής, μόλις είχε φύγει. Έτσι, είχε βρει ευκαιρία να κοιτάξει λίγο τα μηχανήματα και το λειτουργικό τους.

«Όχι όχι! Τίποτα!» εξήγησε ο Άρης. «Να, λέγαμε για τους κινδύνους του ιντερνετ και το πόσο πολύ προσεκτικός πρέπει να είναι κάποιος, μιας και έχουν πληθύνει τα κρούσματα παραβίασης του λειτουργικού και...»

«Κατάλαβα! Στα συστήματά μας όμως έχουν εγκατασταθεί οι τελευταίες εκδόσεις του καλύτερου antivirus»

«Βλέπω κύριε η αγάπη, αγάπη! Έτσι;» γέλασε ο Γιώργος

«Τι να κάνουμε! Ο καθένας με το χόμπι του!»

Την ώρα εκείνη μπαίνει στην αίθουσα μια παρέα μαθητών της Α' Λυκείου

«Κύριε, μπορούμε να μπούμε στο ίντερνετ να βρούμε πληροφορίες για την γιορτή του Πολυτεχνείου;»

«Ευχαρίστως παιδιά, ελάτε, καθίστε εδώ σε αυτούς τους δύο υπολογιστές, μόλις τους έλεγα»

Όλοι γνώριζαν την εκτίμηση που έτρεφε αυτός ο καθηγητής για τον χώρο της τεχνολογίας.

Αγαπούσε να περιδιαβαίνει στους χώρους όπου καινούργια γεννήματα της καμάρωναν στις προθήκες των καταστημάτων με ηλεκτρονικά είδη. Τα περιεργαζόταν, μάθαινε γι' αυτά. Διάβαζε και όποτε μπορούσε, όσο του επέτρεπαν οι οικονομικοί του περιορισμοί, τα αγόραζε.

«Καλά πως εσείς ένας θεολόγος ασχολείστε με την τεχνολογία;» τον ρωτούσαν οι μαθητές του.

Άλλοι καχύποπτα, άλλοι με ενδιαφέρον και άλλοι με διάθεση να τον παγιδεύσουν. Γνωστή τακτική και προβλέψιμη για εκείνον.

«Πάντα εν σοφία εποίησας» απαντούσε εκείνος χαμογελαστά.

«Μα ο Θεός δημιούργησε τους υπολογιστές, κύριε;»

«Τους ανθρώπους, για να χειρίζονται τους υπολογιστές» πάντα έτοιμος να μην αφήσει τίποτα χαμένο. Να επουλώσει κάθε κενό στην γνώση.

«Όμως μας εγκλώβισαν, και μας ανάγκασαν να υποκλιθούμε μπροστά τους. Μας σκλάβωσαν κύριε καθηγητά» παραπονέθηκε κάποιος που μόλις πάτησε το κουμπί για να ανοίξει ο υπολογιστής του.

«Και φταίει ο Θεός γι' αυτό;»

«Εμ, αφού αυτός το επέτρεψε.... και κοιτάζετε τι αγαπάτε κι εσείς... την υποδούλωση»

Μερικές φορές, είχε την αίσθηση ότι άκουγε τον ίδιο του τον εαυτό. Περιπλανιόταν σε ερωτήματα βασανιστικά. Όμως, ο ήλιος ανέτειλε πάντα εδώ. Έβγαινε μέσα από την συναναστροφή του με τα νιάτα. Επειδή ήλιος και νιάτα είναι αδέρφια. Μοιράζονται το ίδιο φως.

«Πουθενά δεν υπάρχει το κακό, παιδιά» τους προκαλούσε. «Πουθενά! Παρά μονάχα, όταν εμποδίζουμε τις λαμπερές ακτίνες να ζεστάνουν την ψυχή μας, τότε, το κρύο που αισθανόμαστε το λογίζουμε για κακό.»

«Δεν αφήνουμε τις φιλοσοφίες και να ασχοληθούμε με κάτι πιο πρακτικό;» ρώτησαν οι μαθητές που έψαχναν για την γιορτή πληροφορίες. Το Πολυτεχνείο τελικά τι ήταν;»

Αυτή η ερώτηση τον συνέφερε. Δεν προλάβαινε να ανοίξει κι άλλη κουβέντα.

«Άρη θα μπορούσες να επιβλέψεις για λίγη ώρα εδώ; Πρέπει κατέβω κάτω να τηλεφωνήσω!» παρακάλεσε για μια χάρη. «Επίσης το επόμενο διάλειμμα να το χρησιμοποιήσουμε για να μιλήσουμε για εκείνα που μου ζήτησες. Για την ιστοσελίδα που φτιάχνετε και για το forum. Μήπως ταιριάζουμε και την σελίδα του σχολείου...»

«Εντάξει κύριε! Μην ανησυχείτε!

«Μάνα εξ' ουρανού» ψιθύρισε ο Άρης και έτριψε τα χέρια του.

«Τι;» τον ρώτησε ο Γιώργος

«Άσε τίποτα, δεν χρειάζεται να ξέρεις...»

«Γιατί; Μην πάθουμε ρε καμιά ζημιά, έτσι; Μην εκτεθείς στον καθηγητή. Μην προδώσεις την εμπιστοσύνη του. Τι θέλεις να κάνεις;»

«Καμιά σχέση. Εσύ κοίτα να προσέχεις πότε θα έρθει, να με ειδοποιήσεις. Τα άλλα είναι δική μου δουλειά! Δεν θέλω να τον ανακατέψω ούτε αυτόν.»

«Άρη, είσαι σίγουρος ότι...»

«Εμένα ρε ρωτάς γι' αυτά τα θέματα; Από τότε που ήρθε ο θείος μου από την Αμερική, εκείνα τα Χριστούγεννα, το μικρόβιο που μου κόλλησε, δεν λέει να με αφήσει. Βλέπεις, δεν ασχολούμαι με τίποτα άλλο. Μην ανησυχείς...»

«Ποιο μικρόβιο; Άρρωστος είσαι;»

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι»

«Τι έχεις ρε;; Δεν μου έχεις μιλήσει γι' αυτό. Είναι σοβαρό;»

«Εθιστικό!»

«Με δουλεύεις έτσι; Τόση ώρα!»

«Εννοείται!» γέλασε τρυφερά ο Άρης όση ώρα περίμενε να φορτώσει το λειτουργικό. «Ο θεός, θυμάσαι, είναι μανούλα στα δίκτυα. Έχει αναλάβει και υποστηρίζει μεγάλων εταιριών τις εγκαταστάσεις. Ελέγχει την ασφάλεια τους. Αυτό καταλαβαίνεις σημαίνει πολλά.»

Ο Γιώργος πήγε να πλησιάσει τον υπολογιστή του Άρη, αλλά σταμάτησε.

Είχε το νου του και στην πόρτα αλλά και δεν ήθελε να δει εκείνα που έκανε ο φίλος του. Στο βάθος, δεν ήθελε να συμμετέχει.

«Θυμάσαι ρε που δικτύωσα την επιχείρηση του μπαμπά;»

«Όχι, δεν το ξέρω αυτό.»

«Περίεργο... τότε που πήγαινε καλά η επιχείρηση, ο μπαμπάς έπρεπε να έχει επαφή με όλα τα καταστήματα ανταλλακτικών σε όλη την Αττική. Τότε, ανέλαβα εγώ. Ζήτησα λίγη βοήθεια από τον θείο, ο οποίος περιττό να σου πω, ότι με καμάρι με παρακολουθούσε.»

Με καμάρι τον παρακολουθούσε τώρα και ο ξάδερφος του.

«Οπότε καταλαβαίνεις ότι κάτι ξέρω. Όλα αυτά επειδή με ρώτησες....»

Από έκπληξη σε έκπληξη αυτό το παιδί. Σαν να ζει σε δυο παράλληλους κόσμους. Για τον Γιώργο μια τέτοια ζωή είναι μόνο στα όρια της φαντασίας.

«Γιώργο έρχεται!»

Τα σκαλιά ανέβαινε ο θρησκευτικός. Μέχρι να μπει στην αίθουσα ο Άρης είχε αποσυνδεθεί. «Για μια πρώτη αναγνωριστική προσέγγιση τα πήγαμε καλά» ψιθύρισε.

Δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις αν εκείνο που αχνόφεγγε στα μάτια του ήταν χαμόγελο ικανοποίησης ή κάτι άλλο.

Αυτή την στιγμή την γυρόφερνε στο μυαλό του καιρό πολύ. Από τότε που είδε την γιαγιά Ελένη πικραμένη. Από εκείνο το απόγευμα που του είχε πει η προϊσταμένη ότι έχουν τα νιάτα μέσα τους, και ότι έχουν την δυνατότητα να βρουν και άλλα χρήματα.

Η τελειωτική ιδέα, δόθηκε άθελα του από τον Γιώργο.

«Θα μπορούμε στο σχολείο του Παναγιώτου να τα πάρουμε με το ζόρι;» του είχε πει. Αυτές οι λέξεις είχαν ξεμανταλώσει ένα παράθυρο μέσα στο νου του Άρη. «Με το ζόρι όχι...» είχε σκεφτεί. «Ίσως θελήσουν με άλλον τρόπο να βοηθήσουν. Δίχως να το ξέρουν!»

Το σχέδιο αυτό, απέκλεισε όλους τους φίλους και γνωστούς. Ακόμα και τον Γιώργο. Τον αζάδερφο. Τον αδερφό. Έπρεπε να το ολοκληρώσει μόνος. Περίμενε ευκαιρίες σαν την σημερινή.

Την εκμεταλλεύτηκε όσο καλύτερα γινόταν.

Χτύπησε πόρτες να δει αν θα του ανοίξει κάποιος, έκανε βόλτες γύρω από το οχυρό του παλιού του σχολείου να ανακαλύψει κάποιες ξεχασμένες διόδους, μεταμφιέστηκε για να μην τον

γνωρίζουν.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Γιώργος όταν έφυγαν από την αίθουσα

«Άσε, από εδώ και μπρος καλύτερα να παίζω μόνος μου. Για το δικό σου καλό, όσα λιγότερα ξέρεις, τόσο πιο ασφαλής θα είσαι.»

«Με τρομάζεις λίγο»

«Γι' αυτό σου λέω, άσε! Όταν χρειαστώ κάτι θα σου πω. Προς το παρόν, μια αχτίδα από έναν ήλιο που φέγγει για πλούσιους και φτωχούς τρύπωσε στη ζωή μας. Αυτό. Πιο όμορφα δεν θα μπορούσαν να το πω».

Τα ωραία λόγια δεν είναι απαραίτητο να πέφτουν σαν βάλαμο στην ψυχή. Οι στολισμένες στολές κρύβουν έντεχνα δολοφόνους.

Η Μαριλένα, η κόρη του κυρίου διευθυντή, είχε επιλέξει τις πιο απαλές λέξεις για να κάνει λόγο για την εγκυμοσύνη της. Παρόλα αυτά θανατερό βέλος στην ψυχή του πατέρα ήταν η αναγγελία αυτή.

«Μα πως δεν καταλαβαίνει ότι κινδυνεύει η ζωή της! Η επιστήμη έχει κάνει άλματα. Θα της συστήσω έναν γιατρό για να την φοβίσει και να....»

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου ημέρωσε την ταραχή της ψυχής που πήρε να φουντώνει.

«Έλα μπαμπά, πήρα να δω πως είσαι!»

Γλύκανε η όψη. Μα όχι η καρδιά...

«Είναι σοβαρά πράγματα αυτά παιδί μου; Εγώ νόμιζα ότι έχω να κάνω με ώριμους ανθρώπους. Και γιατί δεν το είπατε νωρίτερα;»

«Άκουσε μπαμπά. Αυτό το θέμα είναι μεταξύ εμένα και του Απόστολου. Εσένα σου το ανακοινώσαμε για να χαρείς. Έχεις δικίο να φοβάσαι. Μερικές φορές το ίδιο νιώθουμε κι εμείς.

Όμως ο γιατρός μας διαβεβαίωσε ότι θα κάνει τα πάντα...»

«Αυτός δεν είναι γιατρός!» την διέκοψε. «Θα σου συστήσω εγώ έναν πολύ....»

«Ξεχνάς ότι αυτός μου έσωσε τη ζωή την πρώτη φορά;»

Δευτερόλεπτα σιωπής ήταν αρκετά για να αναζητήσει καρέκλα. Να ξαποστάσει. Τούτο το αγκομαχητό, μέχρι να βγάλει τις λέξεις και να τις ταιριάζει μια προς μία, τον εξάντλησε.

«Πατέρα είσαι καλά;» ανησύχησε η κόρη του

«Το ζήτημα είναι εσύ να είσαι καλά. Άσε με εμένα. Θα τα βολέψω.»

«Μην ανησυχείς σε παρακαλώ! Έχεις τόσες έγνοιες εκεί. Θα δεις! Όλα θα πάνε καλά!»

«Να προσέχεις!»

«Κι εσύ πατέρα. Άντε, τα λέμε!»

«Τι να λέμε....τι να λέμε...» βημάτισε πάνω κάτω το γραφείο του. Βαριά τα βήματα του. Εικόνες

από το μέλλον εμφανίστηκαν στην οθόνη του μυαλού του. Να ήταν ο φόβος του, η κάποια μυστική ικανότητα πατρική, να μπορεί να μισανοίγει παραθυράκια στο χρόνο, να βλέπει τα μελλούμενα και να ετοιμάζει την άμυνα.

«Κύριε διευθυντά, επιτρέπεται;»

Στην πόρτα διαγράφηκε κάποια φοβισμένη σκιά. Αμέσως οι δικοί του φόβοι κρύφτηκαν.

«Ποιος είσαι εσύ;»

«Παλασίδης κύριε, από το Α1»

«Και τι θέλεις;»

«Ε...δεν φταίω κύριε εγώ...αλλά....»

«Ποτέ δεν φταίει ο ένοχος, να το ξέρεις. Για πλησίασε!»

«Κύριε, δεν φταίω εγώ!»

«Για να μάθω κι εγώ για ποιο πράγμα κατηγορείσαι. Εμπρός λέγε!»

«Α, ναι! Με έστειλε η κυρία των Ελληνικών, που είναι και υπεύθυνη του τμήματος. Αλλά δεν φταίω εγώ κύριε!»

«Το άκουσα! Μια φορά να το πεις ακόμα θα το εκλάβω ως κοροϊδία και χάθηκες! Το κατάλαβες;»

«Μάλιστα.»

«Λοιπόν!»

«Μου είπε να σας πω πως είμαι αμελής κύριε...εγώ όμως...»

«Μάλιστα. Είσαι επιμελής...»

«Προσπαθώ. Αλλά δεν έχω την βοήθεια που...»

«Μένεις μόνος;»

«Όχι κύριε, με τον πατέρα μου»

«Μητέρα;»

«Όχι»

«Ο πατέρας μια χαρά είναι. Είναι κοντά σου;»

«Ναι αλλά...»

«Γράμματα ξέρεις;»

«Έχει τελειώσει το πανεπιστήμιο, αλλά...»

«Επειδή έχω και άλλα σημαντικά να διεκπεραιώσω, αν σε ξαναδώ εδώ κάτω, για αμέλεια η απειθαρχία να το ξέρεις ότι δεν θα την βγάλεις καθαρή. Συνεννοηθήκαμε;»

«.....»

«Θέλεις κάτι άλλο;»

«Δεν με αφήσατε....»

«Αρκετά. Σε άφησα πολλή ώρα την οποία κατασπατάλησες. Είσαι τυχερός που φεύγεις μόνο με μια

επίπληξη! Στο μάθημα σου γρήγορα. Αύριο να έρθεις να μου αναφέρεις ότι τα προβλήματα σου λύθηκαν. Στην τάξη σου!»

Μια βαθιά ανάσα και ήδη νιώθει καλύτερα.

Ανάσα ήταν ή αναστεναγμός! Πάντως το σίγουρο είναι ότι νιώθει σαν το ψάρι στο νερό και αυτό του αρέσει.

Κλείδωσε το γραφείο για να αναβάλλει την γραφική δουλειά για αργότερα.

Η 17^η του Νοέμβρη είναι ξεχωριστή μέρα για τα σχολεία. Επειδή είναι παιδί τους. Είναι θυγατέρα της Παιδείας. Καμαρώνει από την αγκαλιά της αθανασίας. Επισκέπτεται κάθε χρόνο τον χώρο της. Να θυμίσει. Να ξυπνήσει τους κοιμισμένους. Να απαιτήσει δικαίωση.

Το αίτημα για «ψωμί, παιδεία και ελευθερία» τρανώθηκε σε όλα τα σχολεία. Άλλη μια φορά ανασκουμπώθηκαν οι δάσκαλοι να ξεδιαλύνουν την ομίχλη από τα μάτια των μαθητών. Να τους αποσπάσουν από τον παράξενο ύπνο μιας εποχής κενής.

Ποιήματα και τραγούδια ανέστησαν και τίμησαν τις μνήμες:

*Αν θέλεις να λέγεις άνθρωπος
δεν θα πάψεις ούτε στιγμή ν' αγωνίζεσαι
για την Ειρήνη και για το Δίκαιο.
Θα βγεις στους δρόμους, θα φωνάζεις,
τα χείλια σου θα ματώσουν απ' τις φωνές
το πρόσωπό σου θα ματώσει από τις σφαίρες
μα ούτε βήμα πίσω.*

«Πόσοι από μας άραγε δεν βλέπουμε τη ζωή πίσω από κάγκελα!..», ψιθύρισε ο Άρης την ώρα που τέλειωνε η γιορτή.

Στα αυτιά του είχαν μείνει οι τελευταίες νότες από τα τραγούδια που στόλισαν την γιορτή. Έμοιαζαν με κατακόκκινα γαρύφαλλα. Ένα από αυτά, προοριζόταν και για κάθε καρδιά που ματώνει μπροστά στην αδικία και την αδιαφορία.

Αυτή η τελευταία έμοιαζε στα μάτια του Άρη η χειρότερη.

Η προκλητική αδιαφορία, η παγωμένη ματιά μπροστά στον καυτό αναστεναγμό. Η αρρώστια της υπεροψίας.

Ο Νοέμβρης κυλούσε βιαστικά τις μέρες του πια στον κατήφορο, για να δώσει την σκυτάλη στον επόμενο μήνα.

Οι δρόμοι της πόλης ήταν μόνιμα πια στρωμένοι με βροχή. Παγωμένες σταγόνες έπεφταν

συνεχώς από τον ουρανό και όσοι ήξεραν στρέφονταν προς τα εκεί, μήπως πίσω από κάποιο σύννεφο φανεί το μάτι του Θεού. Δακρυσμένο.

Από λύπη και ελπίδα.

(4). Ντράπηκε η νύχτα μπρος στο φως

Νεαρός χειμώνας ο Δεκέμβρης, έκανε τον πρώτο του περίπατο στην πόλη. Πέρασε μέσα από τα στενά και στριφογύρισε στον αέρα δυο τρεις φορές τις τσαλακωμένες σελίδες από εφημερίδες. Ύστερα, τρύπωσε μέσα από χαραμάδες σε σπίτια, καταστήματα, καφετέριες. Προσπάθησαν να τον κρατήσουν έξω, κλείνοντας ερμητικά τις πόρτες, μα εκείνος, νεαρός και δυνατός, τα κατάφερνε μια χαρά. Το ρίγος στην πλάτη των ανθρώπων, ήταν το σημάδι της νίκης του. Όσο κι αν του άρεσε να παίζει, δεν προλάβαινε. Νύχτωνε τόσο γρήγορα!

«Του Δεκέμβρη η μέρα, καλημέρα – καλησπέρα» είπε η γιαγιά Ελένη και τράβηξε τις κουρτίνες να κλείσει το παράθυρο.

«Τι τα θέλετε, τι τα γυρεύετε κυρία Ελένη μου», αναστέναξε η προϊσταμένη. «Εδώ, η ζωή μας είναι ένας Δεκέμβρης».

«Προϊσταμένη φιλόσοφος» χαμογέλασε καλόκαρδα και κούμπωσε ακόμα ένα κουμπί της μάλλινης καφετή ρόμπας της.

Το ήμερο γέλιο τους, σαν μικρό ποταμάκι, είχε κολλήσει στο πρόσωπο τους. Σαν λωτός τις είχε συνεπάρει στον κόσμο του. Ωστε παραξενεύτηκαν τα δυο ξαδέλφια όταν τις βρήκαν έτσι.

«Ηθελα να ήξερα πού το βρίσκετε το κέφι!», σαν να τις μάλωσε ο Γιώργος.

«Στην καρδιά μας» είπε η προϊσταμένη και κοίταξε τη γιαγιά με την προσμονή ενός ακόμη επαίνου.

Εκείνη αρκέστηκε σε μια ζεστή ματιά.

«Πως από δω;» τους ρώτησε

«Ε, έτσι» απάντησε ο Άρης και πήγε να την φιλήσει. «Καλησπέρα και σε σας» γύρισε στην προϊσταμένη, η οποία μόλις είχε μαζέψει τον δίσκο με τα φάρμακα και ετοιμαζόταν να φύγει.

«Γεια σας παιδιά» είπε μόνο και βγήκε από την πόρτα.

«Μην την παρεξηγείτε, είναι με τις ώρες της!» ψιθύρισε η γιαγιά.

Γέλασε μέσα από τα ρυτιδωμένα χείλη της και έμοιαζε με μια μαθητριά που μόλις έκανε μια σκανδαλιά.

«Αύριο μην ξεχάσετε να ευχηθείτε στον θείο Νίκο στην Αμερική» στράφηκε στον Άρη.

«Αχ ναι!» χτύπησε το κεφάλι του εκείνος. «Θα του στείλω ευχές στο facebook».

Της γιαγιάς ποτέ δεν της άρεσαν αυτά τα ηλεκτρονικά.

«Που πήγαν εκείνες οι εποχές, με τις ευχετήριες κάρτες, τα τηλεφωνήματα... Τώρα έχουμε τα κομπιούτερ... Τα... αυτά πώς τα λέτε!... Ας είναι όμως τί να κάνουμε!... Εμείς θα πάνε αντίθετα στο ρεύμα;»

Δίχως να το καταλάβουν καλά-καλά είχε φτάσει κιόλας του Αγίου Νικολάου.

Στην ενορία τους είχε πανηγύρι απόψε. Γύρω από την εκκλησία μαζεύονταν λογής λογής μικροπωλητές απλώνοντας τα εμπορεύματα τους. Μερικοί λες και είχαν μαλώσει με τους ψάλτες και έβαζαν την μουσική από τα cd που πουλούσαν, πιο δυνατά από την ψαλμωδία που ακούγονταν από τα μεγάφωνα.

«Μέχρι εδώ φτάνουν οι καμπάνες από τον εσπερινό» αναστέναξε η γιαγιά και έκανε τον σταυρό της. «Να βοηθήσει ο άγιος να σωθούμε» προσευχήθηκε και έμεινε για λίγο σιωπηλή.

«Μην απογοητεύεσαι γιαγιά» της χάιδεψε το χέρι ο Άρης. «Είμαι σίγουρος ότι κάτι θα γίνει. Θα μαζευτούν τα χρήματα που λείπουν για να καλυφθούν, έστω για φέτος, οι ανάγκες. Για αργότερα βλέπουμε. Όμως, για φέτος, κάτι μου λέει ότι θα τα καταφέρουμε.»

«Ωστε έχεις κρυφές καταθέσεις ε κατεργαράκο!» τον πείραξε εκείνη.

Κάτι πήγε να της πει, όμως συγκρατήθηκε. Κανείς δεν έπρεπε να μάθει τίποτα.

«Το σχολείο πως πάει;» τους ρώτησε. «Δεν πιστεύω να ξεχάσατε ότι είστε στην τρίτη τάξη φέτος! Μήπως αντί να έρχεστε εδώ, θα ήταν καλύτερα να κάθεστε σπίτι και να μελετάτε;»

«Ξέρουμε γιαγιά! Έχουμε οργανώσει τον χρόνο μας, μην ανησυχείς! Αφού δεν γίνεται να περνούν μέρες και να μην σε βλέπουμε!»

«Σαν εμπιστεύομαι! Έχετε γίνει κοτζάμ λεβέντες. Καμιά φορά μπερδεύομαι και σας λογαριάζω για μπόμπιρες. Θυμάστε τα παιχνίδια που κάναμε; Ε; Για θυμηθείτε...»

Ξεδιπλώθηκε το νήμα της θύμησης για τα καλά. Τύλιξε απαλά τους τρεις ανθρώπους μέσα στο μικρό δωμάτιο του Γηροκομείου. Η νοσταλγία ζέστανε τις ψυχές τους τούτο το παγωμένο βράδυ του Δεκέμβρη.

Η επόμενη μέρα στο σχολείο ήταν γλυκιά.

Στις τάξεις και στους διαδρόμους περιφέρονταν κουτιά με ζαχαρωτά. Χαμογελαστά προσωπάκια με κατακόκκινα μάγουλα μοίραζαν λογής λογής κεράσματα, προσμένοντας αντίστοιχες ευχές.

Είναι τόσοι πολλοί αυτοί που γιορτάζουν που λες πως το σχολείο είναι αποκλειστικά και μόνο για Νίκους και Νικολέτες.

Κάθε τάξη και ένας Νίκος.

Σε κάθε οικογένεια κάποιος γιορτάζει σήμερα.

Η πρώτη σκέψη του διευθυντή είναι να πάρει τηλέφωνο την εγγονούλα του. Έχει το όνομα της γυναίκας του.

«Ελπίζω να μην μας βλέπει από ψηλά και συνεχίζει να στεναχωριέται» μονολόγησε την ώρα που σχημάτιζε τον αριθμό στο καντράν του τηλεφώνου. Μακάρι να έβρισκε την εγγονούλα του εκεί.

«Περίεργο» έσμιξε τα φρύδια του. «Τέτοια ώρα να μην είναι κανείς στο σπίτι»

Με τη Νικολέτα είχε ξεχωριστή σχέση. Ήταν ο παππούς. Εκείνος που μοιάζει με τον Άι-Βασίλη. Κι ας της έλεγαν οι συμμαθητές της ότι δεν υπάρχει και ότι τα δώρα τα έφερναν οι γονείς. Εκείνη ήξερε καλά ότι ο Άι-Βασίλης ήταν διευθυντής σχολείου. Ήταν ο παππούς της.

Τα δώρα που έπαιρνε στην γιορτή της δεν ήταν τίποτα μπροστά σε εκείνα που έπαιρνε τα Χριστούγεννα. Το συναρπαστικό σε τούτη τη σχέση ήταν ότι και ο παππούς ευχαριστούσε τη ζωή που του παρουσίασε τούτο το πλασματάκι στον δρόμο του.

Ποιος θα είχε τη δύναμη να λύσει τα μάγια και να τον λευτερώσει στο σχολείο! Εκεί που μεταμορφώνεται σε θηρίο προκλητικό. Αναζητά τον πολεμιστή που θα παλέψει με το προσωπίο. Γυρεύει έλεος. Μάταια.

«Ας δοκιμάσω στο κινητό της» λέει και βγάζει από την τσάντα της το κινητό του.

Εκείνη την στιγμή μπαίνουν μέσα δυο μαθητές κρατώντας με καμάρι το κουτί με τα σοκολατάκια.

«Θα πάρετε;» ρωτούν κοιτώντας τον με δέος.

Ο πιο μικρός, ο πιο θαρρετός πλησιάζει περισσότερο το γραφείο, προτείνοντας το κουτί με τα σοκολατάκια.

«Για μισό λεπτό!» λέει ο διευθυντής και σηκώνεται όρθιος, μισοκλείνοντας το αριστερό μάτι.

Σημάδι επίθεσης.

«Εσένα, κάπου σε ξέρω!»

Αυθόρμητα ξεροκατάπιε ο μικρός.

«Εσύ δεν είσαι εκείνος που έστειλε η υπεύθυνη, επειδή δεν ήσουν επιμελής και δεν διάβαζες...»

«Ε...μάλιστα...»

«Και, Τι έγινε;» άπλωσε και πήρε ένα γλυκό

«Εκείνη την μέρα κύριε...» άρχισε

«Λέγε, λέγε εσύ!» είπε κάπως μπερδεμένα εκείνος, προσπαθώντας να διαχειριστεί την μεγάλη δόση σοκολάτας μέσα στο στόμα του

«Δεν με είχατε αφήσει να σας εξηγήσω, ότι, δεν είναι ότι δεν γράφω, και δεν διαβάζω, αλλά ο πατέρας μου, επειδή είναι σε καροτσάκι επάνω, χρειάζεται εκείνος την φροντίδα μου περισσότερο από μένα, οπότε δεν έχω πολύ χρόνο...και βοήθεια...»

Ευτυχώς που είχε προλάβει ο κύριος διευθυντής να καταπιεί την τεράστια μπουκιά. Άγιο είχε. Κοκάλωσε στο άκουσμα της δικαιολογίας.

«Μου λες αλήθεια;» βρήκε μόνο να πει

«Μάλιστα. Αν δεν με πιστεύετε μπορείτε να τηλεφωνήσετε και...»

«Όχι, όχι δεν χρειάζεται...χρόνια πολλά λοιπόν...χρόνια πολλά...και...καλή πρόοδο...είπαμε, καλή πρόοδο...» είπε και τους οδήγησε έξω από το γραφείο του.

Κι άλλος αναστεναγμός βγήκε από το στήθος του.

Πώς να ζητήσει συγνώμη; Δεν ξέρει...δεν μπορεί...δεν τον έχει ελευθερώσει κανένας....

Για να λέμε την αλήθεια, σχεδόν κανένας.

Χθες το απόγευμα, μετά τον Εσπερινό, συναντήθηκε με τον θεολόγο, έξω από τον ναό.

Τυχαία.

«Κύριε διευθυντά!» τον είχε προϋπαντήσει

«Α, καλησπέρα κύριε συνάδελφε» είχε ανταποδώσει εκείνος. «Χρόνια πολλά!»

«Επίσης! Μόνος;»

«Βλέπετε κάποιον άλλον εδώ γύρω;» ρώτησε ρητορικά.

Ο θεολόγος, έκανε πως ψάχνει να δει τριγύρω για κάποιον.

«Δεν βλέπω» χαμογέλασε

«Έχετε δίκιο που δεν βλέπετε», είχε πει εκείνος

«Τέλεια! Έρχεστε να κεράσω ένα καφεδάκι, εδώ παρακάτω;»

Κάτι τον είχε σπρώξει να συμφωνήσει. Και πήγαν.

«Μόνο για λίγο» είχε κοιτάξει να βάλει τα όρια του, όρθωσε το οχυρό του.

«Όσο θέλετε» τον είχε βοηθήσει το καθηγητής

Το λίγο, δίχως να το καταλάβει, είχε γίνει πολύ. Κατέληξε να μπει στο σπίτι του περασμένες ένδεκα.

Για πρώτη φορά του είχε μιλήσει άνθρωπος έτσι. Τόσο που να του φέρει δάκρυα. Του είχε ανοίξει την καρδιά του. Είχε απιθώσει στα μέρη της καρδιάς του την ιστορία του όλη. Αυτό, είχε ξεκλειδώσει την δική του ψυχή. Είχε λιώσει ο κύριος διευθυντής από την φωτιά της αλήθειας του καθηγητή των θρησκευτικών. Ο καφές, έφερε το κρασάκι και εκείνο λίγο τραγουδάκι. Το τραγουδάκι ζωντάνεψε τους καημούς.

«Ας μην ξεσυνεριζόμαστε τα καπρίτσια που μας κάνει ο εαυτός μας» του είχε πει ο καθηγητής.

«Σαν παιδί μας παίζει. Άλλοτε μας κάνει τον αυστηρό, άλλοτε τον παραπονεμένο. Φοβόμαστε, είναι αλήθεια, φοβόμαστε να δείξουμε την αδυναμία μας. Να πούμε βρω παιδί μου, ότι να, κι εγώ είμαι με τις ώρες μου. Αυτό δεν πάει να πει ότι είμαι κακός άνθρωπος. Φοβισμένος από την απόρριψη ναι, όχι όμως κακός!»

«Γεια στο στόμα σου!» του είχε χτυπήσει την πλάτη σκοτώνοντας τον αλλότριο πληθυντικό αριθμό. «Άντε γεια μας» είχε υψώσει το ποτηράκι του. Φάνταζε μετέωρο στο χέρι του. Έτσι όπως χρύσιζε καθώς το διαπερνούσε το αδύναμο φως της ταβέρνας, έμοιαζε με ξεχασμένο αστέρι. Που βγήκε για βραδινό περίπατο. Και ξαφνικά έλαμψε.

Και άλλα πολλά είπαν. Σαν δυο φίλοι από τα παλιά.

Κρίμα και άδικο να λέει ότι δεν τον έχει καταλάβει, δεν τον έχει συγχωρέσει κανείς. Τον

κύριο διευθυντή.

Γρήγορα που τελειώνει το διάλειμμα. Δεν τον προλαβαίνεις τον χρόνο. Σε ξεπερνά. Σου γνέφει καθώς ξεγλιστρά μέσα από τα δάχτυλά σου, σαν την άμμο. Ίσα που προλαβαίνεις να πεις δυο κουβέντες και να ταλαιπωρήσεις τα πλήκτρα του υπολογιστή.

Στην αίθουσα πληροφορικής, τα δάχτυλα πάνω στο πληκτρολόγιο, ακούγονται σαν αλογάκι που καλπάζει.

Ο Άρης χαμένος μέσα στους δρόμους του διαδικτύου, αναζητά διέξοδο.

«Έλα Άρη, πάμε, χτύπησε!»

«Μισό, θέλω να δω κάτι ακόμα!»

«Μα, τι βλέπεις τέλος πάντων; Τι κάνεις εκεί μέσα; Μου λες;»

«Ρε Γιώργο, αφού σου το εξήγησα! Πάλι να το πω; Μη θέλεις να μάθεις περισσότερα! Για το καλό σου το λέω!»

«Κι εγώ πάλι σε ξαναρωτάω: θα μπλέξουμε;»

«Μα γι' αυτό σου λέω! Θα γλυτώσεις τον Πληθυντικό αριθμό. Αν είναι να γίνει κάτι, θα γίνει μόνο στον Ενικό!»

«Δεν αφήνεις τις εξυπνάδες και να δεις τι θα κάνεις εκεί να τελειώνουμε;»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την φράση του ο Γιώργος και ο θρησκευτικός μπήκε στην αίθουσα φουριόζος. Όπως λέει και ο πατέρας του Γιώργου: «Φουριόζος αρμενίζεις τη ζωή!»

«Τι κάνετε ακόμα εδώ;» τους ρώτησε

«Το blog σας σέταρα λίγο κύριε!» πρόλαβε ο Άρης.

Και δεν ήταν τελείως ψέματα. Ένα παράθυρο ήταν εκείνο της απομακρυσμένης βοήθειας και το άλλο ήταν το blog του καθηγητή. Το herimitis@blogspot.com. Το είχε έγνοια ο Άρης επειδή το προηγούμενο που είχε φτιάξει μόνος του ο καθηγητής, το είχε στήσει μαζί με μια φίλη του από την Κοζάνη. Την Γλυκερία. Το είχαν ονομάσει: *Νόστιμον Ημαρ*.

«Να μην τα μπερδεύετε κύριε!» σαν να τον μάλωσε. «Άλλο το ένα και άλλο το άλλο. Στο πρώτο να γράφετε μόνο την πατρίδα. Ωραίο είναι αυτό που γράφετε στον τίτλο: *Πατρίδα είναι εκείνο που αγαπάς*. Στον Ερημίτη έγραψα ότι γυρεύετε την αλήθεια να σας ελευθερώσει. Ελπίζω να σας αρέσει. Το στυλ του βέβαια είναι διαφορετικό. Το blog που φτιάξατε με την φίλη σας είναι πιο ζεστό, πιο νοσταλγικό. Αυτό εδώ έχει τον δικό του χαρακτήρα. Είναι πιο θαρραλέο».

Όση ώρα μιλούσε φρόντιζε να κλείσει όσα παράθυρα δεν έπρεπε να δει άλλος. Η *κατασκοπία* του είχε τελειώσει. Ήταν ήδη πολύ κοντά. Είχε βρει την κερκόπορτα που αποζητούσε.

Το μόνο που έμενε ήταν η εκπόρθηση του κάστρου. Το παλιό του σχολείο. Θα έκανε τη «δωρεά» του.

«Άντε-άντε, τελείωνε» τον χτύπησε στην πλάτη ο καθηγητής του. «Ο συνάδελφος είναι ήδη στην τάξη και σας περιμένει».

«Και πάλι ευχαριστούμε για την ώρα κύριε!» είπαν με ένα στόμα και έτρεξαν στην τάξη τους.

Ξεπροβοδώντας τους στην πόρτα, έμεινε για λίγο σκεπτικός. Έσμιξε τα φρύδια του σε μια προσπάθεια να βάλει στην σειρά κάποιες σκέψεις...κάποια γεγονότα...

Λένε ότι από τα πιο επικίνδυνα φαινόμενα του χειμώνα είναι ο παγετός. Μέσα στην ομορφιά του κρύβει επιδέξια τον μεγαλύτερο κίνδυνο.

Να πεθάνεις διασκεδάζοντας! Γιατί, σε ποιον δεν αρέσει να γλιστρά πάνω στον παγωμένο δρόμο! Το παιδί μέσα στην καρδιά, τούτη την γλίστρα, την αποζητά όσο τίποτα άλλο. Ο τραυματισμός που παραμονεύει χαιρέκακα σε κάθε πτώση, πολλές φορές, δεν μπορεί να σταματήσει τούτη την παιδική ανάγκη.

Ωστόσο, ο παγετός, όσο διασκεδαστικός κίνδυνος μπορεί να είναι, όταν κατακαθίσει πάνω στην ψυχή, είναι ικανός να την συνθλίψει. Σαν τεράστιος παγετώνας διαβρώνει στο πέρασμά του, ακόμα και την πιο σθεναρή αντίσταση.

Του κυρίου διευθυντή οι αντοχές, είχαν φτάσει στο όριο τους. Όταν έμαθε ότι την κόρη του την μετέφεραν στα Επείγοντα με αιμορραγία, ένας πανύψηλος παγετώνας στρώθηκε στο στήθος του επάνω. Έτσι. Να μην παίρνει ανάσα. Να μην έχει ελπίδα.

Πήρε τον δρόμο να πάει να την δει. Προσπάθησε να βρει το νοσοκομείο, παραβλέποντας τα αναφιλητά και το θυμό του. Δεν τα κατάφερε. Πήρε ταξί.

«Να πεις ότι δεν σε είχα προειδοποιήσει κόρη μου, να πεις ότι δεν ήξερες!» μουρμούρισε.

«Τι είπατε κύριος;» ρώτησε ο ταξιτζής προσπαθώντας να πιάσει κουβέντα.

«Τίποτα παιδί μου, οδήγα σε παρακαλώ!»

«Καλά! Εγώ προσφέρθηκα να απαλύνω τον πόνο...»

«Τι μπορεί να ξέρει κανείς από τον πόνο τον δικό μου!» ήθελε να του πει αλλά αρκέστηκε να κοιτά από το παράθυρο τη ζωή να περνά ταχύτατα.

«Κλαίει κι ο Θεός» ψιθύρισε ξανά το ταξιτζής

«Ετοιμάζεται να γεννηθεί στην Βηθλεέμ κι εμείς τρέχουμε να προλάβουμε τον θάνατο του....» είπε μόνο την ώρα που έφτασαν στην Γυναικολογική Κλινική.

«Περαστικά σε όλους σας παππού!»! ευχήθηκε ο οδηγός την ώρα που έβαζε τα ρέστα στο πορτοφόλι του.

Ωσπου να εξαφανιστεί πίσω από την γωνία, σαν άνεμος ο διευθυντής ήταν ήδη στο δωμάτιο 345.

Χαμογελαστή η κόρη του τον περίμενε ξαπλωμένη στο δωμάτιο. Στο προσκεφάλι ο άνδρας

της.

Πλησίασε πατώντας σχεδόν στις μύτες των ποδιών του.

Δεν ήθελε να ξυπνήσει τους φόβους του.

Του άπλωσε το χέρι της.

Εκείνος το έπιασε και το καταφίλησε. Το μούσκεψε με τα δάκρυα του.

«Πατέρα, σε παρακαλώ!» του είπε εκείνη και τον τράβηξε κοντά της.

«Όλα θα πάνε καλά! Μόνο που θα πρέπει να μείνω για λίγο καιρό ακίνητη στο κρεβάτι.»

«Κόρη μου...» ξεκίνησε εκείνος

Την εξομολόγησή του διέκοψε το άνοιγμα της πόρτας.

«Α, βλέπω έχουμε επισκέψεις!»

«Καλησπέρα γιατρέ!» έσπευσε να τον προϋπαντήσει ο Απόστολος.

Ο γιατρός πήγε κοντά στον παππού και του άπλωσε το χέρι.

«Πως είστε κύριε διευθυντά;»

Δίχως να αφήσει το χέρι της κόρης του ανασηκώθηκε με δυσκολία. Όχι τόσο για να ανταποδώσει την καλοσύνη αλλά για να εξορκίσει εκείνα που θ' άκουγε.

«Την σώσαμε την τελευταία στιγμή» είπε. «Την αιμορραγία προλάβαμε, ελπίζω να ελέγξουμε και κάθε πιθανή επιπλοκή»

Αναζήτησε επίμονα το χαμόγελο του γιατρού.

« Δεν σας βλέπω και πολύ αισιόδοξο» προσπάθησε να τον πάει λίγο παράμερα. «Μπορείτε να μου τα πείτε όλα εμένα. Θα αντέξω να ακούσω τα πάντα» του είπε χαμηλόφωνα.

«Μα δεν έχω τίποτα να κρύψω» τον καθησύχασε εκείνος. «Η κατάσταση είναι όπως σας την περιέγραψα. Ελάτε, πάμε κοντά της»

Κάθισε απαλά στην άκρη του κρεβατιού.

«Και να πεις ότι δεν ξέραμε! Και να πεις ότι δεν μας είχαν προειδοποιήσει! Αλλά από την άλλη, τα λάθη για τους ανθρώπους είναι. Όλα διορθώνονται» ήταν σαν να μονολογούσε.

«Λάθη; Ποια λάθη;» ακούστηκε δυνατά η φωνή της κόρης. «Δεν βλέπω να έγινε κάποιο λάθος. Η ζωή είναι δώρο και αυτό προσπαθούμε να σώσουμε!» σαν να τον μάλωσε.

«Ναι, βέβαια...» κόμπιασε ο πατέρας «δεν λέω...όμως...εντούτοις...»

Και «μολονότι» ήθελε να πει και «ωσαύτως» ήθελε να συμπληρώσει Όμως, κυρίως, ήθελε να φωνάξει, να ξεσπάσει, να μαλώσει και τελικά να ομολογήσει το πόσο πολύ την αγαπούσε.

Δεν κατάφερε τίποτα.

«Όλα θα πάνε καλά» είπε στο τέλος.

«Αυτό θέλουμε κι εμείς» μίλησε επιτέλους και ο σύζυγος. «Την ευχή σου θέλουμε»

«Την ευχή μου;»

Φοβήθηκε για μια στιγμή ότι κάτι καινούργιο θα του παρουσιάσουν και μαζεύτηκε. «Έχει γούστο» σκέφτηκε. «Για ποιο πράγμα;».

Κοιτούσε μια τον σύζυγο μια τη κόρη και μια τον γιατρό. Τις συνωμοσίες δεν τις άντεχε καθόλου.

«Μην φοβάσαι μπαμπά» του χάιδεψε το χέρι η κόρη του. «Θέλουμε την ευχή σου για να πάνε καλά, όπως το είπες. Το ξέρεις πολύ καλά ότι δίχως την ευχή των γονιών, δεν στεριώνει τίποτα. Εσύ δεν μου το έλεγες;»

Είναι αλήθεια. Το είχε πει πολλές φορές.

«Ευχαί γονέων στηρίζουσι τέκνα»

«Μα είναι δυνατόν να μου ζητάτε το αυτονόητο; Ποιος τυφλός δεν θέλει το φως του; Ποιος πατέρας δεν θέλει την υγεία των παιδιών του και ποιος παππούς δεν θέλει να αγκαλιάσει το εγγονάκι του. Παρεμπιπτόντως η Νικολέτα που είναι;»

Η Μαριλένα κλείνει το μάτι πονηρά και λέει:

«Αχ που να σου τα λέμε παππού! Η Νικολέτα χάθηκε! Δεν θα ξαναέρθει μαζί μας! Θα μείνει λέει στο σπίτι της Ευσταθίας!»

«Τι κρίμα!» έκανε ο παππούς στεναχωρημένα. «Και εγώ σε ποιον θα δώσω τώρα τούτο το τεράστιο κουκλόσπιτο;»

«Σε μέναααα!» βγήκε σαν σίφουνας από την ντουλάπα η μικρή και έσφιξε γερά το πόδι του παππού.

«Σιγά! Θα τον ρίξεις κάτω τον άνθρωπο!»

«Δεν παθαίνει τίποτα» είπε εκείνη «Ολόκληρο σχολείο κρατά στους ώμους του! Ε παππού; Για να δω το δώρο μου! Μην ξεχνάτε, ότι δεν πήρα δώρο την ημέρα της γιορτής μου!»

«Πόσα ξέρεις, γλωσσού!» την μάλωσε η μητέρα της.

«Καλά δεν λέω παππού;» στράφηκε η μικρή εκεί που ήξερε ότι δεν θα την μάλωνε ποτέ.

Παππούς και εγγονή για λίγες στιγμές έδωξαν την στεναχώρια από το δωμάτιο του νοσοκομείου. Είχαν καθίσει και οι δυο στο πάτωμα, προσπαθώντας να ανοίξουν το καινούργιο, τεράστιο κουκλόσπιτο.

Αχ και να περνούσε τούτη την ώρα κάποιος μαθητής, να δει τον «τοξικό» να παίζει σαν μικρό παιδί...

Μικρό παιδί και ο Δεκέμβρης. Το είπαμε.

Όπως όλα τα παιδιά που μαζεύονται δίπλα στους γονείς τους για να δουν την βαθμολογία του πρώτου τριμήνου.

Αλλα μένουν στο σπίτι να παίξουν με την αγωνία, μέχρι να εμφανιστεί εκείνος που πήγε να

φέρει τους βαθμούς, άλλοι πάλι συνοδεύουν τους μεγάλους μέχρι το σχολείο. Αυτό βέβαια γίνεται με σχέδιο: Στον δρόμο, να προλάβουν να προετοιμάσουν το έδαφος να δεχθεί το αστραπόβροντο.

Ευκαιρία να ρωτήσουν οι γονείς τους καθηγητές, και τον διευθυντή. Το τελευταίο δεν ενθουσίαζε κανέναν. Ούτε τους μικρούς αλλά ούτε και τους μεγάλους. Όμως ήταν αναπόφευκτο, αφού το γραφείο του ήταν δίπλα στην είσοδο του σχολείου, ώστε όποιος μπαίνει και όποιος βγαίνει να περνά από μπροστά. Τις περισσότερες φορές παρέμενε ανοιχτό. Έτσι ανάγκαζε τα βλέμματα να στραφούν προς τα εκεί για να τον δουν που είναι σκυμμένος πάνω στα χαρτιά του. Αυτό ήθελε κι εκείνος. Να ξέρει ότι όποιος περνά θα πρέπει κατά κάποιο τρόπο να χτυπά κάρτα. Από εκεί και ύστερα, τα πράγματα θα έπαιρναν τον δρόμο τους και αργά ή γρήγορα, πρόσωπα και πράγματα θα υπέκυπταν στην *αναξιοότητα* τους. Για τον διευθυντή όλοι τους ήταν ανάξιοι, απλά δεν το ήξεραν. Ιερό του χρέος να τους το υπενθυμίσει.

«Α, κυρία Γεωργίου, περάστε. Εσύ παιδί μου πέρασε έξω!» χαμογέλασε στον μικρό, φοβίζοντας τον με το χαμόγελο του.

Τον λίγο καιρό που ήταν ο μικρός στο σχολείο είναι μάθει τι να φοβάται από τον «τοξικό»: το χαμόγελο του. Όταν ξεγελαστείς και το ανταποδώσεις, είσαι καμένος.

«Ορίστε παρακαλώ» της πρότεινε την καρέκλα. «Πως πάει ο μικρός; Εγκλιματίστηκε;»

«Δεν ξέρω, εσείς να μου πείτε» παρακάλεσε εκείνη «εσείς τον βλέπετε κάθε μέρα εδώ»

Αυτή ήταν και η απάντηση που περίμενε. Για επίθεση.

«Οι γονείς έχουν αποστολή να γνωρίζουν τα πάντα για τα παιδιά τους κυρία μου. Αυτό το ιερό καθήκον τους έχει αναθέσει ο Θεός. Εξ' αιτίας της ανικανότητας ορισμένων, το έργο αυτό το αναλαμβάνουν άλλοι...»

«Τι εννοείτε;»

«Μα τίποτα παραπάνω από αυτό που είπα. Με όλη την καλή διάθεση βέβαια. Ελπίζω να μην παρεξηγηθώ» χαμογέλασε κάπως πονηρά

«Μάλιστα...» έκανε κάπως μπερδεμένα η κυρία Γεωργίου.

«Είστε η πραγματική μητέρα του παιδιού;» την ξάφνιασε πλησιάζοντας πιο κοντά της.

«Δεν σας επιτρέπω!» ύψωσε τον τόνο της φωνής της σε μια προσπάθεια να αποκρούσει τα επερχόμενα.

«Δεν μου απαντήσατε όμως» επέμενε εκείνος

«Είμαι υποχρεωμένη;»

«Εσείς ξέρετε. Πάντως ο νόμος...»

«Γιατί με ρωτάτε;»

«Επειδή πρέπει να ξέρουμε σε ποιον να απευθυνόμαστε όταν χρειαζόμαστε κάτι. Ποιος είναι ο κηδεμόνας.»

«Μα εγώ φυσικά! Τι ερωτήσεις είναι αυτές! Μου φαίνεται ότι κοντεύετε να παραβείτε τα όρια»
«Τα όρια κυρία μου τα βάζει μόνο όποιος είναι ικανός να τα περιφρουρήσει κιόλας. Σύντομα θα είμαι σε θέση να σας ξανακαλέσω για να συνεχίσουμε αυτή την συζήτηση. Προς το παρόν, η πρόοδος του μικρού είναι ικανοποιητική. Ωστόσο, χρειάζεται βελτίωση. Δεν θα απασχοληθείτε άλλο εδώ, χαίρετε.»

Πήρε ένα φύλλο χαρτί από την διπλανή στοίβα και βάλθηκε να το διαβάξει. Με την άκρη του ματιού του, πολύ φανερά όμως, παρακολουθούσε την κυρία Γεωργίου. Σήμα για να φύγει.

Και το έκανε. Χτυπώντας τα τακούνια της στο πάτωμα. Έλπιζε πως θα ήταν χαστούκια στα μάγουλα εκείνου του γέρου που όπως έμαθε ήταν και παππούς. Τρομάρα του!

«Κρίμα στο εγγονάκι» μουρμούρισε, βγαίνοντας από το γραφείο. Παραλίγο να πέσει πάνω στη ουρά που σχηματιζόταν από άλλους γονείς. Μια ματιά όλο νόημα στα πρόσωπα όλων και έφυγε για να βρει τον γιο της.

«Την είδες πάλι;» το ρώτησε μόλις το βρήκε να παίζει μπάλα με τον Κωσταντίνο, τον αδελφό του Γιώργου της τρίτης Λυκείου.

«Ποια;» ρώτησε ο μικρός που το μυαλό του ήταν ακόμα στο γκολ που έχασε εξ' αιτίας της.

«Εκείνη την γυναίκα. Ξέρεις τώρα...Σε ξαναβρήκε έτσι;»

«Ναι»

«Την έδιωξες, όπως έχουμε πει;»

«Δεν...δεν πρόλαβα....»

«Κατάλαβα! Πάλι πρέπει να επέμβω...Πάμε τώρα να ρωτήσουμε τον Μαθηματικό»

«Ωχ...»

Και να ήταν μόνο αυτό το μοναδικό «ωχ» που ακούγονταν αυτή τη μέρα στο σχολείο.

«Το έπος του Ωχ» όπως κοροϊδευτικά την αποκαλούν πολλοί μαθητές.

Από τότε που δόθηκαν οι τελευταίες μάχες του έπους του «Ωχ» πέρασε λίγος καιρός. Μόνο λίγος όμως. Θα μπορούσες να τον μετρήσεις και σε ώρες. Επειδή τα κουδουνάκια από το έλκηθρο του Αϊ Βασίλη αντικατέστησαν το μονότονο «βιάσου» του λεπτοδείκτη. Σαν ένα ξεχασμένο τυφλό λευκό μπαστούνι που χτυπά το πεζοδρόμιο γυρεύοντας ανταπόκριση. Σαν τις στάλες της βροχής πάνω στο σφαλιστό παράθυρο. Τώρα όμως είναι αλλιώς. Τώρα οι μέρες φέρνουν μαζί τους θύμησης και προσδοκίες Χριστουγέννων. Στο έλκηθρο του Αϊ Βασίλη έχουν αποθέσει όλοι τις ελπίδες τους. Και κάποιοι λίγοι, χαίρονται που Χριστουγεννιάζει. Και ετοιμάζονται μη χάσουν από τον ουρανό την αγγελική ματιά να τους φωτίζει τη ζωή.

«Ανέστη, πως θα περάσουμε φέτος τα Χριστούγεννα;» αγκάλιασε τον άντρα της η μητέρα του Γιώργου.

Εκείνος, ξεφυσώντας τον καπνό από το τσιγάρο του, είπε μόνο:

«Θα δούμε» και χάθηκε ακολουθώντας τα μονοπάτια του καπνού.

Η Ασημίνα δεν είπε άλλη κουβέντα, παρά μόνο έσκυψε και τον φίλησε τρυφερά. Άλλωστε είχαν και τα διαβάσματα του Γιώργου φέτος, οπότε η ερώτηση ήταν, επιφανειακά τουλάχιστον, άσκοπη.

Για εκείνην όμως είχε τόση σημασία. Έστω και για λίγο να ονειρευτεί, να ταξιδέψει σε κείνο που έρχεται...κάποτε....

«Μαμά, που θα πάμε φέτος;» μπήκε λαχανιασμένος ο Κωνσταντίνος.

«Που να πάμε; Τι είναι αυτά που λες;»

«Για Χριστούγεννα! Μπορώ να πάω στο εξοχικό του Ανδρέου στην Άμφισσα, μπορώ; Σε παρακαλώ μαμά!»

«Για έλα εδώ μικρέ» ανασηκώνεται ο Ανέστης και σβήνει το τσιγάρο στο τασάκι με αργές κινήσεις.

«Τι είναι πάλι;» γκρίνιαξε εκείνος, επειδή το μόνο που δεν ήθελε να ακούσει ήταν κήρυγμα.

«Τι βαθμοί ήταν αυτοί που πήρες προχθές; Δεν μιλήσαμε καθόλου γι' αυτό!»

«Άσε με ρε μπαμπά, άλλη ώρα! Πρέπει να απαντήσω!»

«Νεαρέ μου δεν μας τα λες καλά!»

«Γιατί μπαμπά, τι σχέση έχουν οι βαθμοί μου με το που θα πάω τα Χριστούγεννα;»

«Πώς δεν έχουν! Εργάστηκες για να απολαύσεις;»

«Συγγνώμη κιόλας δηλαδή! Το πρώτο τρίμηνο πρέπει να προσπαθώ για να πάω κάπου διακοπές; Αν είναι δυνατόν! Πες κι εσύ κάτι ρε μαμά!»

Η Μίνα είχε ξεκινήσει να ετοιμάζει το βραδινό. Σε λίγο θα ερχόταν και ο Γιώργος από το φροντιστήριο. Ήταν η ώρα που όπως κάθε βράδυ σχεδόν, γινόταν ο απολογισμός της μέρας.

«Τι να πω! Εγώ ξέρω αυτό που λέει και το Ευαγγέλιο. *Ο μη εργαζόμενος μηδέ εσθιέτω!*»

«Τι είναι αυτά τα ακαταλαβίστικα! Καλά τώρα έχω νευριάσει, για να μην το πω αλλιώς!»

Εκείνη την ώρα άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Γιώργος. Αμίλητος όπως πάντα.

«Επιτέλους ήρθες! Γιατί εδώ βασιλεύει το παράλογο!»

«Τι βασιλεύει;» ρώτησε εκείνος αφήνοντας την τσάντα στο χολ. «Τι λες μωρέ βραδιάτικα, όρεξη έχεις μου φαίνεται!»

«Άντε γεια! Δεν είναι η μέρα μου σήμερα. Κωνσταντίνε, το καλό που σου θέλω στρίβε για το δωμάτιο σου επειδή το τοπίο είναι ομιχλώδες και θα έχουμε έντονα καιρικά φαινόμενα!» είπε στον εαυτό του και έκανε να φύγει.

«Έλα εδώ που πας;» τον συγκράτησε ο πατέρας του. «Τελικά τι θα κάνεις τα Χριστούγεννα;»

«Θα παλέψω για να τα κερδίσω!» είπε εκείνος και έφυγε.

«Τι έπαθε αυτό;» ρώτησε ο Γιώργος

«Μπερδεμένος είναι, όπως όλοι μας. Καθρεφτίζει την σύγχυση μας» είπε η μάνα. «Ελάτε» συμπλήρωσε «η ομελέτα τρώγεται ζεστή. Κωνσταντίνε!»

Σε λίγο το σπιτικό αυτό, θα έμοιαζε με όλα, σχεδόν όλα, τα σπιτικά του κόσμου. Με τον έναν η τον άλλον τρόπο το βραδινό, μαζεύει την οικογένεια. Ακόμα και ως σκέψη, ως ανάμνηση, ως προσδοκία.

Οι μέρες για τα Χριστούγεννα είχαν ήδη αρχίσει να γίνονται πιο φωτεινές. Χιλιάδες λαμπάκια στις βιτρίνες και τους δρόμους, φρόντιζαν γι' αυτό. Αν δεν υπήρχαν αυτά, τουλάχιστον στις πόλεις, υπάρχει ο κίνδυνος να χαθείς. Να προσπεράσεις. Επειδή τα Χριστούγεννα, ήρθαν στον κόσμο μέσα σε μια Φάτνη, δεν φαίνονται. Περιμένουν σε κάποια στροφή του δρόμου, μέσα σε μικρό στενάκι, να τα ψάξεις. Τα βρίσκεις δεν σε συναντούν. Συνήθως οι εκκλησίες είναι ένα σίγουρο μέρος για να ψάξεις. Ωστόσο συμβαίνουν και τα απίθανα. Μπορεί να είναι κρυμμένα μέσα στο διαδίκτυο. Στην αίθουσα Πληροφορικής ενός δημοσίου σχολείου.

Βγαίνουν φωτιές από τα ακροδάχτυλα του Άρη, όση ώρα καθοδηγεί τον Δούρειο Ίππο του μέσα στους ψηφιακούς λαβυρίθους. Όλο αυτό τον καιρό, προσπαθούσε να βρει μια μισάνοιχτη πόρτα για να τον εγκαταστήσει εκεί. Μέσα στο γνώριμο περιβάλλον του Ιδιωτικού Εκπαιδευτηρίου. Να ολοκληρώσει τον σκοπό του. Αυτόν που θα αγίαζε τα μέσα. Και θα έσωζε τις γιαγιάδες. Για φέτος. Έστω για φέτος.

Κανείς δεν ήξερε για τούτη του την δραστηριότητα. Ούτε ο Γιώργος και ας τον είχε παρακαλέσει πολλές φορές να του πει, να του δείξει. Ο Άρης ήθελε να αναλάβει μόνος του την ευθύνη, το ρίσκο. Άλλωστε ήταν ο μόνος που ήξερε τον δρόμο. Τα δίκτυα ήταν πια για κείνον παιχνιδάκι. Ας είναι καλά ο θεός. Θα ήταν περήφανος για κείνον τώρα, αν τον έβλεπε από καμιά μεριά.

Η απομακρυσμένη βοήθεια λειτούργησε μια χαρά. Τώρα πια ήταν έτοιμος να διαχειριστεί τα του λογιστηρίου του παλιού του σχολείου από τον υπολογιστή του τωρινού του σχολείου. Ας είναι καλά ο θεολόγος, που τον εμπιστεύτηκε. Τόσα απογεύματα μαζί να παλεύουν να στήσουν την ιστοσελίδα του σχολείου, επιτέλους έδωσαν καρπούς. Είχε στην ευθύνη του την αίθουσα αυτή ο Άρης κι έτσι μπορούσε για όση ώρα ήθελε να χρησιμοποιεί τους υπολογιστές να μπαίνει στο δίκτυο των σχολείων και από εκεί, κρύβοντας τα ίχνη του να φτάσει στον προορισμό του.

«Πως πάμε;» τον ρώτησε ο καθηγητής του στο διάλειμμα. Τον βρήκε πάλι εκεί να κάθεται και να πληκτρολογεί ασταμάτητα.

«Τι εννοείτε;» ρώτησε ο Άρης

«Τι να εννοώ παιδί μου; Ρωτώ αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα, αν χρειάζεσαι κάποια βοήθεια.»

«Α, όχι, ευχαριστώ! Τα καταφέρνω μια χαρά.»

«Με τι ασχολείσαι αν επιτρέπεται;» τον ρωτά πλησιάζοντας την οθόνη.

«Προσθέτω κάποιες φωτογραφίες στην σελίδα μας» είπε εκείνος ατάραχα, κάνοντας χώρο για να πλησιάσει ο καθηγητής.

«Α, μάλιστα!» έκανε εκείνος ευχαριστημένος. «Ελπίζω» συνέχισε «να μην σε απορροφά αυτή σου η ενασχόληση από τα μαθήματα σου φέτος έτσι; Δεν ξεχνιόμαστε!»

«Αλίμονο τι λέτε! Άλλωστε είδατε τι είπαν για μένα οι συνάδελφοί σας στους γονείς μου, όταν πήραμε την ενδεικτική βαθμολογία. Πολύ καλός μαθητής είπαν. Το ξέρετε άλλωστε! Όλα τα προλαβαίνει κανείς, όταν του αρέσει αυτό που κάνει!»

«Μακάρι παιδί μου, μακάρι! Ήθελα να σου πω, ότι εγώ θα λείψω αύριο το πρωί, επειδή θα συνοδέψω μια τάξη, για να πάμε να επισκεφτούμε το Γηροκομείο μας. Συγκεντρώσαμε αρκετά τρόφιμα, θα πάρουμε μερικά παιδιά από την χορωδία για να ψάλλουμε και τα κάλαντα. Έμαθα ότι δεν τα βγάζουν εύκολα πέρα. Ας τους δώσουμε λίγη χαρά. Λοιπόν, να έχεις τον νου σου αύριο, επειδή δεν θα είμαι καθόλου εδώ. Θα τα καταφέρεις;»

«Μα τι λέτε! Κανένα πρόβλημα. Πολύ χάρηκα γι' αυτό κύριε!»

«Που θα λείψω;»

«Όχι βέβαια! Αλλά που θα πάτε στο Γηροκομείο. Ξέρετε είναι και η γιαγιά Ελένη εκεί!»

«Το ξέρω, μου το είπε ο Κωνσταντίνος, ο μικρός αδελφός του Γιώργου. Μαζί θα πάμε. Θα της πω τα χαιρετίσματα από τους μεγάλους, εσένα και τον Γιώργο!»

«Να ξέρατε πόσο με συγκινείτε!»

«Έλα, έλα! Ας τα αφήσουμε αυτά! Πάμε γιατί θα χτυπήσει !»

«Το σώζω και πάμε!» βιάστηκε ο Άρης.

Η 19^η μέρα του Δεκεμβρη ήταν μια από τις πιο σημαντικές στην ζωή του Άρη. Το ανέλπιστο δώρο που του έκανε το καθηγητής των θρησκευτικών, το εκμεταλλεύτηκε με τον καλύτερο τρόπο.

Ζήτησε άδεια να λείψει από τα μαθήματα Γενικής Παιδείας, με την δικαιολογία ότι πρέπει να ολοκληρώσει την ιστοσελίδα, να την ετοιμάσει για τα Χριστούγεννα, εμπλουτίζοντας την με υλικό. Στην πραγματικότητα, όλα αυτά τα είχε ετοιμάσει αποβραδís, από το σπίτι του. Για να μη δώσει στόχο, συνεργάστηκε και με τα υπόλοιπα παιδιά της ομάδας, τα οποία δεν φάνηκε να έχουν ιδιαίτερη όρεξη για να σπαταλήσουν τις ώρες τους, χρονιάρες μέρες.

Ήταν μόνος του στην αίθουσα. Κλείδωσε από μέσα, ώστε να μπορεί να ελέγχει ποιος μπαίνει. Κοίταξε το ρολόι του. 10 η ώρα. Τώρα η πρώτη Γυμνασίου θα είναι στην γιαγιά.

Αναστέναξε.

Το βλέμμα του χάνεται μέσα στην οθόνη και θα 'λεγες πως ταξιδεύει λίγα τετράγωνα παρακάτω, μαζί με τα πρωτάκια, στο Γηροκομείο.

Το Ίδρυμα είχε βάλει το γιορτινά του από μέρες. Η ατμόσφαιρα έμοιαζε με το πολύχρωμο χριστουγεννιάτικο έλατο που καλωσόριζε τους επισκέπτες στην είσοδο. Προετοιμάζε την καρδιά σου για να ακούσει τα κάλαντα.

Την ομάδα των παιδιών συνόδευαν ο θεολόγος του σχολείου και ο υποδιευθυντής, ο οποίος ήταν και μουσικός. Οι μαθητές είχαν φέρει μαζί τους μελόντικες, φλάουτο, μια κιθάρα και ένα μικρό αρμόνιο.

«Καλώς τα αγγελάκια!» τους υποδέχθηκε η προϊσταμένη. «Καλώς τα»

«Καλά Χριστούγεννα!» είπαν με ένα στόμα όλοι οι μικροί καλαντιστές.

«Καλά Χριστούγεννα» ευχήθηκαν και οι καθηγητές απλώνοντας τα χέρια τους να συναντήσουν της προϊσταμένης και των υπόλοιπων γυναικών που φροντίζουν ώστε να μην λείπει τίποτα από τους παππούδες και τις γιαγιάδες. Για να μεταδώσουν όσα το στόμα είναι τόσο φτωχό.

«Τα μάθαμε...» είπαν μόνο.

Η προϊσταμένη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της δίχως να χάσει το χαμόγελο της είπε: «Τίποτα δεν χάθηκε ακόμη. Ο Θεός είναι μεγάλος, έτσι δεν λέτε κύριε καθηγητά;»

Ο θεολόγος συγκινημένος έσπρωξε απαλά τα παιδιά να ανέβουν τις λιγοστές σκάλες για να πάνε στο μικρό σαλονάκι του πρώτου ορόφου.

Γύρω γύρω δωμάτια μικρά, φτωχικά, όμως καθαρά και μοσχομυριστά. Όλα, σαν μικρές φωλιές, φιλοξενούσαν τους απόμαχους της ζωής. Το απόσταγμα της σοφίας, αυτό το ακριβό ποτό που σερβίρεται μόνο σε όποιον είναι ικανός να το πιει.

«Καλημέρα γιαγιά!» φώναξε ο Κωνσταντίνος και έτρεξε με όλη του την δύναμη να αγκαλιάσει την γιαγιά του.

«Καλώς το αστεράκι της Βηθλεέμ» έκανε εκείνη ανάμεσα στα αναφιλητά της, και τον έκλεισε στην αγκαλιά της. Προχώρησε λίγα βήματα και αγκάλιασε κι άλλα παιδιά. Τι περίεργο! Πόσα παιδιά μπορούν να χωρέσουν μέσα στα γέρικά χέρια. Μα, όσα και παραμύθια!

«Ελάτε λοιπόν!» είπαν και οι άλλοι γέροντες και γερόντισσες που βγήκαν από τα δωμάτια τους να υποδεχθούν σαν τους φτωχούς ποιμένες το μήνυμα της γέννησης της ελπίδας.

Ο καθηγητής των θρησκευτικών πλησίασε την γιαγιά και της έδωσε το χέρι του.

«Χρόνια πολλά κυρία Ελένη!»

«Χρόνια πολλά κύριε!» αντευχήθηκε εκείνη παραξενεμένη που ένας ξένος γνωρίζει το όνομα της.

«Μην απορείτε! Ο Άρης και ο Γιώργος είναι μαθητές μου. Μου έχουν μιλήσει τόσο πολύ για σας που είναι σαν να σας γνωρίζω τόσο καλά! Χαίρομαι πολύ που σας συναντώ, για να σας στείλω και τα χαιρετίσματα από τους λεβέντες σας!»

Τούτη τη φορά δεν είχε δύναμη η γιαγιά να συγκρατήσει το δάκρυ της.

«Με συγχωρείτε!» είπε και στέγνωσε το μάγουλο με το χαρτομάντιλο που κρατούσε.

«Εγώ σας ευχαριστώ!» είπε ο θρησκευτικός «Μου επιτρέπετε;»

Ανοιξε τα χέρια του και την αγκάλιασε τρυφερά. Τα παιδιά είχαν ήδη πάρει τις θέσεις τους και ο υποδιευθυντής ετοιμαζόταν να δώσει το σύνθημα.

«Πάμε παιδιά!»

«Καλήν ημέραν άρχοντες.....»

Ανάμεσα στις νότες, μπορούσες να ξεχωρίσεις αδύναμα βήματα, παντόφλες να σέρνονται, άνθρωποι να αποζητούν παραμυθία από εκείνους στους οποίους διηγούνται παραμύθια.

«....το μέλι τρώνε οι άρχοντες, το γάλα οι αφεντάδες...»

Σαν να φούσκωσαν τα στήθια όλων στο γύρισμα αυτού του στίχου. Και δεν είχαν άδικο. Όλοι ήξεραν. Όλοι ήλπιζαν πως ο Χριστός που θα γεννηθεί, θα ρίξει το στοργικό του βλέμμα πάνω τους.

Μόλις τέλειωσαν τα κάλαντα, ο υποδιευθυντής ρώτησε την προϊσταμένη αν τους επιτρέπει να γυρίσουν όλο το κτήριο και να παίζουν χριστουγεννιάτικα τραγούδια, έτσι που να μη μείνει χώρος, δίχως να μπολιαστεί με το χαρούμενο μήνυμα.

«Ευχαρίστως!» είπε εκείνη, μόνο μην μας παρεξηγήσετε για την απουσία πολυτέλειας.

«Εν τω σπηλαίω τίκεται κυρία» χαμογέλασε τρυφερά ο θεολόγος και έπιασε το τραγούδι.

«Στης Βηθλεέμ το σπήλαιο την πόλη την Αγία...»

Κανείς δεν ήθελε να φύγει από το Γηροκομείο. Ήταν όλοι σαν μια οικογένεια. Όπως πρέπει να είναι όλοι οι άνθρωποι τούτες τις μέρες.

Όμως, και οι οικογένειες χωρίζουν. Άλλες με στεναχώρια και άλλες με κατευόδιο την αγάπη.

Ήρθε η ώρα να αποχωρήσουν.

Τόσες ευχές δεν είχαν πάρει ποτέ τα παιδιά. Τόση μαζεμένη ευτυχία δε θυμόντουσαν οι γέροντες. Το σημαντικό όμως ήταν ότι όλοι πίστεψαν ότι τούτα τα Χριστούγεννα, θα τα ευλογήσει ο Χριστός.

«Να, θα δείτε» τους είπε η γιαγιά Ελένη. «Να μου το θυμηθείτε που θα το κάνει το θαύμα του και θα μαζέψουμε ότι θα χρειαστεί. Εδώ είστε κι εδώ είμαι! Στο καλό παιδιά! Στο καλό κύριοι! Τα χαιρετίσματα μου στους μεγάλους! Γεια σου Κωνσταντίνε!»

«Καλά Χριστούγεννα! Ευχαριστούμε για όλα!» ήταν η το αντίφωνο από τους γέροντες για την τόση γαλήνη, τόση συγκίνηση που τους χαρίστηκε απλόχερα!

Κούνησε δεξιά αριστερά το κεφάλι του ο Άρης για να ξαναβρεθεί και πάλι μπροστά στον υπολογιστή.

«Μακάρι να χάρηκαν τόσο πολύ όλοι!» μονολόγησε. «Θα μας τα πει όλα ο μικρός το απόγευμα. Και τώρα δουλειά!»

Η επιχείρηση, όπως την είχε σχεδιάσει, θα είχε δύο φάσεις:

Αρχικά θα αφαιρούσε από το λογιστήριο 20000 Ευρώ και θα τα κατέθετε στον τραπεζικό λογαριασμό του Γηροκομείου.

«Σιγά! Τί είναι για το εκπαιδευτήριο αυτό 20000; Η χριστουγεννιάτικη δόση δύο μαθητών. Εδώ ξοδεύουν τα τριπλάσια για διαφήμιση αν το σκεφτείς!» μονολογούσε προσπαθώντας να αποκρούσει για τελευταία φορά τις επιθέσεις των Ερινυών. «Με αυτά τα χρήματα θα σώσουμε για φέτος τον προϋπολογισμό του Ιδρύματος και θα κερδίσουμε λίγο χρόνο.»

Δίχως να χάσει καιρό, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, λίγα πατήματα των πλήκτρων και η μεταφορά των χρημάτων ήταν πραγματικότητα. Το Ιδιωτικό σχολείο είχε δωρίσει το ποσό που έπρεπε.

Τη δεύτερη φάση είχε σχεδιάσει με άρωμα «ρουά ματ» όπως λένε στο σκάκι.

Δημιουργεί μια φόρμα Fax με το λογότυπο του Ιδιωτικού σχολείου και τη στέλνει στο Δήμο όπου μεταξύ άλλων γράφει:

«Σας ενημερώνουμε ότι το σχολείο μας, ανταποκρινόμενο στο αίτημα για βοήθεια των συνανθρώπων μας κατέθεσε το συμβολικό ποσόν των 20000 Ευρώ για να καλύψει κάποιες λειτουργικές ανάγκες του Γηροκομείου. Με την ελπίδα ότι συμβάλλαμε έστω στο ελάχιστο, σας ευχόμαστε χαρούμενες γιορτές»

Όταν και η αποστολή του Fax ολοκληρώθηκε, αποσυνδέθηκε από το δίκτυο του σχολείου, για να επιστρέψει στο δικό του γνώριμο περιβάλλον. Του δημόσιου σχολείου. Είχε φροντίσει να κλείσουν όλες οι πόρτες πίσω του.

Την ώρα που κλείδωνε την αίθουσα για να πάει για την τελευταία ώρα του προγράμματος τον σταμάτησε ο καθηγητής των θρησκευτικών.

«Άσε Άρη, μη κλείνεις. Ήρθα. Θα τακτοποιήσω εγώ!»

«Με τρομάξατε κύριε!» είπε εκείνος.

«Γιατί σε τρόμαξα;»

«Ε, να σκεφτόμουν διάφορα...πως ήταν η επίσκεψη;»

«Θαυμάσια! Δώσαμε χαρά και κουράγιο στους ανθρώπους. Είδα την γιαγιά σου, της μετέφερα τα χαιρετίσματα. Υπέροχος άνθρωπος!»

«Δεν σας τα είχα πει κύριε; Πού να την γνωρίσετε κιόλας! Τι κρίμα όμως να μείνουν στον δρόμο τόσοι άνθρωποι!»

«Ας μην απογοητευόμαστε παιδί μου, χρονιάρες μέρες έρχονται, όλο και κάποιος μπορεί να ευαισθητοποιηθεί!»

«Το πιστεύω κι εγώ κύριε! Τώρα με συγχωρείτε, πάω για Γυμναστική. Μου χρειάζεται όσο τίποτα άλλο!»

«Και βέβαια να πας! Στο καλό! Ευχαριστώ που επόπτευες σήμερα εδώ!»

«Χαρά μου κύριε, το ξέρετε αυτό! Άλλωστε είχαμε και δουλειά να κάνουμε!» είπε τρέχοντας προς το γήπεδο του μπάσκετ όπου είχαν ήδη μαζευτεί οι συμμαθητές του. Ο Γιώργος τον φώναζε από ώρα.

«Έρχομαι!» του απάντησε ο Άρης.

Μέσα στην αίθουσα ο καθηγητής έλεγξε αν όλοι οι υπολογιστές ήταν κλεισμένοι, και στρώθηκε στον υπολογιστή που χρησιμοποιούσε ο Άρης. Ήταν ο αγαπημένος του. Μάλιστα είχε βάλει και δυο αυτοκόλλητα πάνω με το αγαπημένο του συγκρότημα, τους Ωρίονες.

Τον άνοιξε και πήρε να σεριανά στα εικονικά νερά...

Οι φιλόλογοι και οι θεολόγοι, μα κυρίως οι φιλόλογοι έχουν αναλάβει την χριστουγεννιάτικη γιορτή. Εκείνη που θα ταξιδέψει τον μαθητόκοσμο, μα και τους καθηγητές στους ουρανούς που συντελούνται θαύματα.

«Ας μην ψάχνουμε ψηλά παιδιά μου» είπε η καθηγήτρια στα παιδιά που στόλιζαν την αίθουσα.

«Πως είπατε κυρία;» ρώτησε ο Κωνσταντίνος

«Λέω να μην ψάχνουμε στους ουρανούς να βρούμε το θαύμα. Αν είναι καθαρή η ψυχή μας, θα το δούμε να ζωντανεύει στην καρδιά μας»

«Τι ωραία που τα λέτε καλέ κυρία! Σαν φιλόλογος!» είπε ένα κορίτσι. «Θα ήθελα κι εγώ να μπορώ να μιλάω τόσο τέλεια!»

«Μα δεν είναι αυτό το θέμα μας Λένα μου» σαν να την μάλωσε η δασκάλα της. «Το θέμα μας είναι το θαύμα. Εσύ δεν θα μας πεις για το θαύμα της Γέννησης; Ε, να που σε βοηθώ να το καταλάβεις!»

«Κι εδώ μάθημα; Έλεος!» πετάχτηκε ο Θανάσης.

Γέλασε η φιλόλογος, γέλασαν και τα παιδιά και σαν να τους φάνηκε ότι γέλασε και ο μικρός Χριστός στην φάτνη του. Εκεί στην δεξιά μεριά του θεάτρου.

«Είμαστε έτοιμοι για την τελική πρόβα;» ρώτησε η συνάδελφος της

«Ποια ώρα θα γίνει τελικά η γιορτή;»

«Την τέταρτη, μετά τις κατευθύνσεις, να είναι όλοι εδώ.»

«Αμάν ρε παιδιά, ούτε μια ώρα να μην πάει χαμένη! Χριστούγεννα έχουμε πια!»

«Τα λες αυτά, επειδή είσαι έξω από τον χορό» της είπε εκείνη «Δεν ρωτάς κι εμάς που έχουμε παιδί στις Πανελλήνιες φέτος; Για ποιον ελεύθερο χρόνο μου λες! Δευτερόλεπτο δεν αφήνει να πάει χαμένο. Ούτε Χριστούγεννα, ούτε Πάσχα θα δούμε φέτος. Μόνο να είναι γερό, να διαβάζει και όλα τα άλλα θα έρθουν»

«Να με συμπαθάς, έχεις δίκιο» είπε και τέλειωσε την τελευταία πινελιά του σκηνικού. «Ξεχάστηκα μέσα σε τούτο το πανηγύρι»

«Με το δίκιο σου» είπε εκείνη και της χάιδεψε την πλάτη. «Λοιπόν, και τώρα πρόβα! Όλα τα παιδιά του θεατρικού παρακαλώ να μαζευτούν εδώ. Γρήγορα!»

Μελίσσι έμοιαζε το σχολείο. Άλλοι ανέβαιναν τις σκάλες κουβαλώντας σακούλες από μαγαζιά. Ήταν για την ομάδα κοινωνικής βοήθειας. Άλλοι είχαν τα μουσικά τους όργανα, άλλοι από εδώ και άλλοι από εκεί.

Κάτι όμως έλλειπε. Όλοι αισθάνονταν την απουσία αυτή, όμως κανείς δεν είχε την δύναμη να την προσδιορίσει. Ίσως απέστρεφαν την σκέψη, μέχρι που κάποιος έδειξε προς την είσοδο: «Όχι ρε, ήρθε!»

Ο Γιώργος που έβγαινε εκείνη την ώρα από την αίθουσα εκδηλώσεων κοίταξε κι αυτός. Σκούνηξε τον Άρη που κι εκείνος τρέχοντας πήγαινε να πάρει τον ρόλο του. «Ρε συ, πως είναι έτσι αυτός;»

Η φιγούρα του διευθυντή στάθηκε για λίγες στιγμές ακίνητη στην πόρτα. Σαν να μην ήθελα να μπει μέσα. Σαν να μην ήταν σίγουρος για την ζωή του. Σαν να ήταν άλλος. «Είστε καλά κύριε διευθυντά;» τον προϋπάντησε ο υποδιευθυντής κινδυνεύοντας από την τοξικότητα.

«Εγώ καλά είμαι» είπε μόνο και κατευθύνθηκε προς το γραφείο του.

«Θα έρθετε να ξεκινήσουμε τη γιορτή;» τον ξαναρώτησε ο υποδιευθυντής. Δεν πήρε απάντηση.

Τα παιδιά που παρακολουθούσαν την σκηνή δεν πίστευαν στα μάτια τους. «Τελικά τα θαύματα που έλεγε η καθηγήτρια προηγουμένως όντως συμβαίνουν ανάμεσα μας», σχολίασε ο Άρης και έφυγε να να φέρει τον ρόλο του.

Την τέταρτη ώρα, η αίθουσα εκδηλώσεων ήταν κατάμεστη.

Γονείς, παππούδες, γιαγιάδες, παιδιά και δάσκαλοι, όλοι ήταν μάρτυρες της πιο *μαγικής* γιορτής. Των Χριστουγέννων.

«Καλά αυτά όλα», είπε μια γιαγιά «αλλά μην ξεχνάμε ότι μόνο μέσα στην Εκκλησία καταλαβαίνει κανείς το αληθινό νόημα της εορτής αυτής, όπως και κάθε εορτής»

Η διπλανή κυρία δεν σχολίασε επειδή εκείνη την ώρα τακτοποιούσε την ψηφιακή της φωτογραφική μηχανή.

«Να πάρει, μου τελειώνει η μπαταρία» είπε και έψαξε να βρει τρόπο να βάλει καινούργια μπαταρία.

«Τέτοια ώρα τέτοια λόγια» της είπε η φίλη της. «Δεν πειράζει, θα τραβήξουμε με την δική μου» της

έδειξε την δική της που ήταν λίγο καλύτερη.

Παραδίπλα ο Άρης παρακολουθούσε την συζήτηση, δίχως να δίνει πολύ σημασία. Ο νους του ταξίδευε.

Προσπαθούσε να μαντέψει τι να συνέβη στο Ιδιωτικό σχολείο. Αν ανακάλυψαν το γεγονός, πώς αντέδρασαν! Ύστερα, σκέφτηκε τη στάση του διευθυντή.

«Πολύ παράξενο» μονολόγησε.

«Ποιο;» ρώτησε ο Γιώργος

«Τίποτα, τίποτα! Κάτι δικά μου» είπε εκείνος και ανέβηκε στην σκηνή. Θα υποδυόταν τον συνέταιρο του μίζερου Σκρουτζ στο έργο «Το πνεύμα των Χριστουγέννων»

Την τελευταία στιγμή μπήκε ο διευθυντής και η γιορτή ξεκίνησε.

Μόλις ο γερο Σκρουτζ ήρθε στα λογικά του, η χορωδία έψαλλε τα κάλαντα.

Μικροί και μεγάλοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Γίναν όλοι μια μεγάλη χορωδία, μια παρέα αγγέλων που πετούν πάνω από πόλεις και χωριά για να ανάψουν τα φωτάκια της ελπίδας πάνω στα στολισμένα έλατα.

Γι' αυτό κανένας δεν πρόσεξε τον διευθυντή που είχε κλείσει μέσα στις παλάμες του το πρόσωπο του και κάτι έλεγε...κάτι έλεγε...

«Καλά Χριστούγεννα σε όλους!» ευχήθηκαν οι συντελεστές της γιορτής «θα παρακαλέσουμε τον διευθυντή μας να ανέβει στην σκηνή για να τον ευχαριστήσουμε για την υπομονή του όλον αυτόν τον καιρό που το σχολείο κατά κάποιο τρόπο είχε αναστατωθεί».

Από την πρώτη σειρά σηκώθηκε εκείνος και με σταθερό βήμα πλησίασε τις φιλολόγους. «Γίναμε όλοι μάρτυρες ενός χαρούμενου θαύματος σήμερα. Θα με ρωτήσετε αν υπάρχουν και θλιμμένα θαύματα. Ναι υπάρχουν. Είναι από εκείνα που σε κάνουν να αναλογίζεσαι για τον σκοπό της ζωής. Γιατί να ζούμε! Γιατί να αγωνιζόμαστε! Ας μην μακρύνουμε όμως από την Βηθλεέμ. Στην Βηθλεέμ της καρδιάς μας, στην Βηθλεέμ της καρδιάς του διπλανού μας, όπως μας το έδειξε το γέρο Σκρουτζ. Παιδιά μου, κύριοι συνάδελφοι, σας εύχομαι πάντα να έχετε χαρούμενα θαύματα να αναστατώνουν τις ζωές σας. Καλά Χριστούγεννα!»

Δεν ξαναγύρισε στην θέση του, παρά πήγε μέσα στο γραφείο του. Τον περίμενε υπομονετικά η αιτία της θλίψης του. Το παράξενο θλιμμένο του θαύμα.

Σε λίγη ώρα, το σχολείο είχε αδειάσει.

Ο Άρης ήταν από τους τελευταίους που έφυγαν. Ο καθηγητής των θρησκευτικών ήταν ο προτελευταίος άνθρωπος με τον οποίο αντάλλαξε ευχές.

«Να προσέχεις!» του είπε καθώς πήγαινε προς το γραφείο του διευθυντή

«Είναι ευχή χριστουγεννιάτικη αυτή κύριε;» τον ρώτησε

«Είναι η πιο κατάλληλη ευχή για τώρα» είπε εκείνος.

«Δεν καταλαβαίνω αλλά τέλος πάντων. Τόσο καιρό έμαθα να εμπιστεύομαι τα λόγια σας! Θα προσέχω!»

Έφτασαν στο γραφείο του διευθυντή. Χτυπούν την πόρτα. Δυο φορές.

«Καλά Χριστούγεννα!» ακούστηκε από μέσα, από το βάθος, από πολύ βάθος. Από τα κατάβαθα μιας ψυχής που συνομιλούσε με κάποιο θαύμα.

Καθώς ο Άρης κατέβαινε τα σκαλιά χτύπησε το κινητό του.

«Άρη, πρέπει να σε δω το συντομότερο»

Ήταν η Ισμήνη

«Γιατί, τι έγινε;»

«Δεν μπορώ να σου πω από το τηλέφωνο. Μπορείς σε μια ώρα;»

«Τόσο σύντομα;»

«Ναι, ναι συνέβη κάτι τρομερό. Στο σχολείο μου!»

Αίμα πολύ ανέβηκε στο πρόσωπο του Άρη. Κατακοκκίνισε. Επιτέλους! Τα νέα που περίμενε!

«Εντάξει, σε μία ώρα στην καφετέρια μας!»

Σε μία ώρα επίσης ο διευθυντής είχε ραντεβού. Με τον γιατρό της κόρης του.

Οι προβλέψεις δεν πήγαν καλά. Οι ευχές ήταν αδύναμες. Αδύναμος και οργανισμός της κόρης. Οι επιπλοκές της εγκυμοσύνης ακόνισαν τα δόντια τους και άνοιξαν πελώριο στόμα να καταπιούν την καινούργια ζωή, και όποια άλλη βρουν διαθέσιμη.

Ο πατέρας, παρασύρθηκε στην δίνη.

«Σας το έλεγα γιατρέ...»

«Δεν είμαστε θεοί κύριε διευθυντά, θα το παλέψουμε να σώσουμε ο,τι μπορέσουμε»

«Σας παρακαλώ γιατρέ!»

«Θα κάνουμε το καθήκον μας, αυτό είναι σίγουρο!»

Όσα ραντεβού κι αν έκλεινε, με διάφορους γιατρούς, όλοι είχαν τα ίδια λόγια να του πουν:

«Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να περιμένουμε και να ελπίζουμε.»

Άλλοι είχαν αντικαταστήσει το ρήμα «ελπίζουμε» με το «προσευχόμαστε».

Εκείνος τα είχε όλα αποθέσει στον νεογέννητο Χριστό. Απόκαμε.

«Εκείνο που θέλεις Εσύ ας γίνει» είπε. «Εσύ έχεις τον πρώτο και τελευταίο λόγο στη ζωή και στον θάνατο»

Σήκωσε το ακουστικό.

«Ακούστε γιατρέ, δεν έχει νόημα να σας απασχολώ χρονιάρες μέρες. Ακυρώστε το ραντεβού μας.

Δεν πειράζει. Εκτός κι αν έχετε κάτι καινούργιο.»

«Τα ίδια κύριε διευθυντά μου. Να ξέρετε ότι δεν με ενοχλείτε καθόλου. Όποτε θέλετε μπορείτε να με βλέπετε και να με ρωτάτε ο,τι θέλετε. Η κόρη σας θα είναι ασφαλής προς το παρόν στην Εντατική. Αν όλα πάνε καλά θα βγει αύριο μεθαύριο, οπότε θα μπορείτε να την δείτε.»

«Σας ευχαριστώ όλους. Θα τα πούμε σύντομα. Με το καλό να δεχτούμε τον Χριστό»

«Με το καλό» είπε ο γιατρός και έκλεισε ευγενικά το τηλέφωνο.

Μόνο τότε, άνοιξε ο διευθυντής την πόρτα του γραφείου του.

Εκεί, υπομονετικά, περίμενε ο υποδιευθυντής.

«Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;» ρώτησε

«Ναι.» είπε ο διευθυντής «Με το να περάσεις όσο πιο όμορφα μπορείς!» και του έδωσε το χέρι.

Σφίξανε τα χέρια και χώρισαν.

Σε μια ώρα βρέθηκαν ο Άρης με την Ισμήνη στην καφετέρια.

«Έλα τι συνέβη;»

«Βρες μια καρέκλα πρώτα, επειδή αυτά που έχω να σου πω, είναι πολλά και σημαντικά.»

Ο Άρης άρχισε να ανησυχεί. Αν τον αφορούσε όμως άμεσα, η Ισμήνη θα του το έλεγε αμέσως, οπότε...

«Το τραπέζι τους ήταν κοντά στην τζαμαρία. Απ' έξω αμέριμνοι περαστικοί, κλεισμένοι μέσα στον δικό του κόσμο αδιαφορούν για τους άλλους όμοιους, κλεισμένους κόσμους.

«Τώρα ήρθαμε για να χαζέψουμε τους περαστικούς η να μιλήσουμε;» την συνέφερε.

«Α, ξέφυγε ο νους μου! Λοιπόν άκου!. Εχθές το βράδυ, εκεί που τρώγαμε, πετάει ο πατέρας μου την βόμβα: Μπήκαν hackers στο σχολείο!»

«Τι;» έκανε τον έκπληκτο ο Άρης.

«Όπως το ακούς! Hackers στο σχολείο!»

«Τι εννοείς ρε παιδί μου, μίλα καθαρά!»

«Αυτό τον ρωτήσαμε κι εμείς. Μας είπε ότι την προηγούμενη μέρα, έτυχε να περάσει από το γραφείο του διευθυντή. Άκουσε φωνές και κοντοστάθηκε. Κοιτάζει μέσα και βλέπει τον λογιστή και τον διευθυντή. Σα να του φάνηκε ότι ο διευθυντής μάλωνε τον λογιστή. Και πως έγινε αυτό, και άλλα τέτοια. Βρήκε κάποια αφορμή να μπει μέσα, δήθεν ότι χρειαζόταν από την βιβλιοθήκη του διευθυντή κάποιο βιβλίο. Βλέπεις φυσικός και αυτός. Εκείνοι ήταν τόσο απορροφημένοι που δεν τον καλοπρόσεξαν.

Το παράξενο όμως δεν σου το είπα.

«Υπάρχει κι άλλο παράξενο;»

«Πως δεν έχει. Αυτό σε αφορά.»

«Εμένα; Προσωπικά;» τρόμαξε ο Άρης.

«Έμμεσα παιδί μου, μην τα παίρνεις. Άκου λοιπόν!» τον μάλωσε. «Με την αλληλογραφία είχε φτάσει μια επιστολή από τον Δήμο. Αυτή η επιστολή είναι που είχε ξεσηκώσει τον Παναγιώτου»

«Ε, τι έλεγε αυτή η επιστολή! Με τρέλανες!»

«Μα με διακόπτεις! Ήταν μια ευχαριστήρια επιστολή προς το σχολείο.»

«Για τι ακριβώς ευχαριστούσε;»

«Για τα 20000 Ευρώ! που δώρισε το σχολείο στο Γηροκομείο και έτσι γλύτωσε από το κλείσιμο τούτη τη χρονιά!»

«Καλά, δεν είχε πάει ο αντιδήμαρχος και ζητούσε χρήματα και αυτοί αρνήθηκαν;»

«Και τώρα φάνηκε ότι έγινε η δωρεά. Τι να πω δεν ξέρω! Είμαι πολύ μπερδεμένη! Από κει πήρε αφορμή ο Παναγιώτου και άρχισε να το ψάχνει, ώσπου κατέληξε ότι κάποιος έκανε την δουλειά. Αφού όντως είχαν αρνηθεί».

Ο Άρης ταυτίστηκε κι εκείνος με το συναίσθημα της Ισμήνης. Δεν ήθελε να δείξει απολύτως τίποτα από τον εσωτερικό του κόσμο που αν τον παρομοιάζες τώρα με κάτι, δεν θα υπήρχε καλύτερη εικόνα από έναν ουρανό που συννεφιάζει και ξανοίγει. Το παιχνίδι του αγέρα με τον ήλιο και τα σύννεφα.

«Και πως ήξερε ο Δήμος ότι ο καταθέτης ήταν το σχολείο;» ρώτησε για να γίνει πιο πιστευτός

«Κάτι άκουσε ο πατέρας μου για κάποιο φαξ που πήρε ο Δήμος. Έγραφε λέει ότι το σχολείο κατέθεσε στον τραπεζικό λογαριασμό που είχαν ανοίξει για το Γηροκομείο, το συμβολικό ποσό των 20000 Ευρώ, για τις τρέχουσες ανάγκες... κάτι τέτοιο...»

«Πω πω φάση!» θαύμασε ο Άρης. «Πως λες να έγινε αυτό;»

«Που θες να ξέρω εγώ; Εγώ όπως ξέρεις είμαι σκράπα από αυτά!»

«Κι εγώ που τα κατέχω; Λες να έχω τίποτα τρεχάματα; Επειδή η γιαγιά...»

«Μα τι λες παιδί μου τρελάθηκες; Τι δουλειά έχεις εσύ με τέτοια; Άλλωστε όλοι προσπαθήσαμε να μαζέψουμε χρήματα με τις εκδηλώσεις που κάναμε. Hackers υπάρχουν πολλοί. Ευκαιρίες ψάχνουν για να κάνουν την παρουσία τους εμφανή. Τους ξέρεις τώρα...»

«Από πού να τους ξέρω;»

«Που λέει ο λόγος! Μπα! Πως κάνεις έτσι;»

«Κάνω επειδή δεν θέλω να με μπλέξουν!»

«Ηρέμησε, δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείς!»

«Και δεν μου λες» επανήλθε ο Άρης «τι θα γίνει τώρα με το θέμα αυτό; Τι αποφάσισε να κάνει ο Παναγιώτου;»

«Ο διευθυντής; Α, τίποτα! Προς το παρόν δηλαδή. Το μόνο που θα κάνει όπως σου είπα, είναι να μην αφήσει το γεγονός αυτό να περάσει προς τα έξω. Δεν φαντάζομαι να θέλει να λερωθεί η φήμη του σχολείου. Γιατί μη το λες, όσο και να το κάνεις, δεν είναι και τόσο κολακευτικό να μάθουν

όλοι ότι παραβιάστηκε το σύστημα ασφάλειας. Φαντάζεσαι πόσο θα κακοφανεί και θα φοβίσει τους πελάτες;»

«Εμένα μου λες!» είπε ο Άρης. «Ωστε τίποτα! Τουλάχιστον θα περάσουμε ήρεμες διακοπές! Και εμείς, αλλά το κυριότερο οι γέροντες μέσα στο σπιτάκι τους. Ο χειμώνας δεν θα τους πετάξει στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.»

Πιασμένοι από το χέρι, περιδιάβηκαν στα χιλιάδες χρώματα, στα μυριάδες φωτάκια, αναζητώντας εκείνο που θα λάμψει μέσα τους.

«Αραγε ο σκοπός αγιάζει τα μέσα;» αναρωτήθηκε ο Άρης.

Την απάντηση έψαξε μέσα στον αναστεναγμό που έμοιαζε με πρωινό όνειρο. Όταν δεν θέλεις να ξυπνήσεις και όμως πρέπει.

«Χριστούγεννα είναι!» του χάιδεψε τον ώμο. «Άλλωστε κάτι καλό έγινε! Γιατί κατσουφιάσαμε;»

«Ξέρω κι εγώ; Είναι οι μέρες αυτές περίεργες από μόνες τους. Όταν συμβαίνουν και διάφορα....»

«Δίκιο έχεις. Πάμε τώρα. Θα μας περιμένουν οι δικοί μας για φαγητό.»

«Φαγητό;» έκανε ο Άρης, λες και πρώτη φορά στην ζωή του άκουγε αυτή την λέξη. «Ποιος έχει όρεξη τώρα;»

«Εγώ!» γέλασε η Ισμήνη. «Δεν σε βλέπω από την πείνα. Η κυρία Φωφώ έχει ετοιμάσει ένα παστίτσιο, άλλο πράγμα!»

«Παστίτσιο; Δεν νηστεύετε; Εμείς από τότε που ήμασταν μικρά, η γιαγιά μας νήστευε σχεδόν όλο το σαραντάμερο. Έτσι τό 'λεγε. Τώρα το κρατά η μάνα μου.»

«Αχ, τι ωραία!» είπε η Ισμήνη. Πόσο μ' αρέσουν τα παραδοσιακά!»

«Δεν είναι μόνο η παράδοση, είναι και το πώς αισθάνεται κάποιος. Πάμε λοιπόν, να μην κρυώσει το παστίτσιο σου. Θα σε αφήσω στο σπίτι και θα γυρίσω στο δικό μου.

Την παραμονή των Χριστουγέννων οι μικροί καλαντιστές αναζήτησαν τους «άρχοντες» και τις «κυρές» για να μεταδώσουν το χαρούμενο μήνυμα πως «ο Χριστός γεννάται». Η μετάδοση αυτή, μοιάζει με εκείνη του Αγίου Φωτός το Πάσχα. Και οι δυο την Ανάσταση φωτίζουν.

Μόνο που μερικά σπίτια, οι άρχοντες, θέλουν να τα κρατούν σφαλιστά. «Κραταιό το σκότος» όπως έλεγε ο παππούς του Γιώργου.

Το δίχως άλλο όμως, οι μικρούληδες θερμαστές του χειμώνα, της φύσης και της καρδιάς, οι καλαντιστές, θα επιμένουν. Επειδή είναι πολεμιστές.

Και υπερασπιστές. Σε κάθε περίπτωση απαραίτητοι.

«Καλην ημέραν άρχοντες...» και στο Γηροκομείο.

Τα φετινά Χριστούγεννα, δεν ήταν τόσο κρύα, όσο τα περίμεναν. Μάλλον πρέπει να έπεσαν έξω οι μετεωρολόγοι.

«Σας τα έλεγα εγώ!» θριαμβολόγησε η γιαγιά, που ήταν στα κέφια της, ύστερα από τα ευχάριστα νέα για την συγκέντρωση των χρημάτων που συγκράτησαν το γκρέμισμα του ονείρου της. Της τα είχε προλάβει η φίλη της η προϊσταμένη.

«Της Αγίας Βαρβάρας ήταν χαρά Θεού, θυμάστε; Εσείς όμως εκεί, στις επιστήμες και στα Ιντερνετ, πως τα λέτε. Ορίστε τώρα, ποιος είχε δίκιο; Και μάλιστα διπλή χαρά! Σωτήρια!»

Κανείς δεν ήθελε να της χαλάσει το χατίρι.

«Πες τα γιαγιά!» γέλασε ο Γιώργος. «Εγώ μια φορά να το ξέρεις, εσένα θα ακούω!»

«Και πολύ καλά θα κάνεις μικρέ!» γέλασε κι εκείνη.

Δεν περνούσε μέρα που να μην ήταν γεμάτο το δωμάτιο της γιαγιάς. Η μοναδική παραφωνία στην συμφωνία της χαράς, μερικά μοναχικά δωμάτια. Όμως πολύ γρήγορα, λύθηκε το ζήτημα. Οι διάφορες παρέες, μπαινόβγαιναν σε όλα τα δωμάτια, μοιράζοντας χαρούμενη διάθεση και αρωματίζοντας τον χώρο με γλυκά χαμόγελα.

Ο Άρης, ο Γιώργος, η Ισμήνη καθώς και αρκετά παιδιά από το σχολείο, έβαλαν μέσα στο πρόγραμμα τους τις επισκέψεις αυτές. Δυο τρεις από αυτούς, έφερναν και τα βιβλία τους και κάθονταν για ώρα στο σαλονάκι για να μελετήσουν και στο διάλλειμα τους έκαναν συντροφιά τους γέροντες.

Μοσχομύρισαν οι κουραμπιέδες, τα μελομακάρονα.

«Αχ και να μπορούσα να τα φάω, όπως παλιά!» μελαγχόλησε ο κυρ Αποστόλης. Γείτονας της γιαγιάς.

«Α, μη στεναχωριέσαι καθόλου παππού!» του είπε ο Σταύρος. «Μπορείς να κοιτάς εμένα που μπορώ και να φαντάζεσαι ότι τα γεύεσαι εσύ!»

«Και μόνο που σε βλέπω να το ευχαριστιέσαι, αυτό μου φτάνει!» του είπε εκείνος καλόκαρδα και του πρόσφερε άλλο ένα.

«Και τι δεν θα έδινα να είχα τα χρόνια σας» είπε ένας άλλος

«Όλοι τα ίδια λένε όταν φτάνουν σε αυτή την ηλικία» είπε η Ισμήνη, «Όμως, όταν τους συνεπαίρνουν τα νιάτα κανείς δεν σκέφτεται το μετά»

«Υστερα είναι και το άλλο...» είπε ο γέροντας, δίχως να ασχοληθεί με το σχόλιο της

«Ποιο άλλο;»

«Το Τέλος. Το βλέπεις. Το αισθάνεσαι. Μπορείς ακόμα να νιώσεις την οσμή του να αναστατώνει το Είναι σου»

«Το φοβάσαι;» μπήκε στη συζήτηση ο Άρης

Ο γέροντας δεν απάντησε. Μόνο ρούφηξε το τσιγάρο του με τέτοια ορμή που έλεγες πως θα

το καταπιεί ολόκληρο. Έμοιαζε σαν να ήθελε να γαντζωθεί από την φωτιά, από τη ζωή.

«Δεν ξέρω» βρήκε μόνο να πει. Το γέριό του στήθος φούσκωσε και ξεφούσκωσε δυο τρεις φορές.

«Κάνεις δεν το ξέρει» συμπλήρωσε ο Γιώργος. «Για τον καθένα είναι το μυστικό που φέρνει μαζί του την ώρα που γεννιέται. Το έχει να το παραδώσει στον άγγελο του. Έτσι μας είχε πει μια φορά ο θρησκευτικός μας.»

«Σοφή κουβέντα» συμπλήρωσε η προϊσταμένη «αλλά μήπως δεν είναι και πολύ της ώρας; Για ελάτε! Για σηκωθείτε να μας βοηθήσετε να στρώσουμε τα τραπέζια. Σε λίγο θα περάσει από εδώ το Δημοτικό Σχολείο και θα πρέπει να συγυρίσουμε λιγάκι. Εμπρός!»

Μπήκε στη μέση για να γλυτώσει και τους μεν αλλά και τους δε από το αδιέξοδο αυτής της συζήτησης. Η αλήθεια είναι ότι και η ίδια δεν αισθάνονταν άνετα να χαθεί μέσα στον λαβύρινθο των φόβων της. Δεν ήθελε λοιπόν να προστατέψει κανέναν παρεκτός τον εαυτό της.

«Είναι το κατάλληλο μέρος για να κάνεις ψυχανάλυση» είπε η Ισμήνη στον Άρη την ώρα που άπλωναν το τραπεζομάντιλο.

«Ποιο;»

«Εδώ παιδί μου, το Γηροκομείο»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Να, σκεφτόμουν την προηγούμενη κουβέντα. Τελικά δεν μιλούσαμε για τον παππού αλλά για μας»

Ο Άρης δεν απάντησε. Κάθε φορά που ακούει κάτι σημαντικό, αφήνει περιθώριο λίγα δευτερόλεπτα πριν απαντήσει. Έχει την ανάγκη να βιώσει ολοκληρωτικά εκείνο που τον προβλημάτισε πριν απαντήσει. Η Ισμήνη το ήξερε. Χάρηκε που βρήκε να πει κάτι για να κάνει τον Άρη να σκεφτεί. Πάντοτε εκείνος είναι ο πιο έξυπνος. Εκείνος γνωρίζει το κάτι παραπάνω. Στο βάθος τον θαυμάζει, αλλά την ενοχλεί κιόλας.

Ο δρόμος για την «Βηθλεέμ» περνά μέσα από το Γηροκομείο, μέσα από τα σχολεία, κι ας είναι κλειστά, μέσα από τα νοσοκομεία και τα σπιτικά που αρμενίζουν τότε με τρικυμία και τότε με μπουνάτσα.

«Μην στεναχωριέσαι κόρη μου, όλα θα περάσουν» της έλεγε ο πατέρας κάθε φορά που εκείνη αγκομαχούσε και του ξέσκιζε την καρδιά.

Δεν έφευγε από δίπλα της, σχεδόν καθόλου. Δεν τον άγγιζαν ούτε τα παρακάλια του συζύγου της. Συγκρατούσε τον θυμό του για κείνον, μόνο και μόνο για χάρη της κόρης του. Τον θεωρούσε υπεύθυνο για την κατάσταση αυτή. Τις ευθύνες τις έριχνε μόνο προς τα εκεί, για να έχει την δυνατότητα να είναι τρυφερός μαζί της. Αλλιώς τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά.

«Πως σε ξεγέλασε άγγελε μου αυτός;»

«Τι λες τώρα πατέρα;» τον μάλωνε εκείνη και χανόταν μέσα στον πυρετό της παρασύροντας και εκείνον.

Τότε ανασήκωσε με δυσκολία τα μάτια του προς το μέρος της μικρής φάτνης κάτω από το δένδρο το στολισμένο, ψιθυρίζοντας:

«Βοήθεια!»

Οι γιατροί γύρευαν τρόπο να σώσουν την κόρη του. Όσο για το μωρό, ούτε κουβέντα. Το είχαν ήδη αφαιρέσει. Δεν τα είχε καταφέρει.

«Υπομονή κύριε διευθυντά» του έλεγαν όλοι.

«Είμαι σίγουρος ότι πριν αρχίσουν τα σχολεία θα έχουμε φύγει από εδώ, όρθιοι!» τους έλεγε εκείνος. «Δεν ξέρετε τι ανθεκτικό σόι είμαστε!» Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να πείσει και τον εαυτό του. Να πάρει κουράγιο από κάθε τι. Μα κυρίως από το Θείο Βρέφος που τον κοιτούσε... τον κοιτούσε, δίχως να του μιλά. Εκείνος όμως στύλωνε το βλέμμα του εκεί, ελπίζοντας ότι κάποια μέρα θα αλλάξει στάση. Θα αφουγκραστεί τον πόνο και θα συντρέξει.

«Το ξέρω ότι πολύ σύντομα θα μιλήσουμε οι δυο μας» είπε στο Χριστό, ένα βράδυ. «Περιμένεις να ακούσεις το *ευχαριστώ* μου. Είμαι βέβαιος ότι θα γίνει αυτό, πολύ σύντομα. Δεν με γελάς εμένα. Ξέρω ότι αυτά τα κάνεις για να δαμάσεις το ατσάλι. Έχεις δίκιο. Την φωτιά από το καμίνι την νιώθω μέσα μου και το σφυρί πάνω στο αμόνι χτυπά δυνατά, πολύ δυνατά!»

Ύστερα, κουλουριαζόταν πάνω στην πολυθρόνα και έβλεπε την νύχτα να ταξιδεύει έξω από το παράθυρο. Εκείνος φύλαγε σκοπιά, μην τύχει και κάποιο περαστικό αστέρι απαγάγει την κόρη του.

Ύστερα, πως θα την ξεχώριζε ανάμεσα στα εκατομμύρια εκεί πάνω.

«Σάμπως έχουμε την δύναμη να το κάνουμε αυτό;» τον ρώτησε μια άλλη κυρία, από το διπλανό δωμάτιο, που επίσης ήταν στην σκοπιά τα βράδια. Εκείνη πρόσεχε την δική της αγάπη. Την κόρη της.

«Ό,τι περνάει από το χέρι μου, θα το κάνω» της είπε εκείνος και ευγενικά, άλλαξε πλευρό για να παραφυλάει με την ησυχία του.

Ο δρόμος για την «Βηθλεέμ» περνά μέσα από όλα τα σπίτια της πόλης. Δεν λογαριάζει φτωχικά και πλούσια, χαρούμενα η θλιμμένα. Αυτό ειδικά το μονοπάτι είναι στεριωμένο μόνο πάνω στην διάθεση των διαβατών του. Εμφανίζεται μόνο μπροστά στα μάτια όσων επιθυμούν να τον βαδίσουν.

Στο σπιτικό του Γιώργου, το χριστουγεννιάτικο δένδρο είναι το σημείο συνάντησης των μελών της οικογένειας. Όποιος θέλει να κουβεντιάσει με κάποιον άλλον, δίνει ραντεβού δίπλα από το δένδρο. Η κυρά του σπιτιού, η Ασημίνα, έχει διαμορφώσει έτσι τον χώρο που μοιάζει με παραμύθι. Όποιος προορίζεται για την Φάτνη της Βηθλεέμ, τα βήματα του θα τον οδηγήσουν προς

τα εδώ.

«Γιατί παρακαλώ δεν με αφήσατε να πάω τελικά να μείνω με τον φίλο μου; Το ξέρετε ότι θα φιλοξενήσει και άλλα παιδιά από την τάξη μου και μόνο εγώ θα λείπω;»

«Αχ, Κωνσταντίνε μου, για το καλό σου το κάναμε χρυσό μου!» τον χαϊδεύει η μητέρα «Πού θα ξέρει ο Άγιος Βασίλης να σε βρει όταν θα περάσει από το σπίτι;»

«Αυτά να τα πεις σε κανένα μωρό, εντάξει; Εγώ δεν τα πιστεύω!»

Πριν προλάβει να απαντήσει η μάνα, χτύπησε το κουδούνι. Ήταν ο Άρης.

«Καλημέρα, χρόνια πολλά!»

«Επίσης Άρη μου» σηκώθηκε η Ασημίνα. «Έλα πέρασε!»

«Α, βλέπω έχουμε ζητήματα» είπε εκείνος μόλις μπήκε στο σαλόνι.

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε ο μικρός

«Για την συνάντηση αυτή που έχετε» χαμογελά εκείνος. Για να είστε εδώ, πάει να πει πως έχετε θέματα να συζητήσετε, οπότε να έρθω άλλη φορά.»

«Εξυπνάδες!» ξίνισε τα μούτρα του ο Κωνσταντίνος και έφυγε για το δωμάτιο του.

«Για πέρασε» του δείχνει τον καναπέ η Ασημίνα

«Δεν θα μείνω πολύ. Τον Γιώργο έψαχνα. Μου είπε ότι θα είναι σπίτι και πέρασα να τον δω λίγο.»

«Εδώ ήταν, τον έστειλα να μου αγοράσει λίγο αλεύρι. Μου τέλειωσε και...»

«Εντάξει, θα τον περιμένω.»

Οι λίγες στιγμές αμηχανίας διαλύθηκαν γρήγορα. Είναι φορές που δυσκολεύεται να μιλήσεις με ένα μεγάλο παιδί. Δεν ξέρεις πού να δώσεις περισσότερη έμφαση. Στο μεγάλο ή στο παιδί.

«Πως πάνε τα μαθήματα; Μέχρι πότε έχεις φροντιστήριο εσύ;» έκανε μια προσπάθεια εκείνη.

«Θα ξαναπάω στις 3 Ιανουαρίου. Πρέπει να βγάλω και μόνος μου αρκετή ύλη. Επαναλήψεις.

Ασκήσεις χιλιάδες.»

«Ωραία, νομίζω το ίδιο θα σχεδιάζει και ο Γιώργος. Α, νάτος!»

Κρατώντας μια σακούλα από το σούπερ μάρκετ μπήκε ο ξάδελφος του.

«Εδώ, τα λέγαμε με την θεία λίγο» του είπε.

«Πάμε μέσα» του είπε εκείνος και τράβηξε για το δωμάτιο του. Η μητέρα στην κουζίνα.

«Τα 'μαθες έτσι;» του είπε ο Γιώργος

«Τι να μάθω;» έριξε άδεια ο Άρης για να πιάσει γεμάτα

«Όχι σε μένα αυτά, έτσι; Αφού σου τα είπε η Ισμήνη»

«Α, λες για το σχολείο και τα λεφτά!»

«Όχι λέω για τον ιπτάμενο δίσκο που προσγειώθηκε στο Σύνταγμα!»

«Καλά ντε μην αρπάζεσαι! Ναι μου τα είπε» χαμογέλασε συγκαταβατικά.

«Και;»

«Τι και;»

«Δεν τρώμαξες;»

«Γιατί να τρομάζω, δεν καταλαβαίνω»

«Ξέρεις, εκείνο που με εκνευρίζει πολύ στους ανθρώπους είναι να κάνουν τους χαζούς και να έχουν απαιτήσεις από τους άλλους να τους πιστέψουν...»

«Χαλάρωσε ρε, είσαι εκνευρισμένος;»

«Ψιλοφοβισμένος είναι και τσαντισμένος με σένα»

«Γιατί φοβάσαι;»

«Θα σε καταλάβουν ρε και θα σε κλείσουν μέσα το καταλαβαίνεις;» φώναξε ο Γιώργος και πλησίασε τον Άρη να τον αρπάξει από τους ώμους να τον ταρακουνήσει.

«Να σου πω» του λέει εκείνος πιάνοντας του τα μπράτσα «Με περνάς και κανέναν χαζό που δεν ξέρει τι κάνει;»

«Τι έχεις κάνει δηλαδή;»

«Άκουσε με, σου το είπα και τότε στην αίθουσα πληροφορικής, δεν ξέρω αν το θυμάσαι. Όσο λιγότερα ξέρεις τόσο το καλύτερο για σένα. Όχι επειδή σε υποτιμώ και δεν σε θέλω στο πλάι μου, αλλά για την ασφάλεια σου. Όσο για μένα, έχω καλύψει μια χαρά τα ίχνη μου, μη φοβάσαι τίποτα! Στο κάτω κάτω σκέψου και τι γιαγιά, ρε! Γι αυτήν δεν γίνονται όλα;»

Ο Γιώργος στο άκουσμα της τελευταίας φράσης, σαν να μαλάκωσε λίγο. Είχε αφήσει τον κρυμμένο του εγωισμό, να θολώσει το τοπίο. Τι τον ενόχλησε; Το ότι ο Άρης πήρε όλη την «δόξα» επάνω του; Οτι τον απομάκρυνε; Οτι δεν τον ένιωθε δικό του; Γιατί δεν τον άγγιζαν οι δικαιολογίες του;

«Έλα» του γλυκομίλησε ο ξάδερφός του «μη μένεις εκεί, ξεκόλλα. Τα Χριστούγεννα είναι για να επιτρέψουμε στο φως να νικά την σκοτεινιά στην ψυχή μας. Άλλωστε, τα καλύτερα είναι μπροστά μας. Φίλοι;» και του άπλωσε το χέρι.

Οι παλάμες ενώθηκαν σφιχτά, έτσι κατά πως πρέπει σε λεβέντες.

«Εσείς μπορεί να τα βρήκατε, αλλά εμένα δεν με λογαριάζει κανένας» γκρίνιαξε ο Κωνσταντίνος που μπήκε απρόσκλητος μέσα στο δωμάτιο.

Στρώθηκε πάνω στο κρεβάτι του Γιώργου.

Δεν του έδωσε κανείς σημασία.

«Ωστε με αγνοείτε όλοι έτσι; Δεν πειράζει όμως, όταν θα σας λείπω τότε θα εκτιμήσετε τι είχατε και τι χάσατε!» απείλησε

«Πως θα σε χάσουμε δηλαδή;» ρώτησε ο Γιώργος λοξοκοιτώντας τον Άρη

«Θα μείνω στου φίλου μου δίχως να ρωτήσω κανέναν!» φώναξε.

«Κατάλαβα! Ακόμα θυμωμένος που δεν σε άφησαν να πας έτσι;»

«Μάγος είσαι;»

«Όλα θα γίνουν στην ώρα τους» είπε ο Άρης και του χάιδεψε τα μαλλιά.

Κούνησε το κεφάλι του ο μικρός και βγήκε λυπημένος που δεν βρήκε ούτε εκεί μια παρηγοριά...

Όσες μέρες απόμειναν του χρόνου αυτού, τριγυρίζουν απελπισμένες, σαν χαμένες, μέσα στην πολιτεία. Δεν τις χωρά ο τόπος πια. Αισθάνονται ξένες. Δεν βρίσκουν ζεστασιά, ούτε στα ξαναμμένα μάτια των παιδιών που περιμένουν τον όποιον Άγιο Βασίλη.

Η αρχιμηνιά και η αρχιχρονιά και ο καλός χρόνος δείχνουν κατανόηση σε αυτή την παράξενη κατάσταση.

«Τέσσερα, τρία, δύο ένα...» καταμετρούν οι τηλεοράσεις αντίστροφα.

Ο Δήμαρχος της Αθήνας, ως άλλος τροχονόμος, χρονονόμος καλύτερα, διαφεντεύει την είσοδο και την αποχώρηση των ετών. Των παιδιών του χρόνου. Τι ειρωνεία!

Ποιος το ξέρει πως με τούτα τα καμώματα διασκεδάζει ο πατέρας χρόνος. Παίζει με τους ανθρώπους. Όπως τα αρπακτικά με το θύμα τους. Ωστόσο, με τις γιορτές αυτές, ίσως τον ξεπεράσουν κιόλας. Τον αγνοούν; Τον φιλεύουν;

Μόλις μέτρησε ο Δήμαρχος: «ένα», φωτίστηκε ο τόπος όλος.

Τα πυροτεχνήματα που ανθίζουν στον νυχτερινό ουρανό, φωτίζουν το καινούργιο και το παλιό που έχουν γίνει πια, ένα. Μόνο όποιος πονά πολύ μπορεί να τα ξεχωρίσει. Είναι πιασμένα χέρι χέρι, τα περασμένα με τα μελλούμενα και ταξιδεύουν μέσα στα φιλιά που πυροδοτούν χείλια και καρδιές.

Από το παράθυρο του νοσοκομείου σαν κορνίζα ο πρωτοχρονιάτικος ουρανός. Ανάμεσα στα πολλά μάτια, θα τα έλεγες και αστέρια, που είναι καρφισσωμένα πάνω του, δυο ζευγάρια ακόμα κρέμονται στο γαλάζιο που έχει γίνει μαύρο και ύστερα πολύχρωμο.

«Όμορφα δεν είναι απόψε;»

«Ναι πατέρα, έχεις δίκιο. Μόνο που....»

«Τι είναι πες μου!»

«Που είναι το παιδί με τον Απόστολο;»

«Α, μην ανησυχείς, σου ετοιμάζουν κάτι. Από στιγμή σε στιγμή θα έρθουν! Πες μου, πως νιώθεις;»

«Είναι δύσκολες αυτές οι στιγμές και το ξέρεις. Θα ήθελες να είσαι με όλους μαζί και...»

«Ελα, μην το σκέφτεσαι αυτό τώρα. Ποιος ξέρει τι θα φέρει η καινούργια χρονιά...σίγουρα κάτι που να ισοφαρίσει αυτή την πίκρα μας...»

«Έτσι πρέπει να σκεφτόμαστε, δεν λέω αλλά...» άπλωσε το χέρι να πάρει ένα χαρτομάντιλο.

Τσα με να φέρει το χαρτομάντιλο στο πρόσωπο της, έγινε κάτι που το μόνο που του έλειπε, ήταν η φανερή υπογραφή του Θεού, η συγκατάβαση Του, στα προηγούμενα λόγια τους.

Ξεπροβάλλουν στην πόρτα του δωματίου δυο παιδικές φιγούρες. Στα χέρια τους κρατούν από ένα καμπανάκι για τα κάλαντα. Τα πρόσωπά τους, ίδιο φωταγωγημένο το σπήλαιο της Βηθλεέμ.

«Χρόνια πολλά με υγεία!» ευχήθηκαν με ένα στόμα.

«Νικολέτα!» είπε η κόρη

«Γεωργίου!» είπε ο διευθυντής

«Καλή χρονιά κύριε!» είπε ο μικρός

«Καλή χρονιά παππού!» είπε η μικρή

«Καλή χρονιά μαμά!» είπε ο μικρός, την ώρα που αγκάλιαζε σφιχτά την γυναίκα που ήταν στο διπλανό κρεβάτι.

Τότε μόνο, σαν να άναψε ένας προβολέας και φώτισε όλο το δωμάτιο.

Τόσο καιρό, πίστευε ότι στον κόσμο ήταν μόνο εκείνος με την κόρη του. Όμως μόλις τώρα ανακάλυψε ότι υπάρχει κι άλλος. Με παρόμοια ιστορία. Με την ίδια ανάγκη να μοιραστεί τον πόνο του.

«Γεωργίου, δεν μου είπες ότι έχεις την μητέρα σου στο νοσοκομείο!»

«Σας το είχα πει κύριε, αλλά δεν το συγκρατήσατε μάλλον. Θυμάστε μια μέρα που είχατε μπει στην τάξη, είχε αρχίσει το μάθημα και μπήκα λίγο καθυστερημένος; Τότε ήταν...που την φέραμε εδώ...θα είχατε προσέξει ότι δεν εμφανιζόταν στα κάγκελα πια...»

Έσκυψε το κεφάλι ο διευθυντής.

Άλλη μια δύσκολη στιγμή για εκείνον. Ένα ακόμα μάθημα που πρέπει να μελετήσει. Να κατανοήσει. Να αποδεχθεί.

Μέσα του παλεύουν δυο διαφορετικοί, μα στην ουσία, ίδιοι άνθρωποι. Ο παππούς, που γνωρίζει η Νικολέτα και ο κύριος διευθυντής που γνωρίζει ο μικρός μαθητής της πρώτης Γυμνασίου. Πως θα μπορούσε να παίξει δυο ρόλους ταυτόχρονα; Δεν ήταν καθόλου προετοιμασμένος γι' αυτό. Λίγε στιγμές πρωτύτερα προσπαθούσε να παρηγορήσει την κόρη του, για τα θαυμαστά που πρόκειται να φέρει ο καινούργιος χρόνος. Και τώρα, στα πρώτα κιόλας δευτερόλεπτα, αντί για την θυγατέρα του, καλείται εκείνος να αντιμετωπίσει την νέα πρόκληση.

Παρακαλούσε τόσο καιρό μέσα του, να πάρει κάποιος από τους καθηγητές το θάρρος να σπάσει την ατσάλινη πόρτα του, και να φανερώσει τον παππού. Και τώρα, να που ένας μικρός μαθητής, δεν έσπασε αλλά έλιωσε την πόρτα αυτή μαζί και την ψυχή του διευθυντή.

«Όπως και να 'χει κύριε, εύχομαι και πάλι, σύντομα να αποκατασταθεί η υγεία της κόρης σας, να πάτε όλοι στο σπίτι χαρούμενοι. Το ίδιο εύχομαι για την δική μου μάνα.»

Δεν κρατήθηκε άλλο. Άνοιξε την αγκαλιά του για τον μικρό. Τα μάτια του έσφιξε δυνατά να μην κλάψει. Ας ήταν να κρατούσε για πάντα στην αγκαλιά του αυτή την στιγμή. Αυτό το δώρο. Σηκώθηκε αργά.

Η Νικολέτα παρακολουθούσε το θαύμα να ζωντανεύει μπροστά της και να νιώθει περισσότερα από όσα καταλάβαινε με το μυαλό της. Την είχε ξαναζήσει αυτή την σκηνή στα παραμύθια που της διάβαζε ο παππούς. Μερικά από αυτά έμοιαζαν τόσο πολύ με την κανονική ζωή. Προχθές της διάβαζε ιστορίες που είχε γράψει ένας άλλος παππούς, ο Παπαδιαμάντης. «Να λοιπόν που ζωντανεύουν όλες!» ψιθύρισε στη μητέρα της. «Τι είπες;» έσκυψε ο πατέρας να ακούσει με ενδιαφέρον. Μια άλλη φορά είχαν συζητήσει οι δυο τους για το αν τα παιχνίδια δανείζονται ζωή, όταν κοιμούνται τα παιδιά. «Τίποτα!» του είπε εκείνη που δεν ήθελε να χάσει ούτε στιγμή από το αληθινό παραμύθι που ξετυλίγονταν μπροστά της..

Αφού ελευθέρωσε τον μαθητή του, πλησίασε την μητέρα του «Εύχομαι περαστικά κυρία μου» της είπε «Ελπίζω να συγχωρέσετε την αγένεια μου. Βλέπετε...» «Καλή χρονιά κύριε διευθυντά!» τον έκοψε εκείνη «Όλοι μας κάποια στιγμή ερχόμαστε εις εαυτόν, που λέει και το ευαγγέλιο.» «Μισό λεπτό όμως!» λέει αυτός. «Εσείς δεν είστε η κυρία που ήρθε να πάρει τους βαθμούς του παιδιού, στις αρχές του Δεκέμβρη. Ήταν κάποια άλλη... Πως...» «Έχετε δίκιο. Ίσως κάποιες φορές να με είδατε να στέκομαι στα κάγκελα...» «Α, ώστε εσείς...» «Ναι, εγώ ήμουν. Καταλαβαίνετε ότι δεν ήταν εύκολο να μπω στο γραφείο σας και να εξηγήσω τα μύρια όσα και μάλιστα στην κατάσταση μου.» «Μα...τι συμβαίνει...;» ρώτησε έκπληκτος ο διευθυντής «Είναι μια μεγάλη και μπερδεμένη ιστορία» είπε η γυναίκα με κουρασμένη φωνή. Μια κατάκοπη φωνή και μια ταλαιπωρημένη ψυχή. «Προτείνω να την ξεδιπλώσουμε άλλη φορά.» «Όπως θέλετε» συμφώνησε εκείνος με την απορία ζωγραφισμένη στις ρυτίδες στο μέτωπο του.

Ένα χάδι στο κεφάλι του μικρού μαθητή και γραμμή για την οικογένεια του. «Πως γνωριστήκατε με τον μαθητή μου;» ρώτησε την Νικολέτα. «Καλά παππού, μιλάμε ότι συμβαίνουν διάφορα κουφά!» «Τι λέξεις είναι αυτές παιδί μου;» την μάλωσε ο μπαμπάς της. Δεν μας φτάνουν τα greeklish έχουμε και αυτά!» «Μην την σταματάς, δεν πειράζει» του έπιασε το μπράτσο ο διευθυντής. «Λοιπόν;» «Που λες παππού, με τον μπαμπά, όπως ξέρεις είχαμε σχεδιάσει να έρθουμε για να φέρουμε γλυκά

και να σας τραγουδήσουμε. Είχαμε πάει εδώ κάτω στο ανθοπωλείο να αγοράσουμε λουλούδια.

Εκεί στεκόταν και ο Αλέξανδρος με έναν κύριο.»

«Ποιον κύριο;»

«Θα σου πω. Ρωτάει ο ανθοπώλης: «Πως πάει η μητέρα σου;» «Καλύτερα» απαντώ. «Είναι ακόμα στο 211;» «Ναι» του λέω. Τότε, επεμβαίνει ο Αλέξανδρος. «Στο 211;» με ρωτά. «Ναι». «Και η δική μου μητέρα είναι εκεί», μου λέει. Έτσι έγινε η γνωριμία. Από εκεί και ύστερα, τα σχεδιάσαμε καλύτερα. Ο κύριος που τον συνόδευε, έφυγε. Είπε ότι θα έρθει να τον πάρει αργότερα»

«Είναι ο πατέρας της» συμπλήρωσε ο πατέρας της Νικολέτας. Έχει δίκιο η γυναίκα, είναι μια μεγάλη και περίπλοκη ιστορία. Τα είπαμε λίγο πριν ανέβουμε.»

«Ας είναι...» είπε ακόμα πιο σκεπτικός ο γέρο διευθυντής. «Σημασία έχει να υπάρχει υγεία και καλή καρδιά»

«Έτσι είναι» ακούστηκε από το βάθος του δωματίου ο μικρός.

Μια παρέμβαση που είπε πολλά στην καρδιά του παππού διευθυντή.

Τα θαύματα των Χριστουγέννων τελειωμό δεν είχαν. Λες και άνοιξε ο Θεός την ποδιά του και άστραψε η ζωή των ανθρώπων. Σε κάθε γωνιά, περίμενε υπομονετικά μια ρωγμή στην καθημερινότητα. Μια μικρή πηγή στην έρημο της πόλης. Εκείνος που ήταν διψασμένος για φως, περνούσε από εκεί.

Μιλώντας για φως, τα Φώτα, άναψαν την παραμονή του Αϊ Γιαννιού. Ο Ιορδάνης για μια φορά ακόμη «εστράφη εις τα οπίσω» όταν τον άγγιξε ο Χριστός. Τα ουράνια πλησίασαν τα γήινα και αντάλλαξαν μυστικά. Το μεγαλύτερο από αυτά, το άκουσαν και οι άνθρωποι, δίχως όμως να του δώσουν σημασία.

Αφού αγιάστηκαν τα νερά, σε ποτάμια θάλασσες και λίμνες, ήρθε ο καιρός να ξανανοίξουν τα σχολεία.

Πώς και πώς περίμεναν οι αίθουσες και οι αυλές να ζωντανέψουν και πάλι. Γιατί, κακά τα ψέματα. Μόνο τα παιδιά, και όσοι είναι σαν κι αυτά ξέρουν να δίνουν ζωή. Άλλωστε, ο ίδιος ο Χριστός το είπε. Σίγουρα ήξερε κάτι παραπάνω από τους γέρους και όσους νιώθουν γερασμένοι.

Μαθητόκοσμος πλημμύρισε σαν χρωματιστός χείμαρρος κάθε γωνιά του κτηρίου. Οι παρέες ξανασχηματίστηκαν, τα μαθήματα στην ώρα τους και οι καθηγητές καθώς και οι διευθυντές ανέλαβαν ξανά έργο.

(5). Ο Βοριάς ξεκίνησε περιστροφικό χορό σε γη και ουρανό

Οι πρώτες εντυπώσεις από την καινούργια χρονιά, ζυμωμένες ακόμα με την μεγάλη δόση ζάχαρης από τα Χριστουγεννιάτικα γλυκά και θαύματα, έκαναν τον γύρο στις νεανικές καρδιές. Για πολλούς όμως, το νέο έτος, είναι μόνο έτος. Όσο για το νέο, έμελλε να φανεί. Εκκρεμότητες, που αιωρούνταν πάνω από τις πρώτες μέρες της χρονιάς και δεν την άφηναν να ονειρευτεί το μέλλον της. Από την πρώτη κιόλας μέρα της επιστροφής, η Ισμήνη συγκέντρωσε τις τελευταίες εξελίξεις και τις πήγε στον Άρη:

«Με το που πήγαμε, ο διευθυντής, ο Παναγιώτου, διακριτικά – έτσι του φάνηκε του μπαμπά – κάλεσε τον λογιστή στο γραφείο του και έμειναν εκεί ώρα.»

«Τι έλεγαν; Δεν μάθαμε...» είπε εκείνος

«Να σου πω την αλήθεια, όχι. Τουλάχιστον όχι άμεσα...»

«Που πάει να πει;»

«Ο μπαμπάς κάνει μάθημα στην κόρη του λογιστή. Στην Αργυρίου.»

«Σώπα ρε! Η Αργυρίου είναι κόρη του λογιστή; Ποτέ δε μου πέρασε από το νου!»

«Γιατί, τι θα έπρεπε να κάνει δηλαδή η κοπέλα; Να έχει ένα καρτελάκι που να λέει πως είναι κόρη του;»

«Όχι ρε παιδί μου, αλλά...»

«Άσε τα αλλά και άκου. Το μεγάλο πρόβλημα του Παναγιώτου είναι να μη γίνει κάποιο σκάνδαλο. Κατάλαβες; Να μην ακουστεί παραέξω το γεγονός. Και γι' αυτό, πριν από τα Χριστούγεννα είχε πει στον λογιστή να το καλύψει. Να βάλει το ποσό που χάθηκε στα έξοδα διαφήμισης.. Κάτι τέτοιο...Να μη φανεί δηλαδή ότι λείπει...»

«Άρα, τέλος καλό, όλα καλά!»

«Αμ δε!» ζαρώνει τα χείλη της η Ισμήνη

«Τι στράβωσε δηλαδή;»

«Εφαγε σκάλωμα να βρει, ποιός την έκανε την λαδιά!»

Οι φόβοι του Άρη, πως τελικά δεν θα αποφύγει την καταιγίδα, άρχισαν να γίνονται πραγματικότητα.

«Τι έπαθες εσύ;» τον ρώτησε. «Γιατί έχασες την μιλιά σου;»

«Αυτά με φοβίζουν...»

«Μήπως έχεις κάνει κάτι και δεν το λες;» τον κοίταξε στα ίσια η Ισμήνη. «Το ρωτάω για να δούμε τι θα κάνουμε. Να προλάβουμε... Ξέρω γω!...»

«Είσαι τρελή μωρέ; Εμένα δεν θα υπονιάζονταν πρώτα;»

«Γιατί εσένα;»

«Επειδή εγώ τους έφτιαξα τα δίκτυα όταν χάλασαν πέρσι, αν θυμάσαι. Εμένα καλούσαν όταν χαλούσε κάτι. Ο προηγούμενος πληροφορικός με είχε το δεξί του χέρι. Συμπέρασμα;»

«Άρα, λες ότι θα είσαι ο πρώτος που θα υποπτευτούν;»

«Ξέρω γω...Θα δούμε...Για συνέχισε... Γιατί το ψάχνει ο Παναγιώτου;»

«Έτσι, για δική του ικανοποίηση. Ερασιτεχνικά..Πώς να το πω! Θα κάνει λέει κάποιες ενέργειες που έχει στο νου του...»

«Τι δηλαδή;»

«Που να ξέρει το κορίτσι ρε, δεν μου είπε. Φαντάζομαι ούτε ο πατέρας της θα ξέρει. Πάντως αν μάθω κάτι, εννοείται πως θα σου το πω.»

«Εννοείται!» χαμογέλασε ο Άρης και έσκυψε να της δώσει ένα φιλί.

Αφού την πήγε μέχρι το σπίτι της, εκείνος τηλεφώνησε στο Γιώργο.

«Έχουμε εξελίξεις!» του είπε .

«Δηλαδή;» ρώτησε εκείνος κάπως βιαστικά

«Η Ισμήνη μου είπε ότι στο σχολείο της....»

«Να σου πω ρε man, να τα πούμε αργότερα;»

«Γιατί; Τι γίνεται;»

«Να, έχω ένα θέμα τώρα και δεν μπορώ να διακόψω...»

«Τι θέμα ρε;»

«Θα τα πούμε αργότερα, έλα σε αφήνω!»

Άφησε τον Άρη να αναρωτιέται, όση ώρα εκείνος κοιτούσε προσεκτικά στα μάτια την Κατερίνα.

«Ο Άρης ήταν;» ρώτησε αυτή

«Ναι, θα τον πάρω αργότερα! Που είχαμε μείνει;»

Η Κατερίνα πήγαινε στην Β Λυκείου. Γνωρίστηκε με το Γιώργο στην εκδήλωση που είχε οργανώσει ο Δήμος τον Οκτώβρη. Γνωριζόταν πολύ καλά με τον κιθαρίστα του συγκροτήματος. Άλλωστε αυτό ήταν και το βασικό της πρόβλημα.

«Έτσι μου έρχεται να τα παρατήσω όλα!» είπε στον Γιώργο για δέκατη φορά, ίσως και παραπάνω.

«Μα δεν είναι λύση αυτή!» της έπιασε το χέρι.

«Κοίτα, ο πατέρας μου, μου το ξεκαθάρισε. Θα μπεις στην Φαρμακευτική και θα συνεχίσεις το Φαρμακείο μου. Αυτές οι αηδίες περί μουσικής κομμένες!»

«Είσαι σίγουρη ότι η επιλογή σου, να ακολουθήσεις μουσικές σπουδές, δεν έχει να κάνει με τον Θοδωρή;»

«Και βέβαια όχι. Πηγαίνω στο Ωδείο από την τρίτη δημοτικού. Αγαπώ πολύ τη μουσική! Γιατί δεν με καταλαβαίνει κανείς;»

«Και είναι λόγος αυτός ρε Κατερινάκι να τσακώνεσαι με τον πατέρα σου;»

«Δεν ξέρω πως την είδε, αλλά του 'κατσε ότι αυτή μου η αγάπη με απορροφά από τα διαβάσματά μου και έχω παρατήσει το διάβασμα του σχολείου...Και ναι, είναι λόγος για να τσακώνομαι...Για τί άλλο θα πιανόμασταν δηλαδή; Προσπαθώ να τα βγάλω πέρα και τα δύο: και το σχολείο και τη μουσική! Προσπαθώ! »

«Είναι αλήθεια αυτό;»

«Κοίτα, δεν μπορώ να τα προλάβω όλα, έτσι; Έχω να δώσω για πτυχίο φέτος, οπότε...»

«Φέτος; Φέτος;» ξαναείπε ο Γιώργος. «Φέτος είναι η χρονιά που ξεκινούν τα φροντιστήρια και οι άπειρες ώρες διαβάσματος. Πως θα τα καταφέρεις;»

«Αυτά μου λέει ο Θοδωρής» είπε εκείνη. «Όμως τον βλέπω που κάνει πρόβες με το συγκρότημα, ότι ασχολείται μέρα νύχτα με την μουσική και μου τη σβουράει. Αυτές τις ώρες εγώ πρέπει να διαβάζω για την Αντιγόνη. Είχα μια σκασίλα για τον Κρέοντα και τα Λατινικά!»

«Υπερβάλλεις!» της είπε ο Γιώργος

«Κι εσύ λες πως υπερβάλλω; Σαν τον πατέρα μου κι εσύ! Πόσο δύσκολο είναι να βρεις κάποιον να σε ακούσει! Πόσο! »

«Η μητέρα σου;»

«Καλά κρασιά! Ένα σκέτο φερέφωνο του άντρα της Κουράστηκα! Τα 'φτυσα! Και στην κούραση του κανείς απάνω, κάνει διάφορα!»

«Εγώ λέω να αφήσεις τις εφηβικές αηδίες και να προσγειωθείς. Εδώ Γη! Με λαμβάνει κάποιος ελεγκτής εναέριας κυκλοφορίας; Παρακαλούμε για την ασφαλή προσγείωση σας, να κλείσετε τα φτερά σας! Ευχαριστούμε πολύ!»

«Εγώ που νόμιζα πως θα με βοηθούσες...»

Σηκώνεται αργά και κατευθύνεται προς την πόρτα της καφετέριας.

«Σκέψου τα άλλη μια φορά, της είπε, αύριο να τα ξαναπούμε!»

«Ποιος ξέρει!..» ψέλλισε εκείνη και χάθηκε μέσα στο βλέμμα της το θλιμμένο.

Το ίδιο βράδυ, ο Γιώργος το συζήτησε με τον Άρη και την γιαγιά, όταν την επισκέφτηκαν στο Γηροκομείο

«Τι να της πω δηλαδή γιαγιά, δεν καταλαβαίνω!»

«Εγώ θα τολμούσα να της πω να ακολουθήσει την καρδιά της» πετάχτηκε ο Άρης.

«Και να τα τινάξει όλα στον αέρα;» του λέει ο Γιώργος, απαντώντας ίσως και στον ίδιο του τον εαυτό.

«Τι θα έκανες εσύ;» τον ρώτησε ο γιαγιά

Αυτό ήταν που ήθελε να αποφύγει ο Γιώργος. Όμως δεν ξέφυγε. Στο άκουσμά της ερώτησης, σαν σκηνές κινηματογράφου ασπρόμαυρου πέρασαν μπροστά από το νου του, η μίξερρες στιγμές της οικογένειας του.

Ο Ανέστης και η Ασημίνα να συντηρούν την αγάπη τους μέσα στα αποκαΐδια της οικονομικής κρίσης που ανοικονόμησε τα όνειρά τους. Ο πατέρας ντυμένος με υπερβολικό θυμό και ενοχές για τον εαυτό του, γυρίζει από γραφείο σε γραφείο αναζητώντας λίγη αξιοπρέπεια στα ξεροκόμματα που του πετά ο ένας και ο άλλος. Η μάνα, με τη σιωπή και την εγκαρτέρηση, θαρρώντας πως είναι κάποια αγία, θυσιάζει το δάκρυ της στο βωμό των παιδιών. Ο Γιώργος και κατόπιν ο Κωνσταντίνος μάταια προσπαθούν να αποτινάξουν από πάνω τους την ιστορία που θα συνεχιστεί, ακόμα και μέσα στην καρδιά τους.

Αυτές τις εικόνες προσπάθησε να αποφύγει ο Γιώργος. Ξέρει τι θα ήθελε να κάνει, πώς δεν ξέρει! Να βοηθήσει τους γονιούς του; Δεν γνώριζε πώς! Άλλωστε δεν ήταν δική του υπόθεση. Ευθύνη τους και απόφαση δική τους ήταν η σχέση τους. Εκείνος θα όριζε την δική του. Θα έφευγε. Τούτη τη στιγμή κιόλας. Να έβαζε εκείνος τα θεμέλια για να χτίσει όσα δεν κατάφερε ο πατέρας. Δεν του κρατούσε κακία, ούτε μικρό και αδύναμο τον θεωρούσε. Τόσο του ήταν μπορετό, τόσα βρήκε στην πορεία, τόσα βήματα τους πήγε παραπέρα. Όμως μέχρι εδώ. Θα έλεγε πως βάλτωσε στο δρόμο για το μέλλον. Δύναμη και κουράγιο δεν υπήρχε να ξεσκαλώσει. Οπότε...

«Θα μου απαντήσεις φέτος;» τον ξαναρώτησε η γιαγιά, «Τί θα έκανες εσύ στην θέση της Κατερίνας;»

«Δεν ξέρω γιαγιά, μη με ρωτάς, δεν ξέρω» της απάντησε κάπως απότομα και πλησίασε το παράθυρο να ατενίσει την πλατεία.

Τα φώτα της είχαν από ώρα ανάψει. Δεν υπήρχε κανείς να τη ζωντανέψει. Ποιος άλλωστε θα το αποτολμούσε στα μέσα του Γενάρη, με τέτοια παγωνιά να την επισκεφτεί! Ίσως, μόνο κάποιος που θα γύρευε να δροσιστεί από την λάβα του έρωτα. Εκείνου που πυρπολήθηκε και ξεχάστηκε ολοφώτιστος.

«Πρέπει να συνέλθω» μονολόγησε ο Γιώργος. «Δεν θα πάρουμε απόψε την απόφαση να την συμβουλευούμε τι θα κάνει» είπε στο τέλος. «Άλλωστε δεν είμαστε εμείς οι κατάλληλοι».

«Απλά, μας ξυπνά και μερικά από τα δικά μας θεματάκια και δεν θέλουμε, έτσι;» του χτύπησε την πλάτη ο Άρης.

«Πόσο σας καμαρώνω!» χαμογέλασε η γιαγιά.

«Βλέπω πως το χαμόγελο τώρα δεν μας λείπει, έτσι;» μπήκε μέσα η νοσοκόμα με τα φάρμακα.

«Πού είναι η προϊσταμένη;» ανησύχησε η γιαγιά. «Συνήθως τέτοια ώρα, έρχεται εκείνη για επίσκεψη»

«Α, δεν είναι τίποτα, έχει γρίπη και θα λείπει δυο-τρεις μέρες» απάντησε εκείνη δίνοντάς της το ποτήρι με το νερό.

«Από αυτή την καινούργια γρίπη;» ρώτησε ο Γιώργος μισοκλείνοντας το μάτι

«Δεν ξέρουμε, θα δούμε» απάντησε εκείνη και βιάστηκε να βγει από το δωμάτιο.

«Γιαγιά να προσέχεις» παρακάλεσε ο Άρης, «Είναι επικίνδυνες μέρες, κυκλοφορεί ιός γρίπης, παράξενος»

«Μην ακούτε τί σας λένε!.. Εσείς να προσέχετε!» τους κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια.

«Κάτι ξέρει...», τaráχτηκε ο Άρης, «αλλά πώς είναι δυνατόν!», συνήρθε γρήγορα.

«Μη φοβάσαι για μας» της έπιασε το χέρι τρυφερά, ο Γιώργος. «Αφού ξέρεις, τα βουνά δεν παθαίνουν τίποτα!» χαμογέλασε.

«Καμιά φορά τα πλακώνει καταχνιά» είπε η γιαγιά. «Άντε τώρα, αργήσατε!»

Είχε δίκιο. Αν δεν έφευγαν αμέσως θα έχαναν την πρώτη ώρα στο φροντιστήριο.

«Καληνύχτα!» είπαν με ένα στόμα και χάθηκαν έξω από την πόρτα.

Το γκρίζο του Γενάρη κρύβει πολλές φορές το άσπρο. Έτσι, φάνηκαν ένα πρωί, ξαφνικά, οι πρώτες νιφάδες του φετινού χειμώνα. Στην αρχή, δυο τρεις προστάρισεσες. Να εξερευνήσουν το

τοπίο. Με βιαστικές κινήσεις, πέταξαν εδώ, ύστερα εκεί, πάνω κάτω. Το μυστικό σύνθημα δόθηκε και αμέσως σύννεφο ολάκερο μαζεύτηκε πάνω από την πόλη. Σπίτια, σχολεία ντύθηκαν με δαντελωτό νυφικό.

«Ας πάρουμε αφορμή από τις νιφάδες για το σημερινό μας μάθημα» πρότεινε ο μαθηματικός.

«Τι σχέση έχει κύριε το ένα με το άλλο;» ρώτησε αφηρημένα κάποιος από την γαλαρία.

«Από ποιον πλανήτη ήρθες;» παραξευεύτηκε ο διπλανός του. «Έχεις δει ποτέ σου νιφάδα;»

«Α, εντάξει ρε, πως κάνεις έτσι; Μη μας φας κιόλας!»

«Ελάτε ελάτε, ησυχάστε! Λοιπόν! Τα μικροσκοπικά αυτά έργα τέχνης, στην πραγματικότητα, μας αποκαλύπτουν πολύ περισσότερα από τα εντυπωσιακά τους σχήματα. Μας αποκαλύπτουν το πώς τα αφηρημένα και άπιαστα μαθηματικά που διέπουν τον κόσμο μας, μπορούν να αποτυπωθούν σε συγκεκριμένα και απολύτως χειροπιαστά υλικά σώματα.

Στη γοητευτική γεωμετρία των χιονονιφάδων μας δίνεται ένα καλό μάθημα του πώς αόρατα νήματα, που ανήκουν στη σφαίρα του ιδεατού και που οι αισθήσεις μας δεν έχουν φτιαχτεί για να πιάνουν άυλα νήματα, όπως τα Μαθηματικά, κινούν και διευθετούν την ύλη και την ενέργεια κατά τρόπους που μόνο τα τελικά τους αποτελέσματα μπορούν να γίνουν αντιληπτά από εμάς.

Αλήθεια, με τα τεκμήρια περί ύπαρξης που χρησιμοποιούμε στην καθημερινή πράξη, υπάρχουν τα Μαθηματικά; Όχι; Για ξανακοιτάξτε τις χιονονιφάδες.»

Πρώτη φορά άκουγαν από το στόμα του καθηγητή τους τέτοιο μάθημα. Τις περισσότερες φορές, δεν έβρισκε καιρό παρά μονάχα για εξισώσεις και ανισώσεις. Σήμερα, φαίνεται πως τούτος ο μαγικός χορός ξύπνησε μέσα στον καθηγητή την ανάγκη να δει πέρα από τους αριθμούς. Με τον τρόπο του να αναζητήσει νόημα.

«Τα μαθηματικά είναι μια αληθινή πορεία» είπε και μισόκλεισε τα μάτια του για να βρει και τη δική του, κάπου εκεί, ανάμεσα στην σχέση των αριθμών και την αλήθεια....

«Βλέπω ότι έχετε έμπνευση σήμερα κύριε» είπε ο Άρης χαμογελώντας.

«Γιατί να μην έχω;» απάντησε με χαμόγελο εκείνος. «Άλλωστε όλοι μας δεχόμαστε την επίσκεψή της, έτσι δεν είναι; Απλά δεν μας έρχεται συχνά. Έτσι, όποτε τη συναντήσουμε, καλό είναι να την προϋπαντούμε με ανοιχτές αγκάλες που λένε...»

«Γιατί με ανοιχτές αγκάλες;»

«Επειδή δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι δεν είμαστε απλά μια μαθηματική πράξη αλλά το νόημά της. Αυτό μας το θυμίζει η φωνούλα της»

«Κύριε, θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να συνομιλούσατε σήμερα με το θεολόγο μας!»

«Γιατί;»

«Επειδή κι εκείνος μέρες σαν κι αυτές, κάπως έτσι συμπεριφέρεται»

«Και όχι μόνο!» συμπληρώνει ο Γιώργος με ξάστερο γέλιο.

Με παιχνιδιάρικη διάθεση κλιμακώνεται και ο χορός στον ουρανό του Γενάρη. Μα όσο και να ανεμίζουν, παρασυρμένα από τα νάζια του Βοριά, *κάτασπρα μαντήλια*, μερικοί δεν τολμούν να ακολουθήσουν τούτον τον χορό.

«Μ' αφού σας είπα κύριε διευθυντά μου, δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείτε πια για την κόρη σας!»

«Τα ίδια λέγαμε και τα Χριστούγεννα αλλά δε βλέπω καμιά βελτίωση» απάντησε εκείνος απεγνωσμένα προσπαθώντας να αποσπάσει από το γιατρό και άλλη ενθάρρυνση.

«Η βελτίωση είναι αργή αλλά σταθερή» είπε εκείνος. «Πολύ σύντομα, μάλιστα, θα πάρει και εξιτήριο, δεν χρειάζεται να μείνει άλλο μέσα εδώ. Να πάει στο σπίτι της, στην οικογένειά της!».

Αναζήτησε με το βλέμμα του ο γιατρός το σύζυγο και την κόρη.

«Από δω και μπρος, εσείς θα είστε κοντά της. Όσο πιο κοντά, τόσο πιο γρήγορη η ανάρρωση, καταλάβατε;»

Τα κεφάλια όλων έσκυψαν ευλαβικά να συμφωνήσουν με τα λεγόμενα. Έμοιαζαν για μια στιγμή σαν να προσεύχονταν κιόλας.

«Άντε με το καλό!», ευχήθηκε η κυρία Γεωργίου, ή όπως αλλιώς λέγεται, από το διπλανό κρεβάτι.

«Με το καλό κι εσείς!», αντευχήθηκε εκείνος.

«Αχ, να 'στε καλά» αναστέναξε αυτή. «Και... Σας παρακαλώ κύριε διευθυντά, τώρα που γνωριστήκαμε, έστω και κάτω από αυτές τις συνθήκες, σας παρακαλώ, να μου προσέχετε τον μικρό μου! Είναι τόσο πικραμένος και τόσο μπερδεμένος. Το ξέρω, έφταιξα εγώ! Το παραδέχομαι!» την πήραν τα κλάματα.

«Α, δεν είπαμε;» την μάλωσε ο γιατρός και πλησίασε στο κρεβάτι της. «Για να βγείτε από εδώ, μια ώρα νωρίτερα, πρέπει να πάψετε να ταλαιπωρείτε την καρδιά σας. Δεν αντέχει πολλά!»

«Δεν με πειράζει γιατρέ μου αυτό. Αν είναι να γίνω καλά πάλι, θα το κάνω για το μονάκριβό μου, μόνο γι' αυτό!»

«Πρώτα είμαστε καλά για τον εαυτό μας, κι ύστερα για τους άλλους» της είπε εκείνος και της χάιδεψε τα μαλλιά.

Για μερικά δευτερόλεπτα η σιωπή κυριαρχούσε στο μικρό δωμάτιο της κλινικής.

Λέξεις που ειπώθηκαν μα περισσότερο όσες δεν φανερώθηκαν, μεταμορφώθηκαν σε υπηρέτριες της σιωπής.

Μαζί της έσερνε στην πόλη το δειλινό. Που δεν έμοιαζε με τα άλλα. Επειδή αυτές οι μέρες και οι νύχτες ήταν από εκείνες που ο Δίας λένε πως χάρισε στον κόσμο, ίσα ίσα για να μπορεί η κόρη του Αίολου να γεννά τα αυγά της, ως πουλί πια, στα βράχια των Αλκυονίδων νήσων. Όστε οι θνητοί του κόσμου τούτου, να μπορούν να διαβούν τη ζωή τους με ένα χαμόγελο παραπάνω, αφού έχουν την ξεστή μέρα και την γλυκιά νύχτα να τους παραστέκει.

Σε κάθε γωνιά της πόλης, σε όλα τα σπιτικά, αυτός ο καιρός στάζει παραμυθία στις καρδιές των ανθρώπων. Μέσα στο καταχείμωνο, ξεφεύγει μια δέσμη φωτός και απαστράπτει η ψυχή ακόμα και όσων αισθάνονται δύσμοιροι.

Αυτή η αισιοδοξία περνά ακόμα και μέσα από τα τηλεφωνικά καλώδια, και μεταμορφώνει ανούσιες συζητήσεις σε πολύχρωμο μπουκέτο.

«Έλα Φρόσω, για μια καλημέρα πήρα, τι κάνεις;»

«Ασημίνα! Τί έκπληξη ήταν αυτή!»

«Δεν με περίμενες έτσι; Δεν ξέρω τι με έπιασε... Μόλις έφυγε ο Ανέστης, ο Γιώργος είναι στο φροντιστήριο και ο μικρός στα Αγγλικά. Κάτι σαν να φτερουγίσε μέσα μου και να 'μαι!»

«Σαν άνοιξη δεν είναι;» σχολίασε η Φρόσω. «Ακόμα και ο δικός μου, έχει σταματήσει τις γκρίνιες! Άκου να δεις τώρα κάτι κουφό. Το μεσημέρι που ήρθε ο Άρης, όταν τέλειωσε το φαγητό μου λέει: "Μάνα, θέλω να διαβάσω σήμερα, οπότε κοίτα, δεν θέλω να με ενοχλήσει κανείς. Κλείνω το κινητό και όποιος πάρει, θα πεις ότι διαβάζει. Σύμφωνα;". "Εντάξει" του λέω εγώ και σερβίρω. Ο πατέρας του δεν μιλούσε πολύ. Όταν τελειώσαμε, τον ρωτάει: "Γιε μου, είσαι να πάμε μαζί μια βόλτα το απόγευμα;". Ο Άρης τον κοίταξε στην αρχή γεμάτος απορία. Την ώρα εκείνη, τρύπωνσε στην κουζίνα μια μεγάλη ακτίνα ήλιου. Ξέρεις, το μεσημέρι γυρίζει ο ήλιος και μπαίνει στο σπίτι από την κουζίνα. Σα να φωτίστηκε όλος ο τόπος. Χαμογέλασε πλατιά ο Άρης και του λέει: "Νόμιζα ότι δεν θα μου το πρότεινες ποτέ!" του είπε. "Κατά τις έξι φύγαμε"»

«Και που πήγανε;» ρώτησε η Μίνα την αδερφή της

«Τι να σου πω, δεν ξέρω... Βόλτα είπαν»

«Κάτι τέτοια με συγκινούν ρε Φρόσω! Εμείς εδώ, ακόμα τέτοια πράγματα δεν τα είδαμε. Ο Γιώργος είναι, ξέρεις, κάπως απόμακρος και ο Ανέστης, με όσα περνάει, δεν έχει τα κατάλληλα νεύρα... δεν ξέρω... για να κάνει κάτι τέτοιο. Η μοναδική επικοινωνία που έχουν, είναι όταν τσακώνονται»

«Κι εμείς τα έχουμε αυτά. Δεν ξέρω πως προέκυψε το σημερινό. Γενικά, όμως, η ίδια ένταση υπάρχει κι εδώ. Τον τελευταίο καιρό, όμως, βλέπω τον Άρη... κάπως...»

«Για πες!»

«Δεν ξέρω... Σα να τον απασχολεί κάτι... Σα να είναι ανήσυχος... κάτι... κάτι...»

«Όσο πλησιάζουμε στις Πανελλήνιες...»

«Μπα... Δεν τον έχω για τέτοιο, είναι πολύ ψύχραιμος όταν πρόκειται για εξετάσεις»

«Με γιατί τότε; Όλη αυτή η ιστορία με το Γηροκομείο;»

«Χμμ...Ίσως...Αλλά τι μπορεί να κάνει αυτός; Δεν είναι δική του ευθύνη να το σώσει η όχι! Ίσως στεναχωριέται που βλέπει το μέλλον τόσο σκοτεινό...»

«Είναι ευαίσθητο παιδί ο Άρης. Σαν τον δικό μου. Δεν εκφράζεται εύκολα. Κρατά μέσα του πολλά»

«Τι να σου πω ρε Μίνα! Εγώ και ο πατέρας του, ό,τι περνάει από το χέρι μας το κάνουμε. Από εκεί και πέρα...»

«Δεν λες που υπάρχει και η Ισμήνη! Είναι πολύ σημαντικό που έχει ένα κορίτσι να του στέκεται σε αυτές τις δυσκολίες.»

«Ναι ναι, δόξα τω Θεώ. Α! Ακούω την πόρτα. Μάλλον ήρθαν. Σε κλείνω! Πάω να τους υποδεχθώ. Θα τα πούμε πάλι, ναι;»

«Εννοείται ρε συ! Να μη χανόμαστε μέσα στον κόσμο του ο καθένας. Λοιπόν πήγαινε, τα λέμε. Γεια!»

Αφού η απάντηση στην ερώτηση «πως τα περάσατε» είναι ένα πλατύ χαμόγελο, δεν χρειάζεται καμιά παραπάνω διευκρίνιση. Είναι τουλάχιστον περιττή.

«Όταν οι γιοί με τους πατεράδες ξεκινήσουν να κάνουν πράγματα μαζί τότε η ελπίδα για την σχέση ριζώνει για τα καλά». Αυτό το ήξερε η μητέρα του Γιώργου. Της το έλεγε συχνά η Αναστασία.

Στη δουλειά της, στην εταιρία που εργάζεται, μια συνάδελφος, η Αναστασία. Έχει ένα γιο συνομήλικο με τον δικό της. Δεν περνά μέρα που να μην μελώνει το στόμα της για το καμάρι του σπιτιού της. Ξαφνικά όμως, δίχως να είχε δώσει την παραμικρή αφορμή, βρέθηκε να κάνει παρέα με παιδιά που δεν του ταίριαζαν. «Παρασύρεται» μονολογεί συνεχώς. Έτσι η μητέρα του έριξε όλο το βάρος της ευθύνης στον πατέρα.

«Απών, Μίνα μου, απών!» της είπε τις προάλλες. «Γυρίζει αργά στο σπίτι, την ώρα που βγαίνει ο Αντώνης, ο κανακάρης μου. Δεν συναντώνται σχεδόν ποτέ. Όταν δε συναντηθούν, το μόνο που γίνεται είναι ότι ο ένας κατηγορεί τον άλλον. Αχ, δεν ξέρω τί να κάνω! Πως γίναμε έτσι; Ο πατέρας! Ο πατέρας! Αυτή είναι η κινητήρια δύναμη του γιου!»

Η Μίνα τα ακούει αυτά και ο νους της γυροφέρνει στον Ανέστη και στον Γιώργο. Τον άνδρα της και τον γιο της. «Ο μικρός είναι άλλος χαρακτήρας... Ο Κωνσταντίνος... Έχει καιρό ακόμα. Αλλά ο μεγάλος;»

Τον Γιώργο τελευταία τον απασχολεί το θέμα της Κατερίνας. Ίσως επειδή στο βάθος είναι και δικό του θέμα.

Με τον Άρη που το συζητά, δε μπορεί να βρει άκρη. Εκείνος πάλι έχει αγκυλώσει το μυαλό του αλλού. Το περίεργο είναι ότι κλείνεται πολύ όταν κάνει προσπάθειες ο Γιώργος να του μιλήσει. «Μα δεν είναι τίποτα ρε συ! Μη με πρήξεις!» τον μαλώνει.

«Έχει να κάνει με την Ισμήνη; Λέγε ρε!» συνεχίζει ο Γιώργος ακάθεκτος, μη δίνοντας σημασία στον κίνδυνο να λουστεί με λόγια «γαλλικά». Έτσι λέει τις βρισιές ο Άρης: Γαλλικά.

«Όχι!» απάντησε εκείνος ξερά.

«Με τη γιαγιά; Με την δουλειά που έγινε στα κομπιούτερ του σχολείου σου;»

«Άκου για μια φορά ακόμη: Για το τελευταίο θα σου υπενθυμίσω, επειδή το αναφέρεις συχνά. Όσο λιγότερο τόσο το καλύτερο για σένα. Πόσο δύσκολο είναι να το καταλάβεις αυτό;»

«Το καταλαβαίνεις ότι μ' έχεις πολύ στο απ' έξω, έτσι;» του είπε ο Γιώργος κάπως μάγκικα, που θα πει θυμωμένα.

«Ρε συ σου λέω πως δεν τρέχει μία» του αγρίεψε ο Άρης και αμέσως μαζεύτηκε. «Είδες πως με βγάζεις από τα ρούχα μου; Αν είναι κάτι που σε αφορά και μπορώ να το μοιραστώ μαζί σου, να είσαι σίγουρος ότι θα είσαι ο πρώτος που θα το πω, εντάξει;»

Ο Γιώργος έκανε ένα ξερό νόημα για να δείξει πως συμφωνεί.

«Δε θέλω μούτρα τώρα, γιατί κι εσύ θα φας Χ που με έγραψες, τότε με την Κατερίνα.... Ύστερα, άντε να βρούμε άκρη!»

Γέλασαν και οι δύο ελπίζοντας οι Αλκυονίδες μέρες να κρατήσουν λίγο παραπάνω για να δώσουν την ευκαιρία στο φως να εισβάλλει ακόμα κι εκεί όπου τα μυστικά είναι καλά φυλαγμένα.

Μυστικά και άλλα έχει ειδικότητα, κατά πώς λένε, να ξεδιαλύνει το Τμήμα Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος. Τα τηλεφωνικά καλώδια, άλλου τύπου λεωφόροι και παράδρομοι, μεταφέρουν, φιλοξενούν και φυγαδεύουν. Οι άνθρωποι που στελεχώνουν τον Τμήμα αυτό της Ασφάλειας, φροντίζουν, ως άλλοι τροχονόμοι, η διέλευση να ολοκληρώνεται, όσο το δυνατόν, νόμιμα. Ανώδυνα. Στις πιο πολλές περιπτώσεις οι καινούργιες ωδίνες κρύβουν παλιές, ξεχασμένες. Συντρίμια ζωής τσακισμένης. Θυμό και θλίψη.

Ένα θλιβερό πρωινό του Γενάρη ήταν, όταν χτύπησε το τηλέφωνο του νεαρού αξιωματικού. «Αθανασόπουλε, έλα στο γραφείο μου!»

«Μάλιστα» απάντησε αυτός και τράβηξε στον ανώτερο του.

Εκείνος τον περίμενε παίζοντας με το στυλό που το χτυπούσε ρυθμικά πάνω σε ένα κομμάτι χαρτί.

«Διατάξτε.»

«Βολέψου» του πρότεινε την δερμάτινη πολυθρόνα μπροστά από το μεταλλικό γραφείο του.

«Μα δεν...»

«Κάνε αυτό που σου λέω, θέλω να συζητήσουμε για μια αποστολή»

«Μάλιστα»

Ξεκίνησε να εξηγεί όταν είχε κουραστεί να κτυπά το μολύβι πάνω στο χαρτί.

«Αυτό που θα σου αναθέσω, έρχεται από πάνω. Καταλαβαίνεις. Αλλά είναι κάπως... Πώς να το πω!.. Περίεργο!..»

«Δηλαδή;»

«Την κόρη του ταξίαρχου την γνωρίζεις;»

«Την Αναστασία; Βέβαια! Νομίζω ότι την έχω δει και εδώ καμία δυο φορές. Σπουδάζει στη Νομική, έτσι;»

«Άξιος!» χαμογέλασε ο αστυνόμος.

«Ευχαριστώ, αλλά δεν καταλαβαίνω ακόμα, όσο άξιος κι αν λέτε ότι είμαι...»

«Είπαμε, είμαστε αστυνομικοί, όχι μέντιουμ! Λοιπόν, η Αναστασία, έχει αποφοιτήσει από ένα ιδιωτικό σχολείο»

«Το ξέρω!»

«Τι είσαι συ ρε! Αυτό πως το ξέρεις;»

«Είναι μεγάλη ιστορία... θα σας την πω άλλη φορά... Λοιπόν τι λέγατε;»

«Ο πατέρας της με παρακάλεσε για μια χάρη. Του τηλεφώνησε ο διευθυντής και του είπε ότι υποψιάζεται ότι κάποιος μπήκε στο δίκτυο του σχολείου, στο λογιστήριο και αφαίρεσε κάποιο ποσό»

«Πότε έγινε αυτό;»

«Τα Χριστούγεννα που μας πέρασαν»

«Δεν ξέρουν ποιος είναι;»

«Όχι δεν ξέρουν, αλλά ουσιαστικά ούτε τους νοιάζει...»

«Και πάλι δεν καταλαβαίνω... Τότε τι ζητούν από μας;»

«Είναι λίγο παράξενο. Από ό,τι φαίνεται η υπόθεση είναι περίεργη. Με τα χρήματα που πήραν, έκαναν κάποια αγαθοεργία. Τα έβαλαν στον λογαριασμό κάποιου γηροκομείου που κινδύνευε να κλείσει. Κατάλαβες; Τώρα, ο διευθυντής δε θέλει να σπλώσει το κύρος του σχολείου. Δεν τον ενδιαφέρει λέει το χρηματικό. Αστείο ποσό, λέει... Άκου, αστείο ποσό!..», απαξίωσε ο αστυνόμος με τον μορφασμό του το σχόλιο του διευθυντή. «Ας μην ήμουν υποχρεωμένος και θα σου έλεγα εγώ αν θα ασχολιόμασταν με αυτή την αγγαρεία. Δεν προλαβαίνουμε τα δικά μας, έχουμε τώρα και αυτά τα καπρίτσια!..»

«Ε, τότε ας το αποσιωπήσει!»

«Ούτε αυτό γίνεται! Θέλει λέει να το ερευνήσουμε διακριτικά. Να μάθει από πού ήρθε η επίθεση. Από κει και ύστερα, όμως, τίποτα! Όλα να γίνουν ανεπίσημα!»

«Πως θα γίνει αυτό; Από μακριά θα το δούμε; Δε γίνεται!»

«Το ξέρω. Λοιπόν, μιας και είναι τέτοιου χαρακτήρα η έρευνα, θα αναλάβεις εσύ. Είπες ότι ξέρεις

μέσες άκρες το χώρο...Είσαι κοντά στην ηλικία των μαθητών...»

«Τι εννοείτε;»

«Ας μην μεταφέρουμε μέσα στο σχολείο όλους τους αστυνομικούς. Να πάρεις πάνω σου την υπόθεση, μιας και δεν παραπέμπεις σε αστυνομικό. Μέχρι να καταφέρεις να βρεις κάποια άκρη. Αν βρεις. Άλλωστε, το είπε και μόνος του. Ανεπίσημο είναι, οπότε...Μη σκοτίζεσαι!..Έχουμε τα δικά μας τρεχάματα...Έχουμε και τις χάρες...»

«Τώρα για να καταλάβω, αυτή η ιστορία γίνεται χάρη της Αναστασίας έτσι;»

«Κάπως έτσι. Αλλά, δεν μας νοιάζει, αφού ήρθε διαταγή...Να κυνηγάμε τα λεφτά των πλουσίων...», μουρμούρισε.

«Ναι... Σωστά...Πότε ξεκινώ;»

«Αύριο. Ετοιμάσου και πήγαινε. Να με κρατάς ενήμερο.»

«Εντάξει»

«Τα χρήματα των πλουσίων... έσωσαν όμως γιαγιάδες και παππούδες» σκέφτηκε ο νεαρός αστυνομικός, καθώς ετοίμαζε τις αποσκευές και τα χρειαζόμενα εργαλεία του.

Την άλλη μέρα καταφτάνει στο σχολείο της Ισμήνης. Μέσα του τρανώνει η ευκαιρία που ψάχνει. Να βρει τον άλλο του εαυτό. Το alter ego του. Εκείνον που κατάφερε να δώσει ίσως κάποιο άλλο νόημα στην χρήση των υπολογιστών...Το νόημα...

Η Ισμήνη μεταφέρει στον Άρη μια αδιόρατη κινητικότητα που επικρατεί στο σχολείο της. Αντίθετα στο σχολείο το δικό του, εκείνο που οι περισσότεροι έχουν να παρατηρήσουν είναι ότι με την καινούργια χρονιά, σαν να έμεινε στην ψυχή τους λιγοστό άρωμα γιορτινό. Στον αέρα κάτι πλανιόταν. Σα να ψήνεται στην κουζίνα κέικ. Και αυτή την αίσθηση, τη μυρωδιά, την αισθάνεσαι σε όλο το σπίτι. Και ξέρεις.

Και εδώ ήξεραν.

Όλοι.

Πως ο πόνος είναι ο μεγάλος δάσκαλος. Δεν υπάρχει άλλος πιο αυστηρός και την ίδια στιγμή πιο αληθινός. Τα νέα για τον κύριο διευθυντή, σαν την ομίχλη, μπήκαν παντού.

Μεταδόθηκαν μέσα από ματιές χαιρέκακες μα και συμπάθειας.

«Πως είστε κύριε σήμερα;» ρώτησε ο Άρης το διευθυντή του.

Εκείνος τον κοίταξε με ένα βλέμμα που έλεγε τόσα και άλλα τόσα σε όποιον είχε μαθητεύσει στον πόνο.

«Όλα θα πάνε καλά» ξαναείπε ο Άρης.

Την απάντηση του διευθυντή του την είχε νιώσει μέσα στην ψυχή του.

«Μακάρι» είπε εκείνος και κλείστηκε ξανά στο γραφείο του.

Στο κλείσιμο της πόρτας πρόλαβε να δει την φιγούρα του καθηγητή των θρησκευτικών που καθόταν σε μια μικρή πολυθρόνα. Τον είχε ξαναδεί τον καθηγητή του εδώ κι άλλες φορές.

«Όλοι έχουμε ανάγκη από κάποιο στήριγμα όταν διαλύεται ο κόσμος μας» μονολόγησε και προχώρησε για την αυλή.

«Λοιπόν κύριε διευθυντά;» ρώτησε ο θρησκευτικός όταν έκλεισε η πόρτα.

«Δεν ξέρω ακόμα...Δε μπορώ να ησυχάσω» είπε εκείνος.

«Από τι; Τι σας βασανίζει τώρα;»

«Δεν ήταν και μικρό πράγμα αυτό που συνέβη, έτσι δεν είναι;»

«Καθόλου!» απάντησε ο καθηγητής, «Αλίμονο!»

«Αυτό είναι που με βασανίζει! Το γιατί!»

«Δεν καταλαβαίνω»

«Το γιατί συνέβη αυτό. Σε μένα. Τί ήθελε να μου πει!»

«Αυτό είναι κάτι που θαρρώ πως ήδη το ξέρετε. Αλλά με το δικίο σας δυσκολεύεστε να το παραδεχτείτε.»

«Ποιο είναι; Πες μου! Βοήθησε με!»

«Φοβάμαι ότι δεν θα έχει τότε αξία» είπε ο θρησκευτικός και σηκώθηκε, ισιώνοντας το σακάκι του.

«Έχει να κάνει με το χαρακτήρα μου, με την συμπεριφορά μου; Πες μου σε παρακαλώ!»

«Δεν είναι σωστό να με παρακαλείτε. Καταλαβαίνω πώς νιώθετε αλλά είναι μια εργασία που πρέπει να κάνετε με τον εαυτό σας. Στον καθρέφτη μπροστά. Αν μου επιτρέπετε βέβαια, από την θέση μου, θα είχα να συστήσω να επισκεφτείτε ένα σωστό πνευματικό. Εκείνος ξέρει να οδηγήσει αυτά τα βήματα που ακολουθείτε τώρα»

«Με είχες βοηθήσει τότε το Νοέμβρη που συναντηθήκαμε έξω από την εκκλησία, και ήλπιζα ότι θα με βοηθούσες και τώρα.» παρέκαμψε τον πνευματικό.

«Σε αυτή την περίπτωση είναι διαφορετικά» εξήγησε. «Τότε ήταν ο πρόλογος. Το κυρίως θέμα αφορά μόνο σε εκείνον που το γράφει, επειδή είναι αυτός και η ψυχή του. Να με συγχωρείτε, όμως, τώρα, επειδή έχω μάθημα και δεν θα ήθελα να αφήσω τα παιδιά μου να περιμένουν»

«Ελεύθερος» χαμογέλασε ο διευθυντής του.

«Πάντα», χαριτολόγησε ο καθηγητής και στράφηκε βιαστικά προς τη σκάλα του Λυκείου.

Στην βιασύνη του επάνω παραλίγο να πέσει πάνω στην Κατερίνα.

«Με συγχωρείς παιδί μου», της είπε, «ήμουν βιαστικός και δεν πρόσεξα»

«Εμένα με συγχωρείτε κύριε, ήμουν αφηρημένη»

«Γιατί δεν είσαι στο μάθημα σου; Το κουδούνι έχει χτυπήσει εδώ και ώρα»

«Ήμουν κύριε, αλλά δεν αισθάνομαι καλά και θέλω να πάω στο φαρμακείο του σχολείου.»

«Τι σου συμβαίνει;»

«Ζαλίζομαι, πονά το στομάχι μου...Δε ξέρω...Δε νιώθω καλά»

«Εντάξει, πήγαινε, θα έρθω αργότερα να σε δω»

Που να ήξερε ο καθηγητής ότι το κορίτσι αυτό, υποφέρει! Σηκώνει στους ώμους του βάρος μεγάλο. Από τη μια να αντέξει του πατέρα τις προσδοκίες και από την άλλη να αγωνιστεί για τα δικά της όνειρα.

«Άκουσε να δεις!» της είχε πει το προηγούμενο βράδυ ο πατέρας της. «Τα πολλά σουρτα-φέρτα με αυτό το μουσικάντη κομμένα! Αρκετά έκανα υπομονή με τα εφηβικά σου τερτίπια! Δεν πάει άλλο, κατάλαβες; Το ωδείο θα σταματήσει! Τώρα θα πρέπει να βάλεις στόχο το Πανεπιστήμιο. Έχουμε έτοιμο φαρμακείο, δεν το βλέπεις; Ποιος θα το πάρει; Κανένας ξένος; Μα τόσο σε έχει μαγέψει αυτό το πράγμα; Είτε με το καλό, είτε με το ζόρι θα ασχοληθείς με τα γράμματα. Πιάνω και ωδεία και μουσικές, μόνο σα χόμπι και αν. Δεν το βλέπεις πόσους καταπίνει η ανεργία; Κι εσύ έχεις έτοιμη καριέρα και την κλωτσάς; Τα έχεις χάσει τελείως; Όπως είπαμε! Συνεννοηθήκαμε;»

Η ζάλη της Κατερίνας καθώς και η παράξενη αδιαθεσία της, στριφογύριζαν στο μυαλό του θρησκευτικού όση ώρα παρέδιδε στην Β Λυκείου το παρακάτω μάθημα. Ύστερα από τόσα χρόνια μαθητείας με τα νιάτα, είχε την δυνατότητα πια να καταλαβαίνει πολύ περισσότερα από όσα τα λόγια περιέγραφαν.

Όταν επέστρεψε στο φαρμακείο, δεν την βρήκε εκεί. Είχε ζητήσει άδεια και έφυγε για το σπίτι της.

Με την ίδια απορία, σαν κι αυτή του καθηγητή, παρακολουθούσε και ο Άρης, την Ισμήνη να του διηγείται τις τελευταίες εξελίξεις από το σχολείο.

«Χθες είδαμε έναν ξένο να περιφέρεται στο σχολείο»

«Ξένο; Τι ξένο;»

«Ξένο, παιδί μου, πώς το λένε, εξωσχολικό!»

«Καινούργιος καθηγητής;»

«Μάλλον όχι, δεν μοιάζει με καθηγητή...ξέρω 'γω...Σαν τεχνικός μου μοιάζει...Τον λες και μαθητή...Φοιτητή...Λες να κάνει καμιά εργασία για το Πανεπιστήμιο;»

«Και γιατί σου έκανε εντύπωση; Δεν έχει ξαναέρθει κάποιος ξένος στο σχολείο σας; Άσε με ρε Ισμήνη πρωί πρωί» λέει βαριεστημένα ο Άρης για να ξαναβυθιστεί στην άσκηση των μαθηματικών που δεν του βγαίνει.

«Μωρέ, έχουμε δει, αλλά τούτος εδώ, ασχολείται μόνο με τα κομπιούτερ. Είναι συνέχεια του διευθυντή και του λογιστή το γραφείο» εξηγεί η Ισμήνη.

«Α, έτσι!» σουφρώνει τα μάτια του εκείνος.

«Εμ πως αλλιώς;» αντιλέγει η Ισμήνη. «Και όχι μόνο αυτό, αλλά κάτι λένε μεταξύ τους... κάπως κάνουν...δεν ξέρω....»

Ο Άρης πήρε εκείνο το γνωστό ύφος που παρατηρούν όλοι γύρω του τον τελευταίο καιρό.

«Τι έγινε πάλι και συννέφιασες;» τον τσάκωσε η Ισμήνη αμέσως

«Ποιος συννέφιασε μωρέ, τι είναι αυτά που λες;» βγάζει αμέσως άμυνα, από εκείνη όμως που είναι τόσο διάτρητη...

«Μόλις πάω να σε ενημερώσω, αμέσως, το έχω παρατηρήσει ότι...πώς να το πω...σαν να αγριεύεις...»

«Μπορείς να συνεχίσεις σε παρακαλώ και να αφήσεις τις άστοχες παρατηρήσεις; Για ψυχολόγος δεν κάνεις πάντως, να το ξέρεις» επιμένει αυτός.

«Καλά καλά», τον καθησύχασε η Ισμήνη. «Λοιπόν τι σου έλεγα; Α, ναι, για το νεαρό αυτόν. Και που λες, ψου ψου από εδώ, ψου ψου από εκεί, και όλο να λένε, να λένε...»

«Και δεν μάθατε τίποτα παραπάνω; Ο πατέρας σου τι λέει;»

«Μέσες-άκρες. Δεν είχε μάθημα με την κόρη του λογιστή, ήταν άρρωστη οπότε δεν ξέρω και πολλά. Μου έκανε εντύπωση πάντως και γι' αυτό σου το λέω. Εσάς σας ήρθε κάποιος μήπως; Ίσως είναι από το Υπουργείο για να ελέγξει τους υπολογιστές, να βάλει τίποτα λογισμικά μέσα, πώς τα λένε, ξέρω κι εγώ;»

Μη παίρνοντας απάντηση, τον σκούντηξε:

«Ε! Πύργος Ελέγχου εδώ!! Μ' ακούει κανείς;»

«Τι είναι μωρέ;» φώναξε ο Άρης και σηκώθηκε απότομα.

«Χαλάρωσε ρε συ!» τον χαϊδεύει εκείνη. «Τρέχει κάτι;»

«Τι να τρέχει; Τίποτα! Δεν μου βγαίνει αυτή η άσκηση και τα έχω παίξει λίγο...»

«Αυτό είναι ή...»

«Είναι αυτό που λέω. Άμα γουστάρεις την ψυχολογία να αλλάξεις κατεύθυνση και να πας Θεωρητική. Εδώ δεν έχεις μέλλον. Άντε πάμε να φύγουμε.»

«Δεν μπορεί» σκέφτηκε η Ισμήνη. «Δεν μπορεί να με γελούν οι αισθήσεις μου τόσο πολύ» σκέφτηκε. Κάτι έχει τούτος εδώ και θα το μάθω...»

Τον τελευταίο καιρό όλοι κάτι έχουν. Άλλος να κρύψει και άλλος να φανερώσει.

«Ρε παιδιά, αφού σας το λέω, συναντηθήκαμε τα Χριστούγεννα στο νοσοκομείο» λέει με περηφάνια ο Γεωργίου, ο μικρός μαθητής της πρώτης.

«Είσαι σίγουρος ρε; Μήπως τον μπέρδεψες με κάποιον άλλον;»

«Τον τοξικό δεν ξέρω μωρέ; Αυτός καίει από εκατό μέτρα μακριά. Σας λέω τον είδα. Είχε την κόρη του στο ίδιο δωμάτιο με την μάνα μου»

«Ποια μάνα σου ρε; Αφού η μάνα σου είναι στο σπίτι. Χθες δεν την είδαμε;»

«Όχι αυτή ρε, την άλλη»

«Μάγκες πάμε να φύγουμε, το πολύ παραμύθι το βαριέται και ο παππούς» είπαν δυο τρεις και πήγαν να ρίξουν δυο τρία σουτ για να ξεδώσουν.

«Καταλαβαίνω πόσο δύσκολο είναι να με πιστέψουν!» μονολόγησε και σηκώθηκε να φύγει και αυτός.

«Εγώ σε πιστεύω» άκουσε πάνω από τον ώμο του μια φωνή.

Γυρίζει και βλέπει τον Γιώργο με τον Κωνσταντίνο.

«Πως βρεθήκατε εδώ;» τους ρώτησε και σηκώθηκε από το σκαλοπάτι για να τους δει καλύτερα

«Περνούσαμε», λέει ο Γιώργος, «και ο Κωνσταντίνος πρόσεξε τους συμμαθητές του που ήταν μαζεμένοι εδώ και έτσι πλησιάσαμε και ακούσαμε»

«Α...» έκανε ο Γεωργίου «και...γιατί με πιστεύετε; Ήσασταν κι εσείς εκεί;»

«Όχι», απάντησε ο Γιώργος, «αλλά, μπορούμε να δούμε την αλλαγή, την καταλαβαίνουμε.»

«Ποια αλλαγή;»

«Άσε ρε, δεν καταλαβαίνεις τίποτα μάλλον» καμώθηκε ο Κωνσταντίνος πως τα ξέρει όλα. «Που να

σου εξηγούμε τώρα...»

«Εντάξει μεγάλε» του λέει ο Γεωργίου «Ο,τι πεις! Πάμε τώρα γιατί έχουμε Βιολογία και δεν έχω διαβάσει καλά.»

Την ώρα που απομακρύνονταν σαν να τον άκουσαν να λέει:

«Τι θέλω να ανακατεύομαι; Που να εξηγώ τώρα για την Νικολέτα, τον παππού, τα χάνια και τις αγκαλιές. Άστα ρε Στράτο!»

Τα δυο αδέλφια κοιτάχτηκαν και δεν μίλησαν παρά το καθένα πήρε τον δρόμο για την δική του τάξη.

Σε δυο μέρες επέστρεψε η Κατερίνα στο σχολείο. Τις απουσίες ήρθε για να τις δικαιολογήσει ο πατέρας της.

Όταν συμπλήρωσε το έντυπο και το πήγαινε στην υποδιεύθυνση να το καταθέσει, στον διάδρομο συνάντησε το θρησκευτικό.

«Εσείς πρέπει να είστε ο καθηγητής των θρησκευτικών» του είπε.

«Μάλιστα εγώ είμαι» έκανε εκείνος πρόσχα και πλησίασε να του δώσει το χέρι του.

«Έχω ακούσει τόσα για σας από την κόρη μου!»

«Μην πιστεύετε τις φήμες από τα στόματα των παιδιών» χαμογέλασε εκείνος.

«Πως τα πάτε με την Κατερίνα;»

«Είναι εξαιρετικό παιδί» είπε ο καθηγητής. «Τον τελευταίο καιρό μόνο, κάτι φαίνεται να τη βασανίζει»

«Γι' αυτό θα ήθελα να σας πω, αν έχετε λίγο χρόνο...» είπε ο πατέρας.

Και συνέχισε:

«Δεν έχω με ποιον να το μοιραστώ! Στην αρχή σκέφτηκα να πάω στον διευθυντή, αλλά και πάλι, δεν είναι θέμα που θα μπορούσε να το χειριστεί. Καταλαβαίνετε, όχι από αδυναμία, αλλά από αναρμοδιότητα ίσως. Έτσι, τώρα, μόλις σας είδα, λέω από μέσα μου, "να εκείνος που θα είχε την δυνατότητα να κάνει κάτι να με βοηθήσει". Λόγω και της καλής σχέσης που έχετε με τα παιδιά....»

«Περί τίνος πρόκειται;» τον έκοψε.

«Κοιτάξτε, ίσως ξέρετε ότι διατηρώ ένα φαρμακείο σε πολύ καλή τοποθεσία. Είναι παλιό, παραδοσιακό, με την παλιά και καινούργια πελατεία του. Δόξα τω Θεώ, οι δουλειές πάνε πολύ καλά. Άλλωστε, το γνωρίζετε ότι το φάρμακο πάντα θα πουλάει και θα αφήνει μεγάλο κέρδος.»

«Με την Κατερίνα τι σχέση έχουν αυτά;»

«Θα σας πω. Η Κατερίνα μέχρι πριν λίγο καιρό, όπως μου έλεγαν οι καθηγητές της ήταν πολύ καλή στα θετικά μαθήματα. Την προόριζα λοιπόν για την Φαρμακευτική για τους ευνόητους λόγους»

«Οι οποίοι είναι; Με συγχωρείτε αλλά με τα ευνόητα δεν τα πάω και πολύ καλά» τον διέκοψε ο καθηγητής.

Χαμογέλασε ο πατέρας, φανερό πως κατανόησε το σχόλιο. Δίχως να πτοηθεί συνέχισε:

«Το ευνόητο που λέτε αγαπητέ μου κύριε καθηγητά είναι, να έρθει μια μέρα για να αναλάβει την έτοιμη επιχείρηση η κόρη μου και να μη δυσκολευτεί καθόλου με την κατάσταση που υπάρχει στην αγορά εργασίας. Αυτό θα έκανε κάθε λογικός πατέρας που αγαπά το παιδί του.»

«Αυτό λοιπόν, θα έπρεπε να κάνει την Κατερίνα ευτυχισμένη» τον διέκοψε ο καθηγητής. «Όμως δεν βλέπω να λάμπει από ευτυχία»

«Εδώ είναι το θέμα κύριε», είπε ο πατέρας. «Το ζήτημα είναι ότι κάτι παρεμβλήθηκε. Κάτι που άλλαξε τα σχέδια που έκανα.»

«Μαζί με τον ξενοδόχο;»

«Πως είπατε;»

«Τίποτα, για συνεχίστε!»

«Ναι, λοιπόν, παρεμβλήθηκε ένας κιθαρίστας από ένα συγκρότημα και την έκανε άνω-κάτω. Της άλλαξε τα μυαλά, την έστρεψε προς την μουσική...»

«Μα νομίζω ότι η Κατερίνα κάνει καιρό τώρα πιάνο. Αν θυμάμαι καλά έπαιξε στην τελευταία γιορτή...όχι-όχι...τα Χριστούγεννα...Ναι, τα Χριστούγεννα, έπαιξε διάφορα κομμάτια και...»

«Εντάξει», βιάστηκε ο πατέρας, «εντάξει κάνει αλλά όχι τίποτα σπουδαίο, έτσι για να μη λέει ότι δεν...»

«Ο μουσικός, ο υποδιευθυντής μας, την έχει σε μεγάλη εκτίμηση, μιλάει με πολλή αγάπη για τη μουσική...»

«Εντάξει», ξαναδιέκοψε, «αλλά αυτός δεν είναι λόγος να παρατήρει τα όνειρα που κάναμε μαζί και...»

«Κατάλαβα» είπε ο θεολόγος.

«Λοιπόν, θα βοηθήσετε;» σηκώθηκε και ο πατέρας.

«Ποιον;» ρώτησε.

«Τι ποιον; Εμένα! Να ξαναφέρουμε την Κατερίνα στο σωστό δρόμο!»

«Αυτό είναι ένα μεγάλο θέμα κύριε Αναγνώστου. Ίσως να μην είναι και της δικής μου αρμοδιότητας. Καταλαβαίνετε ότι είναι δύσκολη η θέση μου. Όταν ένας άνθρωπος παίρνει το μέρος κάποιου, αυτόματα έρχεται σε αντιπαράθεση με το αντίθετο μέρος. Αυτό είναι κάτι που, πιστέψτε με, δεν θα το ήθελα με τίποτα»

«Δηλαδή υποστηρίζετε τα σαχλά καμώματα ενός παιδιού;»

«Δεν υποστηρίζω τίποτα. Άλλο σας λέω, ότι...»

«Κατάλαβα...κατάλαβα...», θύμωσε εκείνος. «Δεν είστε πατέρας μάλλον, οπότε πώς να με καταλάβετε»

Δεν πρόλαβε ο καθηγητής να απαντήσει. Χρειαζόταν λίγο χρόνο για να επεξεργαστεί την τελευταία πρόταση. «Δεν είστε πατέρας...μάλλον...», σαν αντίλαλος τρομαγμένος τριγυρνούσε στον του για πολλή ώρα.

Όταν πήγε υπερασπισθεί τον εαυτό του, τη μαθήτριά του, είχε ξεμακρύνει τόσο που δεν θα καταλάβαινε. Ποτέ δεν ήταν κοντά.

Μάλλον τόσο και άλλη τόσο θα είναι απόσταση που τον χωρίζει και από την Κατερίνα», σκέφτηκε ο καθηγητής

«Τι ικανότητα είναι αυτή που έχουν μερικοί άνθρωποι να σε αναγκάζουν να βουτήξεις στα βαθιά και θολά νερά της ύπαρξής σου, ιδίως στιγμές που δεν το περιμένεις!», σχολίασε ανεβαίνοντας τα σκαλιά για να κάνει μάθημα στην Β Λυκείου, ενώ εκείνη την ώρα τον περίμεναν τα πρωτάκια.

«Τι ανόητος που είμαι» χαμογέλασε.

«Γιατί το λέτε αυτό κύριε;» άκουσε γνώριμη φωνή δίπλα του.

«Σταύρο, πώς και δεν είσαι στην τάξη σου;»

«Μ' έβγαλε έξω η καθηγήτριά»

«Μα, ακόμα δεν μπήκαμε μέσα! Γιατί, τι έκανες;»

«Αυτό ακριβώς, άργησα να μπω, και δεν μου επέτρεψε...»

«Και γιατί άργησες παρακαλώ;» ρώτησε ο καθηγητής

«Για τον ίδιο λόγο που θα αργήσετε κι εσείς» χαμογέλασε.

«Δηλαδή;»

Έκανε νόημα με το μάτι του να κοιτάξει στο τέλος του διαδρόμου. Κοίταξε ο θεολόγος. Πρόλαβε να δει τον διευθυντή να μπαίνει και να ρωτά τα παιδιά που ήταν σκόρπια, τι μάθημα είχαν.

«Μυρίζομαι φασαρίες», του είπε, «καλά ξεμπερδέματα κύριε»

«Επίσης», ανταπέδωσε το χαμόγελο και τράβηξε για την τάξη του.

«Μα πώς θα οργανώσουμε τη ζωή μας κύριε συνάδελφε, όταν δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε το απλό πρόγραμμα του σχολείου!» τον υποδέχθηκε ο διευθυντής

«Βλέπω κύριε διευθυντά ότι πισωγυρνάμε... Δε μαθαίνουμε εύκολα...»

«Τι εννοείτε;»

«Τον καλό λόγο»

Σαν να δέχθηκε χαστούκι στο πρόσωπο και το κεφάλι πήγε πέρα δώθε.

Δε μίλησε. Τι να πει άλλωστε και σε ποιον! Παρασύρθηκε.

Απομακρύνθηκε προς το γραφείο του.

Νικημένος;

Η νίκη και η ήττα είναι αδερφάδες. Θυμίζουν τον Ιανό των Ρωμαίων. Κάποιες φορές, σα σταμαίες που είναι και δεν μπορείς να τις ξεχωρίσεις, χάνεις εκεί που νομίζεις πως κέρδισες. Το μάθημα που πρέπει να πάρεις είναι πως ίσως χρειαστεί να χάσεις για να κερδίσεις. Αυτό τον καιρό, το Γηροκομείο μπορεί να χαίρεται επειδή νίκησε. Ποιον όμως, πώς και για πόσο; «Γιαγιά τελικά νικήσαμε έτσι;» της είπε ένα βράδυ ο Γιώργος πάνω στον ενθουσιασμό του. «Ποιον;» ρώτησε εκείνη.

Σαν νυστέρι οι ερωτήσεις της.

«Τι ποιον καλέ γιαγιά; Τι ερωτήσεις είναι αυτές που κάνεις; Δεν σώθηκε το Ίδρυμα;»

«Α, αυτό εννοείς!» είπε κάπως αινιγματικά.

«Γιατί εσύ τι εννοείς;» ρώτησε εκείνος.

«Καλησπέρα!» διέκοψε ο Άρης που ανέβηκε αναποκοκκινισμένος.

«Φουριόζος και πάλι!» τον καλωσόρισε η γιαγιά.

«Άσε με ρε γιαγιά και πάω να σκάσω»

Έβγαλε το μπουφάν του με τόση λαχτάρα που λες και έδιωχνε ένα μεγάλο βάρος από πάνω του. Δεν κατάφερε τίποτα και ζήτησε την πολυθρόνα δίπλα στο κρεβάτι.

«Σήκω ρε, αφού βλέπεις ο ξάδελφος σου έχει ανάγκη να κουλάρει»

Ο Γιώργος κοίταξε τη γιαγιά μήπως και ήξερε εκείνη κάτι, αλλά έλαβε αρνητική απάντηση. «Ουφ!», ξεφύσησε ο Άρης. «Δεν μου έφταναν όλα, έχω και τους δικούς μου τώρα»

«Ποιους;» ρώτησε η γιαγιά

«Τη μάνα μου και τον πατέρα μου. Αυτούς εννοώ!»

«Τι έπαθαν;» ανησύχησε ο Γιώργος «Εγώ τις προάλλες μια χαρά τους είδα!»

«Εσύ ναι, για ρώτα όμως κι εμένα»

«Τι τρέχει ρε; Μίλα επιτέλους!»

«Τελευταία στο σπίτι γίνεται μύλος. Στο άκυρο. Εκεί που όλα είναι καλά, ξαφνικά πιάνει μια μπόρα και τα σαρώνει όλα.»

«Τσακώνονται;»

«Ναι ρε γιαγιά. Τσακώνονται για το τίποτα. Δεν ξέρω τι έχουν πάθει...»

Αφού τον κοίταξε στα μάτια βαθιά, έτσι όπως τον κοιτούσε κάθε φορά που σχεδίαζε να του πει κάτι σοβαρό του λέει:

«Το ξέρω»

Σιωπή.

«Τι εννοείς το ξέρεις;» την ρώτησε ο Γιώργος τούτη τη φορά.

«Αφού σας λέω το ξέρω, τι να πω; Πέρασε από εδώ η κόρη μου και μου τα είπε.»

«Η μητέρα μου;»

«Όχι, η γιαγιά σου. Έλα, σύνελθε! Περνάνε ζόρια. Θα τα καταφέρουν. Μου φαίνεται πως δεν είναι κάτι σοβαρό» προσπάθησε να παραπλανήσει την ανησυχία

«Πώς δεν είναι! Εσύ δεν είσαι σπίτι να βλέπεις!»

Δαγκώθηκε. Δεν ήθελε να πει αυτό. Τι δεν θα έδινε να μην το έπαιρνε αλλιώς η γιαγιά αυτό που ξεστόμισε...

«Μα δεν με αφήνετε να μην είμαι» χαμογέλασε εκείνη. «Όλη την μέρα είστε εδώ, οπότε, πώς να μην τα μαθαίνω όλα!»

«Είσαι ένας θησαυρός γιαγιά!», την αγκάλιασε ο Άρης ανακουφισμένος που δεν τη στεναχώρησε δίχως να το θέλει. «Και δεν μου είπες, τι είπε η μαμά;»

«Τι να σου πω, μπερδεμένη και στεναχωρημένη μου φάνηκε. Μου είπε πως βγήκατε έξω με τον πατέρα σου. Σαν να πάει να αλλάξει κάτι... Αλλά φαίνεται πως οι δυσκολίες συνεχίζονται. Μάλλον ο πατέρας σου, δεν ξέρω τι σου είπε εσένα, νιώθει λίγος.. Πώς να το πω...Θα ήθελε να μπορεί να προσφέρει περισσότερα...Δεν έχει ξεπεράσει το σοκ με την αλλαγή του σχολείου...Θέλει να αποδείξει στον εαυτό του πως μπορεί να κάνει πράγματα, αλλά τα χέρια του είναι δεμένα...κάπως

έτσι...νευριάζει...με τον εαυτό του τα 'χει...»

«Κάτι κατάλαβα κι εγώ από τα μισόλογα που μου έλεγε...», θυμήθηκε ο Άρης, «αλλά δεν έδωσα σημασία. Και τώρα όλο αυτό του βγαίνει με επιθετικότητα, έτσι;»

«Ξέρω κι εγώ; Ψυχίατρος δεν είμαι» είπε η γιαγιά. «Ας είστε κοντά του πάντως. Λένε, ότι εκείνοι που δυσκολευόμαστε να αγαπήσουμε, επειδή είναι στρυφνοί και εκνευριστικοί, αυτοί είναι που χρειάζονται την αγάπη μας περισσότερο»

«Πόσα ξέρεις ρε γιαγιά!» θαύμασε ο Γιώργος που δεν μιλούσε τόση ώρα, επειδή αναλογιζόταν μήπως παίζεται το ίδιο παιχνίδι και στο δικό του σπίτι με τους δικούς του και δεν το έχει πάρει είδηση.

«Εσύ μη σκοτίζεσαι!» του απαντά η γιαγιά. «Ο Ανέστης και η Ασημίνα κρατάνε ακόμα γερά» του λέει αυτή χαϊδεύοντας του το πρόσωπο.

Από έκπληξη σε έκπληξη ο Γιώργος για τις ικανότητες της γιαγιάς, γυρίζει στον Άρη:

«Άντε πάμε; Αργήσαμε πάλι!»

«Ναι, ναι!» είπε εκείνος και φόρεσε το μπουφάν του. Τούτη τη φορά του φάνηκε σαν πούπουλο. Τόσο ελαφρύ.

Οι Αλκυνονίδες μέρες προσπέρασαν και κατέλαβε την πόλη το χειμωνιάτικο κρύο. «Όχι παίζουμε» θα είχε, έτσι θρονιασμένο και περήφανο πάνω στην πυκνή συννεφιά.

Συμφώνησε και ο καθηγητής των θρησκευτικών τρίβοντας τα χέρια του:

«Πολύ κρύο σήμερα» είπε μαζί με την καλημέρα του.

«Είχαμε καλομάθει» απάντησαν δυο τρεις από την τάξη του Γιώργου και του Άρη.

«Ας μην γίνουμε εύκολα, όμως. υποτελείς της παγωνιάς» πρότεινε ο καθηγητής και έβγαλε από την τσάντα του ένα κουτί. «Αυτό θα είναι το μάθημα μας για σήμερα» είπε.

«Το κουτί;» ρώτησε ο Σταύρος

«Το κουτί ακριβώς όχι, αλλά το περιεχόμενο του» χαμογέλασε εκείνος

«Και τι έχει μέσα;»

«Μια εργασία. Πως το λέτε στα ελληνικά; Project!»

«Τι εργασία; Θα γράψουμε τίποτα; Επειδή το ξέρετε ότι ελεύθερος χρόνος δεν υπάρχει ούτε για δείγμα.»

«Ποιος σας είπε για γράψιμο; Άλλωστε νομίζω ότι δεν σας έχω συνηθίσει σε κάτι τέτοιο»

«Δίκιο έχει ρε σεις! Σταματήστε να ακούσουμε!» τους μάλωσε ο Γιώργος

«Ευχαριστώ για την βοήθεια σου Γιώργο» χαμογέλασε ο καθηγητής. «Λοιπόν. Θυμόμαστε τον εαυτό μας, εγκλωβισμένο στο βυθό της θλίψης, πιστεύοντας, για τους δικούς μας λόγους ο καθένας, ότι δεν αξίζουμε. Ότι αποθέματα αυτοεκτίμησης είχαμε, τα έχουμε εξαγοράσει για δυο-τρεις ματιές συγκατάβασης από τον οποιονδήποτε άλλον»

«Πείτε τα κύριε» φώναξε ο Άρης. «Ούτε βαλτός να είσαστε!»

«Περνάμε κάτι τέτοιο;» ρώτησε ο καθηγητής «Το facebook ...»

«Τι να καταλάβει κανείς από αυτά που γράφονται εκεί, κύριε! Η ζωή είναι αλλού!»

«Ναι» είπε κάποιος από το τέλος. «Στο άλλο τμήμα»

Γέλασαν όλοι. Σαν χόρτασαν συνέχισε ο καθηγητής:

«Δεν έχει, λοιπόν, σημασία ποιος περνά την φάση "Δεν αξίζω τίποτα". Εκείνο που είναι σημαντικό είναι να ξαναζωντανέψουμε εκείνο που έχει αρρωστήσει μέσα μας: την καλή εικόνα μας. Για το σκοπό αυτό, έχω φτιάξει αυτά εδώ τα κορδελάκια»

Βγάζει από το κουτί ένα γαλάζιο κορδελάκι με μια καρφίτσα στην άκρη του. Μοιάζει με κάποιο παράσημο.

«Δεν είναι από τα παράσημα που ξέρετε», πρόλαβε κάποιες βιαστικές διαπιστώσεις. «Κοιτάξτε! Είναι γαλάζιο και πάνω γράφει με λευκά γράμματα μερικές λέξεις, οι οποίες θα είναι και ο τίτλος του project μας. Λέει: "Το ποιος είμαι είναι αυτό που κάνει την διαφορά"»

«Καλά κύριε, φοβερή ατάκα! Ανπεκταμπλ!» ακούστηκαν δυο τρεις φωνές

«Δεν είναι μόνο αυτό, αλλά και όσα θα ακολουθήσουν»

«Άρη, έρχεσαι λίγο σε παρακαλώ στην έδρα;»

«Γιατί κύριε;»

«Έλα, θα ξεκινήσουμε από εσένα το project μας»

«Δεν καταλαβαίνω»

«Προχώρα ρε φίλε, μας έσκασες!» του φώναξαν οι άλλοι.

Πλησίασε δειλά-δειλά την έδρα.

«Καλά φοβάσαι ;» του είπε ο καθηγητής του. «Λες και γνωρίζομαστε για πρώτη φορά.»

Έβγαλε από το κουτί ένα σηματάκι και το καρφίτωσε στο πέτο του πουκαμίσου του Άρη. «Σου δίνω αυτό το σηματάκι, σαν έκφραση ευχαριστίας για όσα έχεις κάνει για μένα προσωπικά. Η παρουσία και η προσφορά σου με βοήθησαν να καταλάβω πολλά πράγματα για τον εαυτό μου. Η τάξη μας, έγινε πιο πλούσια φέτος που είσαι μαζί μας. Δεν θα ήταν ίδια χωρίς εσένα. Αυτό που πραγματικά είσαι, είναι εκείνο που στ' αληθινά έχει κάνει την διαφορά.»

Κατόπιν του έδωσε άλλο ένα σηματάκι, γαλάζιο με τα χρυσά γράμματα.

Κάλεσε ένα ένα, όλα τα παιδιά της τάξης και έκανε το ίδιο για κάθε ένα από αυτά,

θυμίζοντας πόσο ξεχωριστοί είναι, πόσο είχαν επηρεάσει τον ίδιο καθώς και την τάξη. Αφού τους τίμησε όλους, έδωσε στον καθένα, μερικά σηματάκια ακόμα.

«Θέλω αυτή την τελετή να τη διαδώσετε», τους είπε. «Να αναζητήσετε ανθρώπους που νιώθετε την ανάγκη να τους τιμήσετε, να τους ευχαριστήσετε γι' αυτό που είναι. Να δούμε πώς θα πάει. Σε δύο εβδομάδες περίπου, θα παρουσιάσουμε εδώ τα αποτελέσματα. Σύμφωνοι;»

Αφωνα τα παιδιά παρακολουθούσαν και ο νους τους είχε ήδη ξεκινήσει το ταξίδι. Μα σε τέτοιες αναζητήσεις πρωτεύει η καρδιά. Σε μερικά πρόσωπα, είχε ήδη αρχίσει να αχνοφέγγει κάποιο χαμόγελο, σημάδι ότι πλησίαζαν το «στόχο», ενώ άλλα όλο και συννέφιαζαν. Η αναζήτηση μάλλον θα ήταν δύσκολη, που πάει να πει: παραγωγική.

Για το νεαρό αξιωματικό όμως, στο Ιδιωτικό σχολείο που διευθύνει ο κύριος Παναγιώτου, η αναζήτηση υπόσχεται ποικίλους καρπούς.

«Παρακαλώ να μου επιτρέψετε να έχω πρόσβαση στους υπολογιστές του σχολείου, στο δίκτυο» είχε πει στον διευθυντή από την πρώτη κίολας τους συνάντηση. «Είναι επίσης σημαντικό, να μην καταλάβει κανείς για την ιδιότητα μου, όσο καιρό εγώ θα κάνω την πρωταρχική μου έρευνα. Έτσι, θα έχουμε καλύτερα αποτελέσματα.»

«Ηρεμήστε κύριε», είχε χαμογελάσει ο Παναγιώτου. «Δεν πρόκειται για κάποια δολοφονία.

Εντάξει, είπαμε, θα πάμε διακριτικά. Δεν είναι το ποσό που μας απασχολεί. Είναι να μου λυθεί η απορία για το ποιος και το γιατί. Αν το βρούμε καλώς. Διαφορετικά, δεν έγινε τίποτα»

«Για την αστυνομία κύριε διευθυντά, δεν υπάρχει μικρή και μεγάλη απάτη, μικρό και μεγάλο έγκλημα. Διεπράχθη παράπτωμα. Αυτό έχει επίπτωση γενικότερη. Δεν μπορούμε να το αφήσουμε να κρύβεται στα σκοτάδια και να καμαρώνει γι' αυτό. Θα κάνουμε εκείνο που πρέπει»

Ο λογιστής είχε λοξοκοιτάξει τον διευθυντή με ένα βλέμμα που έλεγε: «Λέτε να δυσκολευτούμε με αυτόν εδώ;»

«Καμιά αντίρρηση, αλλά προς Θεού, όλα να γίνουν με διακριτικότητα, όπως είπαμε, έτσι; Το εκπαιδευτικό αυτό ίδρυμα βασίζεται στην διατήρηση του άσπογου ονόματος και στο συγκεκριμένο status. Αλίμονο αν κάποιο από τα δύο κινδυνεύσει!», είχε βιαστεί να σιγουρέψει τον χαρακτήρα της έρευνας, για άλλη μια φορά ο Παναγιώτου

«Μην έχετε καμιά έγνοια» τον είχε διαβεβαιώσει ο νεαρός αστυνομικός.

Από εκείνη την στιγμή είχε ξεκινήσει η αναζήτηση του εισβολέα.

Ποιος να του το έλεγε, όμως, αυτού του νεαρού, ότι ψάχνοντας μέσα στα τηλεφωνικά σύρματα και τον εικονικό κόσμο, θα ερχόταν αντιμέτωπος με τον ίδιο του τον εαυτό;

Την προτελευταία μέρα του Γενάρη τα σχολεία γιορτάζουν. Για μια φορά ακόμα. Λάβαρο η παιδεία. Προστάρισσα στους αγώνες για έναν καλύτερο κόσμο. Το κοντάρι κρατούν όλοι εκείνοι που πίστεψαν σ' αυτή και πάλεψαν για να βγάλει από τα μάτια της τις παρωπίδες. Όσοι πιστεύουν

ότι η παιδεία δεν είναι ένα ανήμπορο βρέφος για να την καθοδηγούν οι διάφοροι ανάδοχοι και καλοθελητάδες. Αλλά είναι η μάνα που εγκυμονεί την ελπίδα, την ίδια στιγμή που με επιμέλεια φροντίζει τα μεγαλύτερα παιδιά της. Οι τρεις Ιεράρχες, είναι από τα παραδείγματα που προβάλλει η μητέρα στα παιδιά της.

Όταν τελείωσε η γιορτή αφιερωμένη σ' αυτούς τους Ιεράρχες, ο αστυνομικός επισκέφτηκε το γραφείο του διευθυντή φορώντας ένα ύφος χιλίων μεγατόνων.
«Όχι θα μου ξέφευγε!» είπε.

Στάθηκε εκεί ακούνητος.

Ο Παναγιώτου που κάτι σημείωνε εκείνη την ώρα, ανασήκωσε το κεφάλι του.

«Δηλαδή;» τον ρώτησε

«Δηλαδή, ύστερα από εξονυχιστικές έρευνες, κατάφερα να βρω ίχνη που έρχονται από έξω» καμάρωσε. «Είχατε δίκιο»

«Τι εννοείς, έρχονται απ' έξω;», άφησε τα γυαλιά και το στυλό στο γραφείο και έσιαξε το σώμα της καρέκλας του καλύτερα για να ακούσει τα νέα.

«Δηλαδή, κάποιος, έξω από το σχολείο σας, έκανε την δουλειά»

«Χαίρω πολύ! Αυτό το ξέρω! Το θέμα είναι ποιος! Εδώ σε θέλω!»

«Θα το βρούμε κι αυτό!» είπε με σιγουριά ο νεαρός αξιωματικός.

Για μερικές στιγμές επικράτησε σιωπή στο γραφείο.

Όταν έγινε ενοχλητική, πρώτος αποφάσισε να τη διώξει ο διευθυντής.

«Θέλουμε κάτι άλλο;»

«Η αλήθεια είναι ότι θα χρειαστεί να συνεχίσω για λίγες μέρες ακόμα την έρευνα μου εδώ...Αν αυτό δεν ενοχλεί...»

«Να κάνετε την δουλειά σας όπως καταλαβαίνετε...» είπε ο διευθυντής.

«Εντάξει...και...Εντάξει, εντάξει, ευχαριστώ!» είπε και αποχώρησε κάπως διστακτικά

«Δεν ξέρω αν έκανα καλά που συγκρατήθηκα την τελευταία στιγμή...» μονολόγησε καθώς προχωρούσε στον διάδρομο. «Ίσως θα έπρεπε να τον ενημερώσω και για το άλλο...που βρήκα...ίσως και όχι...θα ρωτήσω τον αστυνόμο.... Τι μπορεί να σκάσει εκεί που δεν το περιμένεις!»

Αναπάντεχη η ζωή. Παίζει με των ανθρώπων τα σχέδια, τις προσδοκίες. Σαν μικρό κοριτσάκι, κρυφογελά με τις σκανδαλιές της. Βάζει τρικλοποδιές, παίζει κρυφτό, κανονίζει απρόσμενες συναντήσεις.

Ανάμεσα στους μαθητές και τις μαθήτριες του ιδιωτικού εκπαιδευτηρίου, ο αστυνομικός, ένας άγνωστος ανάμεσα σε αγνώστους, βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο με το παλιό του συμφοιτητή, το Γεράσιμο Ιακωβίδη.

«Να λοιπόν που το βουνό σμίγει με το βουνό! Χα, Χα! Απίστευτο έτσι;»

«Ρε Αθανασόπουλε, εσύ είσαι;»

«Αμ, ποιος θα ήθελες να είναι; Σου το είχα πει, θυμάσαι; Μπορεί να χωριζόμαστε τώρα αλλά θα βρεθούμε στο πιο απίθανο μέρος»

«Το σχολείο, το λες απίθανο;»

«Έτσι μου φαίνεται, εσύ καθηγητής φαντάζομαι...»

«Κι εσύ; Συνέχισες με το μεταπτυχιακό στα δίκτυα;»

«Το τελείωσα και μπήκα στην αστυνομία.»

Στο σημείο αυτό της συζήτησης, μόνο ένας ειδικός, ένας τέλειος γνώστης της ανθρώπινης συμπεριφοράς, της γλώσσας του σώματος, ένας μυστικιστής ενδεχομένως, θα είχε την ικανότητα να διαγνώσει ένα εσωτερικό ρίγος να διαπερνά το κορμί του καθηγητή της πληροφορικής, στο άκουσμα της ιδιότητας του συμφοιτητή του. Ο Αθανασόπουλος όμως, ήταν νεαρός ακόμα και πολύ άπειρος σε τέτοιου είδους ενδοσκοπήσεις. Δεν αντιλήφθηκε τις αδιόρατες αντιδράσεις στο σώμα του καθηγητή της Πληροφορικής.

«Είσαι καιρό εδώ;» τον ρώτησε.

«Που;» έκανε εκείνος.

«Στο σχολείο ντε!» χαμογέλασε ο Αθανασόπουλος.

«Α, όχι! Φέτος ήρθα. Αναπληρώνω τον κανονικό, που πήρε άδεια»

«Πως σου φαίνεται το δασκαλίκι;»

«Καλό, καλό! Και δεν μου λες, με τι ασχολείσαι στην αστυνομία;» βιάστηκε να του αποσπάσει εκείνο που φοβόταν.

«Με τι άλλο από τους υπολογιστές, την μεγάλη μας αγάπη! Είμαι στο τμήμα δίωξης ηλεκτρονικού εγκλήματος. Το φαντάστηκες όμως, μη μου πεις, έτσι;»

Θα πέρασαν και χίλιοι αιώνες μέχρι να πει το «ναι». Έμεινε στεγνός από σκέψεις και λέξεις. Ο φόβος και η αγωνία είχαν καταλάβει και το παραμικρό χιλιοστό των κυττάρων του. Το αίσθημα της επιβίωσης τρανώθηκε. Ήξερε πόσο ταλαντούχος ήταν τούτος εδώ. Κράτησε την ψυχραιμία του και ρώτησε.

«Καλά, δεν είσαι λίγο μακριά από την υπηρεσία σου; Τι γυρεύεις εδώ;»

«Δουλειές φίλε μου, δουλειές! Η αποστολή του αστυνομικού δεν είναι να μένει αραχτός πίσω από το γραφείο του αλλά να παίρνει τους δρόμους για να τους κρατά ίσιους. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις...»

«Πώς! Πώς!», έκανε εκείνος. «Λοιπόν, εμένα με συγχωρείς αλλά έχω μάθημα. Να κανονίσουμε να βρεθούμε και να θυμηθούμε τα παλιά! Έχουμε τόσα πολλά να πούμε!»

«Εννοείται ρε συ! Λοιπόν, τα λέμε!»

«Για μισό» τον συγκράτησε από το μανίκι.

Το σώμα του Ιακωβίδη μονομιás μετατράπηκε λες σε πέτρα. Τα χειρότερα δευτερόλεπτα της ζωής του.

«Πως θα βρεθούμε, δίχως να έχω το κινητό σου;»

Ένα χειμωνιάτικο χαμόγελο, δειλό και συννεφιασμένο ζωγραφίστηκε στα χείλη του. Πώς δεν το σκέφτηκε νωρίτερα:

«Να, πάρε την κάρτα μου. Τα γράφω όλα εκεί. Λοιπόν, πρέπει να φύγω τώρα, άργησα! Θα μιλήσουμε, έτσι;»

Είχε ήδη χτυπήσει το κουδούνι, ώστε δεν έκανε εντύπωση στον νεαρό αστυνομικό, το σχεδόν τρέξιμο του παλιού του συμμαθητή. Αντίθετα το ερμήνευσε ως φιλοτιμία και αγάπη για τα παιδιά.

«Ποιος να το περίμενε από τον Ιακωβίδη!» μουρμούρισε. «Στη σχολή όλο με ζαβολιές ασχολούνταν. Θα μου πεις, ωριμάζει ο άνθρωπος, αλλάζει. Κι αυτή είναι η ελπίδα μας».

Για την Κατερίνα, όμως, ελπίδα δε φαινόταν από πουθενά. Ύστερα από την αποτυχημένη προσπάθεια του πατέρα να προσεγγίσει και να συνάψει συμμαχία με τον καθηγητή των θρησκευτικών, στοχάστηκε ποιούς άλλους τρόπους να χρησιμοποιήσει για να την κρατήσει κοντά του.

«Κοντά μου; Είπα κοντά μου;» αναρωτήθηκε.

Κοντοστάθηκε. Μάλλον δεν του καλάρεσε αυτή η διαπίστωση. Την άλλαξε αμέσως:

«Για το καλό της, όλα θα γίνουν για το καλό της!» επανέλαβε λίγο πριν χτυπήσει την πόρτα του διευθυντή.

«Περάστε» ακούστηκε από το βάθος.

Εκείνη την ώρα, ο διευθυντής ήταν κοντά στο παράθυρο και παρατηρούσε με προσοχή τα παιδιά που ανέβαιναν στις τάξεις τους. Μόλις είχε χτυπήσει το κουδούνι για μέσα.

«Μάλλον έχουμε τα καλύτερα παιδιά» είπε απευθυνόμενος στον επισκέπτη του.

«Ίσως», απάντησε ο πατέρας, «αλλά δυστυχώς παρασύρονται και αυτό είναι το χειρότερο. Είμαι ο πατέρας της Κατερίνας Τσεκούρα»

«Τσεκούρα... Τσεκούρα...συγχωρέστε την αδυναμία μου, να θυμηθώ αμέσως την κόρη σας, αλλά βλέπετε η ηλικία...»

«Είναι μαθήτριά της Β Λυκείου»

«Μάλιστα. Τι συμβαίνει; Τι μπορώ να κάνω εγώ που δεν το μπορείτε εσείς, ως πατέρας;»

Δαγκώθηκε. Είχε αποφασίσει μέσα του να ελαττώσει αυτή του την επιθετικότητα. Δεν ωφελούσε σε τίποτα πια. Το μάθημα που του παρέδωσε η κόρη του, ήταν απαραίτητο να το επαναλαμβάνει συνεχώς για να μην ξαναπιαστεί απροετοίμαστος.

«Δεν σας καταλαβαίνω» είπε ο κύριος Τσεκούρας.

«Θέλω να πω, πώς μπορώ να βοηθήσω ως διευθυντής και ως πατέρας;» προσπάθησε να το διορθώσει.

«Α, ναι, κοιτάζτε, η κόρη μου, ίσως το ξέρετε, είναι πολύ καλή μαθήτρια. Δηλαδή ήταν... Αλλά μπορεί να γίνει και τώρα... Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε»

«Προσπαθώ κύριε, προσπαθώ. Για βάλτε κι εσείς τα δυνατά σας να γίνετε πιο σαφής»

«Μάλιστα. Μέχρι τη Β λυκείου, όλοι μου δίνουν συγχαρητήρια. Ήμουν ο πιο περήφανος πατέρας του κόσμου που είχα μια τόσο καλή μαθήτρια για κόρη. Με τη σύζυγο μου κάναμε όνειρα για εκείνη. Όπως άλλωστε κάθε σωστός γονιός και παράλληλα προσπαθούσαμε να την αποτρέψουμε από πιθανούς κινδύνους. Η πείρα και η αγάπη μας για κείνη ήταν τα κριτήρια της συμπεριφοράς μας.»

«Μέχρι εδώ συμφωνούμε. Το πρόβλημα δεν βλέπω!» είχε αρχίσει να εκνευρίζεται ο διευθυντής.

«Έχουμε φαρμακείο», συνέχισε ατάραχος ο πατέρας. «Την προορίζουμε να αναλάβει την επιχείρηση. Σε μια εποχή όπου η αγορά εργασίας είναι κορεσμένη, η ανεργία αγγίζει τα υψηλότερα ποσοστά της, η Κατερίνα έχει έτοιμη δουλειά. Αλλά δυστυχώς το κορίτσι μας, το παρέσυραν»

«Ναρκωτικά;»

«Κάτι χειρότερο κύριε διευθυντά. Μουσική!»

«Μουσική;»

«Μάλιστα! Μουσική! Έκανα το λάθος και δεν της αρνήθηκα, τότε που ήταν μικρή, το πιάνο.

Έλεγα, πώς όταν έρθει στην Β Λυκείου, δεν θα προλαβαίνει και εκ των πραγμάτων, θα το σταματήσει για να αφοσιωθεί στα μαθήματα της. Για κακή της τύχη, γνωρίστηκε με έναν οργανοπαίχτη από ένα νεανικό συγκρότημα και τώρα θέλει να γίνει μουσικός. Καταλαβαίνετε; Μουσικός! Ποιος! Η Κατερίνα η Τσεκούρα, η μέλλουσα φαρμακοποιός! Αδιανόητο! Κάτι πρέπει να κάνετε κύριε διευθυντά, είστε η μοναδική μου ελπίδα!»

Για μια στιγμή, αισθάνθηκε να χάνεται το έδαφος κάτω από τα πόδια του και μια τεράστια σκοτεινιά να ανοίγεται, έτοιμη να τον καταπιεί. Ήρθαν στον νου του, οι παροτρύνσεις, τα παρακάλια προς την δική του κόρη, όταν του ανακοινώθηκε ότι ήταν έγκυος στο δεύτερο παιδί της. Τότε που δεν έβρισκε λύσεις για να την πείσει, να την κάνει να δει το λάθος της και να το διορθώσει όσο ήταν νωρίς. Σαν ταινία πέρασε από τα μάτια του οι επιπλοκές, ο κίνδυνος να την χάσει.

«Πρέπει να την συνεφέρετε κύριε Τσεκούρα προτού να είναι πολύ αργά!», φώναξε με τέτοιο πάθος που σχεδόν ανησύχησε τον πατέρα.

«Αυτό λέω κι εγώ!» είπε. «Το θέμα είναι με ποιον τρόπο! Ζήτησα βοήθεια από τον καθηγητή των θρησκευτικών αλλά μάλλον με αγνόησε!»

«Χμμ...» έκανε τότε ο διευθυντής. «Τι εννοείτε σας αγνόησε;»

«Να, δεν με βοήθησε καθόλου. Αλλά, πού να καταλάβει κάποιος που δεν είναι πατέρας, ενώ εσείς...»

Στο σημείο αυτό ο διευθυντής έβαλε τον δείκτη του κάθετα στα χείλη του. Πρότρεψε σε σιωπή.

«Συγγνώμη, είπατε στον καθηγητή ότι δεν είναι πατέρας; Καλός πατέρας;»

«Ναι, στο θυμό μου επάνω το είπα»

«Μεγάλο λάθος κύριε Τσεκούρα. Πολύ μεγάλο λάθος. Βλέπετε, δεν είναι για καλό, προκειμένου να κάνουμε την δουλειά μας, να ματώνουμε ξανά και ξανά πληγές που δεν θα κλείσουν ούτε σε δυο ζωές»

«Τι εννοείτε;»

«Είχε κάποιες ατυχίες στη ζωή του με αυτό το θέμα. Δεν χρειάζεται να μπούμε σε λεπτομέρειες. Η

πατρότητα του, παίρνει σάρκα και οστά σε αυτό το σχολείο. Οι μαθητές του είναι τα παιδιά που δεν... Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω.»

Δεν μίλησε ο Τσεκούρας. Συλλογίστηκε για λίγο τα λεγόμενα του διευθυντή. Ύστερα ρώτησε.

«Με το θέμα μου τι θα γίνει;»

«Υπακούστε στο πατρικό ένστικτο και θα τη βρείτε την λύση» είπε ο διευθυντής κάπως θυμωμένα.

Είχε αναστατωθεί και με την θύμηση της κόρης του αλλά και με την προσβολή απέναντι στον θεολόγο του σχολείου. Άλλο έλλειπε τώρα, να έρχεται ο καθένας και να ρίχνει δηλητήριο εκεί που χρειάζεται αγάπη.

«Θα με βοηθήσετε;»

«Εννοείτε να πάω να πιάσω την Κατερίνα και να της αλλάξω γνώμη;»

Γέλασε πλατιά και ευχαριστημένα ο πατέρας.

«Ακριβώς! Εσάς θα σας ακούσει! Σας σέβεται και σας εκτιμά!»

«Μπα; Που το ξέρετε αυτό;»

«Την ξέρω την κόρη μου»

«Δεν το βλέπω;», είπε χαριτολογώντας ο διευθυντής και τον οδήγησε προς την έξοδο του γραφείου του. «Εύχομαι το δέον!»

Ο Τσεκούρας βγήκε σκεφτικός και απογοητευμένος.

«Ποια πόρτα να χτυπήσω τώρα;» μουρμούρισε καθώς περνούσε μπροστά από τον διευθυντή

«Της καρδιάς σας» είπε αφήνοντας τον Τσεκούρα να δακρύσει μόνος.

(6). Μυστική άνοιξη

Ο Φλεβάρης ετοιμάζεται να ανοίξει τις φλέβες του, να γεμίσει ο τόπος νερά. Πώς και πώς τα περιμένει η φύση. Όσο για τους ανθρώπους, εκείνοι κοντοστέκονται φοβισμένοι, ελπίζοντας πως δεν θα πάθουν κάποια συμφορά. Έχουν να λένε πολλά για το μήνα αυτό πως μέσα στον κόρφο του μεταφέρει αναποδιές. Ίσως να γνωρίζουν ότι ήταν και ο μήνας των νεκρών για τους Ρωμαίους. Ο Φέβρουος ήταν ο θεός του κάτω κόσμου. Έτσι, με αυτό και με εκείνα, η επιφυλακτικότητα οχυρώνει την άμυνα στις καρδιές των κατοίκων της πόλης.

«Αχ, μακάρι να μη μας πάρει από κάτι τούτη η δίσεκτη χρονιά», γκρίνιαξε η Ασημίνα στον άντρα της.

«Να σε άκουγε ο Γιώργος θα έτρωγες κατσάδα», είπε εκείνος. «Πόσες φορές σου έχει εξηγήσει ότι το δίσεκτο δεν έχει να κάνει με γρουσουζιά και άλλα τέτοια!», της είπε εκείνος ρουφώντας απολαυστικά μια γουλιά από τον αχνιστό καφέ του.

«Καλά σου λέει ρε μαμά» έκανε και ο μικρός.

«Πώς βρέθηκες εδώ Κωνσταντίνε; Δεν θα έπρεπε να είσαι στο δωμάτιο σου να διαβάζεις;», ρώτησε η μάνα.

«Πώς να διαβάσω; Μας έχει βάλει μια εργασία ο κύριος στην τεχνολογία και πρέπει να ψάξω στο internet»

«Και γιατί δεν το κάνεις;»

«Επειδή μου έχουν πιάσει το κομπιούτερ ο Γιώργος με τον Άρη. Κάτι φτιάχνουν λέει, δεν κατάλαβα»

«Εντάξει, κάνε κάτι άλλο μέχρι να τελειώσουν» του λέει ο πατέρας.

«Δεν έχω, τελειώσα. Μπορώ να μείνω κι εγώ μαζί σας;»

«Και βέβαια», χαμογελά η μάνα. «Θα σε κεράσω λίγη ζεστή σοκολάτα που σου αρέσει!»

Χώνεται στον καναπέ και περιμένει την σοκολάτα του.

«Τελικά, δεν μπορώ να βρω άκρη με σας του γονείς. Τη μια είστε στριμμένοι, την άλλη οι καλύτεροι γονείς του κόσμου. Τι γίνεται;», ρωτά κοιτώντας τον πατέρα του.

«Τι να γίνει γιε μου; Αυτή είναι η ζωή και οι άνθρωποί της. Κανένας δεν είναι τέλειος, κανένας δεν είναι προπονημένος για να είναι καλός γιος, γονιός, πατέρας, μάνα. Κατάλαβες; Το θέμα είναι να μην κρατάς τίποτα μέσα σου. Να τα λες»

«Άσχετο: Η μαμά, μου είχε πει μια φορά, να μην περιμένω τίποτα και από κανέναν. Έτσι θα είμαι πιο ήσυχος. Αλλά αυτό δεν το κατάλαβα τότε»

«Το κατάλαβες τώρα;»

«Ούτε και τώρα. Είναι λίγο μεγαλίστικο. Αλλά μου αρέσει!»

«Ορίστε η ζεστή σοκολάτα μας!» ήρθε η μητέρα. Σοκολάτα γαρνιρισμένη με ένα τεράστιο χαμόγελο.

«Αυτά είναι!» χάρηκε ο Κωνσταντίνος. «Οι άλλοι ας αργήσουν όσο θέλουν τώρα. Φεύγω εγώ από την τεράστια αγκαλιά, μιας και την βρήκα εύκαιρη;»

Ο Γιώργος και ο Άρης είχαν απορροφηθεί στο facebook. Είχαν φτιάξει μια ομάδα όπου συζητούσαν τις σχέσεις των γονιών με τα παιδιά τους.

«Μαζεύτηκε κόσμος απόψε» είπε ο Γιώργος κοιτάζοντας με επιμονή. Σα να έψαχνε να βρει κάτι.

«Τι ψάχνεις;» τον ρώτησε σε μια στιγμή ο Άρης.

«Την Κατερίνα. Γι' αυτήν δεν γίνεται αυτή η ιστορία;»

«Αφού εδώ είναι. Δεν βλέπεις που μιλάει με κάποιον;»

«Ωχ ναι! Ποιος είναι αυτός;»

«Δεν ξέρω. Μιλάνε πολλή ώρα.»

«Για να δω...Α ναι μωρέ, είναι ο δικός της. Ο κιθαρίστας ντε. Ο "έτσι" ..»

«Και τι λένε;»

«Τι σε νοιάζει ρε παλιοκουτσομπόλη!»

«Δεν είμαι κουτσομπόλης. Εδώ υποτίθεται ότι είναι μια δημόσια σελίδα όπου ο καθένας τοποθετείται με βάση το θέμα. Αν το γυρίσουμε στα προσωπικά, χάνουμε τον στόχο.»
«Εντάξει, sorry. Α, να και ο θρησκευτικός. Κάτσε να του μιλήσω»
«Καλησπέρα κύριε» του γράφει ο Άρης
«Καλησπέρα Άρη, πως πάμε;»
«Εννοείτε η σελίδα;»
«Ε, ναι, η πρόσκληση γι' αυτό δεν ήταν;»
«Πολύ χαίρομαι που περάσατε από εδώ. Να, κοιτάξτε, γύρω-γύρω έχουν ξεκινήσει πολλά πηγαδάκια. Το σημαντικό είναι ότι όλοι κάτι έχουν να πουν, κάτι να θυμηθούν και κάτι να ξεχάσουν, που λέει και το τραγούδι»
«Σε βρίσκω με ποιητική διάθεση απόψε. Είναι μαζί σου και ο Γιώργος;»
«Εδώ δίπλα είναι. Θέλετε να του μιλήσετε;»
«Για την Κατερίνα θέλω να τον ρωτήσω»
«Γιατί δεν ρωτάτε την ίδια; Εδώ είναι, αλλά μιλάει με το μουσικό της. Το Θοδωρή»
«Να μην την διακόψουμε λοιπόν. Έχω αναρτήσει κι εγώ μια-δυο δημοσιεύσεις στα blogs που σχετίζονται με το θέμα μας. Δεν περίμενα να κινητοποιηθεί τόσο πολύ ο κόσμος. Φαίνεται ότι αυτή η περίεργη αγάπη των γονιών, πληγώνει τα παιδιά. Τι λέτε;»
«Έτσι φαίνεται κύριε. Λοιπόν, σας αφήνω να διαβάσετε και να συμμετάσχετε όπου θέλετε. Άσχετο, αλλά μην ξεχνάτε να περνάτε και από την σελίδα σας εδώ, στο face, επειδή από ο,τι μου λενε τα παιδιά, έχουν μαζευτεί πολλές αιτήσεις φιλίας. Να το δείτε, εντάξει;»
«Η αλήθεια είναι, ότι τελευταία, δεν έχω πολύ χρόνο. Άρη, μήπως εσύ θα μπορούσες...»
«Α, όχι κύριε. Τώρα δεν γίνεται. Σας έφτιαξα τα blogs σας. Το Νόστιμον Ήμαρ και το Herimitis, σας ξεκίνησα τις σελίδες σας στο face, σας έφτιαξα την ομάδα σας, όμως από εδώ και πέρα, θα χρειαστεί να αναλάβετε εσείς. Είναι ο κόσμος σας, οι σχέσεις σας και οι υποχρεώσεις σας. Έχετε χτίσει τον εικονικό κόσμο σας και κανένας δεν θα πρέπει να εισβάλλει σε αυτόν. Πιστέψτε με!»
Αν έβλεπε ο ένας τον άλλον τώρα, αν είχαν συνδέσει την κάμερά τους πάνω στον υπολογιστή, θα είχε μεγάλο ενδιαφέρον να αντικρίσουν τα συναισθήματα που ξύπνησαν ύστερα από την τελευταία πρόταση του Άρη.
Όμως, η συζήτηση δε συνεχίστηκε. Παρόλο που θα είχαν να εξομολογηθούν πολλά, παρόλο που η λύτρωση ήταν μόνο μερικοί χτύποι πάνω στο πληκτρολόγιο. Προσπέρασαν, προσμένοντας μια άλλη ευκαιρία.
Ένα από τα πολλά μυστικά του Φλεβάρη, επειδή έχει πολλά κρυμμένα, μη σε ξεγελά που σου φαίνονται λειψά, είναι πως κρύβει μέσα του την άνοιξη. Όσο και να το κρύβει, αυτό το μυστικό είναι σαν παιδί. Θα παίξει, θα σκοντάψει, θα βγει από την κρυψώνα του. Όσους δεν είναι προετοιμασμένοι, θα τους τρομάξει. Τους υποψιασμένους, θα τους αναστατώσει.
«Σήμερα είναι η τρίτη μέρα που απουσιάζει η Κατερίνα» παρατήρησε ο διευθυντής, μόλις συνάντησε τον καθηγητή των θρησκευτικών στον διάδρομο.
«Το παρατήρησα» είπε εκείνος.
«Το συζητώ μαζί σου, επειδή έμαθα ότι έχεις σχέση με το γεγονός;»
«Τι εννοείτε;»
«Μίλησα με τον πατέρα τις προάλλες, και μου είπε διάφορα»
«Δεν βαριέστε κύριε διευθυντά, έχω μάθει να μη δίνω σημασία εκεί που δεν χρειάζεται. Δεν έχει νόημα. Έτσι βλέπει την αγάπη εκείνος. Ποιος είμαι εγώ που θα του αλλάξω γνώμη και οπτική γωνία!»
«Δεν έχεις άδικο», είπε σκαφτικός ο διευθυντής. «Ωστόσο, κάτι μέσα μου, μου λέει, ότι βασικός ηθικός υπεύθυνος για το γεγονός αυτό είναι ο πατέρας της»
«Ίσως... Δε μπορώ να πω... Τηλεφωνήσατε στο σπίτι της;»
«Εννοείται! Αλλά δεν το σηκώνουν. Το κινητό που πατέρα, πότε μιλάει, πότε δεν απαντά. Θα περιμένουμε λίγο ακόμη και θα δούμε. Ας μην βάζουμε στο μυαλό μας πάντα το κακό»
«Δίκιο έχετε. Εμένα με συγχωρείτε έχω μάθημα»

«Βεβαίως, έχεις αργήσει κιόλας!» του χαμογέλασε καλόκαρδα.

Είναι τόσο συναρπαστικά όμορφο να συμπεραίνει κάποιος, μέσα στο καταχείμωνο, ότι τίποτα δεν είναι δεδομένο. Ούτε ο «τοξικός» όπως τον λεν τα παιδιά τον διευθυντή, ούτε η συμπεριφορά κανενός. Αλλά, είπαμε, είναι το μυστικό του Φλεβάρη που κάνει τα πάντα να έχουν ένα κρυφό φιλί για τους πάντες.

Αυτό το φιλί, όμως, έχει ένα πρόβλημα: είναι κρυφό. Και «τα κρύφια και τα άδηλα», όπως λέει ο θρησκευτικός, «είναι επικίνδυνα, ιδίως για τους ανέτοιμους και ανέντιμους».

Τα τελευταία νέα από το σχολείο της Ισμήνης ήταν κάπως παράξενα:

«Τι έγινε, για λέγε!» όλο ενδιαφέρον και καλυμμένη ανησυχία ρώτησε ο Άρης

«Ε. τι να γίνει! Διάφορα!»

«Καλά, συγνώμη, είναι απάντηση αυτή;»

«Τι θέλεις να σου πω ρε παιδί μου! Είναι λίγο παράξενα τα πράγματα»

«Στο σχολείο ε;»

«Όχι μόνο! Και στο σπίτι, υπάρχει κάτι...Περίεργο...»

«Λέγε, θα με σκάσεις!»

«Να, τις τελευταίες μέρες, ο μπαμπάς και η μαμά, είναι πολύ προβληματισμένοι. Δε μιλάνε, μόνο...Πώς να σου πω...υπάρχει ένα αδιόρατο "γιατί" στην ατμόσφαιρα. Μια ερώτηση, που δεν έχει ταιριάξει με την απάντηση ακόμα και έτσι γίνεται πιεστική»

«Αφήνεις σε παρακαλώ, τα λογοτεχνικά και τα μεταφυσικά και να μου εξηγήσεις με δικά σου λόγια τι τρέχει;»

«Η μπουτίκ μας δεν πάει καλά»

«Τι, έτσι στο ξαφνικό; Πως γίνεται αυτό; Αφού πριν τις γιορτές στην εκδήλωση που είχε κάνει ο Δήμος, ήταν μια χαρά. Τι έγινε τώρα;»

«Ξέρω γω; Από ο,τι μου είπε ο μπαμπάς, επειδή δεν πήγαινε άλλο αυτό το μυστήριο και χθες τους έστρωσα χάμω να μιλήσουμε. Ο βασικός μας πελάτης ξαφνικά σταμάτησε τις παραγγελίες»

«Ποιος πελάτης;» ρώτησε ο Άρης

«Έλα που δεν θυμάσαι! Ο καινούργιος πληροφορικός. Αυτός είναι που αγόραζε από μας ποσότητες και μας ξελάσπωνε τόσο καιρό. Τώρα, μαχαίρι, που λένε!»

«Και γιατί δεν τον ρωτάτε τι έγινε; Γιατί έκοψε;»

«Τον ρώτησε ο πατέρας μου, αλλά δεν του εξήγησε. Απλά του είπε ότι προς το παρών σταματά και ίσως στο μέλλον ξανασυνεργαστούν.»

«Μυστήρια πράγματα!» κούνησε το κεφάλι του Άρης πολύ σκεπτικός. «Εμένα, έτσι κι αλλιώς, από την αρχή κάτι δεν μου άρεσε σε αυτή την ιστορία. Ούτε αυτός ο καθηγητής μου γέμιζε το μάτι. Καμία σχέση με τον παλιό. Τέλος πάντων, δεν μου πέφτει λόγος, αλλά η αλήθεια είναι ότι κάτι παράξενο συμβαίνει.»

«Σαν τι υποπτεύεσαι;» την ρώτησε ο Άρης

«Ακόμα τίποτα» τον απογοήτευσε η Ισμήνη. «Σύντομα όμως θα ξέρω!» είπε στο τέλος με το πείσμα του καλύτερου ντέντεκτιβ.

Την ιδέα ενός ιδιωτικού αστυνομικού που θα ψάξει για την Κατερίνα, εξέφρασαν και ο διευθυντής του σχολείου και ο θεολόγος. Μέχρι που ένα πρωί, εκείνη εμφανίστηκε μαζί με τον πατέρα της.

Έτρεξαν να την προϋπαντήσουν, συμμαθητές και καθηγητές. Δεν είχε ξαναλείψει άλλη φορά τόσες μέρες δίχως να χαρίσει, σε όσους ανησυχούσαν, δώρα ζωής πως είναι καλά δηλαδή.

Πρώτος πρόλαβε ο Γιώργος.

«Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο ανησυχήσα...Ανησυχήσαμε θέλω να πω», διόρθωσε αμέσως βλέποντας τον πατέρα της.

«Καλά είμαι» είπε εκείνη με σιγανή φωνή και έσκυψε το κεφάλι.

«Τι συνέβη κύριε Τσεκούρα;» πήρε το αυστηρό του ύφος ο διευθυντής. «Μάλλον θα πρέπει να

απολογηθείτε για την ανευθυνότητα σας, αν αυτή η λέξη σας λέει κάτι»

Πιο εκεί ο θεολόγος σκούνηξε τη φιλόλογο λέγοντας της σιγανά:

«Ο λύκος κι αν εγέρασε...» και με το κεφάλι έκανε νόημα που έδειχνε τον διευθυντή.

Εκείνη κρυφογέλασε. Δεν είχε καμιά εμπιστοσύνη στο λύκο που γέρασε.

«Λοιπόν;», ξαναρώτησε. «Θα περάσετε στο γραφείο μου ή προτιμάτε να ομολογήσετε δημοσίως;»

«Όχι όχι, θα περάσω» είπε και προχώρησε. Γύρισε να κοιτάξει την κόρη του που είχε χαθεί μέσα στο σμήνος από τους συμμαθητές της. Δεν έμοιαζαν με παιδιά αλλά με μια αγκαλιά αγάπης. Από εκείνη που νοσταλγούσε κι εκείνος, τόσο απελπισμένα. Ύστερα, χάθηκε μέσα στο μικρό γραφείο, που σίγουρα μόλις έμπαινε και ο διευθυντής θα γινόταν ακόμα πιο μικρό. Πιο στενό. Πιο αποπνικτικό.

«Το μόνο που ζητώ είναι να τη βλέπω ευτυχισμένη» έλεγε και ξανάλεγε στον θεολόγο αργότερα.

«Παρακαλώ δεχθείτε την συγνώμη μου» τον παρακάλεσε ο Τσεκούρας πιάνοντας τον από το μπράτσο.

«Το μόνο που ήθελα...» ξεκίνησε πάλι.

«Χθες», τον διέκοψε ο καθηγητής και τον οδήγησε στο μικρό σαλονάκι κοντά στην είσοδο. «Ήρθε και με βρήκε μια παλιά απόφοιτος του σχολείου. Αριστη μαθήτρια. Πολύ καλό κορίτσι, όπως όλα τα παιδιά του κόσμου άλλωστε.»

«Τι σχέση έχει με...»

«Μη βιάζεστε! Το κορίτσι αυτό, πέρασε όλα του τα σχολικά χρόνια, κάτω από την επιθυμία του δικού της πατέρα: να είναι ευτυχισμένη»

«Ωχ!»

«Ωχ, δεν θα πει τίποτα. Ξέρετε μερικά παιδιά, δεν διδάσκονται ποτέ πώς να γίνουν ευτυχισμένα..»

«Γιατί, η ευτυχία μαθαίνεται;»

«Πιστεύω ότι σχεδόν όλες οι δεξιότητες είναι αποτέλεσμα μάθησης. Πόσο μάλλον η ευτυχία και η αγάπη!», είπε ο θεολόγος

«Δεν ξέρω, είμαι μπερδεμένος» αναστέναξε ο πατέρας.

«Βγάλατε καμιά άκρη αυτές τις μέρες στο χωριό;»

«Να σας πω. Η επικοινωνία με έναν έφηβο, είναι μια μεγάλη περιπέτεια»

«Η οποία αφετηρία έχει πάντοτε τον εαυτό μας», τον διέκοψε ο καθηγητής

«Ίσως. Η γιαγιά της τελικά αποδείχθηκε ο καταλύτης της σχέσης. Τη βρήκαμε στο χωριό.

Περάσαμε μαζί της αυτές τις μέρες. Βοήθησε πολύ σας λέω...»

«Δηλαδή;»

«Μου θύμισε όσα είχα φροντίσει να ξεχάσω. Μου απέδειξε πόσο πολύ μοιάζω με την Κατερίνα και πως το μόνο που κάνω είναι να συνεχίζω να απαιτώ ευτυχία μόνο για μένα, παραβλέποντας την κόρη μου»

«Είναι συνταξιούχος ψυχολόγος η γιαγιά;» γέλασε ο καθηγητής

«Θα μπορούσε, κάτω από προϋποθέσεις» χαμογέλασε καλόκαρδα ο Τσεκούρας. «Θα έλεγα πως όλες οι manάδες είναι καλές ψυχοθεραπεύτριες αλλά μάλλον δεν είναι σωστό να γενικεύω, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι!» συμφώνησε ο θεολόγος. «Τελικά τι αποφασίσατε, δεν μου είπατε...»

«Follow your heart» είπε εκείνος με κάποιο νάζι. Σημάδι πως η υγεία σιγά σιγά ανάρρωνε. «Όμως, με συμπορευτές τους γονείς!»

«Το ακούω πολύ ελπιδοφόρο, μα θέλει πότισμα τούτο το λουλούδι», συμβούλεψε ο καθηγητής.

«Πρώτα βέβαια οφείλει κάποιος να το αναγνωρίσει και να το αποδεχθεί.»

«Δεν καταλαβαίνω...»

«Εννοώ, ότι μπορεί εσείς ας πούμε να είστε ευτυχισμένος και να μην το γνωρίζετε, ή να μην το αναγνωρίζετε. Έτσι ψάχνετε αλλού.. σαν το μικρό ψαράκι ας πούμε...»

«Ποιο;»

«Έχετε internet στο σπίτι σας;» ρώτησε ο θεολόγος.

«Ναι βέβαια!» είπε εκείνος «Η Κατερίνα σπαταλά αρκετές ώρες ώρες εκεί!»

«Ωραία! Τότε θα έχει τύχει να πέσει επάνω στο ιστολόγιο μου»
«Βέβαια και το έχουμε δει! Μάλιστα με φώναξε τις προάλλες να μου δείξει εκείνα που γράφετε!»
«Χαίρομαι! Τότε εκεί, ανάμεσα στις άλλες εγγραφές θα βρείτε και αυτή που σας λέω... Το μικρό ψαράκι... Λέει λοιπόν, για να μην σας τα πολυλογώ ότι ήταν ένα μικρό ψαράκι που έπλεε. Έμοιαζε σαν να γύρευε κάτι... "Συγγνώμη" είπε σε ένα άλλο μεγάλο ψάρι. "Είσαι πιο μεγάλος από μένα, οπότε μπορείς να μου πεις πού μπορώ να βρω αυτό το πράγμα που λέγεται Ωκεανός;" "Ο Ωκεανός", απάντησε το μεγαλύτερο ψάρι, "είναι εδώ που βρίσκεσαι τώρα". "Τι; Αυτό;;; Μα αυτό είναι νερό! Αυτό που ψάχνω είναι ο Ωκεανός!" είπε απογοητευμένο το μικρό ψάρι και απομακρύνθηκε κολυμπώντας για να ψάξει κάπου αλλού. Καταλάβατε; Το θέμα είναι να ξέρει κανείς προς τα που να κοιτάζει και πώς να κοιτάζει. Η ευτυχία είναι τόσο κοντά μας. Όμως, αν δεν αποφασίσουμε να ψάξουμε γι' αυτήν, με κόστος και αγώνα, φαντάζει τόσο απόμακρη, τόσο ξένη... Ας είναι. Τι σκοπεύετε να κάνετε από δω και μπρος;»
«Θα το παλέψουμε» είπε ο πατέρας και σηκώθηκε. «Χάρηκα που μιλήσαμε την ίδια γλώσσα».
«Με μένα;»
«Με την κόρη μου» είπε εκείνος
«Και με τον εαυτό σας» επανέλαβε ο θεολόγος.

Άνοιξε φτερά τούτη η συζήτηση και πέταξε μέχρι την τάξη του Άρη. Από στόμα σε στόμα και από καρδιά σε καρδιά, έβγαλε ρίζες και μετέφερε χυμούς από τα βάθη της ψυχής. Το νήμα της το ξαναπιάσανε την ώρα των θρησκευτικών.
«Και τι έγινε με αυτή την παλιά μαθήτριά κύριε;» ρώτησε ο Γιώργος.
«Δυστυχώς δεν κατάφερε, ακόμα και τώρα, να απελευθερωθεί από τα δεσμά της πατρικής ευτυχίας» απάντησε στεναχωρημένος. «Τόσες εσωτερικές μάχες έχουν δοθεί, αλλά πάντα νικημένη από το άγχος να ανταποκριθεί σε ανύπαρκτα πρότυπα και όνειρα»
«Δηλαδή δεν είχε στόχους; Πού ήθελε να περάσει;»
«Ποιος το ξέρει... εκεί που θα είναι ευτυχισμένη»
«Εκείνη ή ο πατέρας της;»
«Τι να πω ρε παιδιά, δεν ξέρω. Δεν κατηγορούμε κανέναν! Προς Θεού! Όλοι κινούνται με τα πιο αγαθά κίνητρα. Κανένας δεν σηκώνεται το πρωί και βάζει σκοπό του να κάνει δυστυχισμένους όσους περισσότερους ανθρώπους συναντήσει στο δρόμο του εκτός και αν πάσχει από κάποια ψυχική διαταραχή που τον εμποδίζει να δει σωστά. Αλλιώς, είμαστε όλοι στην διάθεση της αγάπης, έτσι δεν είναι;»

Κανείς δεν μίλησε. Είχαν ανάγκη λίγο χρόνο να αναζητήσουν μέσα τους την απάντηση στην ερώτηση που τους έθεσε ο καθηγητής τους.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που βρίσκονταν έξω από την πόρτα του λαβύρινθου της εσωτερικής αναζήτησης.

«Θα την ξαναδείτε;» ρώτησε ο Άρης.

«Ελπίζω» είπε εκείνος. «Ελπίζω να μην τα παρατήσει, να μην αφηθεί. Αν και πολύ το φοβάμαι»

Οι φόβοι μεταμφιέζονται σε προτροπές και αποτροπές. Εκτός από την σιωπή παραβρέθηκε στην αίθουσα διδασκαλίας και μια σειρά από ματιές που ταξίδευαν εδώ κι εκεί αναζητώντας προορισμό. Τα παράθυρα της αίθουσας ήταν κλειστά. Φλεβάρης ακόμα. Ευτυχώς της καρδιάς δεν κλείνουν ποτέ. Άνοιξαν πανιά για εκεί.

Το κουδούνι για το διάλειμμα ούτε που το άκουσε κανείς.

Στο σχολείο της Ισμήνης, ο διευθυντής, ο Παναγιώτου, προσπαθεί να ακούσει το νεαρό αστυνομικό, που φαίνεται πως έχει μαζέψει αρκετές ενδείξεις για το τί μπορεί να συνέβη με την υποκλοπή του χρηματικού ποσού.

«Λοιπόν νεαρέ μου; Ελπίζω να καταλάβω! Πες τα μου απλά!»

«Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω καταλήξει ακόμα ολοκληρωτικά», είπε εκείνος. «Έχω κάποιες ενδείξεις, τις οποίες θα χρειαστεί να τις συζητήσω με τον προϊστάμενο μου. Βλέπετε είμαι ακόμα

νέος στην υπηρεσία αυτή και δεν έχω αρμοδιότητα να...»

«Βρήκες η δε βρήκες κάτι;» τον ξαναρωτά ο διευθυντής επίμονα

«Σας είπα, ενδείξεις έχω. Κατέγραψα ο,τι χρειαζόμουν και σύμφωνα με τις εντολές που έχω, θα τα πάω στον προϊστάμενο μου. Από εκεί και ύστερα, θα δούμε. Πάντως δεν θα σας αφήσουμε ανενημέρωτο. Άλλωστε, εσείς μας καλέσατε, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, σωστά!» συμφώνησε. «Πάντως θα βρούμε την άκρη!»

«Έχω βάσιμες ελπίδες κύριε διευθυντά!», συμφώνησε ο νεαρός. «Και τώρα να μου επιτρέψετε, πρέπει να τα μαζέψω και...»

«Εντάξει, όπως θέλεις»

«Θα κάνω μια τελευταία βόλτα στο σχολείο, και ύστερα θα φύγω. Να περιμένετε τηλεφώνημα μας!»

«Ανυπομονώ. Έτσι, για να μάθω ποιος είναι ο αυτουργός! Έτσι δεν τον λένε; Με τρώει η περιέργεια!»

«Ακατάσχετη η όρεξή της εδώ και αιώνες!» χαμογέλασε ο νεαρός.

Αφού χαιρέτησε, βγήκε από το γραφείο.

Οι διάδρομοι του σχολείου, σωστό μελίσσι, βούιζαν από νιάτα και ορμή. Αν και αυτά τα δύο τις περισσότερες φορές είναι λέξεις συνώνυμες.

Για μια στιγμή ξεχάστηκε ο νεαρός. Μαγεύτηκε. Κάπου ανάμεσα στις παρέες των παιδιών, είδε τον εαυτό του. Τα παράθυρα στον χρόνο ανοίγουν εύκολα όταν οι φυλακισμένες στιγμές ξυπνούν. Οι δικές του συντροφιάς, ήταν μια και μοναδική. Ο υπολογιστής του. Φίλος και αδελφός. Οι συμμαθητές και οι συμμαθήτριες απρόσιτο όνειρο.

«Κοίτα τα μαθήματα σου και αργότερα θα έχεις καιρό και φίλιες» ήταν τα λόγια της μάνας του. Ιδιόρρυθμος ήταν για τους άλλους, φυλακισμένος για τον εαυτό του. Φυλακισμένος σε ξένα όνειρα. Τι κι αν ήταν της μάνας του! Ξένα ήταν. Εάν ζούσε ο πατέρας, ίσως να ήταν αλλιώς. Τα μαθητικά χρόνια για τον αστυνομικό αυτόν, ήταν μια τούρτα που του απαγορευόταν να ευχαριστηθεί. Αγόρασε έναν υπολογιστή, από τους πρώτους που είχαν βγει, και μεταμορφωνόταν σε ό,τι ήθελε. Έπαιζε παιχνίδια, έγραφε προγράμματα, έφτιαχνε δίκτυα, έχτισε το δικό του κόσμο.

Η ευκαιρία που το δόθηκε από την υπηρεσία του με αυτή την υπόθεση, ήταν μοναδική. Θα ξαναζούσε, έστω και από μακριά την ηλικία που έχασε.

Είχε καθίσει στο μικρό σαλονάκι κοντά στην είσοδο και με το νου του ακολουθούσε τα αγόρια στο γήπεδο του μπάσκετ, πείραζε τις κοπέλες, κορόιδευε τους καθηγητές, έπαιρνε ωριαίες αποβολές. Μάζευε αναμνήσεις, αναδρομικές.

«Θα μου χρειαστούν» μουρμούρισε.

Συνέχισε να ζει με πάθος, τούτο του το όνειρο, σαν να είναι πραγματικό. Πεινασμένος να γευτεί όσα είχε στερηθεί. Ας ήταν και πάλι ξένα. Για δεύτερη φορά. Του είχαν λείψει τόσο πολύ!

Πήρε βαθιά ανάσα... Ήρθε και ηρέμησε, όπως ο ουρανός, ύστερα από καταιγίδα. Θα έλεγες ότι βγήκε ουράνιο τόξο.

Την ώρα που ετοιμαζόταν να σηκωθεί, άκουσε γνώριμη φωνή:

«Ακόμα εδώ; Δεν βρήκαμε άκρη;»

Πάνω από το κεφάλι του, ο παλιός του συμφοιτητής.

«Επ!» αναφωνεί. «Έλα κοντά!»

«Μπα, πρέπει να φύγω. Ένας καθηγητής δεν έχει ποτέ κενό» χαμογελά κάπως νευρικά. «Λοιπόν;»

«Τι λοιπόν; Πως πάει η έρευνα;»

«Ποια έρευνα;»

«Αυτή που κάνεις εδώ. Δεν μου είπες ότι...»

«Α...καλά...καλά...δεν είναι τίποτα...Βρήκα αφορμή να χαζέψω λιγάκι. Να ξεφύγω από την υπηρεσία. Εσύ πως τα πας;»

«Καλά καλά! Δηλαδή, δεν βρήκες κάτι;»

«Χαλάρωσε μωρέ, πως κάνεις έτσι; Έχεις σκοτώσει μήπως κανέναν; Λέγε τώρα που έχεις το κονέ», χαμογέλασε δείχνοντας τον εαυτό του.

«Μπα, μάλλον δεν έχω ανάγκη», είπε και αφού τον χτύπησε στην πλάτη, έφυγε βιαστικά. «Καιρός να κάνω κι εγώ καμιά δουλειά», είπε στον εαυτό του και αφού μάζεψε τα πράγματα του έφυγε για το γραφείο που του είχε παραχωρήσει ο διευθυντής.

Εκεί είχε όλα του το απαραίτητα σύνεργα, για να καταδιώξει τον εισβολέα. Μα, εκτός από την παράβαση αυτή, είχε ξαφνικά να αντιμετωπίσει και την παραμελημένη του νιότη. Εκείνη που θυμωμένα αναστήθηκε μέσα του και ζητά την προσοχή του μα και όσα της ανήκουν. Για τούτη εδώ την παραβίαση, όμως, δεν έχει κανένα όπλο. Τα χρόνια που πέρασαν λαθραία, όσο καιρό εκείνος ήταν κρυμμένος μέσα στον υπολογιστή του, τώρα απαιτούν εξιλέωση. Ο αστυνομικός, σε αυτή την επίθεση είχε βρεθεί ανοχύρωτος. Η νοσταλγία του έγινε ο πολιορκητικός κριός που θα γκρέμιζε όσα σαθρά είχαν χτιστεί.

Με την έγνοια αυτή να παραφυλά στις γωνίες του νου του, αντιμετώπισε και τον παλιό του συμμαθητή, μετέπειτα συμφοιτητή, στην τυχαία συνάντηση στον χώρο αυτό. Ο Ιακωβίδης, πυροδότησε τις προσδοκίες ανάστασης του νεαρού αστυνομικού, όταν με χαρά ανέλαβε την υπόθεση αυτή. Το διάβασε στην ματιά του όταν συναντήθηκαν για πρώτη φορά σε κάποιον διάδρομο του σχολείου αυτού:

«Ωχ, το σπασικλάκι! Τι γρουσουζιά και αυτή πρωινιάτικα!»

Άλλο τι είπαν τα χείλια! Το σημαντικό είναι τι άκουσε η καρδιά!

«Ηρθε η ώρα να αποδείξω, ότι αυτό το *σπασικλάκι*, έχει κουράγιο να βγει στο φως» είπε και άνοιξε τον υπολογιστή σαν αυλαία θεάτρου, για μια παράσταση της οποίας πρωταγωνιστής θα είναι αυτός.

Το μήνα που οι νεκροί βρίσκουν λίγο χώρο ανάμεσα στους ζωντανούς, το Φεβρουάριο, τα Σάββατα αφιερώνονται σ' αυτούς. Είναι η μέρα της θύμησης. Της προσφοράς. Τότε απλώνονται οι γέφυρες για να περάσουν οι αναμνήσεις καθώς και τα χαιρετίσματα από τους μεν στους δε.

Μαστόρισσες οι γιαγιάδες, καθώς μεταφέρουν ευλαβικά ένα πιάτο με κόλλυβα στην εκκλησία να διαβαστούν από τον παπά και κατόπιν να μοιραστούν. Όπως η μνήμη.

Η γιαγιά Ελένη δεν χάνει την ευκαιρία να υπενθυμίσει τα παράσημα της στην τέχνη αυτή. Του χτισίματος της γέφυρας.

«Το ήξερες ότι τα Ψυχοσάββατα παλιά τα λέγαμε και ψυχανεβάσματα;» ρώτησε την κόρη της ένα απόγευμα Σαββάτου.

Πέρασε να την δει καθώς πήγαινε κόλλυβα στην εκκλησία.

Το είχε για καλό, από τότε που πέθανε ο «Λεμονανθός», ο παππούς, να πηγαίνει ένα πιατάκι κόλλυβα τα Ψυχοσάββατα, να τα διαβάσει ο παπάς.

«Όταν ήμουν νέα», θυμήθηκε η γιαγιά, «μου έλεγε η γιαγιά μου, ότι όταν μαθες περάσεις μέσα από κάποιο δάσος την περίοδο αυτή, θα ακούσεις ένα ξεχωριστό θρόισμα των φύλλων»

«Άντε καλέ!» είπε η κόρη της και κοίταξε έξω από το παράθυρο τα δένδρα στο μικρό παρκάκι.

«Σου λέω, τι μου έλεγε. Εγώ τη γιαγιά μου την πίστευα. Αφού να σκεφτείς, δεν έχανα ευκαιρία τέτοιες μέρες, πριν πάω στην εκκλησία με τα κόλλυβα μου, περνούσα από την ρεματιά, την θυμάσαι έτσι;»

«Βέβαια» χαμογέλασε η Μίνα

«Εκεί, σταματούσα λιγάκι, και προσπαθούσα να ακούσω αυτό το παράξενο θρόισμα»

«Το άκουσες καμιά φορά;»

«Δεν θα το πιστέψεις. Ούτε μια φορά! Ούτε μια!»

«Ε, τότε, τι είναι αυτό που μου λες! Προλήψεις είναι καημένη μάνα!»

«Τι να σου πω... Τους παλιούς ανθρώπους τους σέβομαι. Τους πιστεύω. Είναι σαν να το έχω ακούσει χίλιες φορές. Ακόμα και τώρα που το φέρνω στο νου μου, φαντάζομαι ότι ακούω τα φύλλα των δένδρων να τρεμοπαίζουν στο απογευματινό αεράκι και τους ψιθύρους να μου γαργαλούν τ' αυτιά...»

«Ποιους ψιθύρους καλέ; Με κάνεις και ανατριχιάζω, μέρα που είναι σήμερα...»

«Λέγανε ότι οι ψυχές ανεβαίνουν στα δένδρα και αναπέμπουν δοξασίες, όση ώρα οι ζωντανοί προσφέρουν κόλλυβα στην εκκλησία!»

«Αυτά είναι λαϊκή θρησκευτικότητα, όπως θα έλεγε και το καθηγητής των θρησκευτικών» είπε η Μίνα και κούμπωσε την ζακέτα της. Της ήρθε πως από κάπου έρχεται κρύο και απομακρύνθηκε από το παράθυρο.

«Λαϊκή, ξελαική, εγώ μια φορά αυτά τα κρατάω. Εδώ στις πόλεις, οι άνθρωποι τα ξεχνούν όλα, τα χαλάνε!»

«Όχι θα πηγαίνουμε με την εποχή την πρωτόγονη! Έλα Παναγία μου!», σταυροκοπήθηκε η κόρη της. «Άντε να πηγαίνω, γιατί θα με τρελάνεις με τις ιστορίες σου»

«Εσύ μπορεί να φύγεις. Το σίγουρο είναι ότι όπου και να πας, δεν πρόκειται να διαγράψεις την ιστορία και την παράδοση. Αυτό να το θυμάσαι πάντα», είπε η γιαγιά κάνοντας πως ισιώνει την ρόμπα της.

Καθώς έφευγε η Μίνα, κάτι θυμήθηκε. Άφησε τα κόλλυβα πάνω στο μικρό τραπεζάκι και πλησίασε την μάνα της. Έφτιαξε λίγο χώρο στο κρεβάτι κοντά στο προσκεφάλι. Την κοίταξε βαθιά στα μάτια και την έπιασε το πρόσωπο με τα δυο της χέρια.

«Να ξέρεις ότι σ' αγαπώ πολύ μαμά!» της είπε και έσκυψε να την φιλήσει

Αντί για να ακουμπήσουν τα χείλη της στο γερασμένο μάγουλο, συνάντησαν τα δάκρυα της αγάπης.

«Κι εγώ κόρη μου!» της απάντησε χαμένη στους λυγμούς και τα χαμόγελα.

Κόρη και μάνα έμειναν έτσι λίγη ώρα ατενίζοντας η μία την άλλη. Μα για όποιον ξέρει τα μονοπάτια της επικοινωνίας θα ξεδιακρίνει μια άλλη συζήτηση. Εκείνη που παραβλέπει τα φτωχά φωνήεντα και τα σύμφωνα και βυθίζεται ίσια στο πέλαγο της αγάπης.

«Δεν ξέρω αν θα με συγχωρήσεις ποτέ, ίσως και να μην το αξίζω» είπε η κόρη και χάιδεψε τα χέρια της μάνας της

«Τι σε βαραίνει; Πες μου»

«Να, που είσαι εδώ. Το λέμε και το ξαναλέμε με τη Φρόσω, μα λύση δεν βρίσκουμε. Ποτέ δεν...»

«Οι σχέσεις δεν χτίζονται, ούτε φυλάσσονται μέσα σε κτίρια. Οι σχέσεις έχουν να κάνουν με τους ανθρώπους. Κατάλαβες; Η αγάπη δεν ανθίζει αν με έχετε να κάθομαι σε μια πολυθρόνα και να παριστάνω το μπιμπελό. Το νοιάξιμο και το ενδιαφέρον δεν αφήνει να μαραθεί αυτό που έχετε στην ψυχούλα σας. Πήγαινε τώρα γιατί θα τελειώσει η εκκλησία»

Καθώς έβγαινε από το Ίδρυμα η Μίνα σκεφτόταν πόσο τυχερή πρέπει να είναι η ανθρωπότητα για να έχει ένα τόσο υπέροχο δώρο, τη μάνα. Και χάρηκε ακόμα περισσότερο όταν θυμήθηκε ότι και εκείνη η ίδια είναι δώρο για κάποιους.

Κάποιοι άλλοι, λίγο πιο μακριά από το γηροκομείο, στο σχολείο του Άρη, έχουν την αγάπη για βάρος, για φορτίο ασήκωτο. Κάποιοι άλλοι για καμάρι.

«Τελικά τι θα γίνει με την Κατερίνα;» ρώτησε ο Άρης τον Γιώργο σε κάποιο διάλειμμα.

«Τι να γίνει δηλαδή;»

«Ρε παιδί μου, τι έγινε με τον πατέρα της; Την ενοχλεί ακόμα με το θέμα της μουσικής;

«Και που θες να ξέρω!» τον διέκοψε απότομα εκείνος. Σαν κάτι να τον ενόχλησε και ήθελε να το αποφύγει

«Γιατί ρε αντιδράς έτσι; Τι τρέχει;» τον ρώτησε ήρεμα το Άρης

«Πως αντιδρώ δηλαδή; Δεν καταλαβαίνω! Έχεις φάει γερό κόλλημα έτσι;»

«Καλά, ξέχνα το» έκανε ο Άρης και γύρισε να φύγει.

«Κάτσε ρε φίλε, εντάξει, πως κάνεις έτσι! Αμέσως παρεξήγηση, λες και είσαι κανένα μωρό.

Εντάξει, θα σου πω, αλλά...»

«Μην μου πεις τάφος, γιατί θα θυμώσω πάλι!»

«Όχι, δεν θα σε προσβάλλω έτσι. Άκου να δεις τώρα μπέρδεμα. Θυμάσαι που έφυγε με τον πατέρα της για το χωριό;»

«Για να τα βρουν...κάπως έτσι μας είπε»

«Ναι. Έτσι έγινε. Πήγαν στην γιαγιά της. Στην μητέρα του πατέρα της. Να δεις πόσο μικρός είναι ο κόσμος τώρα! Το βράδυ πριν γυρίσουν, πήγαν με τον πατέρα της στην πόλη. Είχε μάθει ότι ο

Δήμος φιλοξενούσε κάποια συγκροτήματα για να παίζουν με ευκαιρία τις Απόκριες. Της το φύλαγε για έκπληξη. Πήγαν λοιπόν όμορφα και καλά στο Πνευματικό Κέντρο»

«Ήταν και οι Ωρίονες» τον διακόπτει ο Άρης.

«Μάγος είσαι; Ήταν και αυτοί»

«Άσε το μαντεύω. Το 'χω. Ήταν και ο κιθαρίστας»

«Σωστός για άλλη μια φορά»

«Τώρα θα μου πεις φασώνονταν με κάποια άλλη μαζί και η Κατερίνα τα είδε όλα!»

«Παρακολούθησες κι εσύ την συναυλία αυτή;» τον ρώτησε σχεδόν με ανοιχτό στόμα ο Γιώργος.

«Έλα ρε, σιγά το πράγμα! Δεν βλέπεις σήριαλ, δεν διαβάζεις νουβέλες; Τόσες κυκλοφορούν και μάλιστα έχουν και πέραση μεγάλη! Πρώτη μούρη στα βιβλιοπωλεία!»

«Να λοιπόν που συμβαίνουν και στην πραγματικότητα, εκτός από τη φαντασία των συγγραφέων.

Ήταν εκεί ο δικός της που λες, με μια άλλη και όλη την ώρα την είχε από δίπλα του, και να οι αγκαλιές, να τα φιλιά. Πάρε κάτω την Κατερίνα!»

«Θείο δώρο για τον πατέρα, έτσι;» χαμογέλασε ο Άρης.

«Μην το βλέπεις έτσι!» τον συμβούλεψε ο Γιώργος. «Ο άνθρωπος δεν είχε καμιά ανάμειξη, ούτε και περίμενε να συμβεί κάτι τέτοιο. Άλλωστε δεν ήταν σκοπός του να την αποτραβήξει από τον κιθαρίστα»

«Όχι ρε, μην το πεις αυτό σε κανέναν! Αλίμονο!» ειρωνεύτηκε εκείνος.

«Τον πήρες με στραβό μάτι, γι' αυτό κάνεις έτσι!» λέει ο Γιώργος

«Γιατί, εσύ τον πήρες με ίσιο;»

«Συγγνώμη το θέμα μας είναι ο πατέρας ή η Κατερίνα;», στρίβει την κουβέντα ο Γιώργος. «Αν δεν κάνω λάθος για εκείνη με ρώτησες»

«Ναι, αλλά όπως βλέπω, πάνε πακέτο οι καταστάσεις με τον πατέρα. Ας είναι! Για λέγε λοιπόν, τι έγινε μετά την αποκάλυψη;»

«Το υπόλοιπό βράδυ, καθώς και την επόμενη μέρα μέχρι να φτάσουν στην Αθήνα δεν έβγαλε μιλιά από το στόμα της. Μάντεψε τί έγινε μόλις μπήκε σπίτι της: Με παίρνει τηλέφωνο και μου ζητά να βγούμε.»

«Πλάκα κάνεις! Και δεν μου είπες τίποτα έτσι;»

«Δεν πρόλαβα ρε, συνεχώς κάτι συμβαίνει.»

«Αυτό είναι ή μήπως δεν θέλεις να...»

«Μην είσαι χαζός μωρέ! Αν δεν ήθελα δεν θα έλεγα, εντάξει;»

«Σύμφωνοι. Τελικά βγήκατε;»

«Βγήκαμε. Πήγαμε εδώ παρακάτω σε μια καφετέρια. Εκεί λοιπόν είδα μια άλλη Κατερίνα. Πώς είναι όταν συνηθίσεις μέσα σε ένα κλειστό δωμάτιο και ξαφνικά ανοίγεις το παράθυρο και γεμίζει το δωμάτιο φως; Και διαπιστώνεις ότι σχεδόν όλα όσα είχες συνηθίσει ήταν...»

«Ψέμα;»

«Δεν θα το έλεγα... απλά...διαφορετικά!»

«Να υποψιαστώ...»

«Κατάλαβα που το πας. Δεν ξέρω να σου πω. Ποιος μπορεί άλλωστε! Ο καιρός θα δείξει...»

Το βλέμμα του Γιώργου πλανήθηκε για λίγο πάνω από τον μεγάλο πλάτανο της αυλής του σχολείου και χάθηκε μέσα στα σύννεφα του ουρανού του Φλεβάρη.

«Είναι και κάτι άλλο;» τον προσγείωσε ο Άρης

«Τώρα πρέπει να απαντήσω εγώ στα ερωτηματικά. Νομίζω ότι με βάζει στην θέση του πατέρα της. Πως στράβωσε έτσι; Και το χειρότερο είναι ότι δεν έχω να δώσω απάντηση επειδή ακόμα δεν τα έχω λύσει με τον εαυτό μου, κατάλαβες;»

Μακάρι να είχε να συμβουλέψει κάτι άλλο ο Άρης. Λίγο μόνο να έσκυβε για να αφουγκραστεί το δικό του φουρτουνιασμένο πέλαγος, θα τον συνέπαιρνε κάποιος θολός στρόβιλος. Της μοναξιάς ο καιρός έρχεται για τον καθένα πολλές φορές. Χτυπά βίαια την πόρτα για να φανερώσει την παρουσία του. Να μην υπάρχει καμιά αβεβαιότητα πως πρόκειται για την ώρα του απολογισμού. Επειδή όταν ανοίχτει η πόρτα, τότε ο οικοδεσπότης πρέπει να είναι έτοιμος. Για

συγκομιδή των καρπών. Αλλιώς, καλύτερα να μην ανοίξει. Να περιμένει την επόμενη φορά. Επειδή θα υπάρξει και επόμενη φορά και μεθεπόμενη. Το μάθημα θα παραδοθεί και θα εξεταστεί. Ο Γιώργος μάλλον πιάστηκε αδιάβαστος. Κινδύνεψε και ο Άρης.

«Τι να πω ρε φίλε! Αισθάνομαι ότι στην παρούσα φάση δεν μπορώ να βοηθήσω. Είναι θέματα που πρέπει να λύσεις μόνος σου, το ξέρεις αυτό, έτσι;»

«Μάλλον. Και πρέπει να γίνει γρήγορα, επειδή δεν έχουμε την πολυτέλεια να φτάσουμε με αποσκευές στον ανήφορο. Το μυαλό καλό θα ήταν να είναι προσανατολισμένο στις εξετάσεις. Θα το τρέξω το θέμα...αν μπορέσω...»

«Ο καθένας στον κόσμο του» μουρμούρισε ο Άρης τόσο δυνατά όσο να ακουστεί στα βάθη της ψυχής του.

Παρόλες τις προσπάθειες που φιλότιμα καταβάλλουν οι καθηγητές, να αποτρέψουν τους μαθητές από τα κινητά, όλοι έχουν. Όλοι χρησιμοποιούν. Αρκεί να μην γίνει αντιληπτό. Τότε έρχονται συνέπειες. Με την κατάλληλη προσοχή όμως, το θέμα περνά απαρατήρητο και όλοι είναι ευχαριστημένοι.

Όταν έφτασε το μήνυμα από την Ισμήνη, ο Άρης βρισκόταν στην αίθουσα πληροφορικής και προσπαθούσε να ενημερώσει την ιστοσελίδα του σχολείου. Να ανεβάσει τις φωτογραφίες από τις πρόσφατες εκδηλώσεις. Είχε ανοίξει και το blog του καθηγητή των θρησκευτικών και διάβαζε. Είχε χάσει κάποιες εγγραφές. Βρήκε ευκαιρία να αφήσει και κάποια σχόλια.

«Αυτός ο άνθρωπος έχει κάτι...» μουρμούρισε, «κάτι... λες και είναι εδώ, παντού, γράφει δυο αράδες, ανεβάζει ένα βίντεο και αισθάνεσαι ότι σου μιλάει κατευθείαν στην καρδιά. Γνωρίζει τον πόνο σου και πάει να σου τον γλυκάνει. Πως το καταφέρνει αυτό;»

Έβγαλε από την τσέπη του το κινητό.

Η Ισμήνη του ζητούσε συνάντηση.

«Θεέ μου, τι να έγινε πάλι;»

«Αναστατωμένο σε βλέπω» άκουσε την φωνή του καθηγητή «συμβαίνει κάτι σοβαρό;»

Παραλίγο να του πέσει από το χέρι το τηλέφωνο.

«Με τρομάξατε κύριε» είπε «δεν σας κατάλαβα. Έχετε ώρα εδώ;»

«Όχι, μόλις ήρθα. Σε είδα να κοιτάς το κινητό σου με τρομάρα και ανησύχησα»

«Α μπα, δεν είναι τίποτα. Τα γνωστά που έχουν οι έφηβοι. Μη δίνετε σημασία» προσπάθησε να ξεφύγει ο Άρης.

«Δεν ήξερα ότι είναι τόσο τρομακτικά, αυτά τα γνωστά» χαμογέλασε εκείνος καλόκαρδα.

Πήρε μια καρέκλα και την έφερε δίπλα στον υπολογιστή που είχε ανοιχτό ο Άρης.

«Πως σου φάνηκε η τελευταία ανάρτηση;», ρώτησε και έκανε νόημα με το κεφάλι του δείχνοντας την σελίδα με το ιστολόγιο του.

«Αυτό διάβαζα πριν έρθετε:

*Σε ό,τι αγγίζουν τα χέρια μας,
αφήνουμε τα αποτυπώματά μας.
Στους τοίχους, στα έπιπλα, στα πόμολα,
στα πιάτα, στα βιβλία.
Δεν μπορείς να ξεφύγεις.
Καθώς αγγίζουμε, αφήνουμε την ταυτότητα μας.
Ρωτάς τι γίνεται με τις καρδιές μας;
Ακριβώς το ίδιο.
Σε ό,τι αγγίζουν οι καρδιές μας,
αφήνουμε το αποτύπωμα της.
Δεν υπάρχει διαφυγή.
Ο ένας έχει το αποτύπωμα του άλλου.
Στην καρδιά του"*

«Και;»

«Ο Ερημίτης μάλλον γνωρίζει πολύ καλά την ανθρώπινη ψυχή» είπε.

«Είναι που συμμετέχει κι εκείνος την διαδικασία της ζωής» υποστήριξε την άποψη του Άρη. «Δεν την κοιτά από μακριά. Ο Ερημίτης είναι μέσα στη ζωή και ας λέγεται Ερημίτης»

«Γιατί δώσατε αυτό το όνομα στο blog σας;»

«Επειδή έτσι νιώθω» χαμογέλασε.

«Ερημίτης;»

«Ο Ερημίτης είναι κάποιος που έχει την πολυτέλεια να αποτραβιέται στον εαυτό του και να επεξεργάζεται όσα είδε, άκουσε, κατάλαβε. Έτσι, μπορεί να τα τακτοποιήσει μέσα του καλύτερα.

Ύστερα, μην ξεχνάς ότι ο Ερημίτης, έχει κάψει την καλύβα του, οπότε τι έχει να φοβηθεί;»

«Γιατί το λέτε αυτό;»

«Είμαι ξένος, για να το πω αλλιώς, φιλοξενούμενος σε αυτόν τον τόπο. Αυτό δένει και με εκείνο που ακούμε να λέει ο απόστολος Παύλος, ότι δεν έχουμε πατρίδα για να μείνουμε αλλά είμαστε περαστικοί και ταξιδιώτες από αυτόν τον κόσμο. Άρα, είσαι η δεν είσαι Ερημίτης;»

Χαμογέλασε ο Άρης.

«Έχετε πάντως έναν τρόπο δικό σας να μιλάτε...»

«Ο καθένας έχει τον δικό του»

«Όχι εννοώ....»

«Τελικά δεν μου είπες», τον διέκοψε ο καθηγητής, «σε φόβισε κάτι προηγουμένως;»

«Όχι, όχι! Όλα καλά είναι»

«Το ελπίζω», είπε εκείνος. «Το ξέρεις άλλωστε ότι είμαι εδώ και θα είμαι εδώ»

«Και μόνο αυτό να το ακούει κανείς και ιδιαίτερα από εσάς είναι αρκετό» είπε ο Άρης και χτύπησε απαλά το μπράτσο του καθηγητή του.

Ωστόσο η ανησυχία είχε ζωγραφίσει στο πρόσωπο του ρυτίδες που το έκαναν να μοιάζει με γραμμές τετραδίου. Σε κάθε σειρά έγραφε και από κάτι, που μόνο όποιος γνώριζε αυτή την γραφή μπορούσε να διαβάσει.

«Χαίρομαι που το ακούω αυτό Άρη» απάντησε και φώτισε τα λόγια του με το χαμόγελο που ξορκίζει τα σύννεφα από την ψυχή.

«Κάποια στιγμή...» παρασύρθηκε ο μαθητής

«Ναι;»

«Αφήστε το!» σταμάτησε απότομα. «Δεν πειράζει. Κάθε πράγμα στον καιρό του. Ακόμα έφτασε»

«Έγινε κάτι;»

«Κάθε μέρα κάτι γίνεται, έτσι δεν είναι;» το διασκέδασε.

«Αρκεί να το ελέγχουμε» είπε ο καθηγητής και σηκώθηκε. «Ωρα να φύγουμε!» είπε και σηκώθηκε.

Τον ακολούθησε ο Άρης. Πήγε να κλείσει τον υπολογιστή.

«Άστο» του έπιασε το χέρι εκείνος. «Θα τα τακτοποιήσω εγώ. Να απαντήσω σε μερικά σχόλια»

Αφού έφυγε ο Άρης, ο καθηγητής είχε να απαντήσει στα σχόλια που άφησαν οι αναγνώστες των ιστολογίων του. Είχε ακόμα να αναλύσει εκείνα που διάβασε στο μέτωπο του παιδιού. Έσμιξε τα φρύδια του και σχηματίστηκαν οι δικές του ρυτίδες. Φανερώθηκαν τα γραμμένα της δικής του ψυχής, μα δεν βρισκόταν κανείς εκεί, για κείνον. Η αίθουσα άδεια. Η πόρτα κλειστή σαν τον ουρανό του Φλεβάρη. Παρόλα αυτά το ήξερε. Ο Φλεβάρης κρύβει μυστικά. Χαμογέλασε. Οι αναγνώστες των ιστολογίων του περίμεναν τα δικά του σχόλια.

Απάντησε ο Άρης στο μήνυμα της Ισμήνης. Ήθελε να συναντηθούν το συντομότερο.

«Τι να έγινε πάλι; Χριστέ μου πότε θα τελειώσει αυτό;», επανέλαβε σα να προσευχήθηκε. Ο κρύος αγέρας του χειμώνα πήρε την αίτηση του και την ανέμισε σαν ξεχασμένο φύλλο, κίτρινο.

Βαριά βήματα τον οδήγησαν στο γνωστό μέρος τους. Λίγη ώρα πριν το φροντιστήριο.

«Τι σε απασχολεί; Γιατί δεν μου λες;» ήταν η πρώτη κουβέντα της Ισμήνης

«Τι να έχω μωρέ! Δικά μου!»

«Μπα; Έχεις και δικά σου τώρα;» τον μισαποπήρε εκείνη

«Και γιατί να μην έχω δηλαδή; Δεν καταλαβαίνω!»

«Βλέπεις πως αρπάζεσαι Αρούλη μου; Γιατί μάτια μου κάνεις έτσι;», τον αγκάλιασε με τα τρυφερά της λόγια και πλησίασε την καρτέκλα της κοντά του, να φτάνει να του χαϊδεύει το πρόσωπο.

Αποτραβήχτηκε εκείνος.

«Γι' αυτό μ' έφερες εδώ; Για να με κανακένυεις;»

Αναστέναξε.

Της χαμογέλασε.

«Συμπάθα με μωρέ!», της πιάνει το χέρι πάνω από το μάγουλο του. «Τελευταία, είναι αλήθεια ότι νοιώθω κάπως περίεργα.»

«Μήπως φταίω εγώ.;»

«Μην είσαι χαζή! Το ξέρεις ότι αυτό δεν θα γίνει ποτέ! Να το ξέρεις! Μερικοί άνθρωποι τους είναι γραφτό τους να είναι μαζί πολλές ζωές όχι μία! Αλλά να, όλη αυτή η ιστορία με τη γιαγιά, το σχολείο, τις εξετάσεις, με έχουν τσιτώσει. Αυτό είναι! Μπορείς να με αντέξεις όπως είμαι; Επειδή τον εαυτό μου πολλές φορές ούτε να τον βλέπω δεν θέλω!»

«Δεν είσαι ο μόνος που τραβάς ζόρια», λέει η Ισμήνη. «Τι να πούμε κι εμείς στο σπίτι μας!»

«Τι έγινε;»

«Δεν πάνε καλά τα πράγματα», αναστέναξε. «Θυμάσαι που σου είπα ότι εκείνος ο πληροφορικός έκοψε απότομα όλες τις παραγγελίες του;»

«Α, ναι! Γιατί έγινε αυτό τελικά; Σας είπε;»

«Μπα! Έχει αφήσει τον πατέρα μου στην μέση του πουθενά και δεν του μιλάει καν. "Βρε καλέ μου", "βρε χρυσέ μου", τίποτε ο άλλος. "Όπως αρχίσαμε", του είπε, "έτσι θα τελειώσουμε". Ο πατέρας μου είχε γελαστεί και ξανοίχτηκε. Τώρα όμως έρχονται τα χρέη και χτυπούν την πόρτα του μαγαζιού απειλητικά»

«Για μούτρο μου κάνει αυτός ο καθηγητής, δεν ξέρω, δεν τον έχω συμπαθήσει πολύ, έτσι όπως μου τον περιγράφεις!» είπε ο Άρης.

«Ας προσέχουμε τους χαρακτηρισμούς μας, αν δεν ξέρουμε τι περνά ο άλλος. Μπορεί να του συμβαίνει κάτι τρομερό του ανθρώπου!»

«Έχεις δίκιο.» είπε ο Άρης και την κοίταξε βαθιά στα μάτια.

«Τι βλέμμα είναι αυτό;» ρώτησε

«Σε θαυμάζω!» της είπε. «Πως το κάνεις αυτό;»

«Ποιο;»

Της ξαναχαμογέλασε.

«Σε ευχαριστώ γι' αυτό που είσαι!» της χάιδεψε το χέρι και της έδωσε ένα ζεστό φιλί.

«Ορίστε και οι σοκολάτες σας!» είπε ο σερβιτόρος και απόθεσε στο τραπέζι το δίσκο με τις αχνιστές κούπες.

«Τι να μας πουν και οι σοκολάτες τώρα ρε Γιάννη!» γέλασε ο Άρης.

Όπως κάθονταν αγκαλιασμένοι, ξαφνικά η Ισμήνη πετάγεται όρθια.

«Η μητέρα μου, να την φωνάξω;»

«Γιατί όχι;» συμφωνεί ο Άρης.

Από τη μεγάλη τζαμαρία, παρατηρούσε την κόρη και την μάνα να αγκαλιάζονται και να συνομιλούν. Την προσκάλεσε να έρθει μέσα. Ύστερα από μερικούς δισταγμούς την έπεισε να έρθει στο τραπέζι τους.

«Καλησπέρα Άρη» χαιρέτησε κάπως μαζεμένη

«Γεια σας κυρία Φωφώ. Πως και δεν είστε στο μαγαζί τέτοια ώρα; Να παραγγείλουμε ένα καφέ;»

«Όχι, όχι παιδιά να μην σας ενοχλώ! Αλλωστε είναι η ώρα να πάτε στο φροντιστήριο σας, έτσι δεν είναι;»

Έκαναν όλοι ασυναίσθητα την ίδια κίνηση. Κοίταξαν τα ρολόγια τους.

«Έχουμε λίγη ώρα ακόμη» είπε η Ισμήνη. «Αλήθεια μαμά, ποιος είναι τώρα στο μαγαζί;

«Κανείς. Απλά το έκλεισα για λίγο»

«Γιατί; Τι έγινε;»

«Απλά, δεν ένοιωθα πολύ καλά και ήθελα μια βόλτα»

«Τι νιώθεις; Είσαι άρρωστη μήπως;»

«Καλά είμαι, απλά...»

«Πάψε να επαναλαμβάνεις το απλά και απλά, όποτε ζορίζεσαι και πες μας τί συμβαίνει σε παρακαλώ» είπε η Ισμήνη.

«Να φύγω εγώ να σας αφήσω να τα πείτε» σηκώθηκε ο Άρης και έβγαλε να πληρώσει.

«Δεν πειράζει!» τον κράτησε από το χέρι η κυρία Φωφώ. «Μη σηκώνεσαι!»

«Φοβάμαι λίγο», κόμπιασε. «Μπαίνω εκεί μέσα και αισθάνομαι ασφυκτικά. Μάλλον δεν έχει πολύ αέρα. Κοιτάω γύρω μου και δεν βρίσκω την χαρά που ξεχείλιζε πριν λίγο καιρό. Έχει να πατήσει άνθρωπος δύο εβδομάδες. Τα χρέη τρέχουν. Βλέπεις ξανοιχτήκαμε με εκείνη την επέκταση στο διπλανό οίκημα, το ξενοίκιαστο. Τι του ήρθε του ευλογημένου και μας άφησε στην μέση του πουθενά; Είμαστε χαμένοι!»

«Ποιος;»

«Τι ποιος ρε Άρη;» τον μαλώνει η Ισμήνη. «Εκείνος ο καθηγητής! Τι λέγαμε τόση ώρα!»

«Α, μάλιστα! Μην κάνετε έτσι κυρία Φωφώ! Όλο και κάτι θα γίνει! Μπορεί να περνά μια κρίση, κάποιο πρόβλημα! Τα έχει αυτά το εμπόριο!»

«Το εμπόριο!» κάγχασε εκείνη. «Τι δουλειά είχα εγώ με το εμπόριο! Άλλα ήθελα εγώ! Την ισότητα ήθελα! Να κάνω κάτι για τον εαυτό μου! Να μην εξαρτώμαι από κανέναν! Και τώρα; Τώρα; Δεν με νοιάζουν οι άλλοι! Ο εαυτός μου με νοιάζει! Πως θα κοιτάζομαι στον καθρέφτη που έχει θολώσει από τους αναστεναγμούς;»

Απλώθηκαν δυο χέρια σαν φτερούγες να στεγάσουν την απόγνωση, να δώσουν αέρα στην Φωφώ να πετάξει έξω από τον βούρκο. Της Ισμήνης. Η μητέρα αμύνθηκε.

«Έχω δικά μου φτερά!» και σηκώθηκε έτοιμη να πετάξει θαρρείς.

«Δεν είπαμε κάτι το διαφορετικό» σηκώθηκε και ο Άρης. «Να υπενθυμίσουμε θέλαμε. Να δείτε που όλα θα φτιάξουν όπως πρέπει!»

«Πως πρέπει δηλαδή;» ρώτησε εκείνη

«Εδώ είναι το μυστήριο!» χαμογέλασε αγνά ο Άρης. «Η εμπιστοσύνη στο καλό ,που μας χτυπά την πόρτα ανά πάσα στιγμή. Κάπως έτσι θα το έλεγε και ο καθηγητής των θρησκευτικών!

Εμπιστοσύνη!»

Έγνεψε με το κεφάλι εκείνη, πως συμφωνεί. Βγήκε από την καφετέρια και χάθηκε μέσα στον κόσμο που συνέχιζε αδιάφορα να προσπερνά

«Πόσο τα βαρέθηκα όλα αυτά!», αναστέναξε ο Άρης και έψαξε μάταια να βρει την φιγούρα της κυρίας Φωφώς ανάμεσα στους διαβάτες.

«Εγώ σιχάθηκα όσους φοράνε την μάσκα του φίλου! Έλεος πια!», φώναξε η Ισμήνη προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυα θυμού που πλημμύρισαν τα μάτια της.

Σηκώθηκαν αμίλητοι και οι δύο να προλάβουν το φροντιστήριο.

Τραίνο που περνά με ιλιγγιώδη ταχύτητα από τον σταθμό της νιότης αυτή η γνώση. Η συγκεκριμένη, η οριοθετημένη, η κατευθυνόμενη. Το φροντιστήριο. Μαζεύει τα νιάτα. Τα συμμαζεύει. Μην τύχει και ξεφύγει ο νους στα απάτητα μέρη τ' ουρανού. Μην τύχει και αναζητήσει το αθάνατο νερό. Το φροντιστήριο, νόθο παιδί ενός βιασμένου σχολείου, αγωνίζεται να ενθουσιάσει τους μαθητές με την ελπίδα ενός προκατασκευασμένου αύριο.

Οι τελευταίες μέρες του Φλεβάρη, χορεύουν γύρω από ένα γαϊτανάκι πολύχρωμο. Η τσίκνα της Τσικνοπέμπτης αρωματίζει τα κομφετί και τον χαρτοπόλεμο. Οι μάσκες δεν κρύβουν πια κανέναν. Δίχως ενοχές,, ξεγελούν. Επειδή, όσοι τις φορούν γνωρίζουν ότι ακόμα και αν αποκαλυφθούν τα πρόσωπα, το πραγματικό προσώπειο δεν πρόκειται να φανερωθεί με ευκολία. Διπλό ξεγέλασμα. Το Σ' αγαπώ θα πει σε κοροϊδεύω και το φύγε θα πει σ' έχω ανάγκη. Τι κρίμα όμως οι απόκριες να διαρκούν μια ολόκληρη ζωή!

Σκέψεις που γυροφέρνουν ακόμα και στα γραφεία της Διεύθυνσης Ασφαλείας. Εκεί όπου ο νεαρός αστυνομικός ενημερώνει τον προϊστάμενο του για τις εξελίξεις από την έρευνά του στο σχολείο.

«Έτσι καταφέρνουν να ξεγελούν οι εισβολείς», λέει, « με το να παριστάνουν στον ξένο υπολογιστή το φίλο.»

«Η ιστορία νεαρέ μου είναι γεμάτη με τέτοιους Δούρειους Ίππους», χαμογελά ο αστυνόμος.

«Από μικρός αντιπαθούσα το λύκο για το πώς ξεγέλασε τα κατσικάκια. Θυμάμαι που μου το διηγιόταν η γιαγιά μου. Δεν θα το πιστέψτε ,αλλά ακόμα ανατριχιάζω. Τα ρουφηχτά αυγά για να γλυκάνει η φωνή του, το αλεύρι για να βάψει τα πόδια του άσπρα...»

«Και στο τέλος τα κατάφερε και μπήκε στο σπίτι» ολοκλήρωσε ο αστυνόμος.

«Έτσι έγινε και έτσι θα γίνεται. Κερκόπορτες θα υπάρχουν για να αλώνουν χάρτινα κάστρα. Γιατί τον εμπιστεύεσαι κύριε αυτόν που σε πλησιάζει; Τον ήξερες και από εχθές; Έχουμε και τα facebook τώρα. Αιτήσεις φιλίας σου λέει ο άλλος. Ποιος είσαι κύριε πίσω από την ανωνυμία σου; Για να δω τα μάτια σου! Άκου, αίτηση φιλίας! Ακόμα και η φιλία ψηφιοποιήθηκε! Τον ξέρεις κι από χθες για να τον βάλεις στο σπίτι σου, να του ανοίξεις την καρδιά σου;», απήγγειλε τη ρητορική του ερώτηση. «Φανέρωσες το πρόσωπο σου το ευάλωτο και ιδού τα αποτελέσματα! Ύστερα κατηγορούμε τον άλλον που σε εκμεταλλεύτηκε! Αν δεν είχες ανοίξει διάπλατα τις πόρτες δεν θα έμπαινε κανένας! Δεν μιλώ σωστά αστυνόμε;»

«Αναφέρεσαι στην έρευνα σου νεαρέ μου αξιωματικές;»

Συνήλθε. Στην στιγμή αντιλήφθηκε ότι δεν ήταν η έρευνα στους υπολογιστές του σχολείου που τον απασχολούσε, αλλά ο εαυτός του και οι δικές του χαραμάδες που επέτρεπαν στο σκοτάδι να εισβάλλει στο φως.

«Έχετε δίκιο κύριε! Παρασύρθηκα! Είμαι τόσο ευαίσθητος στο θέμα της παραβίασης των ορίων, ώστε...»

«Ο καλός αστυνομικός δεν πρέπει να δεσμεύεται από συναισθηματισμούς. Αυτό είναι κάτι που χρειάζεται να το μάθεις από τώρα, που είναι αρχή. Θα σε διευκολύνει και θα σε προστατέψει από δύσκολες στιγμές!», τον συμβούλεψε ο αστυνόμος.

«Έχετε δίκιο» αναστέναξε. «Όμως δεν είμαστε και υπεράνθρωποι, έτσι δεν είναι; Στην δουλειά μας τώρα. Όπως σας ενημέρωσα από τηλεφώνου, κάτι βρήκα στο σχολείο»

«Ο κύριος Παναγιώτου εξυπηρετικός;»

«Πάρα πολύ! Άλλωστε, όπως μου είχατε πει, εκείνος παρήγγειλε την έρευνα!»

«Έτσι είναι! Λοιπόν;»

Ο νεαρός αξιωματικός ανοίγει την τσάντα του και βγάζει έναν φάκελο γεμάτο με χαρτιά.

«Ορίστε», τον προτείνει στον προϊστάμενο του. «Εδώ είναι καταγεγραμμένες όλες οι κινήσεις;»

«Τι εννοείς;»

«Κοιτάξτε!»

Σηκώνεται και πλησιάζει τον αστυνόμο, ανοίγοντας μπροστά του τις σημειώσεις του.

«Όπως βλέπετε εδώ, διαπιστώνω όντως ότι γύρω στα Χριστούγεννα, έγινε εισβολή από κάποιον που ενώ ήταν στο ίδιο δίκτυο, το σχολικό, κατάφερε, έτσι που ήταν κρυμμένος να κάνει την δουλειά. Γι' αυτό δεν τον πήρε είδηση το σύστημα. Περνιόταν για γνωστός. Όμως, εδώ διακρίνονται τα ίχνη από που έρχονται και που οδηγούν.»

«Δηλαδή μπορούμε να τον βρούμε!»

«Δεν θα δυσκολευτούμε ιδιαίτερα!»

«Εξοχα! Μπράβο!», χτύπησε την πλάτη του αξιωματικού. «Είμαι περήφανος για σένα!»

«Πού να δείτε παρακάτω», είπε εκείνος με καμάρι και γύρισε δυο τρεις σελίδες. «Για κοιτάζτε εδώ!»

Με ένα κόκκινο στυλό είχε κυκλώσει κάποια στοιχεία.

«Μα, αυτά δεν είναι διαφορετικά από εκείνα που μου έδειξες προηγουμένως;»

«Ακριβώς!», ξαναείπε καμαρωτός. «Ανακάλυψα άλλη μια ύποπτη κίνηση, της οποίας την ύπαρξη πολύ αμφιβάλλω να την ξέρει ο κύριος Παναγιώτου! Νομίζω ότι κάποιος από μέσα από το σχολείο αυτή τη φορά κάτι περίεργο κάνει...»

Ο αστυνόμος χάιδεψε τα μάγουλα του δυοθρεις φορές. Συλλογίστηκε για το τί θα ήταν καλό να γίνει με τούτη την περίπτωση.

«Έχεις πει τίποτα σε κανέναν γι' αυτό;» ρώτησε τον νεαρό.

Κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του:

«Παιδιά είμαστε;»

«Ναι, σωστά...» βασάνισε τα λόγια του ο αστυνόμος. «Όπως και να έχει θα πρέπει να ξεδιαλύνουμε και αυτή την υπόθεση. Δεν νοείται κινήσεις από σχολικό δίκτυο να κατευθύνονται στο εξωτερικό, σε χώρες που δεν έχουν σχέση με την σχολική διαδικασία. Εδώ από ό,τι βλέπω υπάρχουν και συναλλαγές...»

«Μάλιστα»

«Άκου να δεις τι θα γίνει από εδώ και πέρα. Ένα-ένα. Μην τα χάσουμε και τα δύο. Πρώτα, θα ακολουθήσεις τα ίχνη και θα βρεις από πού έγινε η χριστουγεννιάτικη επίθεση. Κατάλαβες;»

«Βεβαίως»

«Ωραία!»

«Ήδη έχω κάνει την προεργασία και έφτασα στην πηγή κύριε αστυνόμε.»

«Έτσι ε; Από που είναι;»

«Από ένα άλλο σχολείο εκεί κοντά!»

«Σχολείο;»

«Μάλιστα. Ένα δημόσιο σχολείο. Έγινε ταυτοποίηση της ip εισόδου και τα ίχνη με οδήγησαν εκεί. Περιμένω εντολές για να συνεχίσω.»

«Δεν έχουμε πολλά περιθώρια» είπε ο αστυνόμος. «Θα πας σε αυτό το σχολείο και θα ανακαλύψεις τον ένοχο. Είναι απλό!»

«Όπως διατάξετε. Εννοείται ότι με την ίδια μέθοδο θα εργαστώ. Με διακριτικότητα και μεθοδικότητα. Θα σας ενημερώνω συχνά.»

«Άψογα! Εγώ θα ενημερώσω τον διευθυντή του σχολείου ότι θα πας και τα υπόλοιπα τα αναλαμβάνεις μόνος σου! Καλή επιτυχία!»

«Ευχαριστώ! Και όσα είπαμε περί φιλίας και τα σχετικά, να ξέρετε ότι θα τα σκέφτομαι συχνά.

«Να θυμάσαι! Ο αστυνομικός προσπαθεί να μην εμπλέκεται συναισθηματικά στις διάφορες υποθέσεις που του αναθέτει η υπηρεσία και δεύτερον είναι προσεκτικός όταν τον πλησιάζουν διάφοροι φίλοι. Τότε ξέρει ότι θα πρέπει να προσέξει ιδιαίτερα. Δεν σημαίνει ότι είμαστε ενάντιοι στις ανθρώπινες σχέσεις. Είμαστε προσεκτικοί. Επειδή, διαπιστώνουμε ότι οι φίλοι είναι πολλές φορές καλυμμένοι επίδοξοι εισβολείς. Αυτά δεν είπες;»

«Αυτά. Δεν ξέρω αν συμφωνείτε αλλά δεν έχει σημασία. Οι Δούρειοι Ίπποι που εισβάλλουν στους υπολογιστές, με αυτόν τον τρόπο τα καταφέρνουν. Γιατί όχι και οι άνθρωποι;»

«Δεν ξέρω παιδί μου. Η συζήτηση αυτή ξεμακραίνει από τα υπηρεσιακά δεδομένα και αγγίζει άλλες ειδικότητες και σχέσεις. Εσύ ξέρεις καλύτερα. Λοιπόν περιμένω την επόμενη αναφορά σου!»

Ο πρώτος απολογισμός για τους μαθητές του Λυκείου, κατέφτασε. Οι έλεγχοι του πρώτου τετραμήνου. Ήρθαν και απέδωσαν στον καθένα ανάλογα όχι με εκείνα που είχε σπείρει αλλά με την φροντίδα και το ενδιαφέρον για τους σπόρους. Την υπευθυνότητα μετρούν και την σταθερότητα στην πορεία για το όραμα ενός καλύτερου κόσμου. Για κείνους και κατά συνέπεια για όλους τους άλλους.

Ο Φλεβάρης είναι και θεριστής.

Το θέμα της συζήτησης του Γιώργου και της Κατερίνας είχε κάτι από τον απολογισμό αυτόν.

«Είσαι ευχαριστημένη;» τη ρώτησε έχοντας μπροστά του τον έλεγχο.

«Δεν έχω ανάγκη από δεύτερο πατέρα!» είπε εκείνη θυμωμένη.

«Με παρεξήγησες μωρέ, χαλάρωσε! Δεν ήταν ειρωνική η ερώτησή!»

«Σκασίλα μου! Εγώ έτσι την κατάλαβα!»

«Τα έχεις πάρει, έτσι;»

«Φαίνεται;»

«Άντε καλέ! Μπορώ να μάθω το γιατί;»

«Δεν ξέρω»

«Δεν θέλεις μάλλον να ξέρεις.»

«Τελικά τι το παίζεις ρε Γιώργο; Πατέρας, ψυχολόγος; Διάλεξε!»

Έσμιξε τα χείλη του εκείνος. Του ήρθε να σηκωθεί, να τα βροντήξει όλα και να φύγει. Μα θυμήθηκε. Πριν λίγες μέρες η Κατερίνα τον είχε παρακαλέσει:

«Θα μπορέσεις να με αντέξεις άραγε; Σε παρακαλώ. Μερικές φορές δεν είμαι εγώ. Δεν με αναγνωρίζω. Μην φύγεις κι εσύ!»

Έσφιξε τα δόντια του.

«Κοίτα Κατερίνα, το ξέρω ότι τραβάς κουπί. Δεν σε παρεξηγώ, ούτε θέλω να σου κάνω τον κάποιον. Απλά, να δούμε πως πάνε τα πράγματα. Τίποτα παραπάνω!»

«Τι να δούμε ρε Γιώργο; Τι να δούμε; Πάτωσα και το ξέρω. Έχω βέβαια περιθώριο να πάρω τα πάνω μου. Είναι η τρίτη Λυκείου. Έτσι κι αλλιώς αναμενόμενα ήταν όλα»

«Έχασες, όμως, πολύτιμο χρόνο»

«Εγώ νομίζω ότι κέρδισα πολύτιμο χρόνο. Κέρδισα τον χρόνο μου.»

«Τι θα κάνεις από εδώ και πέρα;»

«Θα ακούσω την καρδιά μου. Αυτό θα κάνω. Ό,τι μου πει. Προς το παρόν πονάει και δεν είναι σε θέση να μιλήσει. Σύντομα όμως θα συνέλθει, αρκεί να είναι κοντά σε ανθρώπους που την αγαπούν!» είπε και του έδωσε ένα πεταχτό φιλί.

Φιλιά μοιράστηκαν μέσα σε πολλά σπίτια της πόλης. Ο έλεγχος προόδου του πρώτου τετραμήνου, είναι μια καλή ευκαιρία να ζεσταθούν οι αγκαλιές. Είτε ως απάγγειο είτε ως βραβείο. Επειδή και τα δυο είναι κατάκτηση.

«Τα πήγαμε καλά Άρη; Πως τα βλέπεις εσύ;» ρώτησε ο πατέρας

«Ικανοποιημένος νιώθω» απάντησε κρατώντας τον έλεγχο του. «Μα θα μπορούσε να ήταν ακόμα καλύτερα τα πράγματα.»

«Γιατί δεν είναι;» πήρε σειρά η μητέρα.

«Ξέρω κι εγώ; Ρομπότ δεν είμαι μια φορά. Αυτές είναι οι δυνάμεις μου. Οι καθηγητές τι είπαν;»

«Έχει σημασία;» σηκώθηκε ο πατέρας και πλησίασε τον γιο του που καθόταν μόνος του στον καναπέ.

«Δεν έχει;» ρώτησε ρητορικά. «Εννοείται!»

«Μα να μας ενδιαφέρει τι λένε οι άλλοι για μας;» πλησίασε και η μητέρα.

«Αρχίζει η πολιορκία» σκέφτηκε ο Άρης.»Πλησιάζουν οι διαπραγματεύσεις»

«Δεν είναι οποιοδήποτε άλλοι» συνέχισε φωναχτά. «Είναι οι καθηγητές μου. Εκείνοι που θα εκτιμήσουν την προσπάθεια μου. Η διάγνωσή τους είναι απαραίτητη.»

«Έχεις δίκιο γιε μου. Σε αυτή την περίπτωση, έχεις δίκιο.»

«Και σε άλλες περιπτώσεις, αλλά ας μην το κάνουμε θέμα τώρα», χαμογέλασε. «Λοιπόν τι είπαν οι καθηγητές;»

«Η αλήθεια είναι ότι πήγαμε με την μάνα σου τις προάλλες...»

«Μαζί;», ρώτησε έκπληκτος.

«Ναι! Γιατί σε εκπλήσσει;»

«Όχι, επειδή τελευταία...»

«Έτσι είναι τα ζευγάρια μικρέ!», του έκλεισε το μάτι ο πατέρας. «Αλλιώς, δεν έχει γλύκα η συμβίωση. Δεν θυμάσαι που σου τα εξήγησα τότε που βρήκαμε βόλτα μαζί; Αλήθεια, πώς και δεν το έχουμε ξανακάνει από τότε;»

Ανασήκωσε ο Άρης τους ώμους του και κοίταξε την μάνα του απορημένος. Μπας και λάβει κάποιο σήμα.

Τίποτα.

«Θα το κανονίσουμε.», ήταν σαν να έκλεινε ραντεβού μόνος του ο πατέρας. « Που λες, περάσαμε από το σχολείο και μετά πήγαμε και στο φροντιστήριο»

«Ξεσκόνισμα δηλαδή!» είπε ο Άρης και ανακάθισε στον καναπέ, έτοιμος να ακούσει την αναφορά.

«Από αγάπη και ενδιαφέρον παιδί μου!», έκανε κάπως απολογητικά ο πατέρας.

Ήθελε να τον αγκαλιάσει ο Άρης μα συγκρατήθηκε. Τον λυπάται και τον θαυμάζει. Πόσο δύσκολο είναι να ξεδιαλύνει τα συναισθήματα αυτά.

«Το ξέρω πατέρα. Πες μου τι σας είπαν;» αρκέστηκε στην κουβέντα.

«Αξιέπαινη προσπάθεια γιε μου. Παρόλη την *εξορία* και την πίκρα, εσύ φαίνεται πως στάθηκες στα πόδια σου για να δείξεις στους...»

«Δεν θέλω να δείξω σε κανέναν τίποτα» άκουσε δυνατή την φωνή του. «Δεν με ενδιαφέρει. Για τον εαυτό μου το κάνω και για σας.»

«Έτσι σε θέλω! Αυτό να ακούμε, και τι στον κόσμο» είπε η μάνα.

«Βέβαια...» διέκοψε ο πατέρας «Μας είπαν για κάποια κοιλιά στην απόδοση σου, εκεί γύρω στα Χριστούγεννα, αλλά εντάξει, φυσιολογικά. Έτσι το έκριναν. Δεν ήσουν λέει συγκεντρωμένος. Γι' αυτό και δεν τα πήγες καλά, τουλάχιστον όσο καλά θα μπορούσες, στις προσομοιώσεις του Ιανουαρίου.»

«Α, έτσι!» κούνησε το κεφάλι του.

«Συνέβη κάτι; Είχες μαλώσει με κάποιον; Συνέβη κάτι με την Ισμήνη;»

«Ε, όλο και κάτι συμβαίνει!», χαμογέλασε. «Αλλά, όπως βλέπετε ήταν περαστικό. Το Φροντιστήριο;»

«Κι εκεί τα ίδια!»

«Ωραία λοιπόν! Είμαστε καλά όλοι;» τους κοίταξε στα μάτια

«Ελάτε» είπε ο πατέρας και άνοιξε την αγκαλιά του.

Διψασμένο χωράφι η καρδιά δέχτηκε με ευγνωμοσύνη τα δάκρυα τους.

«Όλα καλά θα είναι! Θα το δείτε!» ακούστηκε η φωνή του Άρη και ήταν σαν να μιλούσαν και οι τρεις ταυτόχρονα. Σαν χορωδία. Σαν υπόσχεση. Τριπλή.

Έχουν να λένε για την χαρά, πως αν δεν την μοιράζεσαι με πολλούς ανθρώπους, είναι μισή χαρά. Αρρωστημένη. Επειδή μοιάζει με την φλόγα. Όσο πιο πολύ μεταλαμπαδεύεται τόσο πιο πολύ φωτίζει. Έτσι και η χαρά. Σαν το φως. Απλώνεται και αγγίζει πολλούς ανθρώπους. Με το μαγικό της ραβδί. Τους κάνει δικούς της. Τους ανοίγει παράθυρα. Τους προσφέρει αγέρα να ανασάνουν. Αλήθεια για να ζήσουν.

Στην τελευταία επίσκεψη στο γηροκομείο, η γιαγιά μάλωσε και τους δύο της εγγονούς.

«Μμμμ! Μπράβο! Σπουδαία αγάπη μα την αλήθεια!»

«Τι λες τώρα γιαγιά;» αρπάχτηκε ο Γιώργος.

«Λέω, αν δεν το ακούσατε καλά! Σπουδαία αγάπη που λέτε πως μου έχετε!»

«Υπάρχει κάποια αμφιβολία;» πήρε φωτιά και ο Άρης

«Έτσι λέω!» μισόκλεισε τα μάτια της εκείνη.

«Για να ακούσουμε;» είπαν και οι δυο μαζί, έτοιμοι να υπερασπιστούν την ψυχή τους. Γιατί ψυχή και γιαγιά ήταν «ένα και το αυτό» όπως θα το έλεγε και ο μαθηματικός.

«Εμαθα πήρατε βαθμούς;»

«Ε, ναι!» είπε ο Γιώργος

«Υποτίθεται ότι μοιραζόμαστε τα πάντα με όσους αγαπάμε αλλά εγώ στα χέρια μου βαθμούς δεν πήρα. Ξέρει κάποιος κάτι γι' αυτό;»

«Ωχ!» έκαναν και οι δύο. «Κοίτα...είπαμε...δηλαδή...»

«Τι δηλαδή και ξεδηλαδή είναι αυτά; Θα τα μαθαίνω από άλλους; Να είναι καλά οι κόρες μου. Κανακάρηδες! Πλησιάστε!» Σαν άγγελος άπλωσε τις φτερούγες της.

«Την ευχή μου καμάρια μου!», τους καταφίλησε. «Την ευχή μου να έχετε! Να προκόψετε, μα πάνω από όλα να γίνετε καλοί άνθρωποι. Τ' ακούτε; Ο κόσμος δεν έχει ανάγκη από επιστήμονες,. Αγωνιά να βρει καλούς ανθρώπους. Ανθρώπους με σκιά!»

«Τι θα πει πάλι αυτό;» ρώτησε ο Γιώργος

«Θα πει να έχετε σκιά! Να κάνετε ντόρο. Να αφήσετε το αποτύπωμα σας, το ίχνος σας στην ιστορία! Να κάνετε κάτι! Μα τι λέω κάτι! Να κάνετε πολλά, ώστε οι επόμενοι να πατήσουν πάνω

στα ίχνη σας και να πάνε παραπάνω. Να μην μείνετε αόρατοι! Καταλάβετε;»

Ένα παγωμένο φίδι σύρθηκε στην ραχοκοκαλιά του Άρη. Το γέννησε μια λέξη της γιαγιάς. Αθελα της ξύπνησε την ανησυχία: «Να πατήσουν πάνω στα ίχνη σας».

Αναπήδησε ο νους και γυρόφερε στα μέρη της «εικονικής ζωής». Στον κόσμο των υπολογιστών. Εκεί που όλα είναι δυνατά. Στα μέρη όπου μπορείς όχι μόνο να φορέσεις την μεταμφίεση που επιθυμείς, αλλά να είσαι κιόλας η προσωπικότητα που ονειρεύεσαι και δεν έχεις την δύναμη να την προβάλλεις στον αληθινό κόσμο, η δεν σου είναι επιτρεπτό να το κάνεις. Να είσαι ο Ρομπέν των Δασών, ή ο Ζορρό. Να παριστάνεις. Να προσποιείσαι. Να λευτερώνεσαι. Όπως και να έχει όμως, παντού αφήνεις το αποτύπωμα σου, ο,τι και να κάνεις. Το είχε γράψει και ο θεολόγος στο ιστολόγιο του. Αφήνεις ίχνη. Για να σε βρουν. Κάνεις δεν είναι αόρατος. Γίνεται ορατός να κεντρίσει το ενδιαφέρον των άλλων. Τότε σε βλέπουν. Σε βρίσκουν. Ακόμα και στην χώρα του Ιντερνετ. Παντού.

«Ε! Που ταξιδεύεις;» τον συνέφερε ο ξάδερφός του. «Κάτι σε ρώτησε η γιαγιά!»

«Τι; Συγνώμη γιαγιά! Αφαιρέθηκα για λίγο! Τι με ρώτησες; Δεν άκουσα!»

«Λέω, πως τα πας με εκείνα τα μηχανήματα; Τα κομπιούτερ;»

«Καλά! Καλά! Δεν καταλαβαίνω, γιατί ρωτάς;»

«Τίποτα! Δηλαδή, είναι κάτι...Δεν ξέρω αν μπορείς...αλλά μιας και ξέρω ότι σου αρέσει να ασχολείσαι με αυτά...»

«Πες μου, τι είναι;»

«Ο ανιψιός της φίλης μου, που μένει στο διπλανό δωμάτιο, κάτι έχει πάθει μ' αυτά και δεν μπορούν να τον συνεφέρουν!»

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Γιώργος

«Πού τον χάνεις πού τον βρίσκεις, μπροστά σε αυτή την οθόνη και *τακ τουκ* τα κουμπιά. Ώρες σου λέω!..»

«Και τι κάνει; Παίζει παιχνίδια;»

«Ξέρω κι εγώ; Δε μιλάει σε κανέναν, δε διαβάζει...Πολύ στεναχωρημένη η Χριστίνα, η φίλη μου. Τα έχουν χαμένα στην οικογένεια!»

«Και γιατί δεν του το κλείνουν;» πετάχτηκε ο Γιώργος

«Χμ, ένας λόγος είναι αυτός! Μοναχογιός ο πιτσιρίκος και καταλαβαίνεις...Ύστερα, το δοκίμασαν κι αυτό αλλά δεν έπιασε. Φεύγει από το σχολείο και πηγαίνει σε κάτι μαγαζιά και κάθεται εκεί. Κάπως τα λένε...καφέ για ιντερνέτ...κάπως έτσι!»

«Αρρώστησε το παιδί γιαγιά! Πόσο είναι;»

«Στην τρίτη Γυμνασίου πάει. Μήπως μπορείς να του μιλήσεις γιε μου;»

«Εγώ; Πώς; Δηλαδή, αφού δεν το ξέρω...Σιγά μην με ακούσει!»

«Γιατρό θέλει!» αναστέναξε ο Γιώργος και σκέφτηκε τον Κωνσταντίνο, τον μικρό του αδερφό, που περνά πολύ ώρα στο MSN.

«Δεν είναι και άσχημη ιδέα, τώρα που το ξανασκέφτομαι» είπε ο Άρης.» Ίσως μπορέσω να του μιλήσω στην γλώσσα του. Άσε να το δουλέψω λίγο...Ναι...Όσο το σκέφτομαι, τόσο μου αρέσει...»

«Την ευχή μου να έχεις γιε μου, θα κάνεις μεγάλο χαΐρι»

«Τι θα κάνω;»

«Χαΐρι, πως το λένε...καλό...Αχ, αυτά οι λέξεις οι δικές μας...», θυμήθηκε η γιαγιά τον παππού της από το Αιβαλί. «Τόσο πολύ πια έχουν παραδοθεί στην λησμονιά;»

«Τώρα μιλάμε ελληνικά γιαγιά!» την πείραξε ο Γιώργος

«Σαν είναι η καρδιά ελληνική, τα λόγια είναι σκέτα λούσα» είπε εκείνη «Άντε τώρα στο μάθημα σας. Άρη να μην το ξεχάσεις έτσι; Γιάννης Ιωάννου λέγεται το παιδί. Ξέρεις εσύ από αυτά, βρες μια ευκαιρία, έτσι; Άντε στο καλό!»

Μια αόρατη, παράξενη δύναμη μας σπρώχνει να κλωθογυρίζουμε στους τόπους που χρωστάμε. Εκεί που έχουμε αφήσει οφειλές ανεξόφλητες. Γραμμάτια που διαμαρτύρονται επειδή δεν τους δίνουμε σημασία. Όλο ευκαιρίες ψάχνουμε για να μην αποτελειώσουμε την εκκρεμότητα

αυτή. Κρέμεται μπροστά στα μάτια μας. Έτσι να κάνουμε με το χέρι και τελειώνει. Τακτοποιείται. Ξεχνιέται. Αυτό το τελευταίο είναι που μάλλον δεν θέλουμε. Να ξεχάσουμε. Γι' αυτό και αφήνουμε εδώ κι εκεί μισές δουλειές. Για να έχουμε αιτία και αφορμή να επιστρέψουμε. Μιας και εκεί, αποθέσαμε ένα μικρό κομμάτι μας.

Ο Αθανασόπουλος τριγυρίζει απελπισμένα μέσα στον κόσμο του σχολείου. Έχει μείνει ανεξεταστέος και γυρεύει ευκαιρία να πάρει απολυτήριο. Ζητά κάποιον να τον βοηθήσει να αποφοιτήσει. Να είναι άραγε αυτό που πραγματικά επιθυμεί;

Όση ώρα περίμενε στο μικρό σαλονάκι να τον ειδοποιήσουν πως θα τον δεχθεί ο διευθυντής, είχε την ευκαιρία να περιπλανηθεί στον χώρο. Το γνώριζε βέβαια ότι αυτή η περιπλάνηση καθρεφτίζει την πιο αυθεντική εσωτερική του ανάγκη. Με το αίσθημα αυτό να τον συντροφεύει για άλλη μια φορά, όπως τις τελευταίες εβδομάδες, αφέθηκε στον μεγάλο διάδρομο που περνούσε έξω από το γραφείο, να τον μεταφέρει στις παρυφές της σχολικής ζωής. Πόσο θα ήθελε να εγκαταλείψει τις παρυφές και να γίνει ένα με τον μαθητόκοσμο. Για μια φορά ακόμα. Όπως το όνειρο που αποζητάς να το ξαναδείς χίλιες φορές και ακόμα μία!

«Το κτίριο τούτο, έχει την δική του μιλιά.», σκέφτηκε. «Ο λόγος του είναι διαφορετικός από του προηγούμενου. Εκείνο που διευθύνει ο Παναγιώτου, έχει χτίσει ψηλά την φωλιά του. Για να το κοιτάξεις, πρέπει να σηκώσεις το κεφάλι σου. Ενώ αυτό εδώ, φαίνεται πως σε κοιτάζει ίσια στα μάτια. Βρίσκεται στο ίδιο ύψος με μένα»

Το κουδούνι για το διάλειμμα σαν μαχαίρι έκοψε τις συγκρίσεις.

Μονομιάς ο τόπος άνθισε και κάρπισε. Οι διάδρομοι, οι αυλές ζωντάνεψαν λες και σιντριβάνι νιότης πλημμύρισε τα πάντα με χρώμα.

Κανείς δεν έδωσε σημασία στον νεαρό αστυνομικό. Στεκόταν στην μέση του χειμάρρου που ξεχύθηκε από τις τάξεις, κατηφόρισε από τις σκάλες, γέμισε τους διαδρόμους και βγήκε στην αυλή.

Τραγούδια, φωνές, σπρωξίματα, γέλια.

«Εμάς τότε θα μας πάνε περίπατο ρε φίλε;» άκουσε δίπλα του κάποιον να ρωτά

Για μια στιγμή, νόμιζε ότι ρωτούσαν εκείνο και γύρισε το κεφάλι για να απαντήσει.

«Τι να σου πω, σήμερα μόνο η Τρίτη Λυκείου θα φύγει.» είπε ένας άλλος. «Ξέρεις που τους πάνε;»

«Κάτι άκουσα για ένα εργοστάσιο που φτιάχνει αναψυκτικά, αλλά δεν είμαι σίγουρος. Κάτσε να ρωτήσω τον μικρό αυτόν. Έ! Κωνσταντίνε!»

Λίγα μέτρα πιο μπροστά δίπλα στο κυλικείο ήταν μαζεμένοι πολλοί μικροί και προσπαθούσαν όλοι μαζί να φτάσουν μπροστά, να αγοράσουν κολατσιό. Στο άκουσμα του ονόματος γυρίζει ένας.

«Δεν μπορώ τώρα, θα χάσω τη σειρά μου!», απαντά.

«Αν μας πεις κάτι, θα σου πάρω εγώ ο,τι θες, τώρα!»

«Τέλεια! Ακούω!»

«Που πάει ο Γιώργος σήμερα;»

«Εκδρομή»

«Το ξέρω! Αλλά που;»

«Στα αναψυκτικά. Εκεί που πήγατε κι εσείς τις προάλλες.»

«Είδες που σου το είπα; Γυρίζει στον φίλο του»

Κατευθύνθηκαν στο μπάσκετ.

«Ε! Τι θα γίνει με την τυρόπιτα μου;»

«Καλή όρεξη!» γέλασαν και άφησαν το μικρό κάτι να πυροδοτεί, κάποιες λέξεις, ανάμεσα στα δόντια του.

«Από μικρός στα βάσανα», χαμογέλασε ο αστυνομικός και στράφηκε κατά το γραφείο του διευθυντή.

Πλησίασε και είδε πως η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Ακούγονταν έντονες κουβέντες από μέσα. Δίστασε να χτυπήσει αλλά δεν αντιστάθηκε στον πειρασμό της αδιακρισίας. Το επαγγελματικό δαιμόνιο της περιέργειας, έτσι το εκλογίκευσε, ορθώθηκε πεινασμένο.

«Το ξέρεις ότι κινδυνεύεις να μείνεις στην ίδια τάξη;»

Σιγή.

«Τηλεφώνησαν οι γονείς σου να ρωτήσουν αν έφτασες στο σχολείο η αν χώθηκες ξανά σε κείνα τα καταγώγια»

«Δεν είναι καταγώγια κύριε, Ίντερνετ καφέ είναι!»

«Δεν ξέρω τι είναι! Ξέρω ότι σε στέλνουν στο σχολείο και συ δεν έρχεσαι! Μπορείς να μου πεις σε ποιες παρανομίες έχεις μπλέξει;»

Στο άκουσμα της λέξεις παρανομίες ο αστυνομικός ταράχτηκε.

«Να και άλλες υποθέσεις από το πουθενά» σκέφτηκε. Πλησίασε περισσότερο και στάθηκε δήθεν αδιάφορα κολλητά στον τοίχο.

«Καμιά παρανομία κύριε, απλά...εγώ...πρέπει να ολοκληρώσω...κάποιες αποστολές...»

«Τί αποστολές παιδί μου;» έβαλε τις φωνές ο διευθυντής

«Στα online παιχνίδια που είμαι συνδρομητής. Στο σπίτι δεν με αφήνουν πια, οπότε κάπου πρέπει κι εγώ...Ύστερα συνομιλώ και με κάποια παιδιά από...»

«Άκουσε νεαρέ μου! Μέχρις ενός σημείου έχω την δύναμη να σε βοηθήσω. Από εκεί και ύστερα θα αναλάβει άλλος, να το ξέρεις. Θα έχεις ακούσει ότι αυτή η έλξη με τα μηχανήματα αυτά οδηγεί στην καταστροφή. Υπάρχουν παιδιά που ξεχνάνε να φάνε, δεν πάνε στην τουαλέτα για να μην απομακρυνθούν από την οθόνη που τους έχει μαγέψει. Και πεθαίνουν, το ακούς; Πεθαίνουν! Το θέλεις κι εσύ αυτό;»

«Όχι κύριε!»

«Σου δίνω μια τελευταία ευκαιρία να αλλάξεις και να κόψεις την εξάρτησή σου αυτή. Αλλιώς θα λάβω άλλα μέτρα, συνεννοηθήκαμε;»

«Μάλιστα.»

«Καλά! Κατάλαβα! Πρόσεξε με ποιους μιλάς, τι σου ζητούν...»

«Τα ξέρω αυτά κύριε!»

«Θα έλεγα τι ξέρεις αλλά.....πήγαινε στο διάλειμμά σου τώρα και θα σκεφτώ τι θα κάνω με σένα!»

Ανοίξε διάπλατα η πόρτα. Με θυμό. Μέσα από το γραφείο πετάχτηκε σχεδόν, ένα ψηλόλιγνο αγόρι. Θα ήταν-δε θα ήταν 15 χρονών. Ούτε που έδωσε σημασία στον αστυνομικό! Άλλωστε δεν φορούσε στολή, ούτε είχε πάνω του κάποιο διακριτικό, για να τραβήξει την προσοχή. Και πάλι, ακόμα και έτσι να ήταν, η ψυχική του κατάσταση το είχε αποκόψει από το περιβάλλον. Χάθηκε μέσα στην αυλή.

Έμεινε άναυδος ο Αθανασόπουλος. Τα πρόσωπα να άλλαζαν λίγο, ο χρόνος να παραμέριζε και αυτός, και εκεί μπροστά του, θα αντίκριζε τον εαυτό του και τον δικό του διευθυντή να του λέει σχεδόν τα ίδια λόγια.

Τότε μάλιστα είχαν πρωτοβγεί κιόλας και είχε ξεκινήσει η επέλαση τους με γοργούς ρυθμούς. Οι υπολογιστές. Η πόρτα για την είσοδο στις πιο κρυφές μας επιθυμίες. Μυστηριώδης, συναρπαστικός κόσμος. Σαν τα νιάτα.

Το γραφείο του διευθυντή τώρα ήταν ελεύθερο.

Διστακτικά μπήκε μέσα.

«Καλημέρα σας» απλώνει το χέρι του Αθανασόπουλος, «από το Τμήμα Δίωξης...»

«Α, μάλιστα! Μου τηλεφώνησε ο προϊστάμενός σας! Καλώς ήρθατε! Παρακαλώ καθίστε! Με συγχωρείτε που περιμένατε αλλά εδώ είναι σχολείο και όπως καταλαβαίνετε, δεν έχουμε ησυχία. Ούτε ένα λεπτό!»

«Καταλαβαίνω!», χαμογέλασε ο αστυνομικός «Σε αυτό μοιάζουν οι υπηρεσίες μας. Αυτή την ησυχία που λέτε, δεν την διαθέτουμε ούτε κι εμείς. Για μας, απόλαυση είναι η δράση!»

«Εκαστος εφ'ω ετάχθη λοιπόν!»

Δεν τα πήγαινε καλά με τα αρχαία. Ίσως και να κοκκίνισε στο άκουσμα της φράσης αυτής. Ξαφνικά, αισθάνθηκε ότι βρισκόταν στην αίθουσα διδασκαλίας. Η καθηγήτρια των ελληνικών τον σήκωσε για μάθημα. Εκείνος ανήμπορος να απαντήσει, άρχισε να τραυλίζει. Ο μεγαλύτερος του εφιάλτης, ζωντάνεψε μαζί με τα κοιμισμένα του απωθημένα.

«Ναι...δηλαδή....ίσως και να....»έκανε υπεράνθρωπες προσπάθειες να απαντήσει δίχως να χάσει την

ψυχραιμία του. Στο τέλος τα κατάφερε.

«Αντιμετωπίζετε κάποιο σημαντικό πρόβλημα στο σχολείο και πρέπει να το λύσουμε!» έκανε κι αυτός την επίθεση του. Για να φέρει την κουβέντα στα μέτρα του.

«Προβληματική είναι όλη η κοινωνία κύριε μου. Εμείς εδώ, αγωνιζόμαστε με νύχια και με δόντια να εφοδιάσουμε την νέα γενιά με τα όπλα που είναι απαραίτητα να πολεμήσουν το πρόβλημα, καταλάβετε;»

«Προσπαθώ...»

«Προσπαθήστε λίγο περισσότερο σας παρακαλώ. Είναι σημαντικό. Έχουμε χρέος να φανερώσουμε στους νέους μας, ότι δεν έχουν ανάγκη τίποτα από όσα η σύγχρονη εποχή απλόχερα προσφέρει. Δεν χρειαζόμαστε την αλλοτρίωση που προσφέρουν...»

«Μιλάτε για τους υπολογιστές;»

«Και γι' αυτούς. Πάρτε παράδειγμα το νεαρό που μόλις βγήκε. Πού τον χάνεις πού τον βρίσκεις, αγκαλιά με έναν υπολογιστή. Από παιδεία μηδέν, από ενδιαφέροντα υπό του μηδενός. Φτωχό το λεξιλόγιο. Φτωχά τα συναισθήματα...»

«Μην τα γενικεύετε...»

«Θα τα γενικεύσω όσο πρέπει. Άλλωστε εμείς είμαστε οι πρώτοι, μαζί με τις οικογένειες βέβαια, που αντιλαμβανόμαστε το τραύμα στην προσωπικότητα των παιδιών. Αυτό να ξέρετε πονάει πολύ!»

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι του ο αστυνομικός. Κατόπιν άνοιξε την τσάντα του και έβγαλε από μέσα ένα μπλε ντοσιέ.

«Εδώ κύριε διευθυντά είναι όλα τα στοιχεία που θα σας χρειαστούν ενδεχομένως για να διαπιστώσετε κι εσείς την παράβαση που καταγράψαμε. Η πηγή της είναι εδώ, στο σχολείο σας. Δεν ξέρω αν σας ενημέρωσε λεπτομερώς ο προϊστάμενός μου»

Ο διευθυντής σηκώθηκε από την καρέκλα του και έκανε τον γύρο του γραφείου. Στάθηκε κοντά στο παράθυρο. Ακόμα δεν είχε χτυπήσει το κουδούνι για να μπουν τα παιδιά στις τάξεις τους.

«Τι σας έλεγα; Έχει αρρωστήσει η νεολαία μας κι εμείς μάλλον δεν είμαστε ικανοί να τη θεραπεύσουμε. Στο σώμα της ξεφύτρωσαν, όχι από μόνα τους βέβαια, άρρωστα κύτταρα. Επιθετικά. Κινδυνεύουν και τα υγιή. Δράση κύριε αστυνομικέ μου, χρειάζεται δράση!»

Τον πλησίασε ο Αθανασόπουλος.

«Μα, γι' αυτό είμαστε εμείς εδώ!» του είπε.

Δεν απάντησε ο διευθυντής. Φοβήθηκε μη τυχόν και φανεί ανίκανος ως διευθυντής στα μάτια αυτού του νεαρού αστυνομικού.

«Ωστόσο, πρέπει να σας διαβεβαιώσω ότι εκείνο που λείπει από το σχολείο, είναι η αδιαφορία.

Είμαστε κυριολεκτικά κοντά στα παιδιά. Όμως, φαίνεται ότι είμαστε μικροί και αδύναμοι μπροστά στον δράκοντα της τεχνολογίας. Αυτό το δαιμόνιο, έχει...»

«Μα δεν πρόκειται για δαιμόνιο. Δεν πρέπει να είμαστε μονόπλευροι...»

«Μονόπλευροι ε; Λέτε αγαπητέ μου; Τότε, τι δουλειά έχετε εδώ, αν δεν καταδιώκετε ένα δαιμόνιο;»

«Πρώτον, δεν είμαι ιερωμένος, όπως βλέπετε», χαμογέλασε. «Δεύτερον, δεν είμαι και τόσο καλός στις φιλοσοφικές συζητήσεις. Είπαμε, είμαι της δράσης άνθρωπος. Διαπιστώθηκε παρανομία. Θα μπορούσε να συμβεί, σε όλες τις κοινωνικές δραστηριότητες. Η τεχνολογία είναι ένα εργαλείο. Για οικοδομή και κατεδάφιση. Όπως άλλωστε, όλα τα εργαλεία. Λοιπόν, ας μην χρονοτριβούμε.»

Τον κοίταξε στα μάτια τον νεαρό ο διευθυντής.

«Πατάτε γερά στα πόδια σας, παρόλη την μικρή ηλικία σας. Μπράβο!» του είπε με κάπως σκεπτικό ύφος. «Θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε»

«Σε τι;»

«Θα δούμε...θα δούμε...Στο δια ταύτα!»

«Σε αυτό!» είπε

«Για πέστε μου, τι θα κάνουμε;»

«Ναι, αρχικά να ξεκινήσουμε με έρευνες μέσα στο δίκτυο. Βεβαίως, χρήσιμο θα ήταν να κινηθούμε με διακριτικότητα. Υπολογίζω και στην βοήθεια του καθηγητή της Πληροφορικής.»

«Εδώ ίσως έχουμε κάποιο πρόβλημα, ίσως και όχι» είπε ο διευθυντής και χαϊδεψε ανήσυχα το πηγούνι του.

«Δηλαδή;»

«Ο καθηγητής μας, χρειάστηκε να λείψει για λίγο, και επειδή δε θέλαμε να αναστατώσουμε το σύμπαν, προχωρήσαμε σε κάποια μικρή αυθαιρεσία. Βλέπετε ο καθηγητής των θρησκευτικών είναι σπουδαίος στην πληροφορική. Έχει μια ιδιαίτερη αγάπη στο χώρο της τεχνολογίας. Αγάπη, γνώσεις πολλές και ενδιαφέρον. "Είναι δείγμα της αγάπης του Θεού για τον κόσμο" λέει. Διαβάζει πολύ. Όχι μόνο αυτά τα περιοδικά που κυκλοφορούν. Σκεφτείτε ότι έχει κατανοήσει ακόμα και αυτή την ύλη που διδάσκεται στο Λύκειο. Συμφωνήσαμε λοιπόν, για το μικρό διάστημα αυτό της απουσίας του καθ' ύλην αρμοδίου, να αναλάβει εκείνος.

«Δεν ξέρω...», μισόκλεισε τα μάτια του ο αστυνομικός. «Λέτε να μπορέσει να βοηθήσει...θεολόγος τώρα με την τεχνολογία...δεν μου κάνει για καλό...»

«Προβλέπω ότι θα έχετε πολλά να πείτε οι δυο σας», χαμογέλασε ο διευθυντής και προχώρησε προς την πόρτα. «Ελάτε, θα σας τον γνωρίσω. Πιστέψτε με, θα εκπλαγείτε!»

Από περιέργεια κυρίως ο νεαρός αστυνομικός συμφώνησε να συναντήσει αυτόν τον παράξενο καθηγητή. Παράξενο, επειδή μέσα στις δικές του αναμνήσεις δεν ταίριαζε μια τέτοια περιγραφή καθηγητή θρησκευτικών. Είχε να θυμηθεί δυο τρεις ανθρώπους που τους είχε σφραγίσει ο φόβος μπροστά στο αντικείμενο της διδασκαλίας τους. Ήταν πιο πεζοί και από την ίδια την κούραση. Περιέφεραν το βιβλίο τους από τάξη σε τάξη μαζί με το άδειο τους βλέμμα. Η καρδιά τους φαίνεται πως ήταν αγκυροβολημένη σε όνειρα που δεν κατάφεραν να γεννηθούν. Δεν είχαν την δύναμη οι ίδιοι να πετάξουν, οπότε δεν γνώριζαν τον τρόπο για να τον διδάξουν και στους μαθητές τους. Ήταν οι ώρες των θρησκευτικών από αυτές που ακόμα και σήμερα αποκαλούν «η ώρα του παιδιού». Με την αντίστροφη έννοια όμως. Επειδή ώρα του παιδιού είναι τα θρησκευτικά, αφού όπως τους είχε πει η τελευταία θεολόγος στο Λύκειο, ο Χριστός θέλει τους ανθρώπους σαν παιδιά. Μόνο εκείνοι που αισθάνονται όπως τα παιδιά, θα πάνε στον Παράδεισο. Θυμάται ο Αθανασόπουλος πως αυτή η παρατήρηση του είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Είχε απογοητευτεί τότε. Μόνο παιδί δεν ένοιωθε. Είχε μεγαλώσει απότομα στο Λύκειο. Είχε μπερδευτεί τόσο πολύ!

Αναστέναξε.

«Μα τίποτα καλό να μην έχω να θυμηθώ από τα μαθητικά μου χρόνια!», σκέφτηκε. «Σε μια οθόνη μπροστά, σκυμμένος πάνω από ένα πληκτρολόγιο, γύρω μου στοίβες τα περιοδικά...να σκαλίζω...να μαθαίνω την καινούργια γλώσσα να γινόμαστε φίλοι...με τους υπολογιστές! ...Με τον εαυτό μου;...Τους άλλους;... έλεος!», συνέχισαν οι ενοχές και οι απολογισμοί να βασανίζουν τον νου του αστυνομικού.

«Α, μα έχουμε ένα ακόμη πρόβλημα...», σταμάτησε απότομα ο διευθυντής βοηθώντας τον Αθανασόπουλο να συνέλθει,

«Τι συμβαίνει;»

«Ο καθηγητής μας λείπει αυτές τις μέρες. Είναι άρρωστος. Θα επιστρέψει σύντομα. Ελπίζω να μην είναι κάτι επείγον....»

«Κανένα πρόβλημα», είπε ο αστυνομικός. «Όλα να γίνουν όπως πρέπει...άλλωστε δεν βιαζόμαστε...ανεπίσημη έρευνα είναι...οπότε....με την σειρά τους όλα...»

«Τότε να περιμένετε τηλεφώνημα μου. Εν τω μεταξύ ρίξτε μια ματιά στον χώρο μας. Πιστεύω ότι σε κάτι θα βοηθήσει να εντάξετε την πράξη μέσα στο πλαίσιο της. Καλά το είπα;»

«Με αφήνετε άφωνο κύριε διευθυντά!», γέλασε ο Αθανασόπουλος.

Δεν έμεινε πολύ, όμως. Όσο χρειαζόταν για να αποτυπώσει την ένταξη που του σύστησε ο διευθυντής. Ύστερα αποχώρησε.

Δυο ώρες αργότερα, επέστρεψε από την εκδρομή της, η τρίτη Λυκείου.

«Μια χαζομάρα και μισή ήταν ο περίπατος» γκρίνιαξε ο Γιώργος καθώς επέστρεφαν στο σπίτι.

«Γιατί ρε;» αντέδρασε ο Άρης. «Εγώ τον βρήκα διασκεδαστικό. Ξεφύγαμε λιγάκι»

«Χάσαμε τις ώρες μας και ησυχάσαμε» συνέχισε με πίκρα ο Γιώργος. «Δεν είδαμε και τίποτα σπουδαίο. Πώς γίνονται τα αναψυκτικά! Κι είχαμε μια σκασίλα!»
«Πρόσεξε να μην γίνεις θερμοκήπιο φίλε» γέλασε ο Γιώργος. «Θα χρειαστείς αυτόματο πότισμα μετά!»
«Με κόβεις για φυτό;» σοβαρεύτηκε κάπως ο Άρης. «Όχι, αν το νομίζεις αυτό,...έχεις δίκιο...», ανταπόδωσε το γέλιο
«Δεν λες που πήραμε και το δωράκι!», είπε ο Γιώργος δίχως να σχολιάσει τα περί φυτολογίας.
«Το ημερολόγιο;»
«Αυτό. Δεν είναι κακό! Έχει απίστευτες εικόνες! Λέω μάλιστα, να το πάω στην γιαγιά το απόγευμα. Να της το κρεμάσω στον τοίχο.»
«Αφού έχει τις εικόνες της εκεί Τους αγίους και τις αγίες»
«Απέναντι λέω! Δίπλα στην πόρτα! Να ξαπλώνει, να βλέπει τις φωτογραφίες και να ταξιδεύει!»
«Καλή ιδέα! Πώς τα καταφέρνεις να βλέπεις φως εκεί που είναι όλο σκοτάδι; Αυτός ο τρόπος σκέψης σου με τρελαίνει μερικές φορές. Εγώ βλέπω μια ακρογιαλιά κι εσύ βλέπεις ταξίδι! Τζάμι!»
«Χα! Επειδή δεν υπάρχει το σκοτάδι! Αυτό δεν μας λέει ο θρησκευτικός κάθε λίγο και λιγάκι;»
«Άντε πάλι με αυτόν. Καλά, έχεις φάει κόλλημα έτσι; Στην αρχή ούτε να τον δεις. Θυμάσαι; Υποκριτή τον ανέβαζες, σουπιά τον κατέβαζες. Τώρα έχεις γίνει fun.»
«Τι fun ρε και αηδίες! Όποιος λέει και κάνει πράγματα που τα πάω, γίνεται δικός μου. Έχει κάτι να μου πει. Εσύ θα έρθεις στην γιαγιά;»
«Μπα, δεν το βλέπω. Έχω...δουλειές!»
«Τι γίνεται με αυτή την υπόθεση; Βλέπεις στεριά;»
«Ακόμα μεσοπέλαγα! Τι ήθελα και έμπλεξα!»
«Μπλέξιμο το λέμε τώρα;»
«Και ο έρωτας μεγάλο μπλέξιμο είναι! Λες και δεν τα ξέρεις!»
Του άρεσε αυτό που είπε ο Γιώργος.
«Δώσε!» του λέει και του απλώνει το χέρι του
Ενώθηκαν οι παλάμες δυνατά, με θόρυβο. Όπως θόρυβο πρέπει να κάνει η αγάπη όταν καταφέρνει να πείσει ότι είμαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλον!
«Α, δεν σου είπα!» λέει στον Άρη
«Τι έγινε πάλι;»
«Η Αδαμάκη φεύγει από το σχολείο!»
«Τώρα; Στο τέλος; Γιατί; Επιτρέπεται αυτό;»
«Ξέρω γω; Μου το είπε η Κατερίνα.»
«Γιατί; Μην μου πεις εξ' αιτίας...»
«Εμ, φως φανάρι. Αφού είναι στην κόντρα ρε συ! Κάθε μέρα. Έχει στραβώσει πολύ η ιστορία!»
«Τώρα που το λες, σαν να πήρε το μάτι μου τους γονείς της στο σχολείο. Αλλά υπέθεσα ότι θα ήρθαν να ρωτήσουν...»
«Μάλλον. Το βράδυ θα μάθω νέα και θα σου πω. Πάντως τέτοιες κόντρες με καθηγητές και το σχολείο γενικά, δεν ωφελούν κανέναν έτσι; Ο πατέρας λέει "αδικείτε την κόρη μου", από την άλλη οι καθηγητές λένε "εμείς έτσι αξιολογούμε", "ναι αλλά το ίδιο γραπτό το διόρθωσαν άλλοι συνάδελφοι και έβαλαν άλλο βαθμό"...και τελειωμό δεν έχει η ιστορία. Ποιον ωφελούν λοιπόν οι φάσεις αυτές;»
«Ίσως κανέναν, εκτός από εκείνον που τις προκαλεί. Γιατί δεν μπορεί, κάποιος λόγο θα έχει για να κοντραριστεί. Κάτι θέλει να κάνει, να δείξει, να ξεχρεώσει. Ναι, μάθε περισσότερα και πες μου. Άντε τα λέμε.! Α, και πού'σαι;»
«Τι;» φώναξε ο Γιώργος
«Καλό μήνα ρε! Μάρτης μπήκε!»
«Για να δούμε γδάρτης η καλοκαιρινός; Καλό μήνα!»

(7). Το μεγάλο «Ναι»

Ο Μάρτης είναι ο επίσημος Ανοιξιάτης. Δεν διστάζει να φανερώσει το μυστικό του Φλεβάρη. Από την άλλη όμως δεν είναι και σίγουρος. Γι' αυτό τον λένε και Πεντάγωνο. Ξεθαρρεύει το πρωί, ανοίγει διάπλατα τα ουρανόφυλλα στον ήλιο, σκάνε μύτη διστακτικά άνθρωποι και ζωντανά. Πριν βραδυάσει, το έχει μετανιώσει και ξαμολάει τον Βοριά να κάνει κουμάντο στον καιρό.

Από την πρώτη μέρα του κιόλας φάνηκε πως δεν είχε όρεξη πολύ για αγκαλιές με το φως. Δεν το έχει και σε τίποτα να σκεπάσει μονομιάν τον τόπο με χαλί ολόλευκο, καμωμένο από λογιών λογιών νιφάδες. Ωστόσο ρωγμές στην παγωνιά πάντα υπάρχουν. Αρκεί να ξέρει κάποιος που να ψάξει.

Η γιαγιά καλωσόρισε τον εγγονό της στο Γηροκομείο με ένα τραγούδι:

*Ήρθε, ήρθε χελιδόνα,
ήρθε κι άλλη μελιδόνα.
Κάθισε και λάλησε
και γλυκά κελάηδησε:
Μάρτη, Μάρτη μου καλέ,
και Φλεβάρη φοβερέ,
κι αν φλεγίσεις κι αν τσικνίσεις,
καλοκαίρι θα μυρίσεις.
Κι αν χιονίσεις κι αν κακίσεις,
πάλιν άνοιξη θ' ανθίσεις.
Θάλασσαν επέρασα και στεριάν δεν ζέχασα.
Κύματα κι αν έσχισα, έσπειρα, κονόμησα.
Έφυγα κι άφηκα σύκα και σταυρόν και θημωνίτσα.
Κι ήρθα τώρα, κι ήυρα φύτρα,
κι ήυρα χόρτα, σπαρτά, βλήτρα,
βλήτρα, βλήτρα, φύτρα, φύτρα.*

«Τι είναι αυτό που λες γιαγιά;» ρώτησε ο Άρης όλο περιέργεια για τα έθιμα που τελειωμό δεν έχουν.

«Α, είναι ένα τραγουδάκι που μου είχε μάθει η δική μου γιαγιά, όταν ήμουν μικρή. Αυτό το λέγαμε κάθε πρώτη του Μάρτη. Φτιάχναμε ένα ξύλινο χελιδόνι και το στολίζαμε. Ύστερα κόβαμε φύλλα από κισσό. Όλο το παιδομάνι, γυρίζαμε από σπίτι σε σπίτι και τραγουδούσαμε αυτό που σου είπα. Αχ! Τι χρόνια και αυτά! Τώρα, μας έφαγαν τα βάσανα. Όχι πως τότε δεν είχαμε αλλά...»

«Κοίτα γιαγιά τι σου έφερα!» την διακόπτει ο Άρης, επειδή ξέρει ότι αν η γιαγιά αφεθεί στα φτερά των αναμνήσεων, το ταξίδι του γυρισμού, μπορεί να κρατήσει πολύ!

«Τι είναι λεμονανθέ μου;»

«Πήγαμε με το σχολείο επίσκεψη σε ένα εργοστάσιο που φτιάχνει αναψυκτικά. Στο τέλος μας έδωσαν δωράκι αυτό το ημερολόγιο τοίχου. Έχει φωτογραφίες από διάφορα μέρη. Το ξέρω ότι σου αρέσει να αφήνεις το νου σου να περιπλανιέται. Γι' αυτό λέω να το κρεμάσω απέναντι από το κρεβάτι σου. Να το βλέπεις και να νομίζεις ότι είσαι μέσα στις φωτογραφίες. Τι λες;»

«Έλα εδώ!» απλώνει τα χέρια της.

Αυτό ήταν. Για τούτη την αγκαλιά, μπορούσε ο Άρης να φτάσει μέχρι το τέλος του Σύμπαντος και να γυρίσει. Μα δεν θα χρειαστεί. Όλα είναι εδώ. Και η αρχή και το τέλος. Μέσα σε αυτή την αγκαλιά νιώθει σώος. Πάει να πει, ολοκληρωμένος.

«Για πες μου, σου αρέσει να χάνεσαι μέσα στις σκέψεις σου;» τον ρώτησε

«Αν είναι καλές...» απάντησε κάπως άβολα.

«Γιατί, έχεις και κακές σκέψεις;»

«Όλοι δεν έχουν ρε γιαγιά; Εσύ δεν έχεις;»

«Εγώ έχω σκέψεις που δεν είναι καλές. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι κακές!»

«Τι είπες τώρα;»

«Καλό;»

«Μου έφερε στο σχολείο. Έναν καθηγητή που λέει κάτι τέτοια...»

«Θα το ξεχνούσα!» έκανε η γιαγιά. «Είπες σχολείο και...θυμάσαι που σου είχα πει για κείνο το παιδί που είναι σα μαγεμένο από αυτά τα κομπιούτερ;»

«Πήγα, τον βρήκα!»

«Αχ, χίλια χρόνια να ζήσεις! Και;»

«Δύσκολα τα πράγματα γιαγιά. Όπως μου τα είπες, έχει χάσει τον προσανατολισμό του. Χώθηκε για τα καλά μέσα σ' αυτόν τον ψεύτικο κόσμο. Η επιστροφή είναι δύσκολη. Σειρήνες κάθε είδους... Τι να σου λέω τώρα....»

«Τι σου απάντησε;» ρώτησε η γιαγιά με ενδιαφέρον και έσιαξε την κουβέρτα της καλύτερα.

«Τον πλησίασα, δήθεν για να τον ρωτήσω κάτι σχετικό με το περιοδικό που διάβαζε στην αυλή. Οπότε πιάσαμε την κουβέντα. Του είπα ότι είμαι στην ομάδα που διατηρούμε την ιστοσελίδα του σχολείου. Του έδειξα ότι ξέρω κι εγώ από αυτά. Τέλος πάντων μιλάγαμε σε όλα τα διαλείμματα. Αυτός μάλλον γοητεύτηκε που ένα παιδί της τρίτης Λυκείου τον πλησίασε. Εδώ σου λέει, δεν του μιλάει κανένας συμμαθητής του. Πόσο μάλλον κάποιος μεγαλύτερος. Λοιπόν, να μη σου τα πολυλογώ, του εξήγησα ότι όλοι εμείς που είμαστε κάπως πιο προχωρημένοι από τους άλλους, επειδή μαθαίνουμε εκείνα που οι άλλοι ούτε στο όνειρο τους δεν θα τα δουν, οφείλουμε να δείχνουμε την εξυπνάδα μας και να μην την κρύβουμε.»

«Γιατί του το είπες αυτό; Είναι στ' αλήθεια τόσο έξυπνος;»

«Όποιος ασχολείται με αυτά, έχει ένα ξεχωριστό μυαλό. Μιλάς και γράφεις σε μια ξένη γλώσσα, πώς να στο δώσω να το καταλάβεις γιαγιά...»

«Δεν καταλαβαίνω παιδάκι μου, εμείς δεν τα είχαμε αυτά...»

«Θυμάσαι που μου έλεγες πως μπορούσε ο παππούς να καταλάβει τον καιρό από τα περίεργα σημάδια που έβλεπε στον ουρανό; Δεν είναι σαν να του μιλούσε ο ουρανός;»

«Α!» έκανε η γερόντισσα «Αμ, ούτε αυτά τα καταλάβαινα. Τι έπαθα η κακομοίρα!» και έσφιξε τα χέρια της.

«Δεν έχασες και τίποτα» της είπε ο Άρης «Έχεις κι εσύ την γλώσσα που μόνο εσύ μας δίνεις και καταλαβαίνουμε αυτά που θέλεις να πεις. Δεν χρειάζεται ειδική εκπαίδευση. Για τους υπολογιστές χρειάζεται όμως. Τέλος πάντων» χαμογέλασε. «Λοιπόν δεν σου τελείωσα με τον μικρό. Του λέω, εσύ που είσαι τόσο έξυπνος, χρησιμοποίησε το μυαλό σου! Προσπάθησε να βλέπεις σε κάθε βήμα που κάνεις στον χώρο αυτόν, τις παγίδες, μα και τις ανταμοιβές. Να μάθεις να τις ξεχωρίζεις. Από σένα περιμένουν και άλλοι για να τους τα δείξεις. Τόσο σημαντικό είναι να δείχνεις στους άλλους και στον εαυτό σου πόσο διακριτικός και έξυπνος είσαι. Αυτά και άλλα πολλά είπαμε.»

«Πως αντέδρασε δεν μου είπες;»

«Να τον έβλεπες γιαγιά! Είχε προβληματιστεί πολύ. Είχα πωρωθεί κι εγώ! Μου έλεγε πως δεν έχει φίλους, πως όλοι τον έχουν στο περιθώριο, πως κάπου πρέπει κι αυτός να είναι καλός, και κάτι τέτοια. Άσε που έχει λέει και παράπονα από τους δικούς του....»

«Σου τα ανέφερε;»

«Όχι! Δεν τον άφησα! Δεν με αφορούσαν αυτά! Εγώ ήθελα να του επισημάνω να είναι πιο προσεκτικός. Από κει και ύστερα, τα υπόλοιπα είναι δουλειά άλλων. Σωστά;»

«Σωστά λεβέντη μου! Μακάρι να ακούσει, αν και το βλέπω λιγάκι δύσκολο, κατά πως τα λέει η γιαγιά του!»

«Μπα! Εμένα δεν μου φάνηκε τόσο στενόμυαλος! Θα τον έχω από κοντά όμως, εντάξει;»

«Την ευχή μου να έχεις, λεβέντη μου!» τον καταφίλησε η γερόντισσα.

«Μόνο που πρέπει να φύγω τώρα, είναι η ώρα μου. Δεν μου είπες, θα το κρατήσεις το ημερολόγιο;» την ρώτησε

Κοίταξαν και οι δύο τη φωτογραφία. Εικονίζει δυο μαντατοφόρους της άνοιξης, δυο χελιδόνια. Μόλις κατέφτασαν και προσγειώνονται στα συρματόσχοινα. Εξερευνούν την γειτονιά. Προσπαθούν να μαντέψουν αν είναι φιλόξενη. Να χτίσουν σπιτικό στο απέναντι σπίτι, η να

γυρέψουν την στέγη την ευτυχίας τους αλλού.

«Λίγοι πιστεύουν τον Μάρτη» είπε η γιαγιά.

«Ούτε τα χελιδόνια του δείχνουν εμπιστοσύνη... αλλά στο τέλος, θα υποκύψουν στο θέλητρό του» απάντησε ο Άρης. Μπορεί να το είπε και στον εαυτό του.

«Θα το κρατήσω το ημερολόγιο μικρέ μου»

«Ωραία!» χαμογέλασε ο εγγονός.

Την ξαναφίλησε και χάθηκε από τα μάτια της, για να βρεθεί στην καρδιά της.

Τα μαντάτα που μαζεύτηκαν τούτο το Σαββατοκύριακο του κλαυσόμελου αυτού μήνα, όμοια ήταν με τις μουντές τούφες που στοιβάζονταν στο αλώνι του ουρανού.

Νωρίς το απόγευμα του Σαββάτου, στο σπίτι του Γιώργου, υποδέχθηκε τον Άρη και την Ισμήνη η Ασημίνα.

«Βρω καλώς τα παιδιά!» τους δέχθηκε με φιλιά.

«Καλησπέρα, ελπίζω να μην ενοχλούμε» είπε ο Άρης.

«Σαν ξένος και μεγάλος κάνεις μωρέ!» τον μάλωσε η θεία. «Έχεις καιρό γι αυτά! Ελάτε, μην κάθεστε στην πόρτα!»

«Αυτό για σας» της πρότεινε η Ισμήνη ένα κουτί ζαχαροπλαστείου.

«Τα ωραιότερα γλυκά βρίσκονται έξω από το κουτί» τους υποδέχθηκε με την σειρά του Ανέστης, ο πατέρας του Γιώργου.

«Δεν αφήνετε τα γλυκόλογα και τις αηδίες λέω εγώ» ακούστηκε η φωνή του Γιώργου. «Τα σεις και τα σας, μας μαράνανε! Ελάτε μέσα ρε!»

Σε μια πολυθρόνα του σαλονιού, τον βρήκαν να φυλογυρίζει κάποιες σημειώσεις για το Φροντιστήριο.

«Διαβάσατε ρε για αύριο και μου βγήκατε βόλτες;» γέλασε. «Τελειώνουν τα ψέματα. Δυο μήνες μέινανε κι αυτοί σκάρτοι.»

«Τι αγροίκος!» τον πείραξε η Ισμήνη.

Ο Άρης γύρισε το βλέμμα του ένα γύρω. Λες και ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν ίσαμε εδώ.

«Σου αρέσει;» τον πείραξε ο Γιώργος.

«Ποιο;»

«Το σπίτι! Βλέπω το κοιτάς με πολύ ενδιαφέρον»

«Α, όχι ρε! Άλλο σκέφτομαι! Είσαι τρελός; Κέφια έχεις μου φαίνεται!»

«Τι να σας φέρω;» ρώτησε η Ασημίνα

«Τι να φέρεις ρε μάνε; Κανένα καφέ, κανένα βουτηματάκι...και κανένα παξιμαδάκι...να συγχωρέσουμε τον μακαρίτη...» είπε με χαμηλότερη φωνή.

«Α, τόσο καλά!» χαμογέλασε η μητέρα.

Αφού κρυφοσταυροκοπήθηκε για να ξορκίσει τα λόγια του γιου της, κατευθύνθηκε στην κουζίνα, για να περιποιηθεί τους επισκέπτες. Μιας και σε αυτό το σπίτι, αραιά και που περνάνε άνθρωποι. Φέτος ιδίως, με τις πανελλήνιες, το σπίτι έχει γίνει ερημητήριο. Σιωπή και ψίθυροι το κατοικούν. Ακόμα και ο Κωνσταντίνος, που αγαπούσε τις σκανδαλιές, ύστερα από δυο τρεις φορές που τον μάλωσαν, έχει κουρνιαστεί στο δωμάτιο του και δεν τολμά να βγει παρά μόνο σε στιγμές ανάγκης.

«Λοιπόν; Τι γίνεται;» ξεκίνησε ο Γιώργος. «Πως από εδώ;»

«Ε, είπαμε, όμορφη βραδιά η σημερινή για επισκέψεις και περάσαμε.»

«Δεν τα αφήνετε αυτά; Τι τρέχει;»

«Θα βγαίναμε έτσι κι αλλιώς, και περάσαμε να σε δούμε! Πως κάνεις έτσι; Τόσο κακό είναι; Πω πω!» έδειξε αγανακτισμένη η Ισμήνη.

Ο Γιώργος φοβήθηκε ότι πυροδοτούσε το κλίμα της παρέας και υποχώρησε.

«Εντάξει τότε. Κουλάρετε. Απλά σκέφτηκα μήπως έγινε κάτι σημαντικό!»

«Εγινε;» τον ρώτησε ο Άρης.

«Ορίστε και τα καφεδάκια σας!» απόθεσε τον δίσκο η Ασημίνα πάνω στο τραπέζι.
«Ακολουθούν τα βουτήματα!» είπε ο Ανέστης και έβαλε δυο τρία πιατάκια με μπισκότα δίπλα στον δίσκο.
«Σας αφήνουμε να τα πείτε!» είπαν και έφυγαν για την κουζίνα χαρούμενοι.
«Λοιπόν έγινε;» συνέχισε ο Άρης.
«Σαν τι δηλαδή;»
«Μου είχες πει ότι θα μιλήσεις με την Αδαμάκη. Θα φύγει τελικά;»
«Α, ναι! Μεγάλη ιστορία ρε παιδιά! Εχθές βγήκαμε οι τρεις μας. Μετά το φροντιστήριο δηλαδή. Πήγαμε εδώ παρακάτω...»
«Γιατί να φύγει ρε παιδιά;» ρώτησε η Ισμήνη παίρνοντας το φλιτζάνι με τον αχνιστό καφέ.
«Μεγάλη κόντρα με τον μαθηματικό. Μιλάμε όμως για αρρωστημένη κατάσταση έτσι;»
«Δεν έχεις ιδέα!» συμπλήρωσε ο Γιώργος.
«Γιατί; Πως μαλώνουν δηλαδή;»
«Κοίτα, η Αδαμάκη, έχει μια μητέρα που... πώς να το πω...λίγο τελειομανή θα έλεγα.»
«Δεν το λες καλά» διόρθωσε ο Γιώργος. «Είναι συνέχεια από πάνω. Δεν την αφήνει να ανασάνει. Από την άλλη μεριά, την κοντράρουνε και οι δικοί μας, οι καθηγητές. Σου λέει, έτσι είσαι; Μας φέρνεις ξένους συναδέλφους και μας κάνεις ρόμπα; Κι εγώ θα σε έχω στην τσίτα. Στη μισή μονάδα πριν το είκοσι. Θα σου σπάσω τα νεύρα. Από την άλλη οι δικοί της βλέπουν το κορίτσι τους που παλεύει δίχως ανταπόκριση...Μύλος σας λέω...»
«Ελάτε παιδιά, υπερβάλλετε!», είπε η Ισμήνη.
«Καθόλου», είπε ο Άρης. «Την έχει φάει την κόρη της. Είναι συνέχεια με ένα βιβλίο στο χέρι. Για διασκέδαση ούτε κουβέντα. Μαθήματα στο σπίτι, φροντιστήρια, διάβασμα. Έλεος πια!»
«Καλά, δεν είναι ακριβώς έτσι...» είπε ο Γιώργος μασουλώντας ένα μπισκότο σοκολάτας. «Εχθές ας πούμε, ήρθε χωρίς την μάνα της. Απλά κάποια στιγμή πέρασε και την πήρε ο πατέρας της. Δεν το έχω για κακό»
«Όλα αυτά καλά», είπε η Ισμήνη. «αλλά ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί θέλει να φύγει!»
«Έχουμε περάσει από το "θέλει" και πήγαμε στο "θα φύγει". Τη Δευτέρα.» απάντησε ο Γιώργος.
«Μαντέψτε...»
«Τι;» είπαν και οι δύο
«Το σχολείο»
«Μην μου πεις...» ανασηκώθηκε η Ισμήνη
«Μάγος είσαι;» χαμογέλασε ο Γιώργος
«Σε μας; Στον Παναγιώτου;»
«Ακριβώς!»
«Καλά συγγνώμη» μπήκε ο Άρης στην συζήτηση. «Αυτό επιτρέπεται; Δηλαδή θέλω να πω...»
«Γι' αυτό υπάρχει ο Παναγιώτου φίλε. Όλα επιτρέπονται και όλα απαγορεύονται! Τέθηκε ζήτημα ψυχικής ισορροπίας...Ξέρω γω...Αυτούς και δεμένους έβαλαν για να απομακρύνουν την κόρη τους από αυτό το μαθηματικό και κάνα δυο άλλους...ηπιότερους...»
«Δεν καταλαβαίνω» είπε η Ισμήνη. «Γιατί δεν προσπάθησαν οι γονείς να τα βρουν...ξέρω γω...να του μιλήσουν...να πάνε στον διευθυντή...»
«Έγιναν όλα αυτά» της απάντησε ο Άρης. «Όμως όπως σου έλεγα και στον δρόμο, στράβωσε η υπόθεση αυτή. Πήγαν δυο τρεις φορές, τον βρήκαν, του είπαν ότι έχει κάνει λάθη στα διαγωνίσματα που διόρθωσε, όπως σας είπα, του έφεραν τα ίδια του τα διαγωνίσματα διορθωμένα από τους φροντιστές»
«Ωχ!» έκανε η Ισμήνη
«Ωχ, δεν θα πει τίποτα. Τον τραβολογούσαν από εδώ και από εκεί, οπότε καταλαβαίνεις, ξεσπάθωσε κι εκείνος και ύστερα....»
«Αδιανόητα μου ακούγονται όλα!» γούρλωσε τα μάτια της.
«Καλά μην κάνεις έτσι! Λες και ήρθες από άλλο πλανήτη! Εσύ δεν μου έλεγες ότι έχετε προβλήματα με τον καινούργιο πληροφορικό;»

«Ναι αλλά διαφορετικού είδους! Εδώ μιλάμε για άλλη φάση. Ο δικός μας είναι λίγο είρωνας, λίγο ξερόλας και πολύ μυστήριος. Δεν κονταροχτυπήθηκε όμως με κανένα παιδί.»

«Άλα τις, "κονταροχτυπήθηκε"», την πείραξε ο Άρης.

Εκείνη του έδωσε μια τσιμπιά στο μπράτσο.

«Περίεργη φάρα αυτοί οι καθηγητές ρε παιδιά! Δηλαδή, πολύ περίεργη...» μισόκλεισε τα μάτια του ο Γοργός για να φέρει στο νου του όλους τους παράξενους και ιδιόρρυθμους καθηγητές που είχε γνωρίσει.

«Η Κατερίνα;» ρώτησε ο Άρης

«Α, καλά! Το χάος!» κούνησε το κεφάλι του ο Γιώργος. «Δεν βλέπω να την βγάζει καθαρή. Την μια σου φαίνεται ότι είναι απόλυτα ξεκάθαρη μέσα της, ξέρει τι θέλει, πατάει ρε παιδί μου στα πόδια της και την άλλη πετάει στα σύννεφα. Δεν μπορώ να βρω άκρη.»

«Έχει προχωρήσει η ιστορία με σας;» ρώτησε η Ισμήνη κάπως διστακτικά

«Τι να προχωρήσει μωρέ» αναστέναξε εκείνος. «Εδώ μιλάμε για το απόλυτο τέλμα. Αφού και ο πατέρας της τα έχει παρατήσει πια»

«Αφού την έκανε την ζημιά, τώρα κάνει τον οσιομάρτυρα» είπε ο Άρης.

«Τι να σου πω ρε φίλε, σε τέτοιες περιπτώσεις καλά θα είναι να μην βιάζεσαι να βγάζεις συμπεράσμα. Είναι σαν την Λερναία Ύδρα. Μόλις πεις ότι εντάξει βρήκα μια άκρη, αμέσως από την άλλη μεριά ξεφυτρώνουν χίλια προβλήματα. Μπερδέματα σου λέω!»

«Μήπως δεν έχεις χρόνο για αυτά τώρα;» ακούστηκε η σιγανή φωνή της μάνας του που περνούσε, δήθεν τυχαία, για να φέρει ζεστά τυροπιτάκια.

«Τα έχουμε πει χιλιάδες φορές ρε μάνα. Δεν τρέχει τίποτα. Κουβέντα κάνουμε εντάξει; Χαλάρωσε!»

«Εγώ χαλαρή είμαι! Για σένα δεν ξέρω!»

Από την κουζίνα φάνηκε η φιγούρα του πατέρα να μισοπροβάλλει.

«Να χαμηλώσω την φωτιά;» της φώναξε και της έκανε μια αδιόρατη χειρονομία να φύγει από το σαλόνι.

«Δεν μπορείς να κρατήσεις το στόμα σου κλειστό;» την μάλωσε ψιθυριστά όταν πήγε στην κουζίνα

«Τι είπα; Δεν είπα τίποτα κακό;» είπε εκείνη και κατευθύνθηκε στο τηγάνι.

«Ας μην ρίχτουμε λάδι στη φωτιά» συνέχισε εκείνος προσέχοντας το λάδι που είχε κάψει και πιτσίλιζε το ντουλάπι. «Άλλωστε, αφού δέχθηκε να έρθει ο Άρης από εδώ, ας τους αφήσουμε να τα πουν όπως ξέρουν. Υποσχέθηκε ο Άρης ότι κάνει ό,τι μπορεί για να βοηθήσει τον Γιώργο να ξεμπερδέψει»

«Ελπίζω να μην προδοθούμε» είπε η Ασημίνα και τράβηξε στην καρέκλα δίπλα στο τραπέζι, όπου την περίμενε η παγωμένη κούπα καφέ. Η μήπως κρύα ήταν τα χέρια της που αγκάλιαζαν το καυτό κύπελλο;

Από το σπίτι του Γιώργου έφυγαν και οι τρεις ύστερα από κάμποση ώρα Στην γωνία χωρίστηκαν για να τραβήξει ο καθένας τον δρόμο του. Δηλαδή ο Άρης με την Ισμήνη και ο Γιώργος να βρει την Κατερίνα.

Ο Άρης και η Ισμήνη έφτασαν στο γνωστό τους μέρος.

«Αν και νύχτα, τα σύννεφα πάνω από το κεφάλι σου έχουν μαζευτεί για τρικυμία» λέει στον Άρη η Ισμήνη.

«Άσε με ρε, έχω τύψεις!»

«Τύψεις; Γιατί;»

«Για απόψε. Και καλά η επίσκεψη...περνούσαμε...για ξεκάρφωμα...»

«Ναι, αλλά μάλλον καλό του κάναμε. Μίλησες με την μητέρα του;»

«Τρελή είσαι; Εννοείται πως όχι! Δεν είναι κανένας χαζός ο Γιώργος! Ελπίζω να συνέλθει μόνο λίγο. Να συμβουλευτεί όσα συζητήσαμε. Τον έχει απορροφήσει αυτή η υπόθεση με την Κατερίνα. Όπου νά' ναι γράφουμε. Μην τα τινάζει όλα για...»

«Μη λες τίποτα άλλο!» του έκλεισε το στόμα με το χέρι της. «Είναι μερικά πράγματα που μας

ξεπερνούν. Δεν είμαστε άξιοι να τα πιάσουμε στο στόμα μας. Ας δείξουμε σεβασμό. Η καρδιά έχει τον δικό της ρυθμό. Είναι μυστήριο.»

«Δεν τα αφήνουμε αυτά τώρα; Δεν έχω όρεξη να συνεχίσω αυτή την κουβέντα. Ας παλέψει!»

«Γεια στο στόμα σου. Ας παλέψει! Εδώ θα είμαστε, αν χρειαστεί βοήθεια!»

Κατέφτασε ο σερβιτόρος.

«Καλώς τα παιδιά! Να φέρω τα γνωστά;»

«Έτσι όπως γίναμε, τίποτα πια δεν είναι γνωστό» λέει ο Άρης χαμογελώντας.

«Τι να φέρω κύριε φιλόσοφε;» υποκλίνεται εκείνος

«Τα γνωστά!» απαντά ο Γιώργος. «Έτσι για να μάθεις! Τίποτα στη ζωή δεν είναι αναμενόμενο.

Αυτά που ξέραμε ίσως να μην τα ξέραμε. Η μήπως τα ξέραμε;»

«Να σου πω Ισμήνη» στρέφεται προς την εκείνη ο σερβιτόρος για συμπαράσταση. «Έχει πάρει κάτι; »

«Ναι, στο κρανίο!» απαντά εκείνη γελώντας

Δίχως να μιλήσει, τι να έλεγε άλλωστε, αποχώρησε ο Γιάννης, ο σερβιτόρος.

«Τον τρελάναμε κι ησυχάσαμε» έσκυψαν ο ένας κοντά στον άλλο, συνωμοτικά.

«Μιας και είμαστε έτσι εδώ, κοντά κοντά...»

«Ναι;» ζύγωσε ακόμα περισσότερο η Ισμήνη

«Αυτό από μένα» της δίνει ένα ζεστό φιλί.

«Προς τι αυτό;» ρώτησε εκείνη έκπληκτη

«Φαντάσου!» σχολίασε εκείνος «Ερώτηση: γιατί με φιλάς!» κούνησε το κεφάλι του.

«Έλα ρε χαζέ!» γέλασε αυτή. «Σε πειράζω! Δεν σου είπα τα τελευταία νέα!»

Μονομιάς το χαμόγελο του Άρη το άρπαξε η νύχτα. Στην θέση του τοποθέτησε πρόχειρα κάτι που έμοιαζε με το αχνό φως του φεγγαριού.

«Με το σχολείο σου λες;»

«Εμ, εκεί γίνεται το παιχνίδι! Δηλαδή γινόταν!»

«Ορίστε και τα γνωστά!» μπήκε στην μέση ο Γιάννης, ο σερβιτόρος.

«Δεν σου τα έλεγα εγώ; Πάνε "τα γνωστά" που ήξερες! Και γω τώρα το μαθαίνω αυτό Τίποτα δεν είναι ίδιο με πριν!»

«Τι έγινε ρε παιδιά;» ύψωσε την φωνή του ο Γιάννης.

«Τι να σου λέω κι εσένα!» είπε ο Άρης.

Όταν απομακρύνθηκε προς τον πάγκο του, η Ισμήνη συνέχισε:

«Έχω λίγες μέρες να εντοπίσω αυτόν τον τύπο στο σχολείο. Μάλλον πρέπει να έφυγε!»

«Να μη ρωτήσω που πήγε;» αναστέναξε ο Άρης

«Δεν ξέρω. Ούτε και ο πατέρας μου. Κανείς.»

«Ε, όχι και κανείς...» έκανε ο Άρης

«Τι εννοείς;»

«Τίποτα...σκέφτομαι...διάφορα...»

«Δεν θα μου πεις;»

«Τίποτα συγκεκριμένο. Θα δούμε...» είπε και πήρε στα χέρια του την ζεστή κούπα. Η ματιά του εξαφανίστηκε μέσα στον αχνό που ελευθερώνονταν από την καυτή σοκολάτα.

«Μαύρος αχνός» μουρμούρισε και έμεινε για λίγη ώρα σιωπηλός.

Η Ισμήνη που έχει μάθει στα σκαμπανεβάσματα του, του κράτησε το χέρι.

Κι αυτή σιωπηλή.

Η μέρα που επέστρεψε στο σχολείο ο θρησκευτικός, συνέπεσε με την ομιλία-παρουσίαση-που γινόταν στο σχολείο για τους κινδύνους του Διαδικτύου.

Ο εισηγητής ήταν κάποιος Μιχαηλίδης. Του είχε αναθέσει το Υπουργείο την ενημέρωση των μαθητών και των δασκάλων για την σωστή χρήση του Ίντερνετ. Δεν περνά μέρα που να μην είναι σηματοδμενή από τον πόνο μιας ακόμα ιστορίας παιδιού, μαγεμένου από τα φώτα τα εικονικά. Τα msn, τα chatrooms, το facebook και οι χιλιάδες παραλλαγές τους, έχουν μαζέψει στα δίκτυα

τους, όλους εκείνους που θαρρούν πως το αντίδοτο της μοναξιάς είναι το προσωπείο της ανωνυμίας, έτσι όπως φωτίζεται σε αυτούς τους ιστοτόπους.

Ο Μιχαηλίδης φέρνει μαζί τους όλο το οπτικοακουστικό υλικό για να αποκαλύψει τις διαδικτυακές Σειρήνες.

«Καλημέρα σας» του απλώνει το χέρι του ο θρησκευτικός. «Θα γίνουν όλα όπως τα είπαμε στο τηλέφωνο;» ρωτά

«Ακριβώς, κύριε συνάδελφε» χαμογέλασε καλόκαρδα

«Ωστε κύριε συνάδελφε ε; Με την γενική σημασία του όρου» είπε εκείνος.

Μαζί άρχισαν να τακτοποιούν τον φορητό υπολογιστή, τον προβολέα, τα μικρόφωνα και τα υπόλοιπα παρελκόμενα.

Κατέφτασαν χαρούμενοι να ευχηθούν υγεία στον θεολόγο και άλλοι καθηγητές. Συνάδελφοι.

«Περαστικά» του ευχήθηκαν όλοι. Μα κανένας δεν πλησίαζε περισσότερο από όσο το αίσθημα σιγουριάς του επέτρεπε. Από απόσταση ασφαλείας οι διευκρινήσεις:

«Την καινούργια γρίπη πέρασες;» τον ρώτησαν δυο τρεις.

«Τι να σας πω. Δεν προλάβαμε να γνωριστούμε καλά. Ίσα ίσα που άρχισε να συνηθίζει ο ένας τον άλλον, ξαφνικά χωρίσαμε...» απάντησε εκείνος χαριτολογώντας.

«Θα έρθετε στην ομιλία ;» τους ρώτησε

«Θα δούμε...» είπαν εκείνοι. «Αν γίνει κάποια αναμόρφωση του προγράμματος να το δουν και άλλες τάξεις...τότε θα συνοδεύσουμε και θα ακούσουμε κι εμείς....αλλιώς δεν το βλέπουμε...»

«Με βοηθάτε με τούτο το μικρόφωνο;» διέκοψε το Μαργαρίτης

Ζήτησε συγγνώμη και άφησε τους συναδέλφους να προβληματίζονται για τα δικά τους παιδιά και τις ώρες που σπαταλούν ακροβατώντας σε έναν κόσμο που κυριαρχεί η παράνοια και η αβεβαιότητα. Τον κόσμο του διαδικτύου.

«Θα είστε αποτρεπτικός;» ρώτησε τον ομιλητή όση ώρα δοκίμαζε τον ήχο.

«Το ξέρετε ότι αυτό θα είναι το χειρότερο» απάντησε εκείνος. «Το απαγορευμένο κρύβει μέσα του την μεγαλύτερη δύναμη. Πόσο νόστιμο άραγε λέτε να ήταν το μήλο, στον Παράδεισο; Καταλαβαίνετε!»

Δεν απάντησε ο καθηγητής. Μονάχα χαμογέλασε ευχαριστημένα. Αυτή η ομιλία έρχεται να συμμαχήσει με την δική του προσπάθεια. Να διδάξει την αρετή της διάκρισης. Όχι της απαγόρευσης. Της φροντίδας και όχι της τιμωρίας.

«Φαίνεται ότι συμπλέουμε, κύριε συνάδελφε» ήταν η σειρά του τώρα να χαριτολογήσει.

«Σκέφτομαι ότι αν έχουμε τέτοια ερεθίσματα, σαν τα σημερινά, από πολλές μεριές, ίσως να χτίσουμε έναν ανθεκτικό κυματοθραύστη, απέναντι στο τσουνάμι της αλαζονικής χρήσης της τεχνολογίας»

«Πολύ σωστά σκέφτεστε παρόλο τον πυρετό που πέρασε από πάνω σας» ακούστηκε η φωνή του διευθυντή. Είχε ώρα που στεκόταν παράμερα, καμαρώνοντας ίσως τον καθηγητή, στον οποίον εμπιστευτήκε ώρες Πληροφορικής. Και όχι μόνο. Του είχε δείξει κάποιες απόμερες γωνιές της ψυχής του, εκείνο το απόγευμα του Νοέμβρη, ύστερα από τον Εσπερινό του Αγίου Νικολάου.

«Θα σας χρειαστώ» του λέει χαμηλόφωνα σκύβοντας κοντά στο αυτί του.

Απορημένος για την ξαφνική παρέμβαση στη συζήτηση με τον Μαργαρίτη, γύρισε να κοιτάξει προς το μέρος του διευθυντή.

Τον είδε που τον περίμενε υπομονετικά με μια έκφραση παράκλησης στα μάτια του.

«Τώρα;» ρώτησε

«Σε λίγο οπωσδήποτε» απάντησε εκείνος, κρύβοντας το «ναι» ευγενικά.

«Συμβαίνει κάτι σοβαρό;»

«Θα δούμε...θα δούμε... Βοηθήστε να τακτοποιηθούν τα παιδιά στις θέσεις τους και ελάτε στο γραφείο μου.»

Συμφώνησε.

Η μεγάλη αίθουσα γέμισε γρήγορα. Οι άδειες καρέκλες ζωντάνεψαν θαρρείς και άρχισαν να κάνουν θόρυβο.

Μάλωσε ο διευθυντής και εκείνες δεν ξανακουνήθηκαν.

«Θέλετε να με κάνετε add στο msn σας;» ρώτησε ο ομιλητής σαγηνεύοντας την προσοχή των μαθητών.

«Όλα θα πάνε καλά!» ευχήθηκε ο καθηγητής των θρησκευτικών και ακολούθησε τον διευθυντή στο γραφείο του.

Εκεί, στο μικρό σαλονάκι, καθόταν υπομονετικά ένας νεαρός. Κοντοστάθηκε.

«Ελάτε, ελάτε! Μη στέκεστε στην πόρτα» τον παρότρυνε ο διευθυντής οδηγώντας τον κοντά στον επισκέπτη.

Ο νεαρός σηκώθηκε ευγενικά, μόλις ο καθηγητής μπήκε μέσα και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Να σας συστήσω τον κύριο Αθανασόπουλο, αστυνομικό από την Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος»

«Αστυνομικό; Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος;» έσμιξε τα φρύδια του για να συγκρατήσει την παραπανήσια έκπληξη του ζωγραφίστηκε στο μέτωπο του.

«Καταλαβαίνω πως αισθάνεστε!» είπε ο νεαρός. «Κι εγώ στην θέση σας, θα έπεφτα από τα σύννεφα...»

«Όχι, όχι, δεν είναι αυτό!» είπε εκείνος. «Απλά...»

«Μήπως να πάτε να τα πείτε κάπου οι δυο σας; Επειδή εδώ θα μπαينوβγαίνει κόσμος, θα σας ενοχλούμε...»

«Βεβαίως! Προτείνω την αίθουσα της πληροφορικής. Στον χώρο μας!», χαμογέλασε δειλά, σαν τον ήλιο που έπαιζε κρυφτό με τα σύννεφα του Μάρτη.

Σαν μεγάλα μάτια ορθάνοιχτα οι οθόνες από τους υπολογιστές παρατηρούσαν τους δυο συνομιλητές. Σου φαίνεται μερικές φορές ότι τούτα τα μηχανήματα έχουν ζωή μέσα τους. Ξεχωριστή ζωή. Ιδιαίτερη. Η μήπως κλέβουν την ζωή των χρηστών; Τούτη η αίθουσα εκτός από Πληροφορικής και Τεχνολογίας είναι και σημείο συνάντησης για μαθητές, για καθηγητές για αστυνομικούς...

«Επιτέλους, σας γνωρίζω κύριε καθηγητά. Πιστέψτε με έχω ακούσει τόσα πολλά για σας» ξεκίνησε ο νεαρός τακτοποιώντας την καρέκλα του κοντά σε κάποιον υπολογιστή.

«Ομολογώ ότι με εκπλήσσετε» είπε εκείνος. «Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι η φήμη μου έχει την δύναμη να ξεπεράσει τους τοίχους αυτού του σχολείου.»

«Ξέρετε πολύ καλά, έτσι έχω πληροφορηθεί, ότι στην εποχή μας, οι τοίχοι δεν αποτελούν εμπόδιο για την επικοινωνία έξω από αυτούς»

Εννοούσε τα σύρματα του τηλεφώνου που διαπερνούν το μπετόν και απλώνονται σαν ρίζες που μεταφέρουν ζωηφόρους χυμούς, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης.

«Εξυπνη παρατήρηση» είπε. «Λοιπόν, αυτή είναι η αίθουσα μας. Δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Άλλωστε το ξέρετε ότι τα κονδύλια για την Παιδεία είναι τόσο λιγοστά...»

«Από παλιά...δεν πειράζει όμως...μια χαρά την βρίσκω. Συμπαθητική.» είπε περιδιαβαίνοντας το βλέμμα του στους κεντρικές μονάδες. Καρτερικά περίμεναν.

«Αν με χρειαστείτε, για οτιδήποτε, θα είμαι στη διπλανή αίθουσα.»βιάστηκε να αποχωρήσει. Να τον αφήσει μόνο του να νιώσει άνετα με τον χώρο. Να γνωριστεί από αυτόν και να τον γνωρίσει ο ίδιος. Δεν έχει καμία σημασία που το ένα είναι άψυχο και ο άλλος έμψυχος. Ο κάθε χώρος, το είπαμε, έχει την δική του ζωή. Την δύναμη. Ενέργεια το λένε πολλοί.

«Εντάξει κύριε καθηγητά. Θα κάνω την αναγνωριστική μου έρευνα και να είστε σίγουρος ότι θα σας χρειαστώ. Έχουμε πολλά να πούμε»

Έσμιξε τα φρύδια του εκείνος λευτερώνοντας την έκπληξη

«Να κουβεντιάσουμε διάφορες απορίες μου» είπε ο αστυνομικός, διαβάζοντας τα ερωτηματικά που ζωγραφίστηκαν στο μέτωπο του καθηγητή

«Στην διάθεση σας!» είπε και έφυγε από την αίθουσα.

Σιωπή.

«Για να δούμε τι έχουμε να μοιραστούμε εσείς κι εγώ» μίλησε στους υπολογιστές. «Τι θα έχετε να μου πείτε για τις περιπλανήσεις σας. Σε ποιους τόπους σας οδηγούν οι караβοκύρηδες σας. Σε ασφαλή νερά ή σε πέλαγα επικίνδυνα.

«Ας ξεκινήσουμε από σένα» πλησίασε το πρώτο που ήταν κοντά στην πόρτα.

Όση ώρα ο Αθανασόπουλος προσπαθούσε να καλοπιάσει τους υπολογιστές, να τον εμπιστευτούν, για να του αποκαλύψουν εκείνα που ζητούσε, η εκδήλωση έφτανε στο τέλος της. Ο παρουσιαστής είχε συγκεντρώσει γύρω του ένα σωρό νεαρούς μαθητές. Ρωτούσαν όλοι μαζί. Έσπρωχναν ο ένας τον άλλον για να πλησιάσουν. Οι δύο ώρες δεν ήταν αρκετές. Ο φανταστικός κόσμος του Ιντερνετ άστραφτε μπροστά στα μάτια τους, γεμάτος υποσχέσεις.

Ύστερα από αυτήν την ομιλία, σαν να ελαττώθηκε λίγο το παραπλανητικό φως των προβολέων, σαν να ξεθώριασαν τα αστραφτερά χρώματα, για να αποκαλυφθούν κάποιες απειλητικές σκιές. Ίδιοι χαμαιλέοντες. Σαν τα μεγάλα αρπακτικά που μυρίζουν το αίμα από χιλιόμετρα μακριά. Με ευκολία εντοπίζουν ελλείψεις και ανεκπλήρωτα όνειρα στην ψυχή των μικρών κυρίως χρηστών. Έχουν έτοιμη την προσωπίδα της προσφοράς. Παρουσιάζονται σαν πρόθυμοι φίλοι, σαν τον πατέρα είναι παρών, σαν τον εργοδότη που επιβραβεύει. Σαν κάποιος που επιτέλους θα έχει την διάθεση και την υπομονή να ακούσει. Πλέκουν έναν ιστό μέσα στον μεγαλύτερο.

Τον Παγκόσμιο.

Για να μην είναι αντιληπτός.

Να μην ξεχωρίζει.

Το Διαδίκτυο άλλωστε είναι ο χώρος με τους περισσότερους ιστούς. Ακόμα και από μια βαλτωμένη ζωή.

Στο σμήνος των παιδιών που είχαν περικυκλώσει τον ομιλητή πλησίασε ο καθηγητής των θρησκευτικών.

«Συγχαρητήρια κύριε συνάδελφε» χαμογέλασε. «Ελάτε παιδιά! Γρήγορα στο διάλειμμά σας! Θα μας ξανάρθει ο κύριος Μαργαρίτης

«Άλλωστε, είσαστε τυχεροί» συμπλήρωσε ο ομιλητής. «Έχετε εδώ, έναν πολυτάλαντο καθηγητή, που ξέρει ίσως περισσότερα από μένα. Απευθυνθείτε σε κείνον. Αν πάλι δεν μείνετε ικανοποιημένοι, μπορείτε να μου γράψετε στο email που σας έδωσα.»

«Δεχθείτε και από μένα συγχαρητήρια» άπλωσε το χέρι του ο διευθυντής. «Είμαι σίγουρος ότι σήμερα ανοίξατε τα μάτια σε πολλά παιδιά. Θα έλεγα και σε μεγάλους που πλησιάζουν το διαδίκτυο σαν παιδιά» συμπλήρωσε.

«Ωραία το τοποθετήσατε. Έτσι είναι. Για την ακρίβεια θα έλεγα *παιδιάστικα*» διόρθωσε.

Η αίθουσα εκδηλώσεων είχε αδειάσει. Παράθυρα και πόρτες ολάνοιχτες έπαιζαν με τις πρωινές ακτίνες του ανοιξιάτικου ήλιου.

«Εμένα με συγχωρείτε, θα πρέπει να σας αφήσω» είπε ο καθηγητής

«Κι εγώ πρέπει να φύγω» απάντησε ο Μαργαρίτης. «Στην διάθεση σας, για ο,τι άλλο με χρειαστείτε» συμπλήρωσε.

«Ελάτε να σας συνοδεύσω» προθυμοποιήθηκε ο διευθυντής.

Η πρώτη του έγνοια του θεολόγου ήταν να ρωτήσει αν χρειάστηκε κάτι ο αστυνομικός. Συνομιλούσε με τον Μαργαρίτη ο νους του, όμως, πηγαиноερχόταν στην έρευνα που είχε ξεκινήσει.

Χτύπησε διακριτικά την πόρτα της αίθουσας Πληροφορικής.

«Περάστε!» ακούστηκε απόμακρη η φωνή του Αθανασόπουλου από το βάθος της τάξης.

«Ηρθα να δω αν με χρειάζεστε σε κάτι» είπε

«Βεβαίως, βεβαίως» απάντησε εκείνος την ώρα που τερμάτιζε την λειτουργία ενός υπολογιστή.

«Πως πήγε η εκδήλωση;» ρώτησε

«Καταπληκτικά! Δεν μπορεί, κάποια μέρα θα καταφέρουμε να δαμάσουμε το δημιουργήμα μας. «Ας ελπίσουμε» είπε ο αστυνομικός «Ξέρετε, τόση ώρα σκεφτόμουν την αρχή της κουβέντας μας» «Για ποιο θέμα;»

«Για τους τοίχους που πια δεν μπορούν να συγκρατήσουν τίποτα...»

«Θυμάστε σίγουρα από τα μαθητικά σας χρόνια, ιστορίες ανθρώπων, κατ' επίφαση φυλακισμένων...»

«Πόσο μου έχουν λείψει αυτές οι εκφράσεις να τις ακούω στο σχολείο... κατ' επίφαση...» σκέφτηκε.

«Με παρακολουθείτε;» ρώτησε ο καθηγητής που γνωρίζει καλά πότε ένας μαθητής αφαιρείται την ώρα του μαθήματος και ανοίγει πανιά για αλλού.

«Από κοντά!» χαμογέλασε,

«Λοιπόν, έλεγα, ότι ποτέ μια φυλακή δεν ήταν ικανή να σταματήσει το ελεύθερο πνεύμα. Όσο για τα καλώδια και τα ασύρματα δίκτυα που υπονοείτε, είναι κι αυτά παράθυρα...»

«Παράθυρα;»

«Παράθυρα για να μπαίνει η ο ήλιος η η καταιγίδα...»

«Α, μάλιστα!» κούνησε το κεφάλι του. «Ανοίγουμε το παράθυρο ή το κλείνουμε, ανάλογα με την επιθυμία μας έτσι; Σωστά! Σωστά!» συμπλήρωσε ευχαριστημένος. «Θεωρώ τον εαυτό μου άτυχο κύριε καθηγητά» είπε ύστερα από κάποια σκέψη.

«Άτυχος; Γιατί;»

«Επειδή δεν συνεργάστηκα με κάποιον σαν κι εσάς όταν πήγαινα στο σχολείο. Να μου λέει τέτοια πράγματα. Να με κάνει να αισθάνομαι. Από την γρήγορη ματιά που έριξα στους υπολογιστές, δεν αντιστάθηκα στον πειρασμό να κοιτάξω τις εργασίες των παιδιών. Πιστέψτε με πολλοί μαθητές άμεσα η έμμεσα αναφέρονται σε σας. Η διακριτική παρουσία σας είναι παντού. Ειλικρινά ζήλεψα. Είναι τόσο σημαντικό να μην μαθαίνεις μόνο, αλλά και να έρχεσαι σε επαφή με τα συναισθήματα σου.»

«Το τελευταίο που είπατε, είναι και το πιο σημαντικό» συμφώνησε ο καθηγητής. «Επειδή πολλοί άνθρωποι θα περάσουν από την ζωή μας, θα μας πουν πάρα πολλά. Όμως, θα τα ξεχάσουμε. Αν όχι όλα, ίσως τα περισσότερα. Πάντα θα θυμόμαστε το πως μας έκαναν να αισθανόμαστε. Φαίνεται ότι τα αισθήματα έχουν μνήμη και μάλιστα δυνατή.»

«Αυτό ξαναπέστε το σε εκείνους που περιφέρουν ένα άδειο, φοβισμένο βλέμμα. Σημάδι πως δε διδάχθηκαν σωστά. Ολοκληρωμένα. Άτυχοι που δεν βρέθηκε στον δρόμο τους κάποιος να τους ελευθερώσει. Τέλος πάντων. Πιάσαμε συζήτηση άσχετη νομίζω.»

«Βρίσκετε;» μισόκλεισε τα μάτια του χαμογελώντας ο καθηγητής

«Βρίσκω, βρίσκω!» είπε ο νεαρός βιαστικά. «Ενημερωθήκατε για τον λόγο της επίσκεψής μου εδώ;»

«Όχι δεν ξέρω. Μόνο την ιδιότητα σας γνωρίζω. Με ενημέρωσε ο διευθυντής. Είστε αστυνομικός, έτσι συστηθήκαμε;»

«Σωστά. Της Υπηρεσίας Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος»

«Να υποθέσω, ότι δεν ξύπνησε μέσα σας η νοσταλγία για τη σχολική ζωή, και περάστε από εδώ...»

«Λες και με διαβάξει αυτός εδώ» σκέφτηκε ο Αθανασίου. «Πρέπει να προσέχω»

«Εννοείται πως όχι!» γέλασε για αντιπερισπασμό. «Ο,τι ζήσαμε ζήσαμε» συμπλήρωσε. «Και αν δεν ήταν όπως θα θέλαμε να είναι τώρα, τι να πω, ας προσέχαμε. Λοιπόν, στο θέμα μας. Από υπολογιστές πάμε καλά;»

«Δηλαδή;»

«Έχουμε τις γνώσεις που χρειάζονται για να σας εκθέσω το πρόβλημα;»

«Έτσι πιστεύω»

«Ωραία. Αλλά, πες τε μου, επειδή χρειάζομαι να το ξέρω κι αυτό: Πώς εσείς ένας θεολόγος, ασχολείστε με τα μηχανήματα του διαβόλου; Με συγχωρείτε κιόλας για την λέξη, αλλά επιτρέψτε μου να αισθάνομαι άνετα μαζί σας»

«Θεωρώ άστοχη την παρατήρηση αυτή, για την τεχνολογία και το διάβολο. Η σχέση τους είναι κάπως ιδιότυπη. Προπάντων με τον τρόπο που το θέσατε. Να σας πω. Και μάλιστα με βρίσκετε εν

θερμώ, όπως λέμε, επειδή αργότερα, θα έχω συνάντηση με την ομάδα για την ιστοσελίδα του σχολείου, οπότε...»

«Τι σύμπτωση ε;»

«Καλέ μου κύριε αστυνομικέ, πώς και δεν το έχετε νιώσει ακόμα, ότι δεν υπάρχουν συμπτώσεις, ότι τίποτα δεν γίνεται τυχαία, αλλά όλα γίνονται για κάποιο λόγο;»

«Δεν βλέπω να τα βγάζω πέρα με τούτον» ξανασκέφτηκε και σαν να το μετάνιωσε που ρώτησε, γύρεψε να πιαστεί από την έρευνα και να αφήσει κατά μέρος τα φιλοσοφικά. Δεν ήταν το καλύτερο του.

«Θα δούμε...» πήγε να πει.

«Ήδη έχουμε δει αγαπητέ μου, ήδη. Ας είναι όμως. Με ρωτήσατε κάτι και θέλω να δώσω μια απάντηση. Λένε πως, όταν απαντάς στα ερωτήματα είναι σαν να βοηθάς να γεννηθεί ένα αστέρι. Έτσι θα έρχεται περισσότερο φως στη γη»

«Καλό!» θαύμασε ο αστυνομικός.

«Και βέβαια είναι! Για φανταστείτε πολλά περισσότερα αστέρια την νύχτα...»

«Δεν εννοούσα αυτό...»

«Ποιος ξέρει...», χαμήλωσε την φωνή του ο καθηγητής. «Λοιπόν, με ρωτήσατε τι σχέση μπορεί να έχει η δική μου επιστήμη...»

«Επιστήμη;», τον διέκοψε «Μα είναι η θεολογία επιστήμη;»

«Τι κακό έχει κάνει η εξειδίκευση στον κόσμο, αγαπητέ μου! Αυτή η συμπτωματολογία της σκέψης...»

«Τι εννοείτε;»

«Να σας το πω με ιατρικούς όρους: Σας έχει πονέσει ποτέ το στομάχι σας πολύ ώστε να ζητήσετε ιατρική βοήθεια;»

«Ναι βέβαια!»

«Πήγατε στον γιατρό;»

«Εννοείται!»

«Σε τι γιατρό;»

«Σε έναν γαστρεντερολόγο»

«Πήγατε κι εσείς, ή μήπως στείλατε μόνο το στομάχι σας;»

«Δεν σας καταλαβαίνω μα την αλήθεια, και...»

«Απαντήστε μου σας παρακαλώ!»

«Πώς είναι δυνατόν να στείλω το στομάχι μου; Εγώ πήγα! Τί ανοησία! Με την καλή έννοια πάντα!» βιάστηκε να σώσει την ατοπία του.

«Στο ιατρείο νεαρέ μου, να ολοκληρώσω για να μην σας παιδεύω, ήταν ο Αθανασίου που είχε πρόβλημα; Ή το στομάχι του; Με άλλα λόγια εσείς ως συνολικός άνθρωπος υποφέρατε, όχι μόνο το στομάχι σας. Ο γιατρός, δεν θεραπεύει ένα στομάχι, αλλά φροντίζει όλο τον άνθρωπο, ψυχικά και σωματικά! Καταλάβατε;»

«Προσπαθώ...»

«Η επιστήμη δεν χωρίζεται από την θεολογία. Στο σκοπό συναντώνται. Ο κοινός παρονομαστής, η υπηρεσία στον άνθρωπο, τα φαινομενικά αντίθετα, τα παντρεύει. Η επιστήμη απλώνει το χέρι στην θεολογία, την ποίηση, την μουσική, την ιατρική, για να ανοίξουν δρόμο, να βρει ο άνθρωπος επιτέλους το νόημα στην ζωή του!»

Ο Αθανασόπουλος, σηκώθηκε από την καρέκλα του και προχώρησε αργά προς το παράθυρο. Αν κάπνιζε, αυτή ήταν η κατάλληλη ώρα για να ανάψει τσιγάρο. Να θολώσει το τζάμι με τον καπνό, όπως θολός είναι ο νους του.

Το προαύλιο άδειο.

«Τελικά εμείς δίνουμε ζωή στα πράγματα» σκέφτηκε.

«Και το Ίντερνέτ;» στράφηκε ξανά στον συνομιλητή του. «Τι είναι το Ίντερνέτ για σας;» ρώτησε με την προοπτική επιτέλους να φέρει την κουβέντα εκεί που ήθελε.

«Α, ο κυβερνοχώρος!» έκανε ο καθηγητής σαν να αντίκρισε ένα υπέροχο έργο τέχνης. «

Προσευχή!»

«Πώς;» ταραχτηκε ο νεαρός Δεν περίμενε μια τέτοια συσχέτιση.

«Ο κυβερνοχώρος είναι μια πετυχημένη προσομοίωση των πνευματικών χώρων και το περίφημο σερφάρισμα είναι μια ενέργεια, που προσομοιώνει, σε ένα κάποιο ποσοστό βέβαια, την ενέργεια της προσευχής. Όπως όταν προσεύχομαι, ωθώ τον εαυτό μου να εισέλθει σε ένα άλλο κόσμο, όπου δεν υπάρχει η φωνή ή η εικόνα μου ή κάτι μερικό από εμένα, αλλά κατά ένα ιδιότυπο τρόπο ολόκληρος εγώ, έτσι λειτουργεί και η σύνδεσή μου με το ιντερνέτ. Όπως με την προσευχή επικοινωνώ με όσους βρίσκονται κοντά η και μακριά μου και αυτή η κοινωνία γεμίζει την ύπαρξή μου, έτσι με το Διαδίκτυο κοινωνώ με τους κοντινούς και τους μακρινούς μου και αυτή και μόνο αυτή η γεύση της κοινωνίας είναι αρκετή, για να δικαιολογήσει τον κόπο που κάνω.»

«Δεν θα έλεγα ότι το διαδίκτυο δημιουργήθηκε για να έχει σχέση με την προσευχή!» αντέδρασε ο αστυνομικός. «Αυτά τα λέτε εσείς, επειδή αγαπάτε μάλλον την τεχνολογία...»

«Έχετε απόλυτο δίκιο.» συμφώνησε ο καθηγητής. «Πιστεύω, όμως, ότι ο κυβερνοχώρος είναι καρπός ενός πολιτισμού που έχει σαν στόχο να ξαναβρούμε την χαμένη ποιότητα στη ζωή μας. Για σκεφτείτε, γιατί έχει τόση μεγάλη εξάπλωση η Πληροφορική;»

«Για πέστε μου εσείς...»

«Επειδή ο άνθρωπος είναι ένα εκπληκτικό δημιούργημα που τρέφεται με πολλαπλά επίπεδα πληροφοριών. Γι' αυτό πεινά, θα λέγαμε, για την Πληροφορική. Αλλιώς, αυτή, θα αφορούσε μόνο σε ειδικούς. Σκέφτομαι, πως έχουμε χρέος κάποια στιγμή να αναδείξουμε τη Θεολογία της Πληροφορίας. Ελπίζω να σας έδωσα μια απάντηση, για το λόγο που τόσο πολύ με συναρπάζει αυτός ο κόσμος.»

«Το κακό είναι κύριε καθηγητά, ότι αυτός ο κόσμος που λέτε, δεν προσελκύει μονάχα το καλό, αλλά και το κακό!» σχολίασε

«Που να το βρει για το προσελκύσει;»

«Ποιο;»

«Το κακό. Δεν είπατε ότι το προσελκύει;»

«Βέβαια. Ο κυβερνοχώρος, οι υπολογιστές, το διαδίκτυο είναι ένας χώρος όπου η εγκληματικότητα ανθεί. Το κακό βασιλεύει!»

«Θα έλεγα ότι βασιλεύει η διάθεση μας να μην κάνουμε το καλό», χαμογέλασε πονηρά ο θεολόγος «Με τις λέξεις θα παίζουμε κύριε καθηγητά; Δεν μου αρέσουν αυτά τα τερτίπια του λόγου. Το έχουν αυτό οι θεολόγοι. Να ρίχνουν στάχτη στα μάτια των ανθρώπων, περιπλέκοντας απλές έννοιες, για να φέρουν την κουβέντα εκεί που θέλουν αυτοί. Απαντήστε μου με ευθύτητα λοιπόν, δίχως να το γυρίσετε αλλού το θέμα: Πως χαρακτηρίζεται κάποιος που διακινεί παράνομο υλικό στο Ίντερνετ;»

«Πως λέγεται;»

«Παράνομος. Είναι ένας κακός άνθρωπος!»

«Η πράξη του είναι παράνομη. Αυτή δεν είναι καλή. Όχι ο ίδιος ως άνθρωπος. Δεν βλέπετε τη διαφορά;»

«Να σας πω κάτι; Δεν την βλέπω και ούτε θέλω να την δω. Δεν με ενδιαφέρει. Εγώ πρέπει να συλλάβω εκείνον που διαπράττει πράξεις που στρέφονται ενάντια στους νόμους. Πώς θα συλλάβω δηλαδή το κακό; Θα συλλάβω τον άνθρωπο που έκανε κάτι κακό.»

«Θα πάει πολύ μακριά τούτη η υπέροχη κουβέντα μας! Προτείνω να μην το συνεχίσουμε τώρα. Ας το αφήσουμε σε εκκρεμότητα. Ονειρευόμαστε μια κοινωνία που θα αποτελείται από τους πράους, τους ελεήμονες, εκείνους που πεινούν και διψούν για την δικαιοσύνη... Μέχρι τότε όμως θα είμαστε μάλλον αναγκασμένοι να ακροβατούμε και να ισορροπούμε επικίνδυνα πάνω σε σχοινιά τεντωμένα. Θα κινδυνεύουμε να αδικήσουμε, να παραβλέψουμε, να επιτιμήσουμε την δικαιοσύνη και να τιμήσουμε την αδικία. Όσο για τον ίδιο τον άνθρωπο, ήδη έχουμε αποφασίσει να τον αγνοήσουμε. Να μην νοιαζόμαστε για τον Θόδωρο, αλλά μόνο για την πράξη του. Τέλος πάντων. Μου είπατε όμως ότι για κάτι σοβαρό με θέλετε. Ήρθε η ώρα να μου το πείτε.»

Δεν πρόλαβε να ανοίξει το στόμα του ο αστυνομικός.

Αντάρα είχε σηκωθεί από την αυλή.

Πλησίασαν το παράθυρο και οι δυο. Μπροστά στο κυλικείο, είχε στηθεί μια πρόχειρη αρένα. Δύο μαθητές είχαν πιαστεί στα χέρια.

«Πρέπει και πάλι να διακόψουμε» είπε βιαστικά στον Αθανασόπουλο.

Δίχως να περιμένει απάντηση, πετάχτηκε έξω από την αίθουσα.

Βρέθηκε στην αυλή.

«Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε προσπαθώντας να απομακρύνει τον έναν από τον άλλον. «Βοηθήστε ρε παιδιά!» ζήτησε από τον περίγυρο.

Είχαν μαζευτεί κάμποσοι. Είχαν απορροφηθεί με το θέαμα. Κανείς δεν κουνήθηκε από την θέση του. Φώναζαν υπέρ του ενός ή του άλλου. Σαν να πήρε το μάτι του καθηγητή κάποιον που βιντεοσκοπούσε την σκηνή με το κινητό του.

«Δεν είμαστε στο Κολοσσαίο!», τους μάλωσε. «Ντροπή!»

Προσπάθησε ακόμη λίγο και τελικά τα κατάφερε. Ο ένας μαθητής από τη μια μεριά και ο άλλος από την άλλη.

Λαχανιασμένος τους κοίταξε βαθιά στα μάτια. Σπίθες θυμού πετάγονταν απειλητικές. Ηφαίστειο που δεν έχει ξεθυμάνει ακόμα. Τα πρόσωπά τους κατακόκκινα. Ξάναμμα, ανακατεμένο με αίμα.

«Τι συνέβη;» ρώτησε αυστηρά, μα.. με αγάπης χροιά.

«Κάθε μέρα βρίζει κύριε» λέει ο ένας.

«Αμα δεν σου αρέσει να σηκωθείς να πας από εκεί που ήρθες!» πετάχτηκε ο άλλος. «Εμείς έτσι είμαστε!» και καμώθηκε ότι θα του ορμούσε και πάλι

«Δεν είμαστε!» τον κοίταξε στα μάτια αυστηρά ο καθηγητής. «Δεν είμαστε! Ελάτε μαζί μου! Οι υπόλοιποι στην δουλειά σας»

Κάτω από το μεγάλο δένδρο της αυλής, ξεκουράζονται δυο παγκάκια.

Εκεί ξαπόστασαν και οι τρεις. Σα μαλωμένοι. Σαν ξένοι.

«Νιώθετε περήφανοι που είστε καλόβολα πiónια;» τους ρώτησε.

«Τι πiónια;» ρώτησε ο Μπερίμωφ, ο μαθητής από τη Πολωνία.

«Ξέρετε πως φανατίζουν σκυλιά, τα μπουλντόγκ, και τα βάζουν να σκοτώνονται για να βγάσουν λεφτά τα αφεντικά τους;»

«Και τα κοκόρια...» συμπλήρωσε ο Αθανασιάδης.

«Βλέπω ξέρετε το παιχνίδι μια χαρά...Γιατί παρασύρεστε; Έχετε, εσείς προσωπικά, κάτι να χωρίσετε; Αθανασιάδη εσένα τον ίδιο, σου έχει κάνει κάτι ο συμμαθητής σου;»

«Όχι αλλά...»

«Δίχως "αλλά"...Σου έχει κάνει;»

«Όχι...όμως γενικότερα....»

«Άσε το "γενικότερα"...Μπορεί να είναι κατευθυνόμενη πλάνη. Το κριτήριο είναι η προσωπική μας ζωή...Τα υπόλοιπα δημιουργούνται με το photoshop. Η κοινωνία, οι ειδήσεις...Αν λοιπόν ως πρόσωπα, ως συμμαθητές είστε εντάξει, τότε μείνετε να μην εμπιστεύεστε κανέναν! Μα δεν το βλέπετε καθόλου; Πάνε να μας βάλουν να σκοτωθούμε μεταξύ μας! Θα τους κάνουμε το χατίρι; Ξυπνάτε μωρέ!»

Είχε τον τρόπο του ο καθηγητής. Όχι να πείθει, μα να βάζει σε λειτουργία την σκέψη. Έναν έναν ξεχωριστά τους έπιασε από τον ώμο και τους ταρακούνησε.

Έψαξε και βρήκε στην καρδιά τους μικρή φλογίτσα ανθρωπιάς. Την πυρπόλησε. Λόγια περιττά δεν χρειάστηκαν.

Οι σπόροι ξαναφυτεύτηκαν. Θα χρειαστούν φροντίδα. Πότισμα. Αλλιώς πάνω στο γόνιμο έδαφος της εφηβικής ψυχής θα πέσουν ζιζάνια. Από εκείνα που θα πνίξουν κάθε προσπάθεια για ζωή, για σχέση, για ανθρωπιά.

Μόλις ηρέμησε λίγο, επέστρεψε στην αίθουσα της Πληροφορικής.

Ο Αθανασόπουλος, ο νεαρός αστυνομικός, προσπάθησε να καταλαγιάσει την δική του

φουρτούνα που αντάριαζε μέσα του. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και έκανε ένα γύρο το δωμάτιο. Πέρασε αργά μπροστά από τους υπολογιστές, χάιδεψε μερικές οθόνες, σαν να τις παρακαλούσε να του φωτίσουν τα «κρύφια της ψυχής του» και ύστερα στάθηκε πίσω από τον κεντρικό υπολογιστή.

«Από αυτόν εδώ τον άμβωνα» είπε κοιτώντας τον καθηγητή στα μάτια και δείχνοντας τον υπολογιστή, «για να χρησιμοποιήσω κι εγώ όρους που καταλαβαίνετε, διακηρύχθηκε και πραγματοποιήθηκε απάτη.»

«Εννοείτε...»

«Αυτό που λέω εννοώ» είπε με πιο αυστηρό ύφος. «Τρέχει μια έρευνα, ύστερα από καταγγελία για υποκλοπή χρηματικού ποσού. Τα ίχνη που άφησε εκείνος...που τέλεσε αυτή την πράξη...οδηγούν σε αυτόν τον χώρο!»

Τώρα ήταν η σειρά του θεολόγου να έρθει αντιμέτωπος με τη δύναμη που έχει ο σεισμός, όταν ξεσπάσει. Επειδή είναι ξαφνικό. Επειδή τρέμει η γη κάτω από τα πόδια. Επειδή το τεντωμένο σχοινί και η ακροβασία, από την ασφάλεια της θεωρίας, καμιά φορά μεταβαίνει στον κίνδυνο της πράξης.

«Είμαστε σίγουροι; Δηλαδή, θέλω να πω έγιναν...»

«Είδατε που σας τα έλεγα;» χαμογέλασε ο Αθανασίου. Αισθάνθηκε ότι τώρα είχε αυτόν τον έλεγχο. Του άρεσε. «Πέρασαν οι εποχές που οι καθηγητές στο σχολείο μου με είχαν του κλώτσου και του μπάτσου. Τώρα ο μπάτσος έχει την δύναμη να ανταποδώσει. Η εκδίκηση του μοναχικού και καταπιεσμένου μαθητή μόλις αρχίζει» άκουσε τον εαυτό του να του ψιθυρίζει με πάθος.

«Προσπάθησα να σας το πω, αλλά δε με πιστεύατε!» επαναλαμβάνει θριαμβευτικά τονίζοντας μια μια τις λέξεις. Σαν να τις περιφέρει ως τρόπαιο σε όλο απ' άκρη σ' άκρη μέσα στην αίθουσα. Αν ήταν δυνατόν, θα περνούσε τις λέξεις μέσα από τα καλώδια για να τις ακούσει όλος ο κόσμος.

«Τι μου λέγατε;»

«Ότι στον πραγματικό κόσμο, τα πράγματα είναι διαφορετικά!» έκανε το μορφασμό που σαν τελεία και θαυμαστικό ολοκλήρωσε την πρόταση. «Εδώ» είπε και έδειξε με τον δείκτη του το πάτωμα, υπονοώντας την πραγματικότητα, «υπάρχουν κλέφτες και αστυνομικοί. Βασιλεύει η τάξη και η ασφάλεια που πρέπει να συντηρηθεί με κάθε θυσία. Δεν είναι μια αίθουσα σχολική όπου ο κάθε δάσκαλος μπορεί να πει όποια σοφία του έρθει και να έχει την απαίτηση ύστερα από τους μαθητές να την παπαγαλίσουν για να πάρουν καλό βαθμό!. Καταλάβετε;»

Δεν χρειαζόταν ιδιαίτερη προσπάθεια, ούτε εξυπνάδα για να αντιληφθεί ο θεολόγος ότι για τον εαυτό του μιλούσε τόση ώρα αυτός εδώ ο παράξενος αστυνομικός.

«Βάθος αμέτρητο...», σκέφτηκε. «Μα ψυχολόγος δεν είμαι για να βοηθήσω... Μάλλον εγώ είμαι που θα χρειαστώ βοήθεια...Ποιος ξέρει τι θα βγάλει από το καπέλο του αυτός εδώ ο "μάγος της άλυτης εσωτερικής σύγκρουσης";»

«Έχετε κάνει έρευνες;» τον ρώτησε μόνο

«Κανονικά θα έπρεπε να θυμώσω με αυτή την ερώτηση. Ωστόσο την...αντιπαρέρχομαι»

«Γιατί να θυμώσετε;»

«Επειδή εγώ δεν ήρθα στην τάξη σας να σας ρωτήσω αν παραδώσατε το παρακάτω μάθημα!

Εντάξει; Μάλιστα λοιπόν! Και έρευνες έγιναν και περαιτέρω έρευνες θα γίνουν. Αυτό που θέλω από εσάς είναι η συνεργασία και η σιωπή. Ξέρετε από το *απόρρητο της εξομολόγησης*. Είμαστε σύμφωνοι;»

Πως θα μπορούσε να διαφωνήσει!

«Βεβαίως και είμαστε σύμφωνοι»

«Χαίρομαι. Η δουλειά μας θα γίνει έτσι πιο εύκολη»

Έστριψε την ματιά του γύρω γύρω στην αίθουσα.

«Αυτή είναι η μοναδική αίθουσα Πληροφορικής; Έχετε άλλο εργαστήριο με υπολογιστές;»

«Δυστυχώς όχι. Βλέπετε, το κράτος έχει φροντίσει ώστε να εκπαιδεύουμε τους νέους χρησιμοποιώντας τα απολύτως απαραίτητα. Μας παρέχει εκπαιδευτικό υλικό με το σταγονόμετρο. Τα μαθήματα της πληροφορικής γίνονται εδώ. Αυτό σημαίνει ότι έρχονται μαθητές από την πρώτη

Γυμνασίου μέχρι και την τρίτη Λυκείου.»

Χάιδεψε το πηγούνι του ο αστυνομικός. Είχε αντιγράψει αυτή την χειρονομία από μια ταινία και την καθιέρωσε κάθε που βρισκόταν σε αμηχανία ή σε μπροστά σε κάποιο πρόβλημα και έψαχνε την λύση. Του έδινε κύρος.

Ξερόβηξε.

«Αυτό ίσως μας δυσκολέψει λίγο, ίσως μας καθυστερήσει. Δεν θα μας εμποδίσει καθόλου όμως από το να διαλευκάνουμε την υπόθεση.»

«Θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μου την κεντρική ιδέα της υπόθεσης;» ρώτησε ο καθηγητής «Σαν βλέπω σαν να είστε λίγο μπερδεμένος. Μήπως θα μπορούσα να βοηθήσω...»

«Θα σας πω σε γενικές γραμμές. Επειδή υπάρχουν πτυχές που ακόμα χρειάζονται διερεύνηση. Κάποιος χρησιμοποίησε το δίκτυο του σχολείου, για να μπει στο λογιστήριο ενός σχολείου και να μεταφέρει στον λογαριασμό ενός γηροκομείου κάποιο χρηματικό ποσό»

Ζάρωσε το μέτωπο του καθηγητή από την προσπάθεια που έκανε προσπαθώντας μέσα του να ανακαλύψει...να συνδυάσει...

«Σας ρωτώ λοιπόν αμέσως» είπε ο αστυνομικός καρφώνοντας τα μάτια του πάνω στον καθηγητή. «Το κάνατε εσείς;»

Τίναξε το κεφάλι του πίσω ο θρησκευτικός σαν να τον χτύπησε ξαφνικά κάποιος στο πρόσωπο.

«Όχι βέβαια, αν και, έτσι όπως το λέτε, πολύ θα ήθελα να το είχα κάνει...Αν μου περνούσε από το μυαλό...» χαμογέλασε, μετρώντας τον αστυνομικό.

«Έτσι ε;» είπε εκείνος.

Ελευθέρωσε λίγα δευτερόλεπτα σιωπής να χοροπηδήσουν εδώ κι εκεί, κάνοντας θόρυβο.

Σαν τις σκέψεις.

«Ε, τότε, θα το έχει κάνει κάποιος μαθητής.» συμπέρανε.

«Και πότε έγινε αυτό; Γνωρίζουμε;» ρώτησε ο καθηγητής.

«Οι πρώτες ενδείξεις μας οδηγούν κοντά στα Χριστούγεννα»

«Μάλιστα...» είπε. «Ωραία... Θα τον βρούμε εύκολα!»

«Το να συλλάβεις και να κατηγορήσεις κάποιον μαθητή δεν είναι ο,τι πιο εύκολο, είναι επικίνδυνο.

Η καταστροφή της ζωής του ...» σκέφτηκε ο καθηγητής. «Πρέπει να προλάβω....»

«Μου δίνετε παρακαλώ κι εμένα τα κλειδιά της αίθουσας;», διέκοψε τις σκέψεις του ο αστυνομικός.

«Ευχαρίστως!» του έδωσε τα δικά του. «Εγώ θα βγάλω άλλα. Θα τα πάρω από το γραφείο του διευθυντή, όπου...»

«Θαυμάσια» τον διέκοψε ξανά. «Έχετε μάθημα τώρα;»

«Ναι...μάλλον...» απάντησε κάπως αφηρημένα. «Για την ακρίβεια, έχουμε μια μικρή συνάντηση, η ομάδα της ιστοσελίδας του σχολείου, για να την ενημερώσουμε με το υλικό από τις Απόκριες και την σημερινή εκδήλωση. Ίσως μάλιστα να είναι ήδη απ' έξω τα παιδιά»

Σηκώθηκε προς την πόρτα.

Στο άνοιγμα της ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Άρη και τους υπόλοιπους.

«Τι σύμπτωση!» είπε ο Άρης «Μόλις θα μπαίναμε»

Κοντοστάθηκε για μια στιγμή ο καθηγητής.

«Ακούστε παιδιά» τους είπε. «Δεν θα γίνει η συνάντηση μας σήμερα. Αναβάλλεται.»

«Γιατί;» ρώτησαν

«Κοιτάξτε...προέκυψε κάτι που μας αναγκάζει...πώς να σας το πω...από σήμερα, η αίθουσα κλείνει, επειδή... γίνονται έρευνες στους υπολογιστές»

«Τι έρευνες;» πετάχτηκε ο Άρης με όση δύναμη του έμεινε.

«Υπάρχουν υπόνοιες ότι χρησιμοποιήθηκε το δίκτυο του σχολείου με κάποιον τρόπο...που... δεν συνάδει...καταλάβατε; ... και...»

«Δεν μας τα λέτε καλά κύριε» πετάχτηκε ο Αριστείδης.

«Έχεις δίκιο Αριστείδη, δεν σας τα λέω καλά, επειδή δεν είναι καλά. Λοιπόν, γυρίστε στις τάξεις σας. Και, που είστε; Δεν χρειάζεται να το κάνουμε βούκινο έτσι; Δεν ξέρουμε περί τίνος πρόκειται,

οπότε ας μην το διαλαλήσουμε μέχρι να βρούμε αυτό που ψάχνουμε»

«Ποιοι το ψάχνουμε;» ρώτησε ο Άρης

«Κάποιος από την δίωξη ηλεκτρονικού εγκλήματος. Αυτή την στιγμή είναι μέσα στην αίθουσα και έχει ήδη αρχίσει την έρευνα. Άντε, γυρίστε στο μάθημά σας!»

Η απόσταση που χωρίζει τον λόγο από την πράξη, μερικές φορές είναι αγεφύρωτη. Κάνεις έτσι, και τρομάξεις από το χάος που απειλεί να σε καταπιεί. Ο νους, μεθυσμένος, τριγυρνά γύρω από τα λόγια που τον μάγεψαν.

Για να κουνηθεί από την θέση του ο Άρης ούτε λόγος. Χρειάστηκε να βουτήξει στα απύθμενα βάθη της ψυχής του, αναζητώντας την ανάσα που του έλειπε. Για να σωθεί. Από το χάος. «Έλα» του χτύπησε την πλάτη ο θεολόγος. «Ο καθηγητής σου σε περιμένει. Δεν θα ήθελες να πάρεις απουσία δίχως αιτία!»

«Μάλιστα! Με συγχωρείτε! Για μια στιγμή αφαιρέθηκα! Πότε θα συνεχίσουμε;» ρώτησε «Άγνωστο!» του απάντησε ο θεολόγος. «Φαντάζομαι όταν τελειώσει αυτή η υπόθεση!»

«Θα πάρει πολύ;»

«Δεν νομίζω! Ο αστυνομικός είναι πολύ καλός στην δουλειά του! Ξέρεις, τώρα που το σκέφτομαι, μου θυμίζει λίγο εσένα, όπως σε φαντάζομαι ύστερα από μερικά χρόνια...παθιασμένος με την δουλειά του...ψαγμένος...ασυμβίβαστος...έτοιμος να γρονθοκοπήσει το μαχαίρι! Οπότε, όλα καλά! Θα μείνω εγώ μαζί του, να βοηθήσω αν χρειαστεί κάτι...!»

Τα νέα για την έρευνα στην αίθουσα πληροφορικής πέταξαν από στόμα σε στόμα. Άλλα τα πήρε ο αγέρας να τα ταξιδέψει στον ουρανό, άλλα ξαφνικά μεταμορφώθηκαν σε παραμύθια με δράκους και βασιλοπούλες και άλλα, προσγειώθηκαν με πάταγο στις ψυχές των παιδιών.

«Τι έμαθα ρε;» ρώτησε ο Γιώργος τον Άρη

«Για το ξύλο στην αυλή; Έλα ρε, εντάξει, συνηθισμένα...»

«Ποιο ξύλο μωρέ; Για την έρευνα λέμε!»

«Την έρευνα; Α! Λες για την έρευνα!»

«Ναι ρε ξύπνιε!» κούνησε το κεφάλι του πάνω κάτω κάνοντας κοροϊδευτικούς μορφασμούς. «Κάνε μας τον άνετο τώρα!»

«Τι θέλεις ρε Γιώργο;»

«Φοβάμαι! Αυτό είναι! Εντάξει;»

«Γιατί φοβάσαι; Τι έκανες;»

«Εγώ τίποτα. Εσύ;»

«Όχου ρε φίλε! Όρεξη έχεις μου φαίνεται! Εγώ καθόλου. Έχω πήξει στο διάβασμα, έχω κι εσένα από πάνω. Αν δεν έχεις κάνει κάτι, μην φοβάσαι. Τα υπόλοιπα άστα!»

«Ωραίος είσαι ρε συ! Τι όμορφα που τα λες!»

«Κοίτα, δεν είμαι στις καλές μου. Εντάξει; Να τα πούμε άλλη φορά;»

«Κατάλαβα! Όπως θέλεις! Να ξέρεις όμως, ότι δεν ξηγιέσαι σωστά λέμε»

«Άσε με ρε Γιώργο. Δεν τρέχει τίποτα, εντάξει; Άμα χρειαστώ κάτι, ο πρώτος που θα με βοηθήσει θα είσαι εσύ. Θέλεις;»

«Εννοείται!»

«Λοιπόν, το λύσαμε κι αυτό. Πάμε τώρα, γιατί σήμερα έχω από τις 3 το μεσημέρι Φροντιστήριο. Ποιος την χάρη μου!»

Ο Μάρτης. Παιδί της Σαρακοστής, της νηστείας και της εγκράτειας. Σαν φτάνει όμως η 25^η του μέρα, τότε ξεσπαθώνει. Ζώνεται την σημαία και απαγγέλλει τον Εθνικό Ύμνο στο αυτί της Παναγίας. Τον ακούει ο Αρχάγγελος και διπλοχαίρεται. Μια φορά με το «ναι» της Μαρίας στο άγγελμα της ελπίδας και άλλη μια, με το «ναι» της λευτεριάς.

Φορώντας το άστατο σουλούπι του, περνά μέσα από τα σχολεία και τα ντύνει στα γαλανόλευκα. Μαθαίνει ποιήματα και τα απαγγέλει πάνω σε ψηλά βάθρα. Ύστερα, με τη στολή του Κολοκοτρώνη γυρνά τον χρόνο πίσω. Στην Τριπολιτσά. Γίνεται Σουλιώτης κλέφτης και

αρματολός και πιάνει τον χορό.

Φιλολόγοι και γυμναστές σε κάθε σχολείο έχουν την τιμητική τους.

«Αχ, ελπίζω να πάνε καλά φέτος» έλεγε η μία καθηγήτρια στην άλλη

«Γιατί, πέρυσι δεν πήγαν; Μια χαρά ήταν!» απαντούσε η συνάδελφος καθησυχαστικά.

Και δώσ' του τα κείμενα να τα πούμε μια φορά ακόμα, και να οι πρόβες και ξανά τα μικρόφωνα να μην λειτουργούν, και που είναι ο επιστάτης και η σχολική επιτροπή να της τα πούμε ένα χεράκι....

«Όλο εμένα βάζετε να κάνω τον μικρό» παραπονέθηκε ο Κωνσταντίνος «Και στην 28^η εγώ έκανα τον λούστρο και τώρα εγώ θα κάνω το Σουλιωτόπουλο; Με κοροϊδεύουν όλοι. Με λένε *το παιδί για όλες τις δουλειές!* Δεν μπορεί να παίζει κάποιος άλλος στην θέση μου, κυρία;»

«Κωνσταντίνε! Δεν φτάνει που έχεις ταλέντο μιλάς κιόλας; Τι να πουν αυτοί που δεν ξέρουν πώς να σταθούν πάνω στην σκηνή! Εσύ είσαι γεννημένος για το σανίδι και γκρινιάζεις; Θα μου πεις, έτσι κάνουν οι μεγάλοι σταρ...» τον πλάνεψε η φιλόλογος του και τον έστειλε να πει άλλη μια φορά τον ρόλο του.

Την παραμονή της γιορτής, έγινε η τελευταία πρόβα του ρόλου του Κωνσταντίνου στο σπίτι του. Μόνο που δεν ήταν μια κανονική πρόβα. Ήταν μια σκέτη διαμαρτυρία. Εναντίον όλων.

Γκρίνια σε υπερθετικό βαθμό.

«Δεν μπορεί να κάνει ο καθένας ο,τι θέλει, επειδή είναι ενήλικος. Τι πάει να πει δηλαδή *καθηγητής!* Δεν το καταλαβαίνω! Έλεος πια με αυτή την διδακτορία!», τρυπούσε τα αυτιά η ψιλή φωνή του Κωνσταντίνου

«Δικτατορία!» τον διόρθωσε ο Γιώργος.

«Ναι, κάνε μας τον έξυπνο τώρα εσύ! Ο μεγάλος! Σαν κι αυτούς είσαι! Είδαμε τι κάνετε εσείς οι δήθεν μεγάλοι στην έξω στην αυλή! Δεν τολμάμε να παίξουμε μπάλα και παραμονεύετε σαν τα λιοντάρια. Μόλις μας ξεφύγει, ορμάτε, μας την παίρνετε και την κλωτσάτε με δύναμη στην άλλη άκρη. Μη κοιτάς που δεν σου τα χώνω!»

«Τι λέει αυτό το μικρό; Τι λόγια είναι αυτά;» μπήκε στην μέση ο Ανέστης.

«Τι να λέω ρε μπαμπά! Την αλήθεια λέω!»

«Γιώργο;» κοίταξε προς την μεριά του.

«Τι *Γιώργο* είναι αυτό τώρα; Δεν καταλαβαίνω! Έτσι γίνεται εκεί έξω! Οι νέοι και οι παλιοί! Στρατό δεν πήγες; Δεν ξέρεις την λέξη καψόνια; Και αν ρωτάς για μένα, δεν συμμετέχω! Μ' έχεις δει εμένα να σας παίρνω την μπάλα;» γυρνάει στο μικρό.

«Εγώ όχι, αλλά ίσως οι φίλοι μου!»

«Σώπα ρε! Αφού δεν το έχω κάνει ποτέ. Δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Αλλά να ξέρεις ότι γίνονται παντού. Γνώμη μου; Κοίτα να μαθαίνεις και να το συνηθίζεις. Μεθαύριο θα το κάνεις κι εσύ στα πρωτάκια!»

«Ωραίες συμβουλές δίνεις στον μικρό σου αδελφό!» μπήκε στην παρέα και η μητέρα.

«Τώρα μάλιστα!» είπε ο Γιώργος «Τουλάχιστον εσύ, ήλπιζα να με ξέρεις καλύτερα!», της πέταξε το ενοχικό του παράπονο ο Γιώργος.

«Μα ακριβώς γι' αυτό» απάντησε εκείνη. «Επειδή σε ξέρω, γι' αυτό προσπαθώ να σε προφυλάξω γιε μου» τον πλησίασε τρυφερά.

Αποτραβήχτηκε ο Γιώργος θυμωμένα.

«Πόσο λάθος παίζει να έχουμε κάνει με τους ανθρώπους!» μουρμούρισε.

«Τι σημαίνει *παίζει*;» ρώτησε ο πατέρας.

«Συγγνώμη, αλλά μήπως έχει γίνει μπάχαλο η κουβέντα;» πετάχτηκε ο μικρός.

«Εσύ τα κατάφερες αυτά! Σου αρέσει;» του όρμησε ο Γιώργος.

«Εγώ; Εγώ την αλήθεια είπα! Άλλο που εσύ δεν αντέχεις να την ακούσεις και αρπάζεσαι λες και είσαι γεμάτος μπαρούτι! Έχουμε μουγκαθεί εδώ εξ' αιτίας σου, δεν μιλάμε και αντί για ευχαριστώ, βγάζεις και γλώσσα!»

«Μαμά, να συμμαζέψεις τον μικρό, γιατί δεν πάει καλά!», ζήτησε βοήθεια ο Γιώργος.

«Καλά σου λέει Κωνσταντίνε! Έλα! Όλοι μας έχουμε τα δικά μας, αλλά είναι άδικο να ξεσπάει ο ένας στον άλλον. Του φτάνει του καθενός το βάρος του. Μπορεί να μην το αντέχει άλλο και

διαμαρτύρεται. Πάμε ξανά από την αρχή! Από πού ξεκινήσαμε;»
«Από το Σουλιωτόπουλο!»

Ξανακατηφόρησε στο κενό η συζήτηση. Σαν του Σίσυφου τον αγώνα. Χάθηκε ξανά στο μεσοπέλαγος, μα στεριά δεν είδε. Στο τέλος, όλοι εγκατέλειψαν κουρασμένοι και απογοητευμένοι. Βρέθηκαν για άλλη μια φορά μπροστά στην πηγή, μα νερό δεν ήπιαν.

Στο σχολείο, στην αίθουσα των υπολογιστών ο Αθανασόπουλος στην πηγή έφτασε και νερό ετοιμάζεται να πιει.

Δυο μέρες πέρασαν από τότε που ξεκίνησε την αναζήτηση. Να βρει πού οδηγούν τα ίχνη που άφησε πίσω του ο ψηφιακός Ρομπέν. Έτσι τον είχε αποκαλέσει ο αστυνόμος στην δεύτερη ενημέρωση.

«Να που δεν τους έχει σκοτώσει όλους η εποχή μας, αυτούς τους ρομαντικούς της ισότητας», του είχε πει..

«Μην το λέτε αυτό» είχε συμπληρώσει ο Αθανασόπουλος. «Υπάρχουν πολλοί "κατ' επίφασιν"»

«Ρομπέν» είχε τονίσει την έκφραση με στόμφο.

«Πόσοι ληστές, πραγματικοί ληστές, που ενεργούν για δικό τους όφελος, δεν ζηλεύουν και παραποιούν το προφίλ του Ρομπέν. Δε θυμάστε τις προάλλες, που λήστεψαν super market και ύστερα πήραν τα τρόφιμα και πήγαν να μοιράσουν ένα μικρό μέρος στις λαϊκές αγορές! Έτσι για...ξεκάρφωμα...με συγχωρείτε για την έκφραση»

«Βλέπω ότι επηρεάστηκες από την συναναστροφή σου με τους μαθητές», σχολίασε. «Το θυμάμαι! Το θυμάμαι!», είχε συμφωνήσει ο προϊστάμενος του. «Εσύ κοίτα τι θα κάνεις με τον δικό μας, τον ψηφιακό! Επαναλαμβάνω: Διακριτικά!»

Διακριτικά είχε ενεργήσει ο Αθανασόπουλος και βρήκε.

«Σε έπιασα!» κραύγασε θριαμβευτικά και κάλεσε τον θεολόγο. «Εσύ λοιπόν είσαι ο 193.22.234.11. Πως να είσαι άραγε; Ποιος να είσαι;

Ο νους του αστυνομικού λειτουργούσε σαν ένας υπολογιστής. Τα δεδομένα ήταν όλα στοιβαγμένα. Το μόνο που έλειπε ήταν ο συνδυασμός και το τελικό αποτέλεσμα.

«Γηροκομείο...φιλευσπλαχνία...ελεημοσύνη...πληροφορική...καθηγητής...θρησκευτικά....Λες τελικά να είναι αυτός;»

Μόλις μπήκε μέσα ο καθηγητής των θρησκευτικών τον υποδέχθηκε εγκάρδια.

«Να 'μαστε λοιπόν ξανά μαζί!» του είπε προτείνοντας του ένα τεράστιο χαμόγελο.

«Διαβάζω το χαμόγελο» απάντησε εκείνος. «Φανερώνει επιτυχία!»

«Ακριβώς κύριε καθηγητά. Έκανα ο,τι καλύτερο μπορούσα και κατέληξα κάπου.»

«Για πες τε μου λοιπόν...»

Σηκώθηκε από την καρέκλα του και πλησίασε έναν υπολογιστή.

«Αυτό το τερματικό ποιος το χρησιμοποιεί;» ρώτησε δείχνοντάς το.

«Ποιος άλλος; Σας είπα. Οι μαθητές. Ο,τι βλέπετε εδώ είναι δικό τους. Εκείνοι έρχονται, κάνουν εργασίες, ψάχνουν πληροφορίες από το διαδίκτυο, ενημερώνουμε τις ιστοσελίδες μας...»

«Αρα, καταλαβαίνω, ότι κάποιος ταλαντούχος το έκανε. Ή μαθητής ή εσείς είναι αυτός που αναζητώ...», είπε ο αστυνομικός. «Κάναμε την κουβέντα αυτή την προηγούμενη φορά, οπότε είναι άσκοπο. Τι λέτε;»

«Προτείνω να μιλήσουμε ξεκάθαρα.» είπε ο καθηγητής.

Το βλέμμα του πλανήθηκε για λίγο στην αυλή. Ήταν άδεια. Ο νους του όμως, ήταν σε εγρήγορση. Αν ήταν σκληρός δίσκος, τώρα θα είχε υπερθερμανθεί. Χαμογέλασε με την παρομοίωση αυτή. Είχε για τα καλά επηρεαστεί από αυτόν τον εικονικό κόσμο.

«Ίσως μπορώ να βοηθήσω» γυρίζει και λέει στον αστυνομικό. Η φωνή του είχε αγάπη και συμπόνια.

«Τι εννοείτε; Ξέρετε τον ένοχο;»

«Δεν μπορώ να σας πω τώρα. Στο όνομα της σύντομης φιλίας μας και της εμπιστοσύνης, που είμαι

σίγουρος πως υπάρχει, σας ζητώ να μου δώσετε ένα περιθώριο δύο τριών ημερών. Να κάνω διάφορες κινήσεις. Όπως ξέρω εγώ. Επειδή ο χώρος αυτός είναι ιδιαίτερος και δίχως να θέλω να το πάρω πάνω μου, γνωρίζω περισσότερα. Τα παιδιά, οι μαθητές είναι ευαίσθητα πλάσματα. Αφήστε με να ενεργήσω όπως ξέρω και...»

«Δεν αμφιβάλλω αγαπητέ μου κύριε καθηγητά. Όπως βλέπω, δεν είμαστε μόνο καλοί στους υπολογιστές, αλλά και στις σχέσεις μας».

«Ποιοι;»

«Τι εννοείτε;»

«Λέω ποιοι είμαστε...» ρώτησε με ενδιαφέρον ο θεολόγος

«Α! Ο τρόπος του λέγειν! Έτσι δεν λέτε κι εσείς; Ο *τρόπος του λέγειν*. Λίγο καιρό στο σχολείο και προσαρμόστηκα μια χαρά στο περιβάλλον του. Μου ξεφεύγουν ακόμα και φράσεις που λένε μεταξύ τους οι μαθητές...», παρατήρησε. «Άσχετο, μα τόσο αληθινό... Τι λέγαμε;... Ναι!... Θέλετε χρονικό περιθώριο... Κάτι μου λέει, ότι ξέρετε κάτι και...»

«Δεν ξέρω. Υποπτεύομαι. Όμως, θα ήθελα, όπως σας είπα, να το χειριστώ πρώτα εγώ. Σας υπόσχομαι ότι δεν θα φυγαδεύσω τον ένοχο» γέλασε.

«Μα δεν πρόκειται γι' αυτό» είπε ο αστυνομικός.

«Τότε είμαστε σύμφωνοι;»

«Ας γίνει η επιθυμία σας. Εν τω μεταξύ, εγώ θα πεταχτώ μέχρι την Υπηρεσία και θα επιστρέψω για τα νεώτερα».

Ο καθηγητής των θρησκευτικών, ο υπέρμαχος της θεολογίας της πληροφορίας, έμεινε μόνος μέσα στην αίθουσα. Ένα γύρω οι υπολογιστές, αποκαμωμένοι από την πολλή ανάκριση, ξεκουράζονται. Φανέρωσαν τα εσώψυχά τους και ξαλαφρωμένοι, κενοί, προσδοκούν την ζωή. Τα παιδιά. Τα μυστικά που μοιράζονται μόνο με αυτά. Μα, δεν μπορούν να εγγυηθούν ξανά, πως δεν θα τα προδώσουν. Η ασφάλεια και η ιδιωτικότητα, στον κόσμο τούτο, είναι μόνο ένα εμπορικό τέχνασμα. Έχει διαδοθεί, ότι ο πόλεμος ανάμεσα στους κλέφτες και τους αστυνόμους, για να συνεχίσει να υπάρχει, για να είναι κερδοφόρος, πρέπει οι αστυνόμοι να δημιουργούν κλέφτες και οι κλέφτες να χρειάζονται τους αστυνόμους.

«Πώς να χειριστώ τούτη την υπόθεση;» αναρωτήθηκε. «Δίχως να πληγώσω. Δίχως να πυροδοτήσω ενοχές. Δίχως να τσακίσω τα φτερά.»

Μέτρησε τα βήματά του αρκετές φορές, γυρεύοντας μια απάντηση.

Μα δεν είχε κάνει την σωστή ερώτηση. Δεν χτυπούσε την κατάλληλη πόρτα.

Είναι πολλές οι φορές που ψάχνει κάποιος για τα χαμένα του κλειδιά, μόνο στο μέρος που το φως είναι περισσότερο. Είναι απαραίτητο ένα βήμα πιο κει. Μέσα στο σκοτάδι. Γιατί άραγε πιστεύουμε ότι το σκοτάδι κρύβει απειλές; Ενώ στο μανδύα του προστατεύει τα γεννήματα της δικής μας φαντασίας, τα οράματα και τις προσδοκίες μας. Κρίμα και άδικο.

«Θάρρος, λοιπόν. κύριε καθηγητά» ανάσανε βαθιά. «Πώς να αντικρίσω τον εαυτό μου στον Άρη; Πως θα του πω ότι ίσως κι εγώ να έκανα το ίδιο;»

Ανακούφιση για την παρατήρηση του αυτή.

«Τώρα καλύτερα. Η παραδοχή αυτή θα ξεσκαλώσει τα βήματα μου»

Τα μηνίγγια του χτυπούσαν χαρούμενο εμβατήριο. Για τον πηγαισμό στη μάχη.

«Μεσολαβεί βέβαια η αργία της 25^{ης} Μαρτίου, οπότε την ερχόμενη εβδομάδα, έχουμε να πούμε πολλά...», είπε και κοιτάχτηκε μέσα από την οθόνη του υπολογιστή.

«Ωστε, σωστά είχα εντοπίσει τα σημάδια...Εκείνο που έλειπε ήταν το τί και το γιατί. Να που απλώθηκαν μπροστά μου, να τα διαχειριστώ. "Γηράσκω αεί εκπληττόμενος και αναλυόμενος"», θαύμασε και βγήκε από την αίθουσα κουνώντας το κεφάλι του.

Χαμογελαστός και γενναίος κατευθύνθηκε στην μεγάλη αίθουσα για να παρακολουθήσει την γιορτή της 25^{ης} Μαρτίου.

Η αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου, ντυμένη στα γαλανόλευκα, υποδέχεται στην πόρτα μικρούς και μεγάλους μαθητές.

Τους τακτοποιεί στις καρέκλες τους, μπροστά από το θέατρο. Το ονομάζεις και θέατρο και εξέδρα και αποθήκη καμιά φορά. Σήμερα, όμως, είναι θέατρο και η αίθουσα όλο καμαρώνει, ισιώνοντας κρυφά τη σημαία που της φαίνεται πως τσαλακώθηκε, τις κουρτίνες που κρύβουν τους ηθοποιούς. Ελληνόπουλα και τουρκόπουλα σε μια γιορταστική αναπαράσταση της σκλαβιάς και της λευτεριάς. Ανάμεσα στους ηθοποιούς ο Κωνσταντίνος.

«Σουλιωτόπουλο μουτρωμένο πρώτη φορά βλέπω», τον μαλώνει η φιλόλογος και του στρώνει τη φουστανέλα του.

Δεν απάντησε, παρά μόνο μούγκρισε για να διώξει το θυμό του.

«Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι» ακούστηκε η φωνή του διευθυντή. «Αγαπητά μας παιδιά. Σήμερα....»

«Ησυχάστε τώρα!» πέρασε ξανά η καθηγήτρια κοντά από τα παιδιά. «Η γιορτή ξεκίνησε. Βγάζει λόγο ο διευθυντής».

«.....

Γιορτή διπλή.

Του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου από τη μια ,αφού μέρα σαν την αυριανή διάλεξε ο αρχάγγελος Γαβριήλ για να μεταφέρει στην Παναγία το χαρμόσυνο άγγελμα της κυοφορίας του Χριστού , και ταυτόχρονα να εξαγγείλει το μήνυμα του λυτρωμού των ανθρώπινων ψυχών από την αμαρτία, λέγοντάς της :

"Χαίρε Κεχαριτωμένη , ο Κύριος μετά σου "

Του Ευαγγελισμού του Έθνους από την άλλη , αφού τέτοια μέρα σαν την αυριανή διάλεξαν οι πρόγονοί μας για να διαλαλήσουν το χαρμόσυνο άγγελμα της έναρξης του ένοπλου αγώνα απέναντι στους κατακτητές και ταυτόχρονα να αναγγείλουν το μήνυμα του λυτρωμού ενός έθνους από το ζυγό της σκλαβιάς , βροντοφωνάζοντας:

"Ελευθερία ή θάνατος"

Αυτή τη μέρα βρήκαν οι Έλληνες του '21 να ενώνει ,καλύτερα από όλες τις άλλες τον εθνικό πόθο και πίστη στα χριστιανικά ιδεώδη, λαχτάρα κι ευλάβεια , και τα συνταίριαζαν μέσα σε δυο όλους κι όλους στοίχους :

"Για του Χριστού την πίστη την αγία και της Πατρίδος την ελευθερία"

Η επανάσταση του '21 είναι ίσως πέρα από το επίτευγμα ενός ολάκερου Έθνους , πέρα από το μεγαλύτερο εθνικό μας γεγονός , κι ένα μεγάλο θαύμα του 19^{ου} αιώνα...», συνέχιζε να απευθύνεται στο κοινό του

«Είστε έτοιμοι; Μην ξεχάσετε τα λόγια σας...», οι τελευταίες οδηγίες της φιλόλογου στα παιδιά.

Αφού χάρηκε το χειροκρότημα, σημάδι πως τελείωσε η ομιλία, ανοίγει η αυλαία.

Μπαίνουν ο Ρωμιός και το Ρωμιάκι. Είναι ντυμένοι σαν παλιάτσοι.

ΡΩΜΙΟΣ : Κυρίες και κύριοι καλησπέρα σας. Επειδή η παράστασή μας ανατρέπει σε πολλά επεισόδια, εποχές, γεγονότα, η μικρή από δω και λόγου μου θα σας πληροφορούμε μέσες άκρες για το πού βρισκόμαστε και γιατί... Έλα στο έργο μας.

ΡΩΜΙΑΚΙ : Α, ναι, ναι, στο έργο μας, στο έργο μας. Το έργο μας κυρίες και κύριοι μόνον υπόθεση και πυροτεχνήματα δεν έχει. Κατά τα άλλα, όμως, έχει μουσική, χορό και τραγούδι γιατί, λέει, είναι ένα έργο που αποφάσισε να το ρίξει όξω να ξεθυμάνει.

ΡΩΜΙΟΣ : Θέλει να πει κυρίες και κύριοι ότι το έργο μας ήτο αδύνατο να τεθεί υπό περιορισμόν.

Τι μας συμβαίνει όταν σκεφτόμαστε κάτι που δεν το χωράει ο νους μας; Μας στρίβει!

ΡΩΜΙΑΚΙ : Μάλιστα. Τί κάνουμε όταν θέλουμε να πούμε κάτι και η κουβέντα μας δεν το χωράει; Το στρίβουμε στο τραγούδι. Διότι το τραγούδι είναι μια κουβέντα που ...τρελάθηκε. Κι όταν πάλι δεν μας φτάνει το τραγούδι τι κάνουμε; Το στρίβουμε στο χορό! Διότι ο χορός είναι ένα τραγούδι που ξανατρελάθηκε.

ΡΩΜΙΟΣ : Πολλά λες !

ΡΩΜΙΑΚΙ : Καλώς !

ΡΩΜΙΟΣ : Κυρίες και κύριοι, νομίζω ότι μπορούμε να αρχίσουμε (μπαίνει ο χορός)

ΧΟΡΟΣ

*Καλήν εσπέραν αφεντάδες καλώς ορίσατε κυράδες
Καλώς ορίσατε κυράδες, καλήν εσπέραν αφεντάδες.
Μέλισσες μάζεψαν τη γύρη τη φέρανε στο πανηγύρι.
Οι μέλισσες ζυμώνουν μέλι, ήλιε μου φάε και μη σε μέλλει
Τα φίδια φέραν το φαρμάκι, τα παλικάρια το μεράκι
Κι όποιος το βράζει στο βαρέλι, ήλιε μου πιες και μη σε μέλει
Όσα κι αν πω κι ότι κι αν δείτε να μη μου παραξενευτείτε
Όσα χωράνε στην αλήθεια δεν τα βαστάν τα παραμύθια .*

Με λόγο αρχίνησε, με χορούς τελείωσε η γιορτή. Σηκώθηκε όλος ο μαθητόκοσμος από τα καθίσματα του να καμαρώσει τους τσολιάδες και τις νησιωτοπούλες που αγκαλιάζουν την ιστορία της Ελλάδας και στέλνοντάς τη στα ουράνια. Κλαρίνα και δοξαριές, αντικριστοί χοροί και καλαματιανοί, σε βουνά, κάμπους και πέλαγα, αντιλαλεί η χαρά για την λευτεριά. «Επειδή άλλο δώρο, πιο μεγάλο από αυτό, δεν υπάρχει» όπως θα το έλεγε και η κυρία Χρηστίδου, η φιλόλογος.

Για την τρίτη Λυκείου, αργίες δεν υπάρχουν. Γεννούν ένταση και άγχος. Επειδή δύσκολα θα βρεθεί γέννηση δίχως σπόρο, εύκολα αποκαλύπτεται ο γονιός του άγχους.

«Θα δεις που δεν θα σας απογοητεύσω» είπε την Κυριακή το απόγευμα ο Γιώργος στους γονείς του.

«Εμάς;» ρώτησε ο πατέρας.

«Ναι. Για να δείτε ότι άδικα με πιέζατε τόσο καιρό. Να σας δείξω τί αξίζω!»

«Στον εαυτό σου να το δείξεις πρέπει γιε μου», του απόθεσε στον ώμο χάδι φυλαχτό. «Εμείς τι;»

«Δηλαδή δεν θα με καμαρώσετε πρωτοετή φοιτητή στην Αθήνα;»

«Ακου λέει! Μα γι' αυτό ζει ο γονιός. Αυτή είναι η χαρά του! Να βλέπει να προκόβουν τα παιδιά του, να μην πάνε χαμένοι οι κόποι του!»

«Είδατε που σας τα έλεγα! Για σας θα το κάνω! Να είστε χαρούμενοι και περήφανοι. Τα ίδια λένε και ο θεός και η θεία στον Άρη. Χθες μου παραπονιόταν. Τον παρηγόρησα πως θα κάνω κι εγώ την ίδια κουβέντα. Λες και τα ήξερα...!»

«Όχι καμάρι μου! Μας παρεξήγησες! Δεν εννοούσα αυτό που κατάλαβες!»

«Άσε με! Πολύ καλά κατάλαβα! Μην έχετε αγωνία όμως! Θα σας το αποδείξω! Θα χαρείτε πολύ με μένα! Θα πάρετε πίσω όσα μου έχετε σούρει!»

«Και με μένα!» πετάχτηκε ο Κωνσταντίνος.

«Τι μιλάς εσύ μωρέ! Ακόμα δεν βγήκες από το αυγό σου!»

«Για το όνομα της Παναγίας, μην αρχίσετε πάλι! Σας παρακαλώ!», είπε η μάνα και άπλωσε το τραπεζομάντηλο να στρώσει τραπέζι για το δείπνο.

Σιωπηλή. Θυμωμένη. Σε αναμονή της συζήτησης με το γιο της, με τον εαυτό της. Κουβέντα που θα μοιάζει με ξομολόγηση. Τότε που θα ξεκλειδώσει την ψυχή για να πετάξει λεύτερη, όπως της αξίζει.

(8). Οι «εσώτερες πλημμύρες»

«Επιτέλους! Έφτασε ο Απρίλης!» φώναξε ο Κωνσταντίνος και χοροπηδούσε από την χαρά του, κρατώντας στο χέρι του το χαρτάκι από το ημερολόγιο.

«Σιγά παιδί μου! Πως κάνεις έτσι;» τον μάλωσε η μητέρα του.

«Ηρθε σου λέω! Ηρθε!» συνέχιζε αυτός.

«Και τι έγινε που ήρθε, δεν καταλαβαίνω» σήκωσε τους ώμους της εκείνη.

«Πάσχα! Διακοπές! Καλός καιρός! Τέρμα τα κρύα! Βόλτες!»

«Διάβασμα!» ακούστηκε η φωνή του Γιώργου, αυστηρή, μέσα από το δωμάτιο του.

«Μη διαβάζεις άλλο ρε! Θερμοκήπιο!» του φώναξε ο Κωνσταντίνος.

«Γιατί;» ρώτησε ο Γιώργος.

«Καλά δεν βλέπεις ειδήσεις; Εδώ βούιξε ο τόπος! Καταργούνται οι εξετάσεις από φέτος. Άλλαξε το σύστημα. Να, έλα να δεις, έχω την εφημερίδα στο σαλόνι.»

Πρωτού προλάβει να αντιδράσει κανένας, ορμάει ο Γιώργος σαν αστραπή. Παρασέρνει με δύναμη το μικρό τραπεζάκι με τον καφέ. Σπάει το φλιτζάνι και....

«Που είναι; Να τη δω!» φωνάζει λαχανιασμένα.

«Πρωταπριλιά!» γελάει ο μικρός

Έμεινε το γέλιο ακίνητο στο πρόσωπο, καθώς ο Γιώργος σφραγίζει το χαρούμενο μουτράκι του Κωνσταντίνου με ένα γερό χαστούκι και χάνεται ξανά στο δωμάτιο του.

«Τον μισώ!» ξέσπασε ο μικρός σε κλάματα.

«Μικρέ μου, μην τον παρεξηγείς! Έχουν σπάσει τα νεύρα του! Διαβάζει όλη μέρα! Κι εσύ στην θέση του θα...!»

«Σου λέω τον μισώ! Λίγο να μεγαλώσω και θα του δείξω εγώ του παλιο...»

«Σσςς!» τον αγκάλιασε η μάνα. «Δεν πρέπει!»

Βρήκε την πρώτη καρέκλα δίπλα της και τον πήρε στην αγκαλιά της

«Απρίλη μου, Απρίλη μου ξανθέ, και Μάη μυρωδάτε καρδιά μου πως αντέ- Καρδιά μου πως, καρδιά μου πως αντέχεις μεσά στην τόση αγάπη και στις τόσες ομορφιές!», του τραγουδούσε κουνώντας τον πάνω την ποδιά της πέρα δώθε.

Σαν νανούρισμα...

Σαν εκδρομή...

Οι ομορφιές του Απρίλη χρωμάτισαν σπίτια και σχολεία.

«Καλό μήνα κύριοι συνάδελφοι» ευχήθηκε πρωί πρωί ο καθηγητής των θρησκευτικών στον σύλλογο. «Φέρενετε ένα βάζο να βάλουμε μέσα αυτά τα λουλούδια;»

«Αυτό θα πει ευγενική ψυχή!», σχολίασε η φιλόλογος «Ο Απρίλης με τα λούλουδα κι ο Μάης με τα ρόδα» χαμογέλασε και πήγε να φέρει ένα ανθοδοχείο.

Γέλια και χαρές ανέβλυσαν από το γραφείο των καθηγητών. Σαν σιντριβάνι ελπίδας.

«Μου φαίνεται πως φάνηκαν οι πρώτες αχτίδες του καλοκαιριού» είπε ο μαθηματικός με κάποια ποιητική διάθεση.

«Όχι ακόμα,» σοβάρεψε ο θρησκευτικός. «Όχι ακόμα...Σύντομα όμως, θα γίνει και αυτό!»

«Τι εννοείς;»

«Α, τίποτα! Κάτι δικά μου!», είπε και αποχώρησε για την αίθουσα πληροφορικής.

Είχε ειδοποιήσει να πάει ο Άρης εκεί. Η ώρα είχε φτάσει.

«Με ζητήσατε; Έχουμε σήμερα συνάντηση; Τελείωσε η έρευνα;», τη μία ερώτηση πάνω στην άλλη έχτιζε μόλις μπήκε μέσα ο καθηγητής

«Όλα στην ώρα τους» είπε εκείνος.

Ο Άρης καθόταν στην άκρη της καρέκλας. Κρατούσε ένα στυλό στο χέρι του και το στριφογύριζε στα δάχτυλα του ανάμεσα.

«Βλέπω είσαι επιδέξιος» του χαμογέλασε ο θρησκευτικός.

Δεν απάντησε αμέσως. Μόνο έστρεψε το βλέμμα στο πάτωμα. Απότομα σταμάτησε να

παίζει με το στυλό. Σηκώθηκε όρθιος.

«Ξέρω γιατί με καλέσατε» είπε.

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή, ομολογώ. Εγώ το έκανα.»

Είχε προετοιμαστεί για κάθε ενδεχόμενο ο καθηγητής. Ακόμα και για την ομολογία. Αλλά, στην ώρα της. Ύστερα από κάποια πίεση. Να οδηγήσει τα πράγματα έτσι ώστε να....

«Επιτέλους, να τελειώνει αυτή η ιστορία. Να με τιμωρήσετε και...»

«Ε!» του φώναξε σηκώνοντας το χέρι του. «Παύση. Πάψε και ηρέμησε.»

«Είμαι ήρεμος κύριε. Όσο μπορώ δηλαδή. Τόσες συζητήσεις με τον εαυτό μου... Τόσες ώρες...Κουράστηκα πια.»

«Μάλιστα.», αναστέναξε ο θρησκευτικός. «Μάλιστα...»

«Τι σημαίνει αυτό το *μάλιστα* κύριε;»

«Για πες μου», προχώρησε εκείνος, λες και δεν άκουσε την ερώτηση του Άρη, «για πες μου τα όλα από την αρχή.»

«Είτε από την αρχή, είτε από το τέλος το ίδιο είναι. Πιστεύω ότι τα χρήματα τα έδωσε ο Θεός, όπως λέτε εσείς... Εγώ πιστεύω άλλο... Τέλος πάντων... Ναι... Για να κλείνουμε πληγές και όχι για να ανοίγουμε κι άλλες, καταλάβετε;»

«Για να είμαι ειλικρινής, όχι», είπε ο καθηγητής, αλλά δεν το πίστευε.

«Το ξέρετε το γηροκομείο που είναι πίσω από την πλατεία;», ρώτησε ο Άρης

«Πως δεν το ξέρω!», είπε εκείνος. «Εκεί δεν πήγαμε τα Χριστούγεννα; Το ξέχασες; Σε παρακάλεσα να ηρεμήσεις»

«Μα σας είπα, ήρεμος είμαι...Δηλαδή λιγάκι συγχυσμένος ίσως...Αλλά.... Εντάξει, θα τα καταφέρω. Ε, σε κείνο το γηροκομείο είναι η γιαγιά μου».

«Κι αυτό το ξέρω. Παρακάτω...»

«Κοιτάζτε...Σας θυμίζω ότι με έδιωξαν από το Ιδιωτικό που πήγαινα, επειδή δεν είχαμε να πληρώσουμε. Ναι...Το έχουμε πει... Μα, το πιστεύετε; Με έδιωξαν στην τελευταία τάξη. Όχι να πουν στον πατέρα μου, εντάξει, θα τα κανονίσουμε, ας τελειώσει το παιδί και θα δούμε, λες και θα σωθούν από τα δικά μας τα λεφτά»

«Αν έκαναν όμως έτσι όλοι, τότε θα έκλεινε! Ιδιωτική επιχείρηση είναι», επανέλαβε αποσπάσματα από τις πρώτες συζητήσεις μέσα στην ώρα του μαθήματος. Τότε που είχε κινδυνεύει να ξεσπάσει μεγάλη αναταραχή. Ωστόσο, τούτη η στιγμή είναι αλλιώςτικη.

«Μα εκεί μέσα κύριε, είναι όλοι λεφτάδες. Είχαμε κι εμείς την ψευδαίσθηση ότι θα κολλήσουμε. Παραμύθια! Όνειρα του πατέρα μου. Να δείτε που του το έχω πει. Δεν με άκουγε. Τέλος πάντων. Εκείνος πήγε και ξεφτιλίστηκε στον Παναγιώτου»

«Ποιος είναι αυτός;»

«Ο διευθυντής!. "Δεν μπορούμε", του είχε πει. "Δεν είναι φιλανθρωπικό ίδρυμα το σχολείο" και άλλα τέτοια.»

«Μήπως είχε δίκιο;» συνέχιζε στον ίδιο τόνο ο καθηγητής.

«Δεν το σκέφτομαι έτσι εγώ» είπε ο Άρης και αγριεύοντας το βλέμμα του.

Τι σύμπτωση! Ούτε και εκείνος. Αυτό που φοβόταν να αντικρίσει, τον εαυτό του στην θέση του Άρη, το έβλεπε σιγά σιγά να ζωντανεύει μπροστά στα μάτια του.

«Λοιπόν;» τον παρότρυνε.

«Ε, ξέροντας ότι το χρήμα ρέει άφθονο στο σχολείο, ενώ στο διπλανό Ίδρυμα, γέροντες κινδυνεύουν να μείνουν στον δρόμο, από την αδιαφορία των λεφτάδων, δεν έχασα στιγμή να σκεφτώ παραπάνω. Βρήκα τον τρόπο και μετέφερα χρήματα από το σχολείο στο γηροκομείο. Για φέτος οι γιαγιάδες και οι παππούδες μπορούν να κοιμούνται ήσυχα»

«Μάλιστα...»

«Πάλι μάλιστα; Πες τε κάτι άλλο!»

«Δεν μου λες Άρη. Εσύ, ποιος νομίζεις ότι είσαι που έχεις την δύναμη να ορίζεις το πού θα πάνε τα χρήματα, από ποιον θα τα πάρεις και σε ποιον θα τα δώσεις; Ποιος σου έδωσε την εξουσία αυτή;»

«Δεν θα έπρεπε να το ρωτάτε αυτό εσείς κύριε! Ειδικά εσείς! Ένας τόσο καλός θεολόγος. Δεν διδάσκετε στα παιδιά τα λόγια του Μεγάλου Βασιλείου; Εμάς μας τα είπαν μια χαρά στην τρίτη Γυμνασίου και από τότε δεν έχουν φύγει από το μυαλό μου.»

«Ποια λόγια;»

«Ότι κλέφτης δεν είναι μόνο αυτός που αφαιρεί από τον πλούσιο κάτι δικό του, αλλά κι εκείνος που στερεί από τον φτωχό κάτι που εκείνου του περισσεύει. Το έχετε πει στους μαθητές σας αυτό;»

Η αλήθεια είναι ότι όχι μόνο το είχε πει, το είχε υποστηρίξει κιόλας. Να που ήρθε η στιγμή να βρεθεί αντιμέτωπος με την πραγματικότητα και όχι με τα *έπεα πτερόεντα*, μέσα στην σχολική αίθουσα. Το ήξερε παρόλα αυτά ότι δεν ήταν λόγια μόνο. Δεν ήταν *έπεα πτερόεντα*. Δεν έπρεπε να αφήσει τον μικρό αυτόν Ρομπέν να τον παρασύρει στο σκεπτικό του. Είχε να του παρουσιάσει πολλές προσπάθειες της εκκλησίας για την ανακούφιση των ανθρώπων. Δεν τα είχαν κλέψει όμως...

«Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα, Άρη» του λέει. «Στην περίπτωση σου, διέπραξες αδίκημα. Θα σου το καταλογίσει και ο αστυνομικός»

«Πού είναι; Δεν τον βλέπω», γυρίζει το κεφάλι του δεξιά και αριστερά

«Έφυγε για λίγες μέρες, πήγε να αναφέρει τα αποτελέσματα της έρευνας. Θα ξαναγυρίσει. Όπως σου είπα, υπάρχει παράπτωμα. Δηλαδή, δεν το βλέπω για σωστό, ο καθένας να κάνει πράξη το πιστεύω του, αδιαφορώντας για την έννομη τάξη. Αν ήταν έτσι, τότε οι νόμοι δεν θα είχαν λόγο ύπαρξης»

«Μα έχουν;» αναρωτήθηκε εκείνος.

«Κοίταξε, την συζήτηση αυτή θα τη συνεχίσεις με τον αστυνομικό, αλλά...»

«Συγγνώμη», τον διέκοψε, «θα την κάνω, σίγουρα. Ωστόσο μαζί σας, μπορώ να συνεχίσω αυτή που ξεκινήσαμε. Έχετε στην τσάντα σας το βιβλίο της Γ Γυμνασίου;»

«Βέβαια»

«Ωραία, μπορείτε να το βρείτε και να πάτε στο δωδέκατο και στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο; Εκεί που μιλάει για το πώς ζούσαν οι πρώτοι χριστιανοί. Εκεί θα βρείτε και την επιστολή προς Διόγνητον».

Παραξενεμένος και κατάπληκτος από τούτον εδώ τον μαθητή που έχει μπροστά του, ο καθηγητής βρίσκει την επιστολή.

«Εδώ είναι», λέει.

«Διαβάζετε σας παρακαλώ δυνατά το απόσπασμα;»

«Λέει για τους χριστιανούς ότι κατοικούν πόλεις Ελληνικές ή και άλλων εθνών, όπως έτυχε ο κλήρος στον καθένα και ακολουθούν τα τοπικά ήθη και έθιμα, ως προς την ενδυμασία και την τροφή και την υπόλοιπη ζωή τους, αποδεικνύουν, όμως, ομολογουμένως θαυμαστή και παράδοξη την ζωή και την πολιτεία τους. Πατρίδες κατοικούν τις δικές τους αλλά σαν να είναι πάροικοι. Συμμετέχουν σε όλα ως πολίτες και υπομένουν τα πάντα ως ξένοι. Κάθε ξενιτιά είναι πατρίδα τους και κάθε πατρίδα τους είναι ξένη γι' αυτούς. Παντρεύονται όπως όλοι αλλά ποτέ δεν εγκαταλείπουν τα παιδιά τους. Τράπεζα κοινή έχουν αλλά τη θεωρούν αγία. Έχουν και αυτοί σάρκα αλλά δεν ζουν κατά τη σάρκα. Ζουν στη γη αλλά συμπεριφέρονται σα να μένουν στον ουρανό. Πείθονται και υπακούουν στους καθορισμένους νόμους αλλά με την ενάρετη ζωή τους, νικούν τους νόμους».

«Το κείμενο αυτό δεν μιλάει για το πώς πρέπει να ζουν οι χριστιανοί; Αν η ζωή τους είναι ενάρετη, τι τους χρειάζονται τους νόμους; Δεν είναι υποχρεωτική η υπαρχή τους σε μια κοινωνία όπου ο καθένας θα σέβεται το διπλανό του. Όχι από φόβο και επιβολή αλλά επειδή έτσι το νοιώθει. Τότε οι αστυνομικοί και οι φυλακές θα είναι κάτι το παράταιρο».

«Είναι και ο νόμος του Θεού», σχολιάζει ο καθηγητής. «Ο άγραφος ηθικός νόμος...»

«Ο οποίος δεν είναι νόμος με την ανθρώπινη έννοια. Είναι, να δείτε πώς μας το έλεγε ο θεολόγος μας... Οδοδείκτης. Δεν είναι επιβολή αλλά είναι ελευθερία και αγάπη. Ελάτε κύριε, εγώ θα σας τα λέω!»

«Πως τα ξέρεις εσύ αυτά; Μήπως σπουδάζεις θεολογία;», χαμογέλασε ο θρησκευτικός.

«Όχι βέβαια! Μη νομίζετε ότι είστε ο μοναδικός καλός θρησκευτικός στον κόσμο. Στο παλιό μου

το σχολείο, στο Γυμνάσιο είχαμε κι εμείς έναν καθηγητή ζωντανό, με πάθος. Φανταστείτε, από τότε τί θυμάμαι. Στο Λύκειο, αλλάζανε τα πράγματα. Ο θρησκευτικός του Λυκείου, ήταν η προσωποποίηση της κούρασης και της βαρεμάρας. Τέλος πάντων, δεν είναι αυτό το θέμα μας. Άρα, βλέπετε, ότι...»

«Μισό λεπτά», τον σταμάτησε. «Μισό λεπτό! Δηλαδή λες πως αυτό που είναι ηθικό είναι και νόμιμο. Εσύ, έκλεψες χρήματα από τους πλούσιους για να τα δώσεις στους φτωχούς κατά μια έννοια. Αυτό, είναι ηθικό η νόμιμο;»

«Κατ' αρχήν δεν έκλεψα!»

«Τι έκανες; Δανείστηκες;»

«Βασικά δεν τα πήρα για μένα. Έκανα μεταφορά χρημάτων, από εκεί που περισσεύουν προς τα εκεί που χρησιμεύουν. Τα χρήματα δεν είναι κανενός. Υπάρχουν για να λύνουν προβλήματα και όχι για να δημιουργούν καινούργια. Σας το είπα και προηγουμένως. Ύστερα, γι' αυτό που με ρωτήσατε, ναι το πιστεύω. Εκείνο που είναι ηθικό, είναι και νόμιμο. Είναι ανήθικο να πετάξουμε στον δρόμο γέροντες και γερόντισσες, επειδή η καρδιά των πλουσίων είναι σκληρή. Αυτό είναι ανήθικο. Ανήθικη καρδιά.»

«Επειδή δεν ζούμε σε ιδανική κοινωνία...», πήγε να πει ο θρησκευτικός

«Την οραματιζόμαστε όμως. Τι εννοείτε όταν μας μιλάτε για την Βασιλεία του Θεού;»

«Επειδή, λέω, δεν ζούμε σε ιδανική κοινωνία, μην με διακόπτεις», συνέχισε εκείνος δίχως να απαντήσει στην ερώτηση του Άρη, «υπάρχουν αστυνομικοί, και νόμοι και παραπτώματα. Ας προσγειώσουμε το αεροπλάνο τώρα, στο εδώ και στο τώρα.»

«Πάντα στο έδαφος ήμασταν κύριε.»

«Χαίρομαι. Λοιπόν, εδώ κάτω, στον κόσμο, είναι ένας αστυνομικός, ο οποίος έχει βρει τα ίχνη σου, έχει έρθει μέχρι εδώ και του ζήτησα λίγες μέρες, μέχρι να σε πλησιάσει, για να τα πούμε λίγο οι δυο μας πρώτα. Να βρούμε κάτι μέσα στην ψυχή μας που θα φωτίσει τις πράξεις μας»

«Βρήκαμε;»

Ξαναχαμογέλασε ο καθηγητής. Δεν ήταν ένα συνηθισμένο παιδί ο Άρης. Μέσα στην ματιά του αστραφτοβόλησε η καρδιά του.

«Κάτι βρήκαμε, μα θέλει προσοχή μη μας μπερδέψει. Μην χαθούμε ανάμεσα στην "μένουσα πολιτεία και την μέλλουσα". Ανάμεσα σε αυτό που θέλουμε και σε αυτό που έχουμε. Λοιπόν, αυτό που έχουμε είναι μια πράξη που αντιβαίνει στον νόμο και ένας αστυνομικός που την κατέγραψε και την ξεδιάλυσε βρίσκοντας τον ένοχο».

«Και όλα αυτά που είπαμε;»

«Μένουν ως έχουν! Δεν αλλάζει τίποτα. Ο αστυνομικός αυτός, είναι σχεδόν στην ηλικία σου», συνεχίζει, «είναι τρελαμένος με τους υπολογιστές. Έχει κι αυτός τις θεωρίες του. Τέλος πάντων θα ιδωθείτε όταν έρθει. Προς το παρόν, εσύ πηγαίνεις στο μάθημα σου. Να πεις στην καθηγήτρια ότι ήσουν μαζί μου. Δεν χρειάζεται να αναφέρεις τίποτα ακόμη. Σύμφωνοι;»

«Εσείς με καταλαβαίνετε, δεν είναι έτσι κύριε;» είπε και σηκώθηκε να φύγει.

«Προσπαθώ Άρη, προσπαθώ. Άλλωστε, μην ξεχνάς ότι για να καταλάβουμε τον άλλον, πρέπει πρώτα να εμβαθύνουμε μέσα μας και να ακούσουμε τον εαυτό μας. Όλα ξεκινάνε από εκεί. Πήγαινε τώρα.»

Έμεινε μόνος του μέσα στην αίθουσα. Ο καθηγητής των θρησκευτικών. Ο αιώνιος μαθητής της ζωής και των εντολών του Θεού, όπως του αρέσει να λέει. Ο ευσεβής οδοιπόρος προς την αλήθεια.

«Μα τι είναι αλήθεια; Τι στο καλό είναι αλήθεια;», αναρωτήθηκε. «Συγχώρα με Θεέ μου για την ύβρη», κοίταξε ταπεινά το πάτωμα. «Ξέρω πως η Αλήθεια είσαι Εσύ! Μερικές φορές απελπίζομαι και χάνομαι μέσα στον λαβύρινθο του νου. Θυμάμαι εκείνη την ιστορία με τα βήματα στην άμμο και παρηγοριέμαι. Λέω, για εκείνο το όνειρο που διηγείται κάποιος: "Είδα χθες βράδυ ένα όνειρο. Ονειρεύτηκα πως περπατούσα στην αμμουδιά με το Θεό και ψηλά στον ουρανό φωτίζονταν σκηνές απ' τη ζωή μου. Για κάθε σκηνή στην άμμο υπήρχαν δύο χνάρια Τα δικά μου και του Θεού. Όταν η τελευταία σκηνή της ζωής μου φωτίστηκε μπροστά μου γύρισα πίσω και είδα πως πολλές φορές

στη διαδρομή της ζωής μου δεν ήταν δύο τα χνάρια αλλά ένα και βλέποντας καλύτερα πρόσεξα ότι αυτό συνέβαινε πάντα στις πιο δύσκολες και λυπημένες στιγμές της ζωής μου. Στενοχωρήθηκα και είπα στο Θεό: *Κύριε, είπες πως αν έπαιρνα το δρόμο σου θα ήσουν πάντα δίπλα μου αλλά βλέπω ότι στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής μου υπάρχουν μόνο τα δικά μου χνάρια στην άμμο. Τις στιγμές που σε χρειάζομουν περισσότερο εσύ με εγκατέλειψες. Και ο Θεός μου απάντησε: Αγαπημένε μου, σ' αγαπώ τόσο πολύ και ποτέ δε θα μπορούσα να σ' εγκαταλείψω. Στις δύσκολες στιγμές της προσπάθειας και του πόνου... όταν στην πορεία μας είδες πως δεν ήταν δύο τα χνάρια στην αμμουδιά ήταν γιατί σε κρατούσα στην αγκαλιά μου. Αυτό σκέφτομαι και γαληνεύω. Πόση μοναξιά και αδικία και σκότος στον νου μας! Εσύ όμως μην πάρεις από μας την Αλήθεια σου, τον Εαυτό σου!».*

Πόσο την χρειαζόταν αυτή την προσευχή. Αισθάνθηκε καλύτερα. Ήρθε η ώρα να πάει για μάθημα.

Ο Αθανασόπουλος, ο νεαρός αστυνομικός για μια φορά ζήτησε ακρόαση από τον αστυνόμο.

«Πάλι εδώ;», του χαμογέλα εκείνος.

«Μάλιστα. Πέρασα να σας αναφέρω τα τελευταία γεγονότα»

«Σε ακούω»

«Μάλιστα. Ευχαριστώ. Που λέτε, πήγα στο σχολείο που σας είχα πει»

«Στο δημόσιο»

«Μάλιστα»

«Βρήκες άκρη εκεί;»

«Βρήκα. Πήγα στην αίθουσα Πληροφορικής και ανακάλυψα το τερματικό, από όπου είχε γίνει αυτή η ενέργεια. Συνάντησα τον υπεύθυνο Πληροφορικής, έναν παράξενο θρησκευτικό που εκτελούσε προσωρινά χρέη καθηγητή Πληροφορικής...»

« Τι γίνεται στα σχολεία...», συμπέρανε για πολλοστή φορά στην καριέρα του ο αστυνόμος.

«Αφήστε τα! Λοιπόν, παρεμπιπτόντως, όμως, ο συγκεκριμένος είναι πολύ καλός σε όλα του. Το σωστό να το λέμε. Ως άνθρωπος και ως καθηγητής»

«Χρειάζομαστε να ακούμε και κάτι καλό για την εκπαίδευση. Όλο καταλήψεις και απεργίες και παράπονα και κομπίνες»

«Ναι, δικίο έχετε. Του μίλησα του καθηγητή και εκείνος μου ζήτησε να του δώσω λίγο χρόνο να μιλήσει στον μαθητή που, όπως υποπτεύομαι, γνωρίζει.»

«Μαθητής; Είναι μαθητής αυτός που έκανε την δουλειά; Δεν κάνεις καμιά κίνηση να τον προσεγγίσεις Αθανασόπουλε; Φαίνεται ότι θα μας είναι χρήσιμος στην υπηρεσία. Κάτι σαν εσένα ασ πούμε!»

«Με κολακεύετε!»

Χαμογέλασε ο προϊστάμενος του.

«Να τον πλησιάσεις λοιπόν, να δούμε τι έχει να σου πει...»

«Θυμάστε που σας είχα ενημερώσει ότι στο ιδιωτικό σχολείο, υπήρχαν δύο παράξενες κινήσεις μέσα από το δίκτυο; Μία από έξω προς τα μέσα, και μία από μέσα από το σχολείο προς τα έξω...», πέρασε στο άλλο θέμα ο Αθανασόπουλος

«Ναι! Και σου είχα πει ότι μας ενδιαφέρει προς το παρόν μόνο η μία»

«Εγώ όμως είχα αυτενεργήσει . Να με συγχωρήσετε γι' αυτό, αλλά ερεύνησα και το άλλο. Από ιδιοτροπία, πώς να σας το πω. Κατέγραψα λοιπόν όλες τις κινήσεις. Προχθές, που είχα περιθώριο πέρασα από εκεί να κάνω έναν τελευταίο έλεγχο. Και τι ανακαλύπτω; Ότι τα στοιχεία είχαν κάνει φτερά. Δεν υπήρχε τίποτα. Βγάζω το ντοσιέ μου, ξαναελέγχω όσα είχα γράψει. Ξανακοιτάω! Τίποτα! Πως το κρίνετε αυτό;»

«Αθανασόπουλε, μερικές φορές η ξεροκεφαλιά μας σώζει! Μυρίζομαι απατεωνιές μέσα στο σχολείο»

«Να προχωρήσω;»

«Να κάνεις ο,τι καλύτερο μπορείς και για τις δύο περιπτώσεις. Από μένα έχεις το ελεύθερο!»

«Σας ευχαριστώ κύριε διοικητά!»

Χαρούμενος ο Αθανασόπουλος βγαίνει από το γραφείο. Αυτή η υπόθεση είναι για εκείνον μια πρόκληση. Να συναντήσει το alter ego του και να ψάξει βαθύτερα τον εαυτό του. Δεν πρέπει να την αφήσει να πάει χαμένη. Θα την διαλευκάνει σε βάθος, καθώς συνηθίζει να λέει. Ο ιδιόρρυθμος μαθητής για μια ακόμα φορά θα αποδείξει πόσο άδικο είχαν όλοι όσοι τον είχαν βάλει στο περιθώριο. Η μεγάλη του αγάπη για τους υπολογιστές, ήρθε η ώρα να αποδώσει καρπούς. Μέσα στον χώρο που τον είχε τόσο πικράνει.

Η άνοιξη έχει για τα καλά θronιαστεί στην αγκαλιά του Απρίλη. Δεν την τρομάζει ακόμα και το χιόνι που πέρασε ξαφνικά πάνω από την πόλη. Δεν το περίμενε κανείς. Οι περισσότεροι είχαν πιστέψει πως ο μήνας αυτός, δεν μοιάζει του Μάρτη. Εμπιστεύτηκαν το γελαστό πρόσωπο του ήλιου που στόλιζε τον καταγάλανο ουρανό, το τραγούδι των χελιδονιών. Όμως όλα είχαν συμφωνήσει να επιτρέψουν στον χιονιά να δείξει για μια τελευταία φορά τα δόντια του. Αγρίεψε εκείνος. Την μια μέρα έστρωσε χαλί για να περάσει ο βοριάς και την άλλη πάγωσαν τα πάντα. Εκτός από την ελπίδα πως η άνοιξη θα νικούσε στο τέλος. Όπως κι έγινε. Οι φόβοι όλοι των κατοίκων της πολιτείας, παρασύρθηκαν με τα παγωμένα ρυάκια του λιωμένου χιονιού και χάθηκαν μέσα στη γη. Να περιμένουν την ανάστασή τους.

Μερικοί από αυτούς τους φόβους δεν χρειάστηκε να περιμένουν τόσο πολύ. Ξύπνησαν νωρίτερα. Σηκώθηκαν να ελέγξουν αν υπάρχει χώρος να απλωθούν. Επειδή φόβος δίχως βασίλειο δεν υπάρχει.

Ο χώρος αυτός ήταν η αίθουσα Πληροφορικής, στο σχολείο του Άρη.

Εκεί βρίσκονται τρεις άνθρωποι. Ο Αθανασόπουλος, ο καθηγητής των θρησκευτικών και ο Άρης.

«Ωστε εσύ είσαι λοιπόν!», είπε ο αστυνομικός κοιτάζοντάς τον διερευνητικά, κατά πως πρέπει σε έναν άνθρωπο του νόμου. Λένε ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι τόσο πολύ εξασκημένοι στο διάβασμα του σώματος, ώστε μπορούν να σου αραδιάσουν χίλια δυο για σένα, δίχως να βγάλεις λέξη.

«Άρης Οικονόμου», είπε εκείνος κοιτάζοντας τον στα μάτια.

«Άρης Οικονόμου! Μάλιστα! Και τι έχεις να μας πεις κύριε Άρη Οικονόμου;»

«Για ποιο θέμα;»

«Α! Μάλιστα! Λοιπόν, προτείνω να παρακάμψουμε τα προκαταρκτικά και να πάμε κατευθείαν στο θέμα μας, δεν συμφωνούμε όλοι;». Κοίταξε μια τον καθηγητή και μια τον Άρη. Ο καθηγητής έστρεψε την ματιά του στον Άρη σαν να τον παρακαλούσε να αφήσει κατά μέρος τα παιχνίδια.

«Πάμε από την αρχή;» ξαναρώτησε

«Εντάξει» συμφώνησε ο Άρης. «Τι θέλετε από μένα;»

«Τη συνεργασία σου» απάντησε ο αστυνομικός.

«Σε τι;»

«Κατ' αρχήν να μου πεις πώς το έκανες;»

«Πριν σας πω οτιδήποτε, θέλω να ρωτήσω κάτι εσάς. Ισχύει αυτό που μου είπε ο καθηγητής μου;»

«Τι σου είπε; Επειδή μου ανέφερε ότι είπατε πολλά πράγματα. Εν απουσία μου βέβαια, αλλά...»

«Με διαβεβαίωσε ότι δεν θα ασκηθούν διώξεις...»

«Πως σε διαβεβαίωσε δηλαδή; Αφού εγώ το αποφασίζω αυτό. Για την ακρίβεια, ούτε εγώ. Είναι θέμα του ανωτέρου μου!»

«Δηλαδή δεν ισχύει;», ξαναρώτησε κοιτώντας τον στα μάτια, προσπαθώντας να αποσπάσει την κατάφαση που τόσο επιθυμούσε.

«Σου είπα, θα κάνω εισήγηση και θα δούμε. Προς το παρόν έχουμε πολλά να διευκρινίσουμε.»

«Καλά εσείς, θα κάνετε την θετική σας εισήγηση. Ο διευθυντής του ιδιωτικού σχολείου, πώς θα το πάρει; Πως θα αντιδράσει όταν το μάθει;», μπήκε στην μέση ο καθηγητής.

«Γιατί, τι το ιδιαίτερο έχει αυτός;»

«Η σχέση μας δεν είναι η καλύτερη», αναστέναξε ο Άρης.

Ανέφερε στον αστυνομικό όλη την ιστορία με τα χρήματα που δεν τους έφταναν για να

τελειώσει το σχολείο, για την ανάγκη που είχε τις συστατικές επιστολές, για την απογοήτευσή του που τις έχασε, για τον εξευτελισμό του πατέρα του, για την σκληροκαρδία του διευθυντή μπροστά σε όλα αυτά.

«Και είπες να τον εκδικηθείς!» συμπέρανε ο αστυνομικός.

«Καμία σχέση!» φώναξε ο Άρης

«Εντάξει, εντάξει. Το κάθε τί με την σειρά του. Πάμε από εκεί που ξεκινήσαμε. Όσο για το διευθυντή, θα δούμε, ανάλογα με το πώς θα μας πάνε τα πράγματα. Μπορείς να μου πεις πώς το έκανες; Πώς κατάφερες και μπήκες στο σύστημα του σχολείου; Ας ξεκινήσουμε από εκεί»

«Εντάξει. Θα σας πω. Μου αρέσει πάρα πολύ ο κόσμος της τεχνολογίας. Με συναρπάζει. Ο τρόπος που είναι δομημένος. Οι προοπτικές και οι προκλήσεις του. Διάβαζα πολύ από μικρός. Ο πατέρας μου, πριν την χρεωκοπία του, είχε μια μεγάλη εταιρία. Μαζί με τον θείο μου, που είναι στην Αμερική, βοήθησα και χτίσαμε ολόκληρο δίκτυο, έτσι ώστε να μπορούν οι πωλητές να επικοινωνούν με τα κεντρικά πιο εύκολα. Αυτό το δίκτυο το συντηρούσα μέχρι που διαλύθηκε η εταιρία. Οπότε από εκεί ξεκίνησε η εμπειρία μου»

«Κατάλαβα. Στο ξένο δίκτυο όμως πως τα κατάφερες;»

«Στο παλιό μου το σχολείο, είχα πολύ καλές σχέσεις με τον προηγούμενο καθηγητή της Πληροφορικής. Είχε διαπιστώσει ότι είχα ταλέντο στους υπολογιστές, ότι ήμουν και αξιόπιστος, και με είχε κοντά του σε όλα. Μαζί είχαμε βελτιώσει κατά πολύ το δίκτυο του σχολείου. Τα κατατόπια λοιπόν τα ήξερα πολύ καλά.»

«Τώρα, όμως, έφυγε ο καθηγητής αυτός. Ήρθε άλλος. Δεν άλλαξε τίποτα αυτός στην ασφάλεια του δικτύου;» ρώτησε ο αστυνομικός

«Τί να σας πω. Ίσως δεν είχε προλάβει. Μόλις κατάφερα και παρέκαμψα το firewall χρησιμοποιώντας το remote help, ύστερα τα υπόλοιπα ήταν παιχνιδάκι. Μέσα στο σχολικό δίκτυο, το ξέρετε κι εσείς, οι προστασίες είναι ελάχιστες. Το δίκτυο είναι οικείο. Γι' αυτό και δεν μπήκα από το σπίτι μου. Σχολικό δίκτυο είναι, το ήξερα. Περίπατος. Άρα, μπορούσα να κάνω ο,τι ήθελα. Περπατούσα στους δρόμους που εγώ είχα ανοίξει. Γνώριζα τα μονοπάτια, τις παγίδες. Δε με πήρε κανείς είδηση, επειδή περνούσα ως γνωστός. Γνωστός άγνωστος, αν έχετε ακουστά...»

«Μάλιστα» είπε και χάιδεψε το πηγούνι του ο αστυνομικός. Η αγαπημένη του κίνηση όταν επιβεβαιώνει τις υποψίες του.

«Τώρα πες μου, γιατί το έκανες;» ρωτά

«Για να σώσω από την αδιαφορία των εχόντων τους μη έχοντες» είπε ο Άρης. «Έτσι, για να χρησιμοποιήσω την σύγχρονη πολιτική ορολογία»

«Κάπου το έχω ακούσει κι εγώ αυτό» είπε ο αστυνομικός. «Μόνο που εδώ δεν είναι πολιτικό καφενείο, έτσι; Να γίνεις πιο σαφής σε παρακαλώ»

«Μάλιστα. Κινδύνευε να κλείσει το γηροκομείο της περιοχής, στο οποίο είναι και η γιαγιά μου. Ο διευθυντής όπως σας είπα, δεν ήθελε με τίποτα να βοηθήσει. Οπότε αναγκάστηκε αργότερα να προσφέρει την βοήθεια του. Δεν θα πεθάνουν από το κρύο οι παππούδες και οι γιαγιάδες φέτος. Αυτή είναι όλη η ιστορία»

«Πάει η υποψία της εκδίκησης», σκέφτηκε ο αστυνομικός. Τούτος εδώ, είναι στ' αλήθεια ένας μικρός ψηφιακός Ρομπέν. Ο Ρομπέν του διαδικτύου».

Παρόλα αυτά, δεν φανέρωσε ακόμα τίποτα.

«Μου ανέφερε ο καθηγητής σου, όλη την συζήτηση που είχατε», είπε. «Προσπάθησε να σου εξηγήσει τη διαφορά ανάμεσα σε εκείνο που επιτάσσει ο νόμος και σε εκείνο που καλεί η ηθική.»

«Ναι, είχαμε πει πολλά...»

«Τι έχεις να πεις πάνω σε αυτό;»

«Θα έλεγα ότι Νόμος είναι η ισχύς του δυνατού και ηθική η ισχύς του αδυνάτου. Κάπου το έχω δει αυτό, αλλά μου αρέσει πολύ.»

«Έτσι ε;»

«Μάλιστα. Πιστεύω ότι ο άγραφος νόμος κανονικά θα πρέπει να υποκλίνεται στον γραπτό νόμο. Αρχικά επειδή είναι και αρχαιότερος άρα ανώτερος»

«Το ξέρεις όμως», πήγε να αντικρούσει ο αστυνομικός, «ότι αν δεν υπήρχε ανάγκη για τους γραπτούς νόμους, δεν θα είχαν αρχίσει τόσο νωρίς να καταγράφονται. Αυτό δείχνει ότι ήταν κάτι που ο λαός το επιθυμούσε»

«Τι να σας πω! Εξήγησα στον κύριο καθηγητή τη θέση μου. Από κει και πέρα...»

«Μάλιστα!», ξαναείπε ο Αθανασόπουλος κάνοντας λίγα βήματα πάνω-κάτω στην αίθουσα.

«Άκουσε Άρη. Θα σου μιλήσω ευθέως όπως κάνω πάντα. Το βλέπεις ότι δεν έχουμε πολλά χρόνια διαφορά. Αν μας έβλεπε κάποιος στον δρόμο, άνετα θα μπορούσε να μας περάσει για συνομηλίκους. Συμφωνείς;»

«Ναι, αλλά...»

«Περίμενε. Αυτό μας διευκολύνει σε πολλά πράγματα. Πρώτα από όλα, υποπτεύομαι ότι έχουμε και τα ίδια μυαλά, πάνω κάτω»

«Δηλαδή;»

«Κατ' αρχήν μας ενώνει το πάθος μας για τους υπολογιστές. Κύριο και βασικό»

«Δεν καταλαβαίνω. Θέλετε να γίνουμε φίλοι;» χαμογέλασε.

«Γιατί όχι;», απάντησε με χαμόγελο ο Αθανασόπουλος. «Τι μας εμποδίζει! Μα δεν είναι αυτός ο σκοπός μας αυτή την στιγμή. Θέλω να σου ζητήσω μια μεγάλη χάρη. Σαν να σου την ζητούσε ένας φίλος σου. Εδώ θέλω να καταλήξω»

«Χάρη; Από μένα; Δεν καταλαβαίνω!»

«Μην βιάζεσαι Άρη», τον συμβούλεψε ο καθηγητής του. «Άκου τι έχει να σου πει ο άνθρωπος»

«Προσπαθώ!» έκανε εκείνος.

«Συνεχίζω», είπε ο Αθανασόπουλος. «Νομικά είσαι παράνομος και το ξέρεις, έτσι;»

«Το ξέρω, παρόλο που διαφωνώ»

«Δεν έχει την παραμικρή σημασία η διαφωνία ή η συμφωνία σου. Παρανόμησες. Στα μάτια του Νόμου λοιπόν είσαι ένοχος!»

«Ωραία. Κλείστε με στην φυλακή λοιπόν. Εγώ, δεν το έκανα για...»

«Ηρέμησε παιδί μου!», τον μάλωσε. «Θα προσπαθήσω να το πω κάπως αλλιώς. Μεταξύ μας, αν ήμουν στην θέση σου, ίσως να έκανα το ίδιο. Με καταλαβαίνεις;»

Γούρλωσε τα μάτια του ο Άρης.

«Είδες τώρα, τι εννοούσα όταν έλεγα ότι μοιάζουμε και στην ηλικία και στα μυαλά;»

Κούνησε το κεφάλι του πάνω κάτω. Συμφώνησε.

«Ωραία! Σου λέω λοιπόν ότι έχω την δυνατότητα να εισηγηθώ για να έχεις νομική κάλυψη. Θα μεταφέρω την συζήτηση μας και κατόπιν έχω να σου ζητήσω κάτι.»

«Τι;»

«Δεν μπορώ να σου πω ακόμα. Εν τω μεταξύ, εσύ αυτό που πρέπει να κάνεις, είναι να παραμείνεις σιωπηλός και για μια ακόμα φορά, να φανείς αξιόπιστος. Η υπόθεση δεν τελείωσε ακόμα.

Σύμφωνοι;»

Παραξενεμένος ο Άρης, ανασήκωσε τους ώμους του.

«Ο,τι πείτε», έκανε κοιτάζοντας προς την μεριά του καθηγητή του, για βοήθεια.

Εκείνος του ανταπέδωσε το βλέμμα της συγκατάθεσης.

Αυτό το πνεύμα ακριβώς μετέφερε στον αστυνόμο ο Αθανασόπουλος

«Τι να κάνω με τον μικρό;», τον ρώτησε.

«Τι έμαθες;»

«Μου είπε πώς το έκανε. Μου επιβεβαίωσε και αυτό που μου είπατε στην αρχή. Ότι ήταν μια πράξη φιλανθρωπίας. Πέρα από προσωπικές φιλοδοξίες και επιδιώξεις.»

«Ωραία! Πάει και αυτή η υπόθεση λοιπόν! Σιγά την υπόθεση δηλαδή. Αγγαρεία ήταν. Αυτές οι χάρες αν έλλειπαν, το Σώμα ίσως να αφιέρωνε περισσότερο χρόνο σε υποθέσεις κανονικές. Του κάναμε λοιπόν του κυρίου διευθυντή το χατίρι»

«Μιας και το αναφέρετε, μου είπε διάφορα και για τον διευθυντή. Τον Παναγιώτου»

«Τι είπε;»

«Ότι δεν του συμπεριφέρθηκε καλά. Δεν έσκυψε στο πρόβλημα που είχε η οικογένεια του παιδιού και ότι τους έδωσε κακήν κακώς αντί να τους βοηθήσει. Ο λόγος καθαρά χρηματικός, επιχειρηματικός. Να μη ζημιωθεί η επιχείρηση»

Αγρίεψε ο αστυνόμος

«Ωστε έτσι ε; Αυτοί είναι οι πλούσιοι. Από το ξύγκι μέλι. Και αντί να τους ρημάξει ο νεαρός, πήρε χρήματα για να σώσει το Γηροκομείο!»

«Τι να κάνω τώρα;» ρώτησε ο Αθανασόπουλος.

«Εσύ τι λες;»

«Κοιτάξτε, έχω και την άλλη υπόθεση, θυμάστε, στο σχολείο του Παναγιώτου. Υπάρχουν διάφορα προβλήματα όπως σας είπα. Το παράνομο εμπόριο. Έχω τη βεβαιότητα, ότι αυτός ο μικρός, μπορεί να γίνει το κλειδί για να εξιχνιάσω την υπόθεση αυτή. Προτείνω, να απαλλάξουμε τον Άρη και να του δώσουμε ένα κίνητρο να βοηθήσει. Ο νεαρός είναι εντάξει. Το κίνητρό του τα αγιάζει όλα. Δεν λέω να κάνουμε τα στραβά μάτια μπροστά στην παρανομία, αλλά...Για μια στιγμή...Ο ίδιος ο Παναγιώτου δεν μας παρήγγειλε να μην κάνουμε τίποτα; Απλά και μόνο να τον βρούμε; Να μην προχωρήσουμε σε συλλήψεις και δημοσιότητα; Άρα; Εννοείται ότι δεν θα του το πούμε του μικρού...Έτσι θα τον αναγκάσουμε να μας βοηθήσει... Συμφωνείτε;»

«Αθανασόπουλε, όσο πας και με εκπλήττεις! Εννοείται πως συμφωνώ. Σε διατάζω να κάνεις ο,τι καταλαβαίνεις!» χαμογέλασε

Ένα από τα παράξενα Σαββατοκύριακα τούτης της χρονιάς, ήταν αυτό εδώ.

Για τον Άρη. Και όχι μόνο.

Το απόγευμα του Σαββάτου η Ισμήνη μοιράστηκε με τον Άρη το λιγοστό φως της αυγής που μπήκε στο σπιτικό τους....

«Θυμάσαι που σου είχα πει για το μαγαζί, που δεν πάει καλά, έτσι;»

«Πως δεν το θυμάμαι. Τι έγινε; Άλλαξε κάτι;»

«Η ελπίδα. Σαν να μας χαμογελά λίγο»

«Ελα! Ξανάρχισαν οι παραγγελίες; Από τον πληροφορικό αν δεν κάνω λάθος...»

«Όχι μωρέ! Τώρα με το Πάσχα, περιμένει η μητέρα μου να ζεσταθεί λίγο η αγορά. Δειλά δειλά, έφερε λίγο εμπόρευμα, έτσι για το καλό, μπας και το δει η Τύχη και ζηλέψει λιγούλακι. Έτσι λένε... Όσο για τον πληροφορικό που λες...Τι να σου πω...», είπε σμίγοντας τα χείλη της και ταυτόχρονα ανασηκώνοντας τους ώμους

«Τι;»

«Ο πατέρας μου λέει, πως δε μιλιέται. Τον πλησιάζει να τον ρωτήσει, έτσι συναδελφικά, και εκείνος κάνει σα...δαιμονισμένος. Θυμάμαι στην αρχή, το Σεπτέμβρη, είχε έρθει σπίτι μας, με τους καλούς του τρόπους, με το ένα του, με το άλλο του, τώρα τίποτα. Μαχαίρι! Ξέρεις τι θα πει μαχαίρι; Αυτό!»

«Και τι λένε οι δικοί σου;»

«Δεν ακούς τι σου λέω; Στεναχωρήθηκαν. Τους άφησε στα κρύα του λουτρού. Ξαφνικά. Δίχως λόγο και αιτία. "Δεν σου υποσχέθηκα αιώνια συνεργασία!". Έτσι του είπε μια μέρα, από τις σπάνιες φορές που μιλάνε. "Δεν σου έταξα τίποτα. Ο,τι αρχίζει πρέπει και να τελειώνει". Πήγε να του πει διάφορα ο πατέρας. Εκείνος τοίχος. Γι' αυτό σου λέω, τι ασχολιόμαστε μ' αυτόν! Η κυρία Φωφώ, θα μπορέσει να τα βγάλει πέρα και μόνη της. Πες μου τα δικά σου»

«Πήζω!», της είπε εκείνος στρέφοντας το βλέμμα μακριά.

«Φτάσαμε στο τέλος», του χάριδεψε το μάγουλο η Ισμήνη.

«Όχι ακόμα», ψιθύρισε ο Άρης, μην τον ακούσει η Μοίρα και πάρει από πάνω του το μαγικό της ραβδί.

Σε δρόμους παράλληλους βάδιζε η σκέψη τους, ωστόσο τα μηνύματα κατέφταναν τα ίδια. Οι εξετάσεις και η υπόθεση με το Ιδιωτικό, έφτανε στο τέλος τους.

Ποιο να ήταν αυτό όμως;

«Σχεδόν έφτασε το Πάσχα», είπε η Ισμήνη στέλνοντας την ματιά της να αναπαυθεί στην πανδαισία

χρωμάτων που ξέπλεναν τον κόσμο από το γκρίζο.

«Υπέροχο θέαμα η δύση του ήλιου» μονολόγησε ο Άρης, όταν συνάντησε την ματιά της Ισμήνης στο χάσιμο του ουρανού. «Σου θυμίζει ποιος είσαι!»

«Τι εννοείς;»

«Σκέφτομαι ότι όπως η δύση ξυπνά τα συναισθήματα μας, έτσι κι εμείς πρέπει να ξυπνάμε στους άλλους την ανθρωπιά τους. Χανόμαστε. Γυρνάμε μέσα στον κόσμο κυνηγώντας την σκιά μας. Την μοναξιά μας»

«Τι σ' έπιασε τώρα;», τον ρωτά η Ισμήνη

«Δεν ξέρω», είπε ο Άρης μην έχοντας την δύναμη να αποτραβήξει το βλέμμα του από τον παράδεισο του ουρανού.

«Σε λίγο θα χαθεί», αναστέναξε «Υστερα το σκοτάδι»

«Αύριο η ανατολή», τον διόρθωσε η Ισμήνη

Στο άκουσμα της διόρθωσης, ο Άρης στυλώνει τα μάτια του επάνω στα δικά της.

«Σ' ευχαριστώ» της είπε.

«Σ' αγαπώ» του είπε εκείνη.

Κάθε Κυριακή που φέρνει πιο κοντά το Πάσχα, μοιάζει με τα ρόδα του Μάη. Τα βλέπεις μπουμπούκια τον Απρίλη και σε πιάνει αδημονία να τα καμαρώσεις τριαντάφυλλα. Το τρέμουλο της προσμονής που δονεί τις μυστικές χορδές της ψυχής. Αυτές που μόνο εσύ ακούς. Γιατί το περιμένεις. Κατά βάθος περιμένουμε αυτό που θέλουμε. Κάποιες φορές έρχεται όμως αυτό που έχουμε ανάγκη. Κι ας μην το ξέρουμε ακόμα.

Την Ανάσταση την περιμένουμε όλοι, ποιος, όμως, την αντέχει στ' αλήθεια!

Αυτή την Κυριακή διάλεξε το Γηροκομείο να μεταφέρει όποιον από τους παππούδες και τις γιαγιάδες ήθελε, στο ναό της Αγίας Σκέπης για να εκκλησιαστεί.

«Καλημέρα κόρη μου» χαιρέτησε η γιαγιά Ελένη την Μίνα.

Οι δυο αδερφάδες, είχαν ντυθεί, είχαν στολιστεί και αγκαζέ κίνησαν για την εκκλησιά. Να παρακαλέσουν. Να ευχαριστήσουν.

«Πόσο χαίρομαι να σας βλέπω τις δυο σας μαζί στο ναό! Αυτό το θέαμα είχα να το δω από τότε που ήσασταν κοριτσάκια και σας σήκωνα από νωρίς να πάμε όλοι...»

«Μητέρα!», είπαν και οι δυο και έπεσαν στην αγκαλιά της

«Σιγά σιγά! Μεγαλώσατε τώρα!», χαμογέλασε εκείνη. «Θα μας μαλώσει ο παπάς!»

«Ποιος παπάς θα χάλαγε μια ευτυχισμένη στιγμή της μάνας με την κόρη της!», είπε η Φρόσω.

«Άστα αυτά τα ψυχολογικά», μάλωσε η γιαγιά. «Εδώ ήρθαμε να προσευχηθούμε»

«Τώρα που σε είδαμε, για μας η προσευχή πραγματοποιήσε θαύμα», χαμογέλασε η Μίνα. «Είσαι καλά;»

«Όπως βλέπετε!», είπε εκείνη και έδειξε τον εαυτό της από πάνω μέχρι κάτω. «Δόξα τω Θεώ. Γι' αυτό ήρθα να πω ευχαριστώ»

«Σσςς!», ακούστηκε από το βάθος. Από τη μεριά της Ωραίας Πύλης.

«Σας το είπα!», ξαναμίλησε ψιθυριστά.

Εκείνες σαν υπάκουα παιδιά γύρισαν προς την μεριά του Ιερού. Πώς να ησυχάσουν όμως, ξέροντας ότι στον ίδιο χώρο με αυτές, βρίσκεται η μητέρα τους. Εκείνη που έχει συγχωρέσει την πράξη που δεν συγχωρείται. Να την πάνε στο Γηροκομείο.

«Να μου φιλήσετε τα παιδιά!», τους είπε. «Και τους μεγάλους!», συμπλήρωσε πηγαίνοντας κοντά στις φίλες της. Στις μπροστινές σειρές. Κοντά στους ψάλτες.

Οι κόρες, χαρούμενες και συγκινημένες επέστρεψαν στο σπίτι τους. Αγιασμένες με την χάρη της αγάπης.

Παραπέρα, δίπλα στην μεγάλη εικόνα της Παναγίας, συγκινημένος από το δώρο που πήρε βρισκόταν ο θεολόγος. Κανείς δεν τον είχε δει. Εκείνος, όμως, δεν έπαψε στιγμή να ευχαριστεί τον Θεό για εκείνο που έζησε. Τη χάρη της αγάπης και της συνγνώμης να μεταμορφώνει όσους τη ζητούν και όσους έχουν το θάρρος να την δώσουν.

Άκουσε την συζήτηση, μοιράστηκε την συγκίνηση.
Έγραψε στο ιστολόγιο του αργότερα:

*Η μέρα που τα πάθη, μας πάνε στον Παράδεισο.
Τα λάθη σε παιδεύουν με ενοχές. Να σε στήσουν στο τοίχο, όρθιο. Για εκτέλεση
Ω μα είσαι αξιολύπητος! Ράκος για συλλέκτες αποτυχιών.
Σήμερα όμως μπορείς να παρακάμψεις το σκοτάδι σου.
Ρίξε μια μάτια! Έχει φως εκεί έξω.
Μπορεί να έμαθες να ζεις στη μοναξιά των παθών
Όμως σκούπισε τα δάκρυά σου για να δεις καθαρά:
Σε αγαπούν, σε αγαπούμε, όπως είσαι.
Δεν ζητά κανείς από σένα τίποτα παραπάνω από ο,τι είσαι.
Δεν μας νοιάζει το τί έχεις, αλλά το τί είσαι.
Ποιος είσαι; Αυτό αγαπάμε.
Εσύ αγαπάς τα λάθη σου;
Αυτά σε φέραν σε μας.
Για να γνωρίσεις τα δικά μας.
Να χωρέσουμε μαζί στον ίδιο τόπο.
Να συγχωρεθούμε, να χωρέσει και η αγάπη.
Κάνε χώρο λοιπόν στα λάθη σου,
Καθρέφτισε τους λογισμούς σου, με θάρρος
Για να διακρίνεις ολόλευκα τα φτερά σου.*

Η Δευτέρα για μια φορά ακόμα σέρνει τον χορό των αποφάσεων. Των εκπλήξεων.
Μόλις έφτασε ο Αθανασόπουλος, ο Άρης πήρε άδεια να πάει στην αίθουσα Πληροφορικής.
Στις σκάλες συνάντησε τον Γιώργο.

«Που ήσουν χτες το βράδυ ρε;», ρώτησε τον Άρη. Ακουγόταν επιθετικός.

«Όπου θέλω. Γιατί;»

«Ηθελα να σου πω!»

«Πες τώρα! Τι έγινε;»

«Δεν μπορώ τώρα, πρέπει να πάω μέσα. Μόνο το εξής θα σου πω: Χτες γύρισε η Β' Λυκείου από την τριήμερη.»

«Φοβερό νέο ρε! Έμεινα κάγκελο!»

«Μην είσαι χαζός! Δεν είναι αυτό το νέο. Γύρισε και η Κατερίνα. Με πήρε τηλέφωνο. Μου λέει: "Γιώργο, ελπίζω να με συγχωρέσεις γι' αυτό που θα σου πω". "Ωχ", είπα από μέσα μου, "τί θα ακούσω πάλι!". Την άκουσα διστακτική. Δε μίλαγα. Στο τέλος μου είπε ότι "κοίταξε να δεις, στη Θεσσαλονίκη κατάλαβα ότι αγαπώ τον Κώστα". Κόκκαλο εγώ. Τα πήρα άγρια. Σκέφτηκα να ανοίξω το στόμα μου, αλλά συγκρατήθηκα. Να μην σου τα πολυλογώ, από ότι έμαθα σήμερα το πρωί, είχε μεθύσει για τα καλά δυο βράδια και έγιναν διάφορα...»

«Το ξέρεις το τραγούδι "Αυτός ο άλλος που σε πήρε από μένα;"», ρωτά ο Άρης συνεχίζοντας να ανεβαίνει τα σκαλιά

«Όχι»

«Είναι ένα παλιό, της Αθήνας νομίζω, το άκουγα τις Απόκριες. Πάει κάπως έτσι: "Αυτός ο άλλος που σε πήρε από μένα, αυτός ο άλλος, αυτός ο άλλος, είν' ευεργέτης μου μεγάλος"» Σκέψου το!»

Έμεινε το γέλιο του να συντροφεύει τον Γιώργο. Προσπαθούσε να συμφωνήσει με τους στίχους του τραγουδιού. Κάτι όμως μέσα στην καρδιά του, τον εμπόδιζε. Τον πονούσε. Τον θύμωνε.

Στην κορυφή της σκάλας, η πρώτη πόρτα ήταν της αίθουσας της Πληροφορικής

Μέσα βρισκόταν ήδη ο αστυνομικός. Είχε κοντά του μια κούπα αχνιστό καφέ. Δίπλα του ο θεολόγος.

«Συγγνώμη που άργησα», είπε κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

«Καλώς τον» είπε ο αστυνομικός. «Πως πέρασες το Σαββατοκύριακο;»

«Συμπαθητικά», είπε αόριστα και κάπως ξερά ο Άρης. Τον έτρωγε η περιέργεια να μάθει τί πρόκειται να γίνει, τι είναι αυτό που ετοιμάζεται να του ζητήσει ο αστυνομικός.

«Κάτι με ρώτησες την προηγούμενη φορά, και οφείλω απάντηση», συνέχισε εκείνος ρουφώντας μια γουλιά καφέ.

«Για την δυνατότητα να γλιτώσω τις διώξεις», συμπλήρωσε ο Άρης

«Ακριβώς», είπε εκείνος. «Ενημέρωσα τον ανώτερό μου και απέσπασα την έγκριση που θέλαμε. Θα έχεις την κάλυψη που ζητάς»

Ανέτειλε επιτέλους το χαμόγελο στο μέτωπο του Άρη. Ύστερα από πολύ καιρό.

«Και επειδή τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι δωρεάν παρά μονάχα η αγάπη, θα μου πείτε τώρα τι θέλετε να κάνω» είπε μισοκλείνοντας τα μάτια του.

«Είναι αλήθεια νεαρέ, ότι τίποτα δεν είναι δωρεάν. Ούτε η αγάπη. Για όλα υπάρχει μια τιμή, ένα αντάλλαγμα. Το βρήκες. Η αλήθεια είναι ότι κάτι έχω στο μυαλό μου. Ίσως μπορείς να με βοηθήσεις»

«Σε τι να βοηθήσω;»

«Κάποιος χρησιμοποιεί το σχολικό δίκτυο για εμπορικές μάλλον δραστηριότητες», ξεχώρισε μια μια τις λέξεις, περιμένοντας να δει την αντίδραση του Άρη

«Ποιο δίκτυο; Του Παναγιώτου;»

«Ακριβώς!»

Τον έπιασαν τα γέλια.

«Αχ, με συγχωρείτε, αλλά δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ!»

«Το αστείο είναι ακριβώς, ποιο;», ρώτησε σοβαρά ο αστυνομικός

«Το καημένο το δίκτυο. Θυμάμαι πόσο φροντίζαμε για την ασφάλεια του! Είχαμε επενδύσει πάνω σ' αυτήν. Καλά εγώ πέστε ότι γνώριζα τα κατατόπια. Να το χρησιμοποιεί κι άλλος; Για εμπόριο; Τι να πω... Τελικά διαπιστώνω ότι σωτηρία δεν υπάρχει. Είναι όπως η ψυχή μας κύριε.», στρέφεται προς τον θεολόγο. «Όσο και να λέμε ότι μπορούμε να ελέγξουμε και να κρίνουμε σε ποιον θα τη χαρίσουμε, ωστόσο βλέπουμε ότι πολλοί ...ανακαλύπτουν ύπουλους τρόπους για να εισβάλλουν στα μέρη που θεωρούσαμε απάτητα πως τα φυλάμε αποκλειστικά για μας. Τα κλειδιά της Βασιλείας έχουν βγει σε πολλά αντίτυπα κύριε...Το οποιοδήποτε δίκτυο είναι τρωτό. Γέλασα με την προσπάθεια που γίνεται παγκοσμίως δήθεν για ασφαλές λογισμικό. Καθαρό εμπόριο έτσι; Για τα μάτια του κόσμου...Για ξεκάρφωμα...»

«Εσύ πώς είπαμε ότι μπήκες; Γνώριζες πώς να παρακάμπεις την ασφάλεια του, έτσι;»

«Ναι, φαίνεται ότι δεν έγιναν και πολλές αλλαγές, από τότε που έφυγε ο καθηγητής μου»

«Μάλιστα! Το περίεργο της υπόθεσης είναι τώρα το εξής: Την πρώτη φορά που έβαχνα για σένα, βρήκα κάποιες ύποπτες κινήσεις και τις κατέγραψα. Τις έκαψα σε ένα cd. Όταν ξαναπήγα για ένα δεύτερο έλεγχο, δεν βρήκα τίποτα. Είχαν εξαφανιστεί. Δεν έχω στα χέρια μου κανένα αποδεικτικό στοιχεία, εκτός από τα αρχεία τα πρώτα, που ουσιαστικά είναι άχρηστα τώρα. Δεν έχουν αντίκρυσμα. Κατάλαβες;»

«Θα έμαθε ή θα έμαθαν ότι γίνεται έρευνα, και έτρεξαν να σβήσουν τα ίχνη τους. Τι πιο απλό!», συμπέρανε ο Άρης

«Δηλαδή, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα;», ρώτησε με μικρή δόση αγωνίας ο αστυνομικός.

Ο Άρης έκανε τον γύρο της αίθουσας, προσπαθώντας να σκεφτεί. Από κυνηγημένους, τον καλούσαν τώρα να γίνει κυνηγός. Αυτό σήμαινε, ότι ο τρόπος σκέψης του άλλαζε ριζικά.

«Κάτι έχω στο μυαλό μου», είπε, «μόνο που...θα χρειαστεί να γίνει αυτοψία από κοντά»

«Από κοντά; Δηλαδή επί τόπου;»

«Ε, ναι, δεν γίνεται από εδώ. Το ξέρετε καλά!»

«Το ξέρω», είπε ο Αθανασόπουλος χαμηλόφωνα. «Χρειαζόμαστε άλλη μια έγκριση για το επόμενο βήμα. Ελπίζω, την ώρα που μιλάμε, τώρα δηλαδή, να την έχουμε»

«Τι εννοείτε;», ρώτησε ο θεολόγος

«Ο προϊστάμενός μου, έχει καλέσει τον Παναγιώτου στην Υπηρεσία και τον ενημερώνει. Θα του πει τα καθέκαστα και θα μας πάρει τηλέφωνο»

Λίγα χιλιόμετρα μακριά από το σχολείο, στην Αστυνομική Διεύθυνση, ο επικεφαλής της Υπηρεσίας Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος, έχει επισκέψεις.

«Ο κύριος Παναγιώτου;»

«Μάλιστα»

«Αστυνόμος Ιακωβίδης, χαίρω πολύ. Περάστε!»

«Ευχαριστώ. Να προλάβω να ευχαριστήσω κύριε αστυνόμε για τις προσπάθειες που καταβάλατε για να εντοπίσετε εκείνον που...»

«Εντάξει...Εντάξει! Παρακαλώ. Ήταν μια εξυπηρέτηση που οφείλαμε στον κύριο Ταξίαρχο και κατά συνέπεια βοήθησε κι εσάς. Καταλήξαμε κάπου. Εσείς έχετε κάποια ιδέα; Πάει ο νους σας κάπου;»

«Δεν μπορώ να φανταστώ...ποιος θα μπορούσε...»

«Τα χρήματα πήγαν στο Γηροκομείο, σωστά;» ρώτησε ο αστυνόμος

«Ναι, όπως σας ανέφερα από την αρχή, είχα πάρει ένα φαξ και...»

«Και δεν υποψιαστήκατε κάποιον που σχετίζεται με το συγκεκριμένο Ίδρυμα;»

«Εννοείτε κάποιος γέροντας με ένα laptop πάνω στο καροτσάκι του;», γέλασε κάπως αμήχανα.

Δεν ανταποκρίθηκε ο αστυνόμος στο κάλεσμα για μειδίαμα.

«Όχι», συνέχισε τότε ο Παναγιώτου. «Δεν πήγε το μυαλό μου στους γέροντες...άρα...»

«Άρα κάποιος που έχει έμμεσους δεσμούς με το Γηροκομείο...», μισόκλεισε τα μάτια του ο αστυνόμος

«Δηλαδή;»

«Κάποιος μαθητής...ίσως...»

«Μαθητής; Δεν καταλαβαίνω...», μόρφασε ο διευθυντής

«Το όνομα Άρης Οικονόμου, σας λέει κάτι;»

«Βεβαίως... Τον είχαμε μαθητή...Μη μου πείτε...Μα γιατί;.. Τον νομίζαμε για αξιόπιστο.

Φανταστείτε ότι ήταν το δεξί χέρι του καθηγητή της Πληροφορικής που απεχώρησε. Ώστε έτσι λοιπόν ε; Φαντάζομαι ότι καταλάβατε ότι πρόκειται για καθαρά πράξη αντεκδίκησης.»

«Ας μη βιαζόμαστε κύριε Παναγιώτου. Στην δουλειά μας, ένα από τα βασικά που μαθαίνουμε, και εξασκούμε, είναι να μην προχωράμε σε κινήσεις που θα αποβούν εις βάρος αθώων ανθρώπων.

Κατά κάποιον τρόπο, το ίδιο φαντάζομαι πως διδάσκετε κι εσείς στο σχολείο. Θυμάμαι που μας έλεγαν στην σχολή: "Μην προτρεχέτω η γλώττα της διανοίας" ή κάπως έτσι.»

«Τι θέλετε να πείτε;», πλησίασε ο διευθυντής περισσότερο την καρέκλα του προς το γραφείο του αστυνόμου.

«Γιατί, όμως, πιστεύετε ότι πρόκειται για αντεκδίκηση;», απάντησε με ερώτηση εκείνος. «Το Γηροκομείο ήταν η αφετηρία της κουβέντας μας...»

«Επειδή δεν τον δέχτηκα να συνεχίσει στο σχολείο», απάντησε ξεκάθαρα ο διευθυντής

«Γιατί; Ήταν επικίνδυνος για τα υπόλοιπα παιδιά; Ήταν μήπως κακός μαθητής; Τι;»

«Όχι, όχι! Αντίθετα! Ο Οικονόμου ήταν από τους καλύτερους μαθητές μας και πολλά υποσχόμενος. Μάλιστα με είχε παρακαλέσει να του δώσω κάποιες επιστολές συστατικές για κάποιο κολέγιο της Αμερικής, με το οποίο συνεργαζόμαστε κατά κάποιο τρόπο, ώστε να συνεχίσει εκεί τις σπουδές του στην Πληροφορική.»

«Ε, τότε;», έκανε τον ανήξερο ο αστυνόμος

«Κοιτάζτε, το χρηματικό μέρος, πάντοτε δυσκολεύει τις σχέσεις των ανθρώπων...και...δηλαδή θέλω να πω....ο πατέρας του μου εκμυστηρεύτηκε ότι δεν διαθέτει την οικονομική ευχέρεια να...καταλαβαίνετε...είναι ολόκληρη επιχείρηση με έξοδα τεράστια και ...δεν τον δεχθήκαμε...»

«Α, έτσι...»

«Πώς θα επιβιώσει μια επιχείρηση κύριε αστυνόμε αν ο κάθε ένας επικαλείται οικονομικές δυσκολίες και αρνείται να καταβάλλει τα δίδακτρα;»

«Και τον διώξατε...», επέμενε εκείνος

«Δεν είναι ακριβής η λέξη αυτή. Του συστήσαμε να ολοκληρώσει τις σπουδές του στο κοντινό δημόσιο Λύκειο»

«Πώς αισθάνθηκε ο πατέρας όταν του ανακοινώσατε την απόφασή σας;», ρώτησε ο αστυνόμος σταυρώνοντας τα χέρια καθώς ήταν ακουμπισμένος στην πλάτη της καρέκλας του

«Φαντάζομαι δύσκολα... όμως σας είπα... δεν ήταν κάτι που περνούσε από το χέρι μου... καταλαβαίνετε. Γι' αυτό λοιπόν θεωρώ ότι πρόκειται για αντεκδίκηση....»

«Μόνο γι' αυτό;», συνέχισε με το ίδιο ύφος

«Τι εννοείτε»

«Πως τε μου τώρα για το Γηροκομείο....»

«Τι να σας πω; Α, λέτε για την προσπάθεια που έκανε το Δήμος το Νοέμβριο...Ναι...τι σχέση μπορεί να έχει αυτό;»

«Ίσως την ανακαλύψουμε στην πορεία. Λοιπόν;»

«Τι να σας πω...Μου ζητήθηκε να συμμετάσχω στην συνολική προσπάθεια συλλογής κάποιου ποσού. Όμως και πάλι τα χέρια μου ήταν δεμένα. Οι χορηγοί μας...δηλαδή θέλω να πω...εμείς ως εκπαιδευτική κοινότητα πολλαπλώς και αφειδώς παρέχουμε την βοήθεια μας σε...»

«Διαφημιστικές καμπάνιες;»

«Διακρίνω κάποια ειρωνεία ή κάνω λάθος κύριε αστυνόμε;», πέρασε στην επίθεση ο Παναγιώτου.

Τόση ώρα ένοιωθε πως ήταν κλεισμένος στην γωνία κάποιου ρινγκ και δεχόταν σφυροκοπήματα.

«Ακούστε κύριε Παναγιώτου. Σας κάνω αυτές τις ερωτήσεις για να διασταυρώσω τις πληροφορίες μου. Ζητώ συγγνώμη αν το ύφος μου είναι παρεξηγήσιμο. Πιστέψτε με δεν είχα την παραμικρή πρόθεση», προσπάθησε ο αστυνόμος να σώσει την κατάσταση. «Ο μαθητής αυτός, όπως διαπιστώσαμε, το μόνο κίνητρο που δεν είχε, είναι αυτό που έχετε εσείς στο μυαλό σας»

«Πως το αποδείξατε;»

«Τα χρήματα που πήρε, την ίδια στιγμή τα κατέθεσε στον λογαριασμό του Γηροκομείου, ενώ θα μπορούσε να σας πάρει πολλά περισσότερα και να τα ξοδέψει καλύπτοντας τα ίχνη του με τον καλύτερο τρόπο. Είπατε ότι ήταν πολύ ικανός...»

«Σωστά! Έτσι πρέπει να είναι. Αφού τις μέρες εκείνες όπως σας έχω διηγηθεί, όλα ξεκίνησαν από ένα παράξενο ευχαριστήριο fax που έφτασε στο σχολείο. Ήταν από το Γηροκομείο, το οποίο ευχαριστούσε για την κατάθεση που έκανε το σχολείο μας. Από εκεί κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά»

«Αρα λοιπόν, δεν τα οικειοποιήθηκε. Δεν τα κράτησε για τον εαυτό του. Συμφωνούμε;»

«Δίκιο έχετε. Ωστόσο η πράξη αυτή καθαυτή...»

«Οι πράξεις μας κύριε διευθυντά, αυτό το ξέρετε καλύτερα από μένα, δεν είμαστε εμείς. Ο άνθρωπος είναι κάτι πολύ βαθύτερο από τις πράξεις του...Και πάλι αν επιμένετε, τότε θα σας καλέσω να αναρωτηθείτε και για τις δικές σας πράξεις που...»

«Δεν αντιλέγω αλλά...»

«Να μην αντειπείτε, διότι έχω να σας ανακοινώσω και κάτι ακόμα, που είναι απείρως βαρύτερο από το γεγονός με τον νεαρό. Ο Οικονόμου ορμώμενος από αισθήματα αλτρουισμού και φιλαλληλίας, μην βρίσκοντας άλλον τρόπο να σώσει αναξιοπαθόντες συνανθρώπους μας, μετέφερε τα χρήματα από τους έχοντες στου μη έχοντες. Αυτά ήταν τα λόγια του. Βέβαια δεν νομιμοποιείται αυτή η πράξη. Ωστόσο, μπροστά στην άλλη, αυτή εδώ φαντάζει πλημμέλημα»

«Μπορείτε να γίνετε πιο σαφής παρακαλώ;»

«Γνωρίζετε ότι το σχολικό σας δίκτυο, χρησιμοποιείται από κάποιον που είναι μέσα στο σχολείο σας, για παράνομη διεξαγωγή ηλεκτρονικού εμπορίου; Αν μαθευτεί αυτό, τότε καταλαβαίνετε ότι κινδυνεύει να αμαυρωθεί η φήμη του ιδρύματός σας με ανεξέλεγκτες συνέπειες για την περαιτέρω σταδιοδρομία του.»

Τον Παναγιώτου χτυπούσαν απανωτά, το ένα κύμα μετά το άλλο. Δεν προλάβαινε να συνέλθει από το ένα και δεχόταν το επόμενο. Αυτή την φορά δεν άντεξε

«Δεν είναι δυνατόν!» φώναξε και σηκώθηκε απότομα από την καρέκλα του. «Αδύνατον!» ξαναλέει κουνώντας το κεφάλι του δεξιά και αριστερά

«Γιατί;» ρώτησε ήρεμα ο αστυνόμος. «Μπορείτε να εγγυηθείτε για την ασφάλεια του δικτύου σας; Ελάτε τώρα!»

«Όχι, αλλά μπορώ να εγγυηθώ για την ακεραιότητα των συναδέλφων!»

«Εδώ κύριε Παναγιώτου, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τον ίδιο μας τον εαυτό, πώς μπορείτε με τόση σιγουριά και εγγυάστε για κάποιους που δεν γνωρίζετε;»

«Τους γνωρίζω καλά», είπε χαμηλόφωνα «Με αρκετούς από αυτούς είμαστε μαζί πολλά χρόνια...», συνέχισε σα να μετρούσε τα χρόνια...τα λάθη...τις χαρές...τις λύπες και τις εκπλήξεις...Τί έχετε ανακαλύψει;», συνέχισε το ίδιο χαμηλόφωνο, μη έχοντας άλλη δύναμη να προσποιείται, να υπερασπίζεται ένα προσωπίο.

«Πολλές κινήσεις. Τις ταυτοποιήσαμε ως εμπορικές. Έχουμε καταγράψει τα πάντα. Τις συναλλαγές, τον τρόπο εξόφλησης με πιστωτικές κάρτες που μας οδηγούν έξω από την Ελλάδα...Όμως εδώ ακριβώς είναι ένα λεπτό σημείο που μας εμποδίζει...»

«Ποιο;»

«Ότι σε ένα δεύτερο έλεγχο που έγινε, τα στοιχεία έχουν σβηστεί από τον υπολογιστή του σχολείου σας. Σαν κάποιος να έμαθε το τί γίνεται και βιάστηκε να σβήσει τα ίχνη του»

«Θεέ μου! Ποιος μπορεί να είναι αυτός;»

«Θα τον βρούμε», είπε αστυνομικός «Χρειαζόμαστε, όμως, την βοήθεια σας»

«Ευχαρίστως, ο,τι θέλετε» είπε εκείνος πρόθυμα.

Τώρα δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς...

«Αρκεί να δώσετε την συγκατάθεση σας, ώστε να έρθει ο μαθητής στο σχολείο, μαζί με τον αστυνομικό να κάνουν επιτόπου την έρευνα που πρέπει»

«Ο Οικονόμου; Στο σχολείο;»

«Προθυμοποιήθηκε να συνδράμει όσο γίνεται για να ανακαλυφθεί ο ένοχος να πάψει ο κίνδυνος της σπύλωσης του σχολείου σας.»

«Ωστε...Δεν μας έχει θυμώσει πολύ;»

«Αυτό, για να καταλάβετε ότι δεν είναι σωστό να βιαζόμαστε στις κρίσεις μας αλλά ούτε και στις πράξεις μας που μπορούν να καταστρέψουν ζωές», υπονόησε ο αστυνόμος όσα πονούσαν τον διευθυντή, βοηθούσαν όμως στην ανάστασή του

Ο Παναγιώτου έκλεισε μέσα στις παλάμες το πρόσωπο του. Πέρασαν λίγες στιγμές θεραπευτικής σιωπής. Οδυνηρής.

Αναστέναξε.

«Εντάξει», είπε στο τέλος. «Δεν ωφελεί. Το παραδέχομαι. Μερικές φορές είμαι ανίκανος να διαχειριστώ τα όρια του ανθρώπου, του δασκάλου και του επιχειρηματία. Βιώνω τη σύγχυση και την εκφράζω με θυμό. Με κακία. Με άρνηση. Πιστέψτε με βασανίζομαι υπερβολικά. Αυτή η συζήτηση είναι από εκείνες που κάνω με τον εαυτό μου. Πολλές φορές. Είναι μεγάλο το βάρος. Δεν το θέλω. Μα, δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Ξέρετε κάτι; Αυτός είμαι. Τον έχω αποδεχθεί. Τον έχω συγχωρέσει τον εαυτό μου. Όταν βρίσκω ευκαιρίες, το ομολογώ. Σας βεβαιώ, ότι μέσα σε αυτό το εκπαιδευτικό ίδρυμα, κινδυνεύεις να χάσεις την ψυχή σου. Με κρατούν στην ζωή τα παιδιά. Το ξέρω πως με αγαπούν. Επειδή με συγχωρούν. Το καταλαβαίνω. Θέλω να το πιστεύω, μου είναι απαραίτητο να το ελπίζω. Είναι η μόνη μου παρηγοριά, ότι μια μέρα θα τα καταφέρω να μην χάνω το μέτρο...»

Σπάνια ο αστυνόμος συγκινείται. Τώρα έχει την ανάγκη να διώξει ένα ματοτσίνоро που έχει καρφωθεί μέσα στο μάτι του και τον ενοχλεί. Έχει γεμίσει δάκρυα. Έτσι λένε πως βγαίνει το σκουπιδάκι. Το μάτι δακρύζει. Το ίδιο και η καρδιά.

«Τι λέτε λοιπόν, συμφωνείτε να έρθει ο Άρης από εκεί;»

«Με όλη μου την καρδιά!», άκουσε την φωνή του δυνατή. Είχε περάσει πολύς χρόνος από την τελευταία φορά. Χάρηκε.

«Εντάξει κύριε Παναγιώτου, κύριε διευθυντά. Δεν έχουμε να πούμε κάτι άλλο. Μπορείτε να

γυρίσετε στο σχολείο σας. Τα υπόλοιπα θα τα αναλάβουμε εμείς»

Ενώθηκαν τα χέρια με λαβή δυνατή. Αντρίκια. Παλικάριση. Όπως ταιριάζει σε εκείνον που θαρραλέα μετανιώνει και διορθώνει την πορεία του.

Όταν έμεινε μόνος ο αστυνόμος, ενημέρωσε τηλεφωνικά τον Αθανασόπουλο για την συγκατάθεση που περίμενε.

Έκλεισε το τηλέφωνο και στράφηκε προς τον Άρη που περίμενε υπομονετικά.
«Προτείνω την Μεγάλη Δευτέρα, που θα είναι κλειστά τα σχολεία, με την ησυχία μας, δίχως μεγάλους και μικρούς να κάνουμε την επίσκεψή μας στο σχολείο σου»
«Σύμφωνοι», είπε εκείνος και σηκώθηκε ανάλαφρος. «Ραντεβού λοιπόν την Δευτέρα, στις 9 το πρωί, έξω από το σχολείο. Το ιδιωτικό έτσι;», χαμογέλασε.
«Εννοείται» έκανε ο αστυνομικός.
«Και ο Θεός βοηθός» συμπλήρωσε ο θρησκευτικός πριν χωριστούν, τραβώντας ο καθένας το δρόμο του.

Η Ανάσταση της άνοιξης πολύχρωμο υφάδι στην ποδιά του Απρίλη. Πλανιέται ανάμεσα στα χρώματα των λουλουδιών, κρυφοπαίζει με το φως και χάνεται μέσα στο γαλάζιο του ορίζοντα. Για να ξαναβρεθεί στο καρδιοχτύπι μικρών και μεγάλων, κάθε ενός που ονειρεύονται τον έρωτα. Επειδή άνοιξη δίχως έρωτα δεν υπάρχει.

«Το ξέρω αυτό, το έχω διαβάσει» είπε η Ισμήνη στον Άρη
«Ποιο;»

«Για την άνοιξη και τον έρωτα»

«Τι έχεις διαβάσει μωρέ; Τι σε νοιάζει αυτό τώρα; Τελειώνει με την Βιολογία!»

«Μα γι' αυτό πρόκειται!» λέει αυτή θριαμβευτικά. Άκου:

"Την άνοιξη αυξάνεται η παραγωγή των ενδορφινών, των ορμονών της ευτυχίας, στον οργανισμό λόγω της λιακάδας, της ανεβασμένης θερμοκρασίας και της επιμήκυνσης της μέρας με αποτέλεσμα να επηρεάζει την διάθεση των ανθρώπων και να ερωτεύονται πιο εύκολα συγκριτικά με τις υπόλοιπες εποχές του χρόνου. η ψυχολογία των χρωμάτων παίζει ρόλο στην εξήγηση του ανοιζιάτικου έρωτα: αποχρώσεις του κόκκινου και του πορτοκαλί δίνουν έντονα ερεθίσματα στον εγκέφαλο, ενώ το απαλό μπλε ή ροζ δημιουργούν αίσθημα χαλάρωσης και ηρεμίας. Η παλέτα των χρωμάτων στα ρούχα και τη φύση στέλνει μηνύματα επιλογής ερωτικού συντρόφου. Αυτός ο κλάδος της Θετικής Ψυχολογίας δείχνει πόσο σημαντικά είναι τα συναισθήματα της ελπίδας, της ευχαρίστησης, της ευεξίας, της ψυχικής ανάτασης, του ενθουσιασμού, της ευθυμίας και της αίσθησης συμμετοχής- τα οποία προκαλεί η άνοιξη- για την ανθρώπινη ευτυχία"

«Χαίρω πολύ.» είπε εκείνος. «Όμως ξέρεις, κάτι τέτοια, πώς να σου το πω, με ξενερώνουν! Δεν θέλω κανένας να μου ξεκλειδώνει το κουτί με τα μυστικά μου, κυρίως αν δεν ξέρει πού πάνε τα τέσσερα. Κι εμένα, δεν θα μου πει κανένας για το τί με κάνει να αισθάνομαι. Καμιά Βιολογία!», έσκυψε να της δώσει ένα φιλί.

«Η άνοιξη φταίει γι' αυτό;», τον απομάκρυνε ναζιάρικα.

«Ίσως», είπε εκείνος. «Ίσως πάλι όχι. Ίσως φταίνε τα φεγγάρια μέσα στα μάτια σου», της χάρισε έναν στίχο από κάποιο τραγούδι.

«Ας τα αφήσουμε αυτά τώρα», έκανε η Ισμήνη. «Την Παρασκευή σταματάμε. Αυτό σημαίνει πως έρχεται το Πάσχα. Αυτό σημαίνει πως πλησιάζουν οι μέρες των εξετάσεων. Χριστέ μου, τι άγχος!»
«Ηρέμησε μωρέ! Έχουμε και την πενήντημερη! Θα είναι ένα όμορφο διάλειμμα», είπε ο ανοιζιάτικος Άρης.

«Δεν ξέρω αν θα έρθω, τελικά!», αναστέναξε. «Έχουμε θέματα στο σπίτι, και...»

«Τι θέματα πάλι;»

«Ξέρω γω...οι δικοί μου...εκεί που είναι καλά, τους βλέπεις να τσακώνονται για το τίποτα...έχουν σπάσει τα νεύρα τους...με μένα...με την δουλειά...οπότε...θα δω...»

«Ας' τους να τσακώνονται!», είπε ο Άρης. «Εσύ έχεις την δική σου ζωή!»

«Δεν είναι έτσι! Γονείς μου είναι!», φώναξε εκείνη
«Ουφ!», έκανε εκείνος «Πόσο βαριέμαι αυτά τα κολλήματα με τους δικούς μας! Άντε να μπούμε στο Πανεπιστήμιο, να σηκωθούμε να φύγουμε!»
«Μπα...μην το λες!», αναστέναξε ξανά η Ισμήνη «Αν τους έχεις μέσα σου, όπου και να πας, τους έχεις μαζί σου. Οπότε...»
«Ωραίο θέμα πιάσαμε!», είπε ο Άρης «Από τον έρωτα το ξεκίνησες, στους γονείς το έφτασες!»
«Δεν κατάλαβες!», είπε εκείνη. «Δεν είναι οι γονείς το θέμα, εμείς είμαστε! Για μας μιλάμε!»
«Τι λες;»
«Οι γονείς είναι ανεξάρτητοι από εμάς. Το πού θα τους τοποθετήσουμε, πού θα τους μεταφέρουμε, πώς και με ποιους όρους, είναι δικό μας θέμα. Το 'χω το θέμα. Έχω διαβάσει πολλά. Άστο τώρα, έχουμε καιρό γι' αυτά. Ας συνεχίσουμε την Βιολογία»

Έπεσαν ξανά στην μελέτη.

Ο λεπτοδείκτης, από το μεγάλο παλιό ρολόι στο σαλόνι του σπιτιού του Άρη, διεύθυνε την Συμφωνία της Σιωπής. Κέντημα σωστό αυτές οι ψυχές των παιδιών. Στα χεριά του χρόνου. Αχνοπερνά πλάι τους, κάνει να τους χαϊδέψει, μα το μετανιώνει. Είναι ακόμα τόσο νωρίς. Το άγγιγμά του μαγικό. Αυλακώνει με ρυτίδες ότι αγγίζει. Για να περνούν από μέσα τους τα δάκρυα. «Γιατί όλοι οι ενήλικες κλαίνε για μένα;», φαίνεται να αναρωτιέται ο χρόνος. «Γιατί δεν παίζουν μαζί μου όπως τα μικρά παιδιά;»

Αγαπημένο του στέκι τα παιδικά γενέθλια. Οι θάνατοι, το χειρότερο του.

Μα ο Απρίλης, κάνει καντάδες στην άνοιξη. Ο χρόνος φυλλομετρά το σημειωματάριο του και ψάχνει για χρωστούμενα. Ακόμα και μέσα στην καρδιά της άνοιξης.

Στα σχολεία, σχεδόν όλα τα παιδιά της τρίτης Λυκείου, απουσιάζουν. Όπως ο Άρης, ο Γιώργος, η Ισμήνη, έχουν αποσυρθεί στο βάθος της καθημερινότητας για μελέτη. Ίσως και για περισυλλογή.

Ο Ανέστης, η Ασημίνα, η Φρόσω, ο Χρήστος, ο κύριος Κυριακίδης, η κυρία Φωφώ παραστάτες αμίλητοι. Εύχονται, στα μάτια των παιδιών τους, να φαντάζουν συμπαραστάτες.
«Καλές διακοπές!», μπήκε σα σίφουνας ο Κωνσταντίνος την Παρασκευή το μεσημέρι.
«Σσςσς!», τον μάλωσε η μητέρα του και πήγε να ξεκρεμάσει την τσάντα από τον ώμο του.
«Γιατί καλέ; Πένθος έχουμε;» ρώτησε ο μικρός.
«Μπα που να φας την γλώσσα σου!», έσπασε να βρει ξύλο να χτυπήσει η μητέρα του. «Τι λόγια είναι αυτά χρονιάρες μέρες», ψιθύρισε φωναχτά.
«Εμ, καλά λέω! Εδώ μέσα ξεχάσαμε πώς είναι να μιλάμε κανονικά. Λες και είμαστε συνωμότες. Καλά το είπα;»

«Μια χαρά! Έλα να σουβάλω να φας!», του είπε. «Πλύνε καλά καλά τα χεριά και έλα στην κουζίνα»

«Ο μπαμπάς;», ρώτησε.

«Ο μπαμπάς είναι σε δουλειές. Αφού ποτέ δεν είναι εδώ τέτοια ώρα»

«Σκέφτηκα, τώρα που είναι Πάσχα, ίσως...»

«Να λέμε και ευχαριστώ που υπάρχουν αυτές οι δουλειές για να έχουμε να τρώμε. Λίγο εγώ, λίγο ο μπαμπάς, κάτι θα γίνει στο τέλος», είπε η μητέρα.

«Εγώ να ξέρεις, δε θα παντρευτώ!» είπε ο Κωνσταντίνος μετά από ώρα

«Γιατί;»

«Είσαι καλά ρε μαμά; Για να έχω όλες αυτές τις σκοτούρες; Θα είμαι με τους φίλους μου, θα παίζουμε όλη μέρα, θα πηγαίνουμε βόλτες, ταξίδια!»

Γέλασε η Ασημίνα. Ίσως να γεύτηκε ο Κωνσταντίνος λίγη πίκρα από αυτό το γέλιο. Ίσως και πάλι να την είχε συνηθίσει, οπότε δεν θα είδε καμιά διαφορά.

Το Σάββατο πέρασε δίχως την πρόθεση να λουστεί κανείς από την οικογένεια του Άρη, ούτε του Γιώργου. Το είχε ξεκαθαρίσει από νωρίς η γιαγιά και τους είχε προειδοποιήσει. Κάθε

χρόνο τα ίδια.

Του Λαζάρου, το ξέρουν. Το περιμένουν. Πρωί πρωί η γιαγιά στο τηλέφωνο.

«Τι έχουμε σήμερα;», τους λέει.

«Του Λαζάρου μαμά» απαντούν οι κόρες βαριεστημένα

«Όχι τέτοιο ύφος!», τους μαλώνει εκείνη «Φταίω εγώ τώρα να σας αφήσω να κουφαθείτε; Γι' αυτό λέγεται του κουφού Λαζάρου. Δεν είναι χαζοί οι παλιοί που τα είπαν αυτά. Μην μάθω ότι λούστηκε κανείς! Σύμφωνοι; Αυτά τα έθιμα να τα κρατήσετε και για τα δικά σας παιδιά.

Ακούσατε;»

«Ναι μαμά!»

«Τι; Δεν ακούω!», γέλασε με το γάργαρο γέλιο. Ίδιο η ψυχή της.

Η Κυριακή από νωρίς το απόγευμα χτύπησε την καμπάνα της. Προσκλητήριο.

Σοβαροί και σκεπτικοί όλοι μαζί πήγαν εκκλησία να προϋπαντήσουν τον Νυμφίο. Με τον φόβο και την ελπίδα μη και δεν τους βρει *γρηγορούντες*.

«Βαρέθηκα αυτά τα ξαφνικά», είπε ο Ανέστης ακούγοντας το "*εν τω μέσω της νυκτός*".

«Μην λες τέτοια μέσα στον ναό», τον μάλωσε η γυναίκα του. «Δεν είναι όλα ίσιωμα»

«Έχω ακούσει, ότι ο ναός είναι το μοναδικό μέρος του κόσμου, που μπορείς να λες, ό,τι θες, δίχως να φοβάσαι ότι θα παρεξηγηθείς», συμμαζεύτηκε εκείνος

«Εννοώ ότι πρέπει να σέβεσαι το χώρο αυτόν!»

«Με το να καταπιέζω όσα αισθάνομαι, όσα φοβάμαι και όσα θα ήθελα να ξεφορτωθώ;»

«Ωχου μωρέ Ανέστη, όρεξη έχεις μου φαίνεται.», ξίνισε φωνή της

«Σου φαίνεται Μίνα! Επειδή δεν έχω καμιά όρεξη να με πιάσει ο Χριστός να κοιμάμαι. Δεν ξέρω τί θα απογίνω ύστερα...»

«Σσςσς!», ακούστηκε από κάπου

«Είδες που σου τα' λεγα;», τον μάλωσε και του τράβηξε θυμωμένα το μανίκι.

Ο κόσμος όσο πήγαινε και πλήθαινε. Οι περισσότεροι με την έγνοια της εγρήγορσης ζωγραφισμένη στα μάτια.

«Σε λίγο δεν θα χωράμε», παρατήρησε η Φρόσω

«Όλοι οι καλοί χωράνε», απάντησε η αδερφή της

«Είδες ο φόβος του θανάτου τί κάνει;», συμπλήρωσε ο Γιώργος πλησιάζοντας στο αυτί της μάνας του

«Τι λες πάλι;» γύρισε αυτή απορημένη και νευριασμένη. «Συγνώμη, ήρθαμε εδώ για να πιάσουμε κουβέντα; Μήπως να πηγαίναμε στην παρακάτω γωνία που είναι η καφετέρια; Θεέ μου συγχώρα με!», σταυροκοπήθηκε. «Επιτέλους! Σεβαστείτε τον χώρο!»

Σα μαθητές που τους μάλωσε η δασκάλα τους, σταύρωσαν τα χέρια και λοξοκοιτούσαν ο ένας τον άλλον.

«...Ίνα μή τῷ θανάτῳ παραδοῦν...» ακούστηκε από τα μεγάφωνα μέσα στο ναό. Σαν αν το επαναλάμβαναν χίλες φωνές.

Τα φώτα είχαν σβήσει και ο Νυμφίος περιφερόταν ανάμεσα στους πιστούς.

«Είδατε που σας τα έλεγα για το φόβο;», επανήλθε ο Γιώργος «Μας έχει πιάσει όλους κάτι...»

«Πάψε επιτέλους!», τον μάλωσε ο πατέρας του αυτή τη φορά. «Δε φοβόμαστε τον θάνατο. Το να είμαστε μακριά από τον Χριστό φοβόμαστε. Κατάλαβες;»

Δεν ξαναμίλησε. Όχι πως δεν είχε τίποτα να πει, αλλά δεν ήθελε να μακρύνει την κουβέντα. «Ας κρατήσω την όρεξη μου για μετά» σκέφτηκε και βάλθηκε να κοιτάζει τον Νυμφίο, τις εικόνες, τους ανθρώπους.

«...Βλέπε, οὖν ψυχή μου, μή τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇς...», παρακαλούσε ο κόσμος.

«Δεν υπάρχει χειρότερο», σκέφτηκε ο Γιώργος. «Να κοιμάσαι, εκείνη την ώρα που πρέπει να έχεις το νου σου ζύπνιο. Τη στιγμή πρέπει να ζήσεις. Να δραπετεύει η ζωή από τα δάχτυλα σου, σαν την άμμο ενώ εσύ περιπλανιέσαι χαμένος. Σειρήνα ο ύπνος. Σε παρασύρει. Σε μαγεύει. Σε εγκαταλείπει στην χώρα των Λωτοφάγων. Τους λωτούς σήμερα τους λένε και κουτόχορτο.»

Χαμογέλασε με την παρατήρησή του αυτή.

«Μαμά, νυμφίος θα πει γαμπρός;», ρώτησε ο Κωνσταντίνος

«Γιατί δεν ρωτάτε κάτι και τον μπαμπά;», διαμαρτυρήθηκε. «Μπορείτε να με αφήσετε να αφοσιωθώ στην ακολουθία;»

«Έλα δω ρε Κωνσταντίνε. Πες στον θείο τί θες!», τον τράβηξε προς το μέρος του ο πατέρας του Άρη.

«Να, σκέφτηκα, πως αφού είναι γαμπρός, πώς γίνεται και είναι τόσο λυπημένος; Έτσι στενοχωρημένοι είναι όσοι παντρεύονται;»

Ασυναίσθητα ο Χρήστος κοίταξε την γυναίκα του την Φρόσω. Μπορεί αυτή η ματιά να κράτησε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου ή και αιώνες. Ήταν όμως αρκετά ισχυρή, ώστε να σηκώσει το χέρι του Χρήστου και να το οδηγήσει στο χέρι της γυναίκας του. Να μεταμορφωθεί η ματιά, σε χάδι.

«Σε ευχαριστώ μικρέ μου», είπε η θεία Φρόσω και έσκυψε να φιλήσει τον μικρό Κωνσταντίνο.

«Για το δώρο».

Ύστερα σήκωσε τα μάτια της στον Νυμφίο.

«Εσένα ευχαριστώ» ρίγησε η ψυχή της.

Σε όλη την διάρκεια της ακολουθίας, κρατούσε σφιχτά το χέρι του άντρα της. Λες και έσφιγγε το θαύμα. Να το κρατήσει μακριά από τον χρόνο. Τον ξένο χρόνο. Εκείνον που χωρίζει. Που γερνά. Και όχι τον αληθινό. Εκείνον που συντρέχει. Εκείνον που ανθίζει με το παραμικρό πότισμα αγάπης.

«Εμένα να με προσέχετε, όταν μιλώ», αγκίστρωσε όλη την οικογένεια μια γνώριμη φωνή

Γύρισαν αργά τα κεφάλια τους προς τα πίσω.

Το λαμπερό χαμόγελο της γιαγιάς Ελένης τους καλοδέχθηκε. Η αποθέωση της αγκαλιάς.

Η ματιά της χάιδεψε το σφιχτό κράτημα των χεριών της Φρόσως και του Χρήστου.

«Γι' αυτό είναι γαμπρός» είπε. «Επειδή έχει τη δύναμη, τόση είναι η αγάπη, να ανασταίνει όσα θαρρείς για πεθαμένα. Ξέρει από θυσία, από συγχώρεση!»

«Μίνα, εμένα θα με συγχωρέσεις;», ρώτησε ο Ανέστης

«Εγώ πάντως θα το σκεφτώ», μπήκε στη μέση ο Γιώργος, σαν τα μικρά παιδιά που βουτούν στο κρεβάτι των γονιών και χάνονται ανάμεσα στον πατέρα και την μητέρα

Μέσα στην παράξενη ατμόσφαιρα, παρατήρησαν ξαφνικά μια απουσία.

«Ο Άρης που είναι;» ρώτησε ανήσυχα η Φρόσω

«Πριν από λίγο ήταν εδώ», είπε ο πατέρας και έκανε δυο στροφές μήπως και τον εντοπίσει κάπου.

«Ωχ!», έκανε ο Κωνσταντίνος «Μιλάει με τον τοξικό!»

«Ποιόν;» ρώτησε η θεία η Φρόσω.

«Με τον τοξικό ρε θεία! Τον διευθυντή μας! Τι θέλει αυτός εδώ; Ήρθε να ζητήσει συγγνώμη γι' αυτά που κάνει; Να τον δει ο Νυμφίος....»

«Κωνσταντίνε!», τον μάλωσε η μητέρα του.

«Δεν είσαι στο σχολείο για να καταλάβεις!», μουρμούρισε εκείνος μουτρωμένος. Προσπάθησε να ακούσει, όμως ήταν μακριά.

«Χαίρομαι που σας βρίσκω εδώ κύριε διευθυντά!», τον καλωσόρισε ο Άρης, σαν να ήταν στο σπίτι του και ο διευθυντής ήρθε για επίσκεψη

«Καλησπέρα», χαιρέτησε ο διευθυντής

«Χαίρομαι που σας βλέπω στην εκκλησία», συνέχισε ο Άρης

Κούνησε το κεφάλι του δυο τρεις φορές βιαστικά, σα να συμφωνούσε. Έδειχνε πως τον απασχολούσε κάτι. «Τι να του λέω τώρα!..» θα σκέφτηκε. Γύριζε νευρικά τότε από εδώ τότε από εκεί. Έψαχνε κάποιον. Περίμενε κάποιον

«Μήπως μπορώ να φανώ χρήσιμος σε κάτι;» ρώτησε ο Άρης «Συγγνώμη για το θάρρος κιόλας...»

«Όχι, όχι...», απάντησε κάποια στιγμή αφηρημένα «Οπου νά' ναι, θα...»

«Συγγνώμη που άργησα, αλλά...», άκουσαν από δίπλα τους. Σπρώχνοντας λιγάκι, να ανοίξει δρόμο, πλησίασε η κόρη του. Η Μαριλένα.

Αμέσως καθάρισε ο ουρανός του διευθυντή. Βραδινός ήλιος πρόβαλλε.
«Δεν θα ερχόμουν... Δεν αισθανόμουν καλά... Ζαλιζόμουν... Ένιωθα ναυτία... Όμως έβαλα δύναμη.
Είπα στον εαυτό μου, πως πρέπει να πάω. Ο Νυμφίος θα με δεχθεί...κι ας μην τον...άκουσα...»

Ξένα ήταν τα λόγια αυτά, για τα αυτιά του Άρη. Ακατανόητα.

Μαχαίρια στην καρδιά του διευθυντή. Να ροκανίζουν τις ελπίδες που μόλις είχαν πάρει να
ανθίζουν, μέσα στο λιβάδι της άνοιξης. Τώρα, απειλούσαν με εισβολή οι μέρες του Δεκέμβρη.
Έβαλαν απροειδοποίητο διαγώνισμα και βρήκαν την κόρη αδιάβαστη. Και έγκυο. Ξανά.

Ικεσίες τα δάκρυα του πατέρα, στα πόδια του Νυμφίου.

Διακριτικά απομακρύνθηκε ο Άρης για να επιστρέψει στους δικούς του.

Περνώντας δίπλα από την μεγάλη κολόνα, κοντά στην είσοδο, αισθάνθηκε σαν κάποιος να
τον τραβά από το μπουφάν.

Κρυμμένος λες, στεκόταν αμήχανος, ο πατέρας της Κατερίνας. Μόνος.

«Καλησπέρα», είπε χαμηλόφωνα.

«Γεια σας», απάντησε ο Άρης

«Καλό Πάσχα...», προσπάθησε εκείνος ξανά

«Επίσης...χαιρετισμούς στην κόρη σας...ελπίζω να είναι καλά...», απέκρουσε ο Άρης και
απομακρύνθηκε.

Δεν πρόλαβε να δει το δάκρυ του πατέρα. Ίσως να μην το ήθελε κιόλας.

«Τι γίνεται απόψε;», ρώτησε με θαυμασμό όταν έφτασε κοντά στην οικογένεια του. «Όλοι εδώ
μαζευτήκαμε;»

«Τι σου έλεγε ο τοξικός; Σε έβριζε;», ρώτησε ο Κωνσταντίνος

«Εσύ μικρούλη, να μιλάς καλύτερα!», του χάιδεψε το κεφάλι. «Δεν κάνει να λέμε για κανέναν,
δίχως να ξέρουμε...»

Ξαφνικά όλοι σώπασαν. Είδαν τον θεολόγο να πλησιάζει το μικρόφωνο κρατώντας ένα
βιβλίο.

Αντί για κήρυγμα, εκείνος διάβασε Παλαμά:

*Ξένε, ποιος είσαι, που χωρίς καμώματα και μάγια
μαγεύεις; Κοίτα! όπου πατάς άχραντα βγαίνουν βάρια!
Σε βλέπει, και τη δόξα σου, Μεσσία, ποιος δεν κηρύττει;
Γιατί σκορπάς τη μυστικήν αυγή του αποσπερίτη;
Γιατί καθείς που σ' απαντάει, ξεχνάει τη Γη, και θέλει
να σέρνεται απ' τα χείλη σου που στάζουν θείο μέλι:
Δε φοβερίζει ο Λόγος σου, μήτε η ματιά σου καίει πώς τρέμουν έτσι
αγνάντια σου κι' οι άγριοι Σαδουκαίοι;
Αλήθεια, μ' ένα λόγο σου πώς το κακό γιατρεύεις
κι' ακόμα κι' απ' το θάνατο πώς και νεκρούς γυρεύεις;
Οι λίμνες της Γενησαρέτ και της Τιβεριάδας,
Τα ρόδα του Γεθσημανή, τα κρίνα της κοιλάδας
Σε ξέρουν· είσαι των παιδιών χαμόγελο και ακτίνα
των γυναικών· τα χέρια σου, δυο θαύματα κι' εκείνα,
όταν τ' ανοίγεις απλωτά, θαρρεί κανείς την πλάση
ολόκληρην η αγκάλη σου πως θέλει ν' αγκαλιάσει.
κι' εμπρός σου χαμηλώνεται και φτωχική απομένει
του Σολομώντα η εκκλησιά η φεγγοβολισμένη!*

«Τι εννοεί πάλι;» ρώτησε ο Κωνσταντίνος. «Αμάν αυτός ο άνθρωπος! Μια φορά να πει κάτι και να
τον καταλάβουμε από την αρχή!»

«Θα σου πω μετά», του είπε ο Γιώργος. «Ακόμα κι αν δεν καταλαβαίνεις, σε συμβουλεύω να τον
ακούς. Ας μην καταλαβαίνεις. Αργότερα θα τα δεις όλα με άλλο μάτι.»

«Καλά σου λέει ο Γιώργος!», μπήκε στην μέση ο Άρης. «Να τους ακούς τους μεγάλους. Ιδίως

αυτόν, τον θρησκευτικό σου. Και κάτι ακόμα. Να τον εμπιστευέσαι για έναν λόγο. Είναι πονεμένος άνθρωπος. Πονεμένος, όμως αναστημένος!»

«Τι; Άντε καλά! Έχει χαλάσει το setup μάλλον... Τί λέτε μωρέ! Τί αναστημένος! Χριστός είναι;»
«Σσςςς!» οι παρατηρήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη.

Γι' αυτό, μέχρι το τέλος της ακολουθίας, δεν ξαναμίλησε κανένας. Φωναχτά.

Έρημο το σχολείο την Μεγάλη Δευτέρα το πρωί.

Λιτά, μεγαλοβδομαδιάτικα, υποδέχθηκε τους δύο νεαρούς, που θα μπορούσαν να είναι συμμαθητές, φίλοι, συνομήλικοι.

Μόλις τους είδε ο διευθυντής, ο Παναγιώτου, σηκώθηκε να τους υποδεχθεί.

«Καλώς τους», είπε απλώνοντας το χέρι, πρώτα στον αστυνομικό και ύστερα στον Άρη.

«Ελάτε, μείνετε λίγο να τα πούμε», πρότεινε τις δερμάτινες πολυθρόνες που φρουρούσαν λες το γραφείο του.

«Πως είσαι Άρη;», έριξε την πρώτη γέφυρα.

«Δεν έχω πολλά παράπονα...», απάντησε.

«Και πολλά να είχες δικαιολογημένα θα ήταν», σχολίασε. «Θα τα πούμε και αργότερα...»

«Γιατί όχι τώρα;», άρχισε να βρίσκει το θάρρος που χρειαζόταν

«Τώρα; Ας είναι τώρα....Πρόσεξε παιδί μου...Καμιά φορά η ζωή...θέλω να πω ότι...εμείς οι άνθρωποι βασανιζόμαστε....δεν ξέρω αν γίνομαι κατανοητός...έχουμε ρόλους να παίζουμε...δύσκολους...και αναγκαστικά...χάνουμε τα όρια....κατάλαβες;»

«Όχι ακόμα...». Ήθελε να τον παιδέψει. Μπήκε στην θέση του πατέρα του, πριν λίγους μήνες. Σε αυτή την πολυθρόνα θα καθόταν, όταν παρακαλούσε.

«Άλλο ο επιχειρηματίας και άλλο ο άνθρωπος...Βέβαια το δέον είναι να υπάρχει μια σύγκλιση...Μια διακριτικότητα...Όμως η ουσία είναι, ότι ποτέ δεν είναι αργά για διορθωτικές κινήσεις», συνέχιζε ο Παναγιώτου.

«Θέλετε να πείτε ότι...», αποφάσισε να τον βοηθήσει ο Άρης

«Θέλω να πω ότι ζητώ συγγνώμη. Όμως εύχομαι να έχω την δυνατότητα να επανορθώσω»

«Αυτό είναι το μεγαλείο της ψυχής μας», σχολίασε ο Αθανασόπουλος. «Οι άνθρωποι γεννήθηκαν για να κάνουν λάθη και να τα διορθώνουν. Συγγνώμη που επεμβαίνω κιόλας...»

«Η παρεξήγηση είναι στους κανόνες του παιχνιδιού», συμπλήρωσε ο διευθυντής.

«Δε θα συμφωνήσω, αλλά, τέλος πάντων», είπε ο Άρης. «Εγώ, αν και μικρός ακόμα, πιστεύω ότι ο κανόνας είναι η καλή ματιά. Έτσι μας λέει ο θρησκευτικός μας. Να είμαστε έτοιμοι γι' αυτήν. Να τη χρησιμοποιούμε πάντα. Με αυτή να βλέπουμε τον κόσμο. Την έχουμε όλοι ανάγκη. Όλοι. Να μας δίνει κουράγιο και δύναμη να σηκωνόμαστε, όταν θα πέφτουμε. Αυτά μας λέει, και αυτά πιστεύω κι εγώ!»

«Πρέπει να είναι σπουδαίος άνθρωπος ο καθηγητής σου αυτός», λέει ο διευθυντής.

«Σκέτος άνθρωπος είναι» απάντησε ο Άρης. «Άνθρωπος. Αυτό αρκεί»

«Επαναλαμβάνω ότι θα ήθελα να επανορθώσω. Να μου πεις τίχρειάζεσαι, αν έχεις ανάγκη ακόμα εκείνες τις επιστολές....»

«Α, σας ευχαριστώ πολύ! Βέβαια τις έχω ανάγκη! Άλλωστε θυμάστε ότι οι υπολογιστές είναι η μεγάλη μου αγάπη και δεν θα ήθελα να σβήσει στην Ελλάδα...από τώρα...»

Κάτι πήγε να πει ο Παναγιώτου για να υπερασπιστεί την Ελλάδα και την φροντίδα που δείχνει στα παιδιά της αλλά ευτυχώς διέκοψε ο αστυνομικός. Για να τον γλυτώσει από άλλη μια ήττα. Ο Άρης ήταν ικανός να του αποδείξει ότι αυτή η φροντίδα της αποδείχθηκε μέχρι στιγμής, πολύ λίγη...υπερφίαλη...

Ξερόβηξε ο αστυνομικός για δεύτερη φορά.

Χαμογέλασε ο Άρης.

«Ας μην ξεχνάμε γιατί είμαστε εδώ...»

«Σωστά», είπε ο διευθυντής. «Ελάτε, πάμε στην αίθουσα με τους υπολογιστές!»

Διασχίζοντας τον διάδρομο, ο Άρης δεν χόρταινε να χαιρετίζει αναμνήσεις από κάθε γωνιά

του κτιρίου αυτού. Ξεπρόβαλαν γελαστές, σαν μικρά κοριτσόπουλα, χορεύοντας πιασμένες χέρι χέρι, γύρω από την καρδιά του.

Η αίθουσα απaráλλαχτη. Όπως την είχε αφήσει. Ακόμα και τα θρανία, στραμμένα προς τις οθόνες. Η μυρωδιά από τα καλώδια, η μπλε μοκέτα, η κουτσή έδρα. Όλα στην θέση τους, λες και τον περίμεναν.

«Σας αφήνω να εργαστείτε», τους είπε. «Ό,τι με χρειαστείτε θα βρίσκομαι στο γραφείο μου»
«Εντάξει», είπε ο αστυνομικός αδειάζοντας πάνω στην έδρα, το περιεχόμενο του σακιδίου του.
«Ξεκινάμε!», κάλεσε στον Άρη. «Εσύ θα πάρεις την αριστερή σειρά κι εγώ τη δεξιά»

Την απόλυτη ησυχία της αίθουσας τάραξαν επιφωνήματα απογοήτευσης. Τα πληκτρολόγια αναστέναζαν, προσπαθούσαν να διαμαρτυρηθούν. Μάταια. Τα δάχτυλα του Άρη και του Αθανασόπουλου έπαιζαν άγρια μουσική πάνω στα πλήκτρα. Έμοιαζε σαν το κυνηγητό του εγκληματία μέσα στα στενά και τους δρόμους της πόλης. Βήματα, τρεχαλητά από παντού.

Όταν το ρολόι της αίθουσας κατέγραψε την δωδέκατη ώρα, κανείς από τους δυο δεν είχε βρει το παραμικρό ίχνος.

«Μάλλον θα τη γλυτώσει», είπε απογοητευμένα ο Αθανασόπουλος. «Δεν υπάρχει τίποτα. Πρέπει να έχει κάνει πολύ καλή δουλειά»

«Για να το διαπιστώσουμε αυτό!», είπε ο Άρης, χωμένος κάτω από ένα θρανίο, βιδώνοντας το κάλυμμα σε ένα τερματικό.

«Τι εννοείς;»

«Υπάρχει κάτι που κανείς δεν ξέρει. Όταν στήναμε το δίκτυο, με τον καθηγητή μου, είχαμε υπολογίσει ότι πάντα θα υπάρχει η περίπτωση να γίνει κάποιο λάθος.»

«Backup», θριαμβολόγησε ο αστυνομικός

«Σωστά! Είχαμε φτιάξει λοιπόν ένα server, ο οποίος καθημερινά θα έκανε backup στο σύστημα. Δίχως να φαίνεται. Δίχως να το καταλαβαίνει κανείς.»

«Σαν ghost drive ας πούμε», διευκρίνισε ξανά

«Κάτι τέτοιο. Κάθε μέρα λοιπόν, το είχαμε ρυθμίσει μια συγκεκριμένη ώρα, έμπαινε μέσα στο σύστημα, έπαιρνε τα αρχεία που χρειαζόταν και έκλεινε. Ασύρματη δικτύωση ήταν, δεν ενοχλούσε κανέναν, δεν ειδοποιούσε κανέναν»

«Τέλειο!»

«Το είχαμε τοποθετήσει στην αίθουσα των καλλιτεχνικών. Να μη δίνει στόχο. Να μην το πειράζει κανένας. Μας είχε σώσει μερικές φορές. Εργασίες παιδιών, καθηγητών. Κυρίως όταν έπεφτε το ρεύμα, γινόταν χαμός. Εμείς, όμως, δεν ανησυχούσαμε καθόλου. Ας ελπίσουμε να καταγράψει ακόμα. Αν είναι έτσι, σωθήκαμε!»

«Μεγαλοφυές!», φώναξε ο Αθανασόπουλος, χτυπώντας την πλάτη του Άρη. Του ήρθε να χοροπηδήσει από την χαρά του.

«Εσύ παιδί μου, λείπεις από την αστυνομία. Γιατί δεν το σκέφτεσαι να γίνουμε συνεργάτες;», του πρότεινε, ακολουθώντας την συμβουλή του προϊσταμένου του.

«Δεν ξέρω...», απάντησε. «Δεν είμαι εγώ για τέτοια...»

«Ποια δηλαδή; Στον τομέα μας είμαστε! Ξέρεις έχουμε ανάγκη από ανθρώπους με μεράκι και ταλέντο μα κυρίως με ακεραιότητα. Σαν εσένα!»

Δεν απάντησε.

«Για πάμε να δούμε», τον κάλεσε βγαίνοντας από την αίθουσα.

Πέρασαν μπροστά από το γραφείο του διευθυντή. Δεν τον είδαν πουθενά.

«Θα βγήκε» υπέθεσε ο Άρης.

«Δεν πειράζει, μην καθυστερούμε!», τον τράβηξε από το μπουφάν ο Αθανασόπουλος. «Πάμε στην αίθουσα των καλλιτεχνικών. Τον διευθυντή θα τον βρούμε αργότερα»

Ξαναμπήκαν στον μεγάλο διάδρομο που οδηγεί στην έξοδο. Πριν φτάσουν στην πόρτα, έστριψαν αριστερά. Η δεύτερη πόρτα ήταν βαμμένη γαλάζια. Σαν ουρανός. Με ένα ουράνιο τόξο να στεφανώνει το μικρό παράθυρο.

«Εδώ είμαστε!» λέει ο Άρης.

Γυρίζει το πόμολο. Ήταν κλειδωμένη.
«Όχι!», αναστενάζει. «Τώρα; Τα κλειδιά είναι στο γραφείο του διευθυντή.»
Πίσω ξανά.
Ευτυχώς ο διευθυντής είχε επιστρέψει.
Τρέχοντας ο Άρης φτάνει ξανά έξω από την αίθουσα. Ανυπόμονος ο Αθανασόπουλος, σχεδόν του αρπάζει τα κλειδιά από τα χέρια. Σαν σκυταλοδρόμος.
Έντονη μυρωδιά από μαρκαδόρους, μπογιές και γυναικείο άρωμα τους υποδέχθηκε.
«Κυρία Άννα...», αναστέναξε ο Άρης.
Από τις πιο αγαπημένες του γυμνασιακές αναμνήσεις. Η καθηγήτρια με το λεπτό γούστο και την άπειρη υπομονή απέναντι στους δεκάδες ταραξίες, που έβλεπαν το μάθημα της σαν ευκαιρία για εκτόνωση. Όπως και εκείνη. Με τον τρόπο της.
«Ορίστε, να το!» καμάρωσε ο Άρης μόλις το εντόπισε.
Στη γνωστή του θέση.
Το τοποθετούν πάνω στο γραφείο, παραμερίζοντας μερικές σελίδες πολύχρωμου κανσόν.
Σα να πήραν ένα ανέλπιστο, πολύτιμο δώρο. Το ανοίγουν. Στην οθόνη η απαίτηση για κωδικό.
«Μμμ...», κάνει ο Άρης. «Τώρα μάλιστα!»
«Τι;», ανοίγει τα μάτια του ο Αθανασόπουλος. «Μην μου κάνεις τέτοια! Πες μου ότι με δουλεύεις!»
«Ε...», ξύνει το κεφάλι του ο Άρης
«Όχι ρε παιδί μου, δεν μπορεί...αυτό μας έλειπε τώρα...σκέψου...»
Δεν κατάφερε να συγκρατήσει το γέλιο του εκείνος βλέποντας τον αστυνομικό να χοροπηδά σχεδόν από την αγωνία του.
«Μα είναι δυνατόν;», του λέει. «Μην παρασύρεσαι!»
«Ορίστε και μαθήματα τώρα από μαθητές», είπε ο νεαρός αστυνομικός κάπως νευριασμένος.
«Αντε, βάλε τον κωδικό. Ποιος είναι;»
«Κύρια Άννα», έγραψε εκείνος και αμέσως απλώθηκαν σε όλο το μήκος και το πλάτος της οθόνης, όσα αναζητούσαν τόσο καιρό.
«Να τα στοιχεία μου!», κραύγασε, σχεδόν κλαίγοντας από χαρά, ο Αθανασόπουλος «Ο Θεός αγαπά τον κλέφτη, αγαπά και τον νοικοκύρη» συμπλήρωσε.
«Ποιος άραγε έχει administrator pass εδώ στο σχολείο, ώστε να μπορεί να μπαίνει και να σβήνει, ο,τι θέλει;», ρώτησε ξανά.
«Ο διευθυντής», απάντησε ο Άρης
«Και;», χαμογέλασε ο Αθανασόπουλος νιώθοντας το ρίγος της υπεροχής, της ισοφάρισης για τις περασμένες ήττες του, να καταλαμβάνει την σπονδυλική του στήλη.
«Ο καθηγητής της Πληροφορικής», επιβεβαίωσε ο Άρης, δίνοντάς του την καθοριστική πάσα για να πετύχει το νικητήριο τέρμα.. Ο ιδιόρρυθμος μαθητής. Ο λάτρης της τεχνολογίας. Το αποπαίδι της μοναξιάς. Το καμάρι της επιμονής.
«Τώρα είσαι δικός μου, αγαπητέ μου συμμαθητή!», είπε με σοβαρή, σταθερή φωνή ο αστυνομικός Γρηγόρης Αθανασόπουλος.

Την άλλη μέρα, ο καθηγητής των θρησκευτικών έγραφε στο blog του:

«Λένε πως δεν χρειάζεται να είσαι άγγελος, για να γίνεις άγιος»

Όταν ο Άρης Οικονόμου, μαθητής της Γ' Λυκείου, πίστεψε ότι επειδή αναγκάστηκε να πολεμήσει την οικονομική κρίση θα αγιάζονταν και τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε, δεν φανταζόταν ότι η ζωή θα ξεδίπλωνε για χάρη του μια τόσο συναρπαστική ιστορία που θα άλλαζε για πάντα ακόμα και όσους δεν συμφωνούσαν με την απόφασή του.

Ο χώρος του σχολείου έγινε το χωνευτήριο των ενοχών, των ανεκπλήρωτων ονείρων και των εσωτερικών συγκρούσεων μαθητών, γονιών και δασκάλων. Άραγε ήταν όλοι τους καλά προετοιμασμένοι;

